

Giới thiệu Thôn Thiên Convert

Cửu châu đại địa, từ xưa đã có truyền thuyết về các loại thần tiên yêu ma. Thời viễn cổ, con người đốt rẫy gieo hạt, bị yêu ma quấy nhiễu, mãnh thú làm hại, không có khả năng tự bảo vệ mình.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tự ma chân nhân.

Cửu châu đại địa, từ xưa đã có truyền thuyết về các loại thần tiên yêu ma. Thời viễn cổ, con người đốt rẫy gieo hạt, bị yêu ma quấy nhiễu, mãnh thú làm hại, không có khả năng tự bảo vệ mình.

Sau này với đại nghị lực, đại trí tuệ con người dần dần tìm hiểu âm dương biến hóa, thập khí trình tự, thiên địa quy tắc, sáng chế ra phương pháp tu chân, cường đại khí lực, kéo dài thọ mệnh, thậm chí bay lên trên trời độn xuống dưới đất, các loại thần thông. Mấy vạn năm như vậy trôi qua, các loại pháp tắc biến hóa được truyền hết đời này sang đời khác, tu chân môn phái cũng liên tục xuất hiện. Kinh qua thời gian thử thách tây lễ vô tình, có thể bảo tồn tới hôm nay không có chỗ nào mà không phái là Tiên Đạo cự đầu, Ma Môn cự phách, thực lực hùng hậu.

Thế giới tu chân cũng không phải là phạm nhân có thể tiến nhập, đa số con người vẫn đang phải chịu các loại thống khổ sinh lão bệnh tử. Mà trong hàng tỉ người, cũng có số ít người có tiên duyên, thu được một chút cơ hội tu chân.

Đại Hành hoàng triều Dương gia trấn chính là một ví dụ, một tiểu trấn nằm ở biên vực mỗi mười năm đều có một lần cơ hội tiến nhập tu chân thế giới.

Đại Hành hoàng triều có mấy vạn vạn nhân khẩu, là một nước lớn trong cửu châu, quốc thổ ngang dọc vạn dặm, lãnh thổ quốc gia rộng lớn, có thiên sơn vạn thủy, vô lượng sinh linh con dân. Người trong nước từ trước thượng võ, dân phong bur hãn, người người tu luyện huyết khí. Phổ thông bách tính cũng coi được ngựa khỏe, kéo được cung cứng.

Một tiểu trấn nằm ở biên cương Tây Nam Đại Hành Quốc, trấn này tên là Dương gia trấn, có ba bốn nghìn nhân khẩu. Dương gia trấn ở vào nơi xa xôi hẻo lánh, trấn dân tổ chức thành thương đội, bao năm qua không ngừng vận chuyển hàng hóa của người bản xứ đến các nơi khác trao đổi thông thương, thu lợi thật nhiều.

Dương gia trấn mọi người đều là họ Dương, phân ra làm chín chi nhánh, các chi nhánh lâu đời thì số lượng tộc nhân hơn một nghìn, còn mới lập thì mấy trăm. Người Dương gia trấn nguyên ý định cư ở man hoang chi địa xa xôi này, chỉ vì Dương gia tổ tiên từng cùng tiên đạo cự đầu Thái Dịch Môn một gã chân truyền đại đệ tử từng có một đoạn hương hỏa chi tình.

Vị Thái Dịch Môn chân truyền đệ tử kia hứa ưng thuận, mỗi mười năm phái đệ tử đi tới Dương gia lấy vào ba gã Dương gia hậu nhân làm Thái Dịch môn ngoại môn đệ tử. Nếu khi tuyển chọn đệ tử không có duyên với tu tiên, Thái Dịch Môn cũng sẽ biếu tặng linh đan, châu bảo, cho về nhà. Nếu qua tuyển chọn người có tư chất tốt hơn, vậy liền có thể tiến thêm một bước, có cơ hội trở thành nội môn đệ tử.

Nguyên là mười năm một lần tiên duyên, Dương gia bám chặt ở man hoang chi địa này, dần dần sinh sôi nảy nở sinh lợi, nhân khẩu thịnh vượng. Hôm nay là tuyển đến đời thứ mười chín, nhân khẩu tăng tới mấy nghìn.

Người của Dương gia vừa thương vừa nông, dần dần hình thành một tòa thôn trấn. Mà mấy danh ngạch ngoại môn đệ tử là rất trân quý, Dương gia thật trọng tuyển chọn, từ trước đến nay đều do các chi nhánh thay phiên thương nghị đề cử, cuối cùng do tộc trưởng quyết định chọn người.

###

Phía Tây Bắc Dương gia trấn có một gian thổ ốc rách nát, ngoài cửa ba phía được vây quanh một bờ rào dâu bằng tre, bên trong một bầy gà vịt đang bát nháo ầm ĩ. Lúc này, một gã thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi ôm một đồng y phục từ trong thổ phòng chạy ra.

*(thỏ ốc: nhà vách đất!)

Thiếu niên mi thanh mục tú, chỉ là thể trạng có vẻ thập phần gầy yếu.

Thiếu niên này muốn mang vài bộ áo quần bẩn ra bờ sông giặt tẩy, đi rất vội vã. Sau đó từ trong thổ phòng lại đi ra một phụ nhân, phụ nhân dáng dấp khoảng bốn mươi tuổi, tư thái có vẻ vài phần bệnh hoạn. Hướng về phía thiếu niên chạy đi, kêu lên: "Lăng nhi, áo quần đó để mẹ giặt là được rồi..."

"Mẹ, thân thể mẹ khó chịu, Lăng nhi giặt được mà..."

Thiếu niên này cũng không quay đầu lại chỉ lên tiếng, rồi vội chạy đi.

Thiếu niên tên là Dương Lăng, Dương Lăng khi còn nhỏ phụ thân ngoài ý muốn đã chết, lưu lại một đôi cô nhi quả phụ.

Dương Lăng một đường chạy đến bờ sông nhỏ ngoài trấn, một đến thờ hồng học.

Sông nhỏ tên là Thanh Lưu Hà, cư dân vùng Dương gia trấn dùng để uống, cũng là chỗ vui chơi của hài đồng Dương gia trấn. Thanh Lưu Hà rộng không đầy hai trượng, chỗ nước sông sâu nhất vừa cập đến lưng.

Trên bãi sông đều là cát mịn, cát đất tinh bạch mềm mại, thường xuyên có ít cua, hà bói xuất hiện, là nơi mà hài đồng vui đùa tốt nhất. Dương Lăng đi tới bãi sông, trên bãi sông lúc này đã có sáu gã thiếu niên trên trấn chơi đùa.

"Xem kia, đã tiểu tử tới! Ha ha..." Một gã thiếu niên trong đám đang chơi đùa thấy được Dương Lăng, lập tức hú lên quái dị, dẫn tới tất cả mọi người nhìn qua.

Sáu gã thiếu niên đều chạy nhanh tới vây quanh Dương Lăng, chỉ trỏ, hi hả cười đùa.

Dương Lăng trên mặt lộ ra thần sắc cực độ chán ghét, lạnh lùng nói: "Tránh ra!"

Trong đó một gã thiếu niên tên gọi Dương Đức giận tím mặt, ngón tay chỉ chóp mũi Dương Lăng: "Dã chủng, dám nói như thế cùng bản thiếu gia!" Mắt lộ ra hung quang.

Dương Đức này niên kỷ so với Dương Lăng còn muốn nhỏ hơn một tuổi, thân hình không cao. Chỉ vì phụ thân hấn phụ trách thương đội tộc nhân, trong nhà tiền tài dư dả, trên thị trấn ngoại trừ tộc trưởng còn là nhà hấn có tiền của nhiều nhất. Kẻ có tiền tự nhiên người ta tâm lý tài trí thường cao hơn người, Dương Đức nơi này hiển lộ ra ba phần ngạo khí, thiếu niên cùng tuổi cũng không dám đắc tội với hấn.

"Người mới là dã chủng!" Dương Lăng nhảy dựng lên nắm lấy cổ áo Dương Đức, quyền đầu nắm chặt, đôi mắt như phun ra lửa.

Dương Đức ánh mắt lạnh lẽo, khinh miệt mà nói: "Tiểu tạp chủng, ngươi muốn chết!" Hai tay hấn nắm lấy tay phải Dương Lăng vừa nhấc lên, Dương Lăng cảm giác một cỗ lực lượng từ trên cánh tay truyền đến, cổ tay đau nhức. Cảm giác như thiên toàn địa chuyển, bị Dương Đức ném văng trên mặt đất.

Dương Đức vẻ mặt khinh thường nhấc chân đạp trên ngực Dương Lăng, nhỏ trên mặt hấn một ngụm nước bọt, sau đó tàn bạo nói: "Cẩu tạp chủng dám cùng ta động thủ, ngươi chán sống!"

Còn lại năm tên thiếu niên kia đều phụ họa: "Hay! Đức ca đã là cao thủ luyện huyết bốn tầng, cái kẻ ngu si này dám lấy trứng chọi đá, tự tìm khổ a."

"Đó là đương nhiên, chín năm trước có vị tiền sử nói Đức ca tiên căn thâm hậu, ba tháng sau chân chính tuyển chọn ngoại môn đệ tử nhất định có thể thành công, đến lúc đó Đức ca lại là tiên nhân rồi!"

Năm người cùng nhau thổi phồng tăng bốc, trên mặt Dương Đức tất cả đều là thái độ dáo dạt đắc ý, ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói: "Chờ sau này thành thần tiên, nhất định không thể thiếu chỗ tốt cho các ngươi."

Năm tên thiếu niên đại hi: "Đa tạ Đức ca!"

Có thể là vì lời hứa hão cả bọn hướng Dương Đức đi đến, năm tên thiếu niên đều tiến lên đá Dương Lăng mấy đá. Dương Lăng trước đó bị Dương Đức quát ngã, roi xuống đến thất điên bát đảo, nửa ngày không đứng dậy nổi. Đang đau đớn, lại có cảm giác có người đang đá trên người, đau đến nằm lăn ra đất.

Sáu người này quyền đâm cước đá một trận, đánh cho đến khi Dương Lăng đầu roi máu chảy, lúc này mới cười lớn nghênh ngang bỏ đi.

Dương Lăng vốn có thân thể yếu nhược, bị người ta ấu đã như vậy hầu như chết ngất đi. Bọn đánh người bỏ đi hồi lâu, Dương Lăng mới miễn cưỡng từ trên mặt đất bò lên, hấn xoa xoa vết máu khóe miệng, tập tễnh cước bộ, vẫn muốn đi ra giữa sông mà giặt quần áo.

Vừa giặt quần áo, trong mắt Dương Lăng tràn ra cường liệt ý oán hận.

"Dương Đức! Hôm nay ngươi đối với ta làm chuyện gì, tương lai ta sẽ hoàn lại gấp mười! Cho các ngươi cả đàn vô liêm sỉ cũng nếm thử tư vị bị người dẫm nát dưới chân!" Dương Lăng âm thầm phát thệ.

Dương Lăng sợ mẫu thân phát hiện thương tích trên người mà lo lắng, mãi cho đến bầu trời tối đen mới về nhà. Buổi tối ánh sáng ám đạm, như vậy mẫu thân sẽ không phát hiện hấn bị người ta đánh.

Phoi xong quần áo, Dương Lăng chịu đựng đau đớn quanh thân trở về giường ngủ, hấn vừa mệt vừa đau, chớp mắt liền ngủ vùi.

Nửa đêm, bầu trời Dương gia trấn bỗng nhiên nổ vang một tiếng sét đánh, khắp bầu trời hồng quang thiểm điện chọi lóe, tựa hồ như trời sụp.

Tiếng nổ làm giật mình tỉnh giấc toàn bộ cư dân trong trấn, trấn dân trong lòng nghiêm nghị.

Lúc này, trên bầu trời đen kịt trong trời đêm có nhất bạch lưỡng đạo kỳ quang đỏ lên tựa như lưu tinh xẹt qua, trong sát na liền tiêu thất không thấy. Bầu trời đêm sau đó cũng khôi phục lại sự yên lặng, trấn dân đều dần dần đi vào giấc mộng đẹp.

Sau khi tiếng nổ qua đi không lâu, trên bầu trời một đoàn quyền đầu lớn nhỏ, quang hoa như ẩn như hiện chậm rãi hạ xuống, cuối cùng hạ xuống trong nhà Dương Lăng, giống như vật còn sống từ khe cửa sổ chui vào.

Sau khi quang hoa tiến nhập ngọa thất, hóa thành một đạo bạch quang dừng mãi tiến vào lỗ mũi Dương Lăng. Dương Lăng bị tiếng sấm giật mình tỉnh giấc vừa nhắm mắt lại, nửa ngủ nửa tỉnh hần khê nhúu mày, cũng không có phản ứng gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, mẫu thân Dương Lăng đã sớm ra vườn rau làm việc.

Dương Lăng sau khi tỉnh lại uốn người một cái, nhưng toàn thân đều đau nhức, không khỏi "Ồi" một tiếng, nằm ở trên giường cả buổi sáng không nhúc nhích. Hôm qua bị một đám người Dương Đức ấu đã, hôm nay trái lại so với hôm qua càng đau nhức hơn.

Đột nhiên, trong đầu Dương Lăng xuất hiện một thanh âm "Tiểu tử chặt vật như vậy a, là ai đánh ngươi? Ngươi có nghĩ tới báo thù không?"

Dương Lăng lấy làm kinh hãi, cấp tốc quay đầu nhìn hai bên một chút, trong gian phòng không gặp một bóng người, hần sợ đến da đầu tê rần, "A" một tiếng quái khiếu. Từ trên giường nhảy dựng lên hết nhìn đông tới nhìn tây, thần tình kinh nghi bất định.

"Không phải sợ, bản chân nhân sẽ không thương tổn ngươi." Thanh âm này lại vang lên.

"Ngươi... Ngươi là ai? Ngươi ở nơi nào?" Dương Lăng sắc mặt tái nhợt, càng không ngừng nhìn chung quanh, muốn tìm kiếm người nói chuyện với hắn.

"Ngươi nhìn không thấy bản chân nhân đâu, ta ở trong óc ngươi." Thanh âm này cười một tiếng.

"Ngươi thế nào lại ở trong óc ta?" Dương Lăng sắc mặt trắng bạch, vô số truyền thuyết về quỷ linh tinh quái trong đầu hắn hiện lên.

Thanh âm này "Hanh" một tiếng: "Ta vốn là một người tu chân, nguyên bị cừu gia hủy đi thân thể, chỉ có thể tạm thời đem nguyên thần sống nhờ tại trong cơ thể tiểu tử ngươi. Ngươi không cần phải sợ, bản chân nhân nguyên thần bị thương, chỉ có thể tránh né truy sát, tuyệt sẽ không đối với ngươi tạo thành bất luận cái gì thương tổn. Ngược lại, bản chân nhân sẽ cho ngươi thật nhiều chỗ tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cướp đoạt Bảo đăng.

Dương Lăng đối mặt với Dương Đức so với hắn cường đại gấp một trăm lần cũng không sợ chút nào, đột nhiên bây giờ xuất hiện một "Chân nhân" cũng chỉ là khiến Dương Lăng lúc đầu thì sợ hãi, bây giờ đã dần dần tỉnh táo lại, thầm nghĩ: "Nếu như người này thực sự là tu chân, ta đây là gặp được thiên đại cơ duyên a! Vì sao không cầu hắn truyền thụ cho ta tiên pháp chứ?"

Trái tim Dương Lăng vừa nhảy mãnh liệt, run giọng hỏi: "Ngươi tự xưng tu chân, có đúng hay không có thể dạy ta tu luyện thành tiên?"

Người trong đầu "Ha ha" cười to: "Tu luyện thành tiên? Tiên đạo cửu môn, Ma Môn ngũ tông, mấy nghìn năm cũng chỉ có rất ít mấy người có thể phi thăng thành tiên, tiểu tử ngươi cho rằng tiên nhân là cái gì? Há dễ thành như vậy sao!"

Dương Lăng ngắt ra, tại trong ấn tượng của hắn, có thể đăng vân giá vật vậy là tiên nhân rồi. Về phần rốt cuộc tiên nhân là cái gì, Dương Lăng tịnh không rõ ràng lắm.

Người nọ cười một trận, đột nhiên hỏi: "Tiểu tử, ngươi có đúng hay không thật muốn tu chân? Bản chân nhân mặc dù không có thể bảo chứng cho ngươi trở thành tiên nhân, nhưng có thể dạy ngươi bay trên trời độn xuống đất, sát nhân thủ mệnh vô thượng pháp thuật!"

Dương Lăng vừa nghe, trái tim một trận kinh hoàng, vội vàng nói: "Ta nguyện ý!" Hắn trong đầu hiện lên một màn hình ảnh bị người ta ức hiếp, trên mặt tràn ngập hận ý. Chỉ cần học được pháp thuật, như vậy sẽ không bị bọn họ khi nhục!

"Ha ha..."

Thanh âm này lại bộc phát ra một trận cuồng tiếu: "Tốt! Ngươi và ta gặp nhau chính là duyên phận, Bản chân nhân đã quyết định truyền thụ cho ngươi 'Chiếu Ma Kinh', cho ngươi thời gian tới có thể khoáy ý ân cừu, không bị người ta khi dễ!" Thanh âm thấy rõ nhân tâm của chủ nhân, dĩ nhiên nhìn thấu tâm tư Dương Lăng, một lời nói toạc ra ý nghĩ của Dương Lăng.

Dương Lăng đại hi: "Đa tạ sư phụ, sư phụ ở trên, nhận đồ nhi một lạy!"

Mừng như điên, Dương Lăng nhảy xuống giường quỳ lạy trên đất, mà thanh âm cười to vài tiếng: "Tốt, người đồ đệ này Bản chân nhân thu nhận. Bất quá chuyện tình của Bản chân nhân người không được nói cho bất luận kẻ nào, chỉ có thể người biết ta biết, trời biết đất biết, người phải nhớ kỹ?"

Một câu cuối cùng, thanh âm này để lộ ra nét cảm hờn ý tứ hàm xúc uy hiếp.

Dương Lăng trong lòng giật mình, vội vàng nói: "Đồ nhi nhớ kỹ!"

"Tốt! Vì sư phải tiếp tục tu bổ nguyên thần, đêm nay mới truyền cho người phương pháp tu tiên." Dứt lời, thanh âm này yên lặng, gian phòng trở nên một mảnh yên tĩnh.

Dương Lăng vô pháp ức chế nội tâm kích động cùng vui vẻ, nhanh chạy ra khỏi gian phòng, nhện không được cả tiếng kêu lên vui mừng, phát tiết áp lực nội tâm nhiều năm qua chịu khuất nhục.

Đêm đó, Dương Lăng vẫn mở to hai mắt ra nhìn không thể đi vào giấc ngủ. Đến nửa đêm, thanh âm thần bí nhân rốt cục vang lên: "Tiểu tử, vì sư bây giờ sẽ truyền thụ cho người Chiêu Ma Kinh! Người thả lỏng tâm thần, nghìn vạn lần không nên có tâm tư chống lại!"

Dương Lăng gật đầu, kiên quyết nói: "Sư phụ yên tâm, đồ nhi tất cả nghe theo lời sư phụ, tuyệt không chống cự."

Một trận cười quái dị, thần bí nhân lại nói: "Tốt, Bản chân nhân trước truyền thụ cho người Chiêu Ma Kinh pháp môn."

Trong nháy mắt, Dương Lăng cảm giác như trong đầu nổ tung, vô số kinh văn xuất hiện trong trí nhớ Dương Lăng. Linh hồn thâm nhập sản sinh kịch liệt đau đớn khiến Dương Lăng vô ý thức sản sinh ý chống lại, cự tuyệt cổ ký ức này tiến nhập.

"Hanh! Vì sư đã nói thế nào? Không nên sinh ra tâm tư chống lại, thực sự là đồ ngu!" Thanh âm này tức giận chửi ầm lên.

"Vâng, đồ nhi sai rồi, đồ nhi nhất định sửa..." Dương Lăng trong lòng đối với thần bí nhân này sản sinh cường liệt ý sợ hãi, không dám đắc tội.

"Vừa rồi vì sư truyền thụ cho người là Chiêu Ma Kinh bí pháp, phía sau vì sư mới truyền cho người mấy thứ pháp thuật, lúc này đây người trăm triệu lần không được chống lại!" Thanh âm có vẻ càng nghiêm khắc.

"Đồ nhi nhớ kỹ." Dương Lăng xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, cố sức gạt đầu.

Trong đầu lại là một trận cường liệt cảm giác đau đớn, linh hồn Dương Lăng phảng phất như bị đặt ở trong lửa thiêu, rồi tiến vào trong nước đá, như bị cắt cắt thành từng mảnh, vạn châm đâm vào, trình độ đau đớn quả thực vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung. Mặc dù có loại thống khổ không thể chịu đựng được, nhưng Dương Lăng lại cắn răng kiên trì chịu đựng, tịnh không chống cự ký ức xa lạ tiến nhập.

"Tốt! Đại công cáo thành! Vì sư bây giờ trợ giúp người tu luyện thành Chiêu Ma Kinh tầng thứ nhất, Âm ma xuất thế!" Dứt lời, Dương Lăng cảm giác đáy lòng bốc lên cường liệt hận ý, từ nhỏ đến lớn bị người ta khi nhục mà sản sinh ra vô cùng oán khí tại giờ khắc này đều bạo phát đi ra.

Dương Lăng cảm giác như trong đầu muốn bùng nổ, tựa hồ có một cỗ oán khí sắp sửa phun trào đi ra ngoài.

Không tự chủ được, Dương Lăng bắt đầu dựa theo trong trí nhớ Chiêu Ma Kinh pháp môn tu luyện. Toàn bộ tâm thần đều tập trung chỗ ẩn đường, mấy lần hô hấp, Dương Lăng dường như nghe được một tiếng nổ vang như sét đánh.

Đỉnh đầu Dương Lăng bỗng nhiên vọt lên một cỗ hắc khí, cỗ hắc khí này có ba phần hình dạng Dương Lăng, bảy phần hình dạng ma quỷ, răng nanh trong miệng không lồ, hai mắt huyết hồng, tóc tai bù xù.

Tâm linh Dương Lăng lúc này hoàn toàn bị oán hận che phủ, linh trí hoàn toàn biến mất.

Hắc khí vừa ly khai thân thể Dương Lăng, lập tức hướng nhà Dương Đức mà hấn cừu hận nhất bay đi.

Hắc khí nhanh như gió, vô hình vô chất, có thể xuyên tường vượt lũy.

Hắc khí vừa đi, "Dương Lăng" bỗng nhiên mờ nhạt, "Hắc hắc" cười nhẹ, lầm bầm: "Nếu không phải tổn hao chân lực trợ giúp tiểu tử này tu thành ma công, khiến cho hán âm ma ly thể, ta cũng vô pháp đoạt được thân thể hán thành công. Chỉ tiếc thân thể này quá yếu, cần rất lâu thời gian điều trị..."

Dương Lăng oán khí cùng hồn phách biến thành hắc khí tốc hành bay đến nhà Dương Đức, khoảng khắc đã đến.

Dương Đức ở trong nhà, toàn thân trần truồng nằm trường ở trên bàn. Phụ thân Dương Đức, Dương Hoài Thủy, một gã trung niên hán tử mặt dài, cầm trong tay một tiểu đẳng màu xanh ngọc cổ xưa cố sức hướng Dương Đức vẫy vẫy.

Đứng cao một tấc, cả vật thể oánh nhuận như ngọc, hình dạng và cấu tạo tao nhã. Kỳ quái là bảo đẳng vẫn chưa đốt, mà đã có nhất mạt hư điểm ảnh thế bay lượn, lớn như hạt đậu.

Ngọc đẳng mỗi lần vẫy một chút, trong đẳng điểm lại phiêu ra một đạo bạch quang rót vào trong cơ thể Dương Đức. Lúc này, Dương Đức như thoải mái khẽ kêu một tiếng, lông mi run run, thể xác và tinh thần đều đã bị tẩy rửa.

Trong gian phòng bỗng nhiên quất khỏi một cổ hắc phong, Dương Đức thấy giữa không trung hé ra một cổ hắc khí tạo thành khuôn mặt tàn bạo hướng hẳn đập xuống, cả kinh hú lên quái dị, xoay thân hướng một bên cuộn cuộn lăn qua. Dương Hoài Thủy không phản ứng kịp, bị hắc khí bao phủ, sợ đến bảo đăng trong tay cũng rơi xuống đất.

Nguy cấp trước mắt, đặng diễm trong bảo đăng bỗng nhiên bắn ra một đạo bạch sắc quang hoa nhu hòa. Bạch sắc quang hoa hình dạng như liên hoa, lớn như mặt người, trong sát na bắn tới hắc khí, hắc khí huyền phù giữa không trung không dám hạ xuống.

Trong hắc khí có dấu hồn phách Dương Lăng, lúc này hồn phách Dương Lăng bị quang hoa chiếu xạ cũng tỉnh táo lại, tại trong đầu như thiểm điện xẹt qua một màn này phát sinh.

Dương Lăng cảm giác được sự tình bất thường, nhưng hần lúc này không rảnh để suy nghĩ nhiều, toàn bộ tâm thần đều bị bảo đăng hấp dẫn.

Dương Đức là kỳ tài tập võ được toàn bộ trong trấn công nhận, năm ấy mười ba tuổi đã đạt được cảnh giới luyện huyết tầng bốn. Trong mắt Dương Lăng, Dương Đức cuồng ngạo thô lỗ, cũng không phải hạng người thông minh chăm chỉ.

Loại người ghê tởm này thế nào có khả năng tập võ tiến bộ nhanh như vậy? Mà lúc này Dương Lăng hoàn toàn minh bạch, đều là bởi vì bảo đăng trước mặt đây!

"Ngọn đèn có thể khiến người ta thanh tỉnh, nhất định là một kiện bảo vật! Hơn nữa mới vừa rồi Dương Hoài Thủy vì sao muốn đem ngọn đèn chiếu đi chiếu lại trên người Dương Đức chứ?" Dương Lăng tâm niệm thay đổi thật nhanh, lập tức có quyết định, "Phải cướp đi bảo đăng, mặc kệ nó có đúng là bảo vật hay không, ta cũng không có thể để lại cho Dương Đức!"

Dương Lăng vì bị Dương Đức khi nhục quá nhiều lần, đối với Dương Đức có thể nói là hận thấu xương, lần này được cơ hội trả thù đâu dễ buông tha? Trong đầu xuất hiện về ký ức 'Ngự Vật Thuật', Dương Lăng tâm niệm khê động, bảo đăng trên mặt đất nhảy lên, bắn ra đạo quang hoa cùng nhau bay vào trong hắc khí.

"Đi mau!" Dương Lăng trong lòng cuồng khiêu, lúc này hần khôi phục thanh tỉnh, biết chỉ dựa vào linh hồn không thể giết chết Dương Đức, liền lập tức ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thăng tiên đại hội.

Hắc khí quán lấy bảo đăng một chút, "Hô" một tiếng xuyên cửa sổ mà đi, tiêu thất vô tung.

Dương Đức thấy thế kinh sợ như điên, cuồng kêu một tiếng từ trên mặt đất bắn lên, quát: "Người đâu! Người đâu!"

Mà Dương Hoài Thủy cũng phản ứng, như điên lên rồi hướng ra ngoài đuổi theo, trong miệng cuồng khiêu la lên: "Thần đăng, thần đăng..."

Dương Lăng cuộn lấy trần đăng, hóa thành một đạo hắc phong ra ngoài bay đi, trong sát na đi được rất xa rồi.

Trong gian phòng "Dương Lăng" dào dạt đắc ý, đột nhiên sắc mặt đại biến, hú lên quái dị: "Không có khả năng, không có khả năng..."

"Hô "

Trước cửa sổ tiến vào một cổ hắc phong, một đạo hắc khí hỗn loạn bị một cổ bạch quang bắn vào đánh môn Dương Lăng. Dương Lăng mơ hồ nghe được một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, cùng trước mắt một mảnh bạch quang, trong nháy mắt, vô số ký ức như thủy triều dâng mãnh tiến vào trong óc.

Những ... ký ức này khiến Dương Lăng trong nháy mắt minh bạch sự tình tiền căn hậu quả, khiến hần nhất thời cảm giác rợn da gà (mao cốt từng nhiên).

Nguyên lai tiến nhập vào trong đầu Dương Lăng, người nọ tên là Tụ Ma chân nhân, Tụ Ma chân nhân là một gã cao thủ tà tu, đêm qua bị hai cao thủ đại tiên môn chém nát thân thể. Trong lúc nguy cấp Tụ Ma chân nhân dùng 'Độn Thần Thuật' chạy ra, nguyên thần thụ thương, sau đó tiến nhập trong cơ thể Dương Lăng.

Tụ Ma chân nhân bởi vì nguyên thần bị hao tổn, nhu cầu cấp bách cần tìm một thân thể mới để khôi phục công lực, Vì vậy lừa gạt Dương Lăng tín

nhệm, lấy danh nghĩa truyền thụ tiên đạo khiến Dương Lăng tu luyện ma công, dẫn đến Dương Lăng bị oán niệm mê thất bản tính, biến thành một pho tượng ma linh xuất thể đi báo thù.

Mà một ngày nào đó Dương Lăng hồn phách ly thể, Tụ Ma chân nhân sẽ đơn giản chiếm lấy thân thể Dương Lăng, chỉ cần công phu một nén nhang là có thể hoàn toàn linh nhục hợp nhất, trở thành chủ nhân thân thể Dương Lăng.

May mắn chính là, Dương Lăng tại nhà Dương Đức gặp được nhất trần bảo đăng thần kỳ. Nhất trần bảo đăng này khiến Dương Lăng khôi phục thanh tỉnh, Dương Lăng phúc chí tâm linh, thuận tay đoạt được bảo đăng rồi trở về nhập lại thân thể.

Dương Lăng trở về là lúc Tụ Ma chân nhân còn chưa có cùng thân thể hoàn toàn dung hợp, bởi vậy có thể thuận lợi trở về bản thể, thân nhục hợp nhất.

Dương Lăng hồn phách trở về vị trí cũ vốn cũng không gây thương tổn được Tụ Ma chân nhân, tối đa toàn bộ công phu uống phí, khiến cho vô pháp cướp đoạt thân thể Dương Lăng. Nhưng mai bảo đăng thần kỳ này cũng đang tiến nhập vào trong thân thể Dương Lăng, bảo đăng vừa vào trong đầu Dương Lăng, lập tức bắn ra một đạo kỳ quang, đem nguyên thần Tụ Ma đạo nhân đánh tan.

Tụ Ma chân nhân nguyên thần tuy rằng tiêu tán, nhưng mảnh nhỏ ký ức trong nguyên thần đều bị Dương Lăng hấp thu, khiến Dương Lăng khi không được vô số kinh nghiệm nhân sinh.

Lúc này, Dương Lăng thấy ở vị trí mi tâm huyền phù nhất trần bạch ngọc dường như tiểu đăng. Đăng diễm phóng xuất ra một tia bạch sắc quang khí rót vào não bộ Dương Lăng. Mỗi khi quang khí nhập não, Dương Lăng cảm giác một trận thư thái, thể xác và tinh thần vui thích.

"Trong bảo đăng rốt cuộc là có lai lịch gì? Vì sao cũng có thể đem nguyên thần Tụ Ma chân nhân đánh tan?" Dương Lăng tìm kiếm trong ký ức Tụ Ma chân nhân lưu lại, cuối cùng không có tìm được đầu mối quan trọng của bảo đăng.

Dương Lăng trầm nghĩ: "Tụ Ma chân nhân tuy rằng một thân ma công, nhưng hấn pháp lực cao cường, cũng không có hại gì. Ta Dương Lăng bởi vì thuở nhỏ thể nhược mà không thể tập võ, lại không có phụ thân bên người trông nom, khiến đám ác nhân kia thường xuyên ức hiếp ta. Hôm nay ta đã biết cách tu luyện Chiêu Ma Kinh, có nên tiếp tục tu luyện hay không đây?"

Dương Lăng nhất thời khó có thể quyết đoán, đang tư lự phân vân, bất tri bất giác trời sáng.

Sáng sớm, Dương Lăng chợt nghe bên ngoài nói nhao nhao ồn ào, thỉnh thoảng có rất nhiều người đi ngang qua, ra khỏi phòng vừa hỏi mẩu thân, mới biết là nhà Dương Đức phái hơn mười gia nô toàn trần đuôi bắt đạo tặc. Dương Lăng lập tức đoán được nhà Dương Đức là bởi vì bảo đăng mới có thể điên cuồng tìm kiếm như vậy, trong lòng không khỏi một trận vui sướng.

Lúc này, nhà Dương Đức người hầu, các gia nô mỗi người liếm khí nín thở, không dám thở mạnh ra một ngụm. Bởi vì Dương Hoài Thủy cùng Dương Đức đều đang phát giận, hai người sắc mặt như một rất tệ hại xấu xí.

Trong thư phòng Dương Hoài Thủy, Dương Đức cùng Dương Hoài Thủy phụ tử hai người vẻ mặt đều là đầy buồn nản. Dương Hoài Thủy hung hăng vỗ bàn: "Thật chết tiệt, rốt cuộc là ai cướp đi thần đăng!"

Dương Đức hung hăng thở phì phò, ác độc chửi bới nói: "Nếu ta biết là ai làm, ta sẽ cho hấn vạn tiễn xuyên tâm, sau đó đem hấn ăn sống nuốt tươi!"

Dương Hoài Thủy lắc đầu thở dài, sắc mặt càng thêm xám lại: "Ngày trước từ dưới nền đất đào móc được thần đăng, ta không tiếc giết chết Dương gia một chi mấy trăm nhân khẩu, kết quả là giữ không được, ta không hề cam lòng! Thần đăng là vật báu vô giá, nếu không có nó, Đức nhi ngươi cũng không có khả năng tuổi còn trẻ mà có thể đạt được luyện huyết tầng bốn cảnh giới. Nếu không có thần đăng, bệnh cũ trên người ta cũng sẽ không khỏi phục như lúc ban đầu!"

"Phụ thân! Nghe nói Vu sư Xạ Nhật Tộc thuật bói toán thập phần linh nghiệm, chúng ta không bằng đi thử một lần." Dương Đức nắm chặt quyền đầu, "Nói cái gì cũng phải tìm cho được thần đăng, ngày sau con thành ngoại môn đệ tử, còn muốn nhờ lực lượng thần đăng cung cấp thực lực, mất đi nó quả thực so với mạng của hải nhi còn đáng sợ hơn!"

Dương Hoài Thủy suy nghĩ một chút: "Được rồi, chúng ta tạm thời thử một lần. Có thể hỏi ra là hay nhất, nếu hỏi không ra còn phải tìm biện pháp khác!"

Nhà Dương Đức nhón nháo động tĩnh dần dần nhỏ lại, ăn xong điểm tâm, mẩu thân Lý Thái Liên đem Dương Lăng gọi vào trong phòng. Lý Thái Liên thần tình chẳng bao giờ nghiêm túc như vậy, Dương Lăng trong lòng nghi ngờ, lẳng lặng nghe mẩu thân giáo huấn.

"Lăng nhi, còn ba tháng nữa là ngày tiên sư đến Dương Gia Trấn chúng ta. Dương thị cửu chi, mỗi chi ba mươi năm một vòng, năm nay đến phiên chúng ta một chi cùng hai chi khác đề cử ngoại môn đệ tử. Chi chúng ta đây chỉ có Lăng nhi, nương hi vọng con có thể tu luyện thành tiên, nương ngày sau cũng hưởng phúc tốt." Lý Thái Liên vẻ mặt đầy hi vọng mà nói ra.

Dương Lăng ánh mắt kiên quyết: "Nương yên tâm, Lăng nhi nhất định đem nương đến địa phương thần tiên mà hưởng phúc, không phải mỗi ngày đều làm việc nhà nông."

Lý Thái Liên lộ ra vẻ thỏa mãn đáng tươi cười, liên thanh nói: "Tốt tốt, ngày mai là ngày tộc trưởng tuyên bố người đề cử, nương ngày hôm nay cho người mặt quần áo mới, Lăng nhi trước mặt người khác phải ăn mặc tốt một chút."

Theo như lời trong miệng Lý Thái Liên "Tiên sư" chính là Tiên Đạo Cửu Môn một trong Thái Dịch Môn đệ tử. Thái Dịch Môn phái người đến đây mục đích là lựa chọn ra ba gã Dương gia thiếu niên làm Thái Dịch Môn ngoại môn đệ tử, mỗi mười năm đến đây một lần. Loại cơ hội tu tiên này đối với bất

luận một gã Dương thị thành viên nào mà nói, đều vô cùng trân quý.

Dương thị hôm nay có toàn bộ cửu chi, trăm năm nay đều là ba chi một nhóm, Vì vậy Dương thị cửu chi phân ra làm ba đợt. Ba đợt Dương thị tộc nhân mỗi mười năm thay phiên đề cử ba danh ngạch, mỗi nhóm người ba mươi năm thay phiên một lần.

Đối với người Dương gia mà nói, năm nay chính là mười năm một lần "Thăng tiên đại hội".

"Thăng tiên đại hội" là hội nghị trong tộc Dương Gia. Trần quyết định ai là ngoại môn đệ tử, thập phần long trọng, lúc đại hội tổ chức là tộc nhân đều phải tham gia. Thăng tiên đại hội mười năm một lần, mỗi lần tổ chức thăng tiên đại hội, đến phiên Dương thị tam chi, mỗi một chi đều có thể tuyển ra một danh ngạch trở thành ngoại môn đệ tử.

Ngoại môn đệ tử danh ngạch rất thừa thớt thập phần trân quý, một chi Dương thị tộc nhân mỗi ba mươi năm mới có thể thu được một danh ngạch. Vì thế, người của Dương gia định ra chế độ đề cử rất nghiêm ngặt, bất luận cái gì danh ngạch trong một chi đề cử đều phải đi qua luận võ quyết định, thiếu niên có thực lực cực mạnh tương đối thu được cơ hội cuối cùng.

Một chi của Dương Lăng này vốn rất thịnh vượng, chỉ là khi Dương Lăng còn nhỏ Dương Gia Trần bị sơn tặc cướp sạch. Dương Gia Trần lần đó đã chết rất nhiều người, một chi của Dương Lăng bị sơn tặc tàn sát hầu như không còn. Ngày ấy nếu không phải Lý Thái Liên vận khí tốt không ở trong nhà, nàng cùng Dương Lăng trong bụng cũng sớm bị giết chết rồi.

Vì vậy một chi Dương gia này chỉ còn lại có Lý Thái Liên cùng Dương Lăng hai người, vừa vặn năm nay mười năm một lần thăng tiên đại hội. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Dương Lăng sẽ thu được cái danh ngạch kia trân quý không gì sánh được Thái Dịch Môn ngoại môn đệ tử. Vài chục năm nay, Lý Thái Liên vẫn hy vọng ngày này đã đến.

Cùng Lý Thái Liên lạc quan bất đồng, Dương Lăng đã nhiều ngày nay lo lắng chuyện tình thăng tiên đại hội.

Tự Ma chân nhân suốt đời kinh lịch qua vô cùng sóng to gió lớn, âm mưu quỷ kế, lục đục với nhau, hại người, cũng bị người hại. Ký ức Tự Ma chân nhân lúc này đều bị Dương Lăng kế thừa, Dương Lăng trí tuệ cùng nhân sinh kinh nghiệm cũng do đó mà đề cao.

Phải nói một chi Dương Lăng này chỉ còn lại Dương Lăng mẫu tử hai người, danh ngạch tất nhiên là của Dương Lăng. Như vậy quá là tiện nghi khó tránh khỏi các chi còn lại sờ kẹ.

Thế nhưng thăng đến bắt đầu thăng tiên đại hội, cũng không phát sinh cái chuyện tình gì, có người đến đây chỉ trích, Dương Lăng thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

Hôm nay là ngày thăng tiên đại hội, Dương Gia Trần mấy nghìn nhân khẩu tề tụ trên diễn võ trường ở trấn đông rộng rãi, mọi người kẻ vai nổi gót, một cảnh tượng nhiệt náo người đông tập nập.

Dương Lăng thay bộ đồ mới, cùng Lý Thái Liên sắc mặt đầy vui mừng cũng chạy tới hiện trường đại hội.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lừa gạt vô lý.

Diễn võ trường là địa phương huấn luyện tráng đinh của Dương Gia Trần, đông tây dài ba trăm bộ, nam bắc khoản hai trăm bộ. Lúc này, diễn võ trường to như vậy mà bốn phía tụ đầy người, vị trí trung ương dùng đá tạo thành một cái bình đài rất cao, hướng Đông còn làm một cái thang đá làm phương tiện lên đài.

Thỏ thai hai bên dựng thẳng, mặt trên thạch trụ điêu khắc chạm trổ hình rồng, khoản một người ôm hết, khí tượng trang nghiêm.

Lúc này, tộc trưởng Dương Hoài Kim cùng vài tên đầu lĩnh Dương gia đều tới trên bãi đá. Những người này tất cả đều là Dương Gia nhân sĩ quyền uy tối cao trong trấn, ngoại trừ trưởng trấn còn có Dương gia bát đại chi nhánh đầu lĩnh cùng Dương Hoài Thủy tên này là nhân vật trọng yếu trên trấn, tổng cộng mười người.

Thấy một màn như vậy, đứng ở dưới đài Dương Lăng mong chờ nhú mảy hỏi: "Nương, trong Dương gia cửu chi, một chi chúng ta chỉ còn lại có chúng ta hai người, vì sao tộc trưởng không cho chúng ta đi tới nghị sự? Tộc quy không phải nói ‘ cửu chi cùng bàn bạc ’ sao?"

Cái gọi là "Cửu chi cùng bàn bạc" là lão quy củ của Dương Gia Trần trăm năm nay. Dương Gia Trần nếu gặp sự tình trọng đại, tộc trưởng phải tề tụ

Dương gia cử chi đầu lĩnh dễ thương nghị, mà không thể chuyên quyền độc đoán. Dương Lăng một chi tuy rằng chỉ còn lại có Dương Lăng là một nam đinh, nhưng Dương Lăng vẫn như cũ có thể đại biểu cho chi mình, có quyền lợi lên đài nghị sự.

Lý Thái Liên bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, thấp giọng nói: "Ngốc tử, chi chúng ta chỉ còn có hai mẹ con chúng ta, ai mà đem chúng ta để trong mắt chứ? Không thể nói, tộc trưởng lập tức sẽ tuyên bố danh ngạch."

Dương Lăng cũng không phục, nghĩ thầm: "Những người này là khi dễ chúng ta cô nhi quả phụ!" Để Dương Lăng ta xem, nếu quy củ định ra rồi, thì sẽ dựa theo quy củ mà làm việc.

Trên bãi đá mười nhân vật trọng yếu Dương Gia Trấn thấp giọng thương nghị vài câu, tộc trưởng Dương Hoài Kim ngẩng đầu, hần vron tay hơi hướng mặt đất áp xuống, đoàn người nghị luận đều lập tức yên tĩnh lại, thể hiện địa vị cùng uy vọng của tộc trưởng Dương Hoài Kim tại trong mắt trần dân kỷ luật nghiêm minh.

Dương Hoài Kim hần giọng một cái, rồi cả tiếng nói: "Chư vị, mười năm một lần thăng tiên đại hội lập tức sẽ bắt đầu. Bản thân vừa cùng các thủ lĩnh khác thương nghị qua, dự định mời dự họp đại hội trước tiên xử lý nhất kiện sự tình khẩn yếu." Tộc trưởng ánh mắt đảo qua đoàn người, hỏi: "Nhà Dương Hoài Thành có ở đó hay không?"

Dương Hoài Thành là tên vong phụ của Dương Lăng, nghe được tộc trưởng gọi, Lý Thái Liên nét mặt vui vẻ, cao giọng đáp: "Chúng ta ở đây!" Lôi Dương Lăng từ đoàn người, vài bước leo lên bãi đá.

Dương Lăng mẩu từ hai người đứng ở trên đài, dưới đài người ta lập tức mở ra nghị luận.

"Một chi này mọi người chết sạch, còn lại có hai người, thật con mẹ nó có vận khí a! Trực tiếp là có thể đi vào Thái Dịch Môn tu tiên học đạo." Có người không cô kỵ mà nói thâm.

"Quá tiện nghị cho Dương Lăng gia, tiểu tử này người có vẻ bệnh hoạn vừa nhìn là biết không thể tu tiên. Hanh, lãng phí một cái danh ngạch!" Cũng có người không phục.

Tuy rằng mọi người trong lòng đố kỵ, nhưng có nhiều người thờ ơ lạnh nhạt.

Dương Lăng lần đầu tiên đứng trước công chúng, tâm tình vô pháp khống chế rất khẩn trương, vẫn cúi đầu im lặng đứng ở phía sau mẩu thân.

Tộc trưởng liếc mắt nhẹ nhàng quét qua Dương Lăng mẩu từ hai người, nhãn thần rất khinh miệt, gật đầu: "Tới là tốt rồi, Hoài Thủy có chuyện cùng các người nói."

Vừa nghe nhắc tới Dương Hoài Thủy, Dương Lăng trong lòng giật mình.

Lẽ nào chuyện tình mình cướp giật bảo đảm bại lộ sao? Không có khả năng! Chuyện này chỉ có tự mình biết mà thôi!

Tuy rằng nội tâm thập phần xác định không có bại lộ, nhưng Dương Lăng trong tâm vẫn cứ run lên.

Dương Hoài Thủy từ trong đám người chậm rãi đi ra, hần nắm trong tay một tờ giấy. Trước tiên lạnh lùng liếc mắt nhìn chăm chú Dương Lăng, sau đó ánh mắt chuyển đến Lý Thái Liên: "Đệ muội, ta ngày hôm nay đứng ra là muốn hướng người đòi nợ."

Lý Thái Liên sắc mặt vui mừng nhất thời biến mất, không hiểu sao cả, nghi hoặc hỏi: "Hần Nhị thúc, người đang nói cái gì vậy? Cái gì đòi nợ?"

Dương Hoài Thủy sắc mặt bình tĩnh hơi hơi tờ giấy trong tay, sau đó đem nó giao cho tộc trưởng, thần nhiên nói: "Đại ca, người đọc nó đi." Nguyên lai tộc trưởng Dương Hoài Kim là thân đại ca của Dương Hoài Thủy, hai người một mẹ sinh ra.

Dương Hoài Kim tiếp nhận trang giấy nhìn thoáng qua, khóe miệng đưa ra nhất mạt lãnh ý, cả tiếng thì thầm: "Hôm nay mượn tộc huynh Dương Hoài Thủy một trăm lượng bạc, nói miệng không bằng chứng, lập chứng từ này... Đại Hành Thiên Khải ngày ba mươi mốt tháng tư năm XXX37. Lạc khoản là Dương Hoài Thành!"

Nội dung biên lai mượn tiền được đọc ra, phảng phất như sấm sét giữa trời quang, Dương Lăng mẩu từ đỉnh đầu nổ vang, hai người như mộng mị, kinh ngạc đứng ở nơi đó chân tay luống cuống.

"Không có khả năng! Thiên Khải năm ba mươi bảy Lăng nhi còn chưa có sinh ra... Hoài Thành cũng có thể kiếm tiền, nhà của chúng ta gia cảnh rất tốt... Hần thế nào lại mượn của người nhiều tiền như vậy? Người nói dối! Hoài Thành không có mượn bạc của người!" Cuối cùng một câu, Lý Thái Liên xác định phán đoán của mình.

Dương Hoài Kim lạnh lùng cười, tộc trưởng cầm chứng từ trong tay qua lại trên không trung, phát sinh "Ào ào" âm hưởng. Hần thái độ cười nhạo mà nhìn về phía Lý Thái Liên: "Ta nói dối? Người xem cho rõ ràng, trên giấy trắng mực đen viết rõ ràng như vậy, ở đây còn có Hoài Thành hạ thủ ấn làm chứng. Dù thế nào, người đàn bà chanh chua này còn muốn nói sạo sao? Thiếu nợ thì trả tiền! Thiên kinh địa nghĩa!" Lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị một phen trách cứ, Dương Hoài Thủy lại cả tiếng hỏi mọi người dưới đài: "Mọi người nhanh phân xử xem, phụ nhân này thiếu ta bạc có đúng là phải trả hay không?"

"Đương nhiên là phải trả! Hoài Thành để lại giấy nợ!"

"Tôi độc phụ nhân tâm, ta xem ra bà ấy sẽ không trả! Thực sự là vô sỉ!"

"Hanh! Người như thế thì không nên cho mượn bạc a!"

Dưới đài lập tức có bảy tám người cả tiếng trách cứ Lý Thái Liên, thanh sắc câu lệ, ngôn ngữ cay nghiệt.

Đối mặt mọi người chỉ trích mẩu thân mình, Dương Lăng cảm giác nhiệt huyết dâng trào, trên mặt nổi lên huyết hồng, cả tiếng nói: "Đều câm miệng!"

Ai cũng không ngờ tới người thiếu niên gầy yếu luôn luôn bị khi dễ lúc này lại phát sinh thanh âm lớn như vậy, hơn nữa còn thét lên bảo mọi người câm miệng, ngoài ý muốn khiến dưới đài nhất thời an tĩnh lại. Ngay cả Lý Thái Liên cũng kinh ngạc nhìn về phía nhi tử.

Dương Lăng tiếp nhận ký ức của Tự Ma chân nhân, đại biểu hắn có phong phú kinh nghiệm nhân sinh. Hầu như trong nháy mắt mọi sự tình phát sinh, Dương Lăng liền minh bạch đây là chuyện gì xảy ra. Đây là tộc trưởng Dương Hoài Kim cùng Dương Hoài Thủy vì cướp đoạt chính danh ngạch tu tiên mà tận lực thiết hạ cục diện này!

Dương Lăng đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, ánh mắt nhìn thẳng vài tên dưới đài vừa rồi quở trách Lý Thái Liên, linh quang chợt lóe, Dương Lăng cả tiếng nói: "Mọi người nhìn xem vừa rồi mấy người lên tiếng này là ai?"

"Cái người này!" Dương Lăng chỉ vào trong đó một người, trên mặt tràn ngập phẫn nộ, "Hắn là mã phu của nhà Dương Hoài Thủy!"

"Còn có cái người này!" Dương Lăng mắt sáng như đuốc, "Hắn là nhân viên thu chi của nhà Dương Hoài Thủy!"

Dương Lăng liền tiếp chỉ ra và xác nhận ra bảy tám người, dưới đài trấn dân rất ngạc nhiên.

Trên đài Dương Hoài Thủy thì sắc mặt âm trầm như nước, những người đó xác thực đều là sớm an bài tốt, mục đích là vì mình tạo thế, không ngờ cư nhiên bị Dương Lăng nhìn thấu. Dương Hoài Thủy thẹn quá hóa giận, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Được rồi! Tiểu tạp chủng không nên gây xích mích thị phi, hôm nay xuất ra biên lai mượn tiền chính là muốn mẩu tử các ngươi trả nợ!"

Lý Thái Liên dù sao cũng là một phụ nữ chuẩn mực, gặp phải chuyện trọng đại ngoài ý muốn này hoàn toàn không có chủ ý, nhưng thật ra Dương Lăng lại càng ngày càng lạnh tĩnh, rất nhanh suy nghĩ đối sách.

Dương Hoài Thủy rõ ràng là giả tạo chứng từ, nhưng điều Dương Lăng quan tâm không phải cái này. Hắn lúc này suy nghĩ là trả nợ cùng danh ngạch trong đó có cái quan hệ gì?

Đối mặt với bức bách của Dương Hoài Thủy, Dương Lăng hít vào một hơi, vừa suy nghĩ gạn lọc mạnh mẽ, một bên sắc mặt trấn định phản vấn: "Dương Hoài Thủy, ta có thể hay không hỏi ngươi mấy vấn đề?"

Dương Hoài Thủy "Xuy" cười: "Tiểu tạp chủng! Ngươi còn không có tư cách cùng ta nói chuyện."

Bị chửi thành "Tiểu tạp chủng", Dương Lăng trong lồng ngực lửa giận dâng dâng như muốn phóng ra, nhưng lúc này chỉ có thể cường chế tức giận, cả tiếng nói: "Dương Hoài Thủy, gia sự của ta do ta tác chủ! Ngươi đã nói cha ta từng thiếu tiền của ngươi, tốt lắm, mọi người bây giờ mặt đối mặt đem sự tình giải thích toàn bộ, có hương thân ở đây giúp chúng ta phân biệt thị phi!"

Dương Hoài Thủy nhăn mi lại, hắn nguyên bản trong dự đoán, chỉ cần xuất ra biên lai mượn nợ, mẩu tử hai người này nhất định không biết làm sao, sau đó sự tình tính toán sẽ đơn giản thành công. Nhưng không nghĩ tới Dương Lăng cư nhiên khó chơi như vậy, không đối phó được.

Ánh mắt phát lạnh, Dương Hoài Thủy âm âm cười: "Tốt! Ta sẽ cho ngươi cơ hội, ta cho ngươi hỏi."

Dương Lăng trong lòng, thầm nghĩ: "Hôm nay nếu như không nói rõ ràng, nương cùng ta tất nhiên bị oan khiên, ngay cả danh ngạch tu tiên của ta cũng không giữ được! Ta phải lãnh tĩnh, tìm ra kẻ hở, không để cho Dương Hoài Thủy thực hiện được!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Thiên Lý và Quyền Thế.

Đối mặt với mấy nghìn ánh mắt cùng Dương Hoài Thủy ác ý bức bách, dưới áp lực cực lớn như vậy, Dương Lăng cư nhiên vẫn duy trì lãnh tĩnh, nhìn chăm chăm vào con mắt Dương Hoài Thủy, lạnh lùng hỏi: "Ngươi nói cha ta là ở Đại Hành Thiên Khai năm ba mươi bảy mượn bạc của ngươi, đúng hay

không?"

"Lời vô ích, trên chúng từ đã viết như thế, ngươi hà tất hỏi đi hỏi lại?" Dương Hoài Thủy lớn tiếng trả lời, khí thế không giảm.

Dương Lăng gật đầu, xoay người mặt hướng về toàn bộ trấn dân, cả tiếng nói: "Chư vị hương thân phụ lão, Thiên Khai năm ba mươi bảy, khi đó một chi chúng ta đây còn chưa có bị sơn tặc đánh cướp. Khi còn nhỏ, nương ta thường xuyên hướng ta nói về cổ sự của phụ thân ta trước đây, Dương Lăng ký ức hẳn còn mới mẻ! Tiên phụ Dương Hoài Thành am hiểu kinh thương, khi đó nhà của ta không dám nói là Dương Gia Trấn tối phú nhưng có mấy nhà như vậy, hơn nữa của cải có tới mấy nghìn lượng bạc. Chư vị phụ lão so với ta lớn tuổi hơn, nói vậy hẳn là nhớ kỹ."

Dương Lăng vừa nói như vậy, mọi người bỗng nhiên đều nghỉ lại, Dương Hoài Thành gia cảnh xác thực không tệ. Nếu như trong nhà có mấy nghìn lượng, vì sao chạy đến mượn một trăm lượng chứ? Mọi người trong lòng đều nổi lên nghi hoặc, đều nghị luận bàn tán xôn xao.

Dương Hoài Thủy sắc mặt hơi trầm xuống, trào phúng nói: "Ngươi nói không sai, nhà ngươi ngày đó gia cảnh giàu có. Bất quá cái đó và Dương Hoài Thành mượn bạc của ta không quan hệ, trên đời thì có một loại người như thế, rõ ràng có bạc, nhưng hết lần này tới lần khác muốn mượn người khác. Mục đích chính là lừa bịp tống tiền, phụ thân của ngươi là loại người như thế này, tiểu nhân!"

Dương Lăng trong cơn giận dữ, lạnh lùng nói: "Dương Hoài Thủy, ngươi là lão thất phu vô si! Dương Hoài Thủy ngươi là cái dạng nhân vật gì chính là trong trấn phụ lão người người đều biết, cho tới bây giờ đều là keo kiệt không tốt, vắt chày ra nước. Ngày trước ngươi nếu không phải là kẻ ngu si tuyệt sẽ không cho phụ thân ta mượn một trăm lượng bạc. Ta hỏi lại ngươi, nếu là hôm nay có người gia cảnh đồng dạng cha ta, người nợ hương ngươi mượn bạc một trăm lượng, lão thất phu ngươi có cho mượn không?"

Dưới đài mọi người cười vang, có người kêu lên: "Đương nhiên là không cho mượn, hẳn là vắt cổ chày ra nước a!" Nhiều người cùng nói, người nói chuyện cũng không sợ Dương Hoài Thủy phát hiện.

Dương Hoài Thủy bị chửi ngay mặt thật là đau, tức giận đến cả người run run, sắc mặt trắng xanh, hẳn "Hắc hắc" cười: "Tiểu tạp chủng rất miệng lưỡi nhưng không thông minh, ta đây nói cho ngươi biết. Ngày trước phụ thân ngươi quý xuống cầu ta, ta mới nhất thời nhẹ dạ cho hẳn mượn bạc."

Dương Lăng lúc này hận không thể lập tức một đao đem ác nhân trước mắt này giết chết, nhưng hẳn phải nói rõ ràng, cường chế tức giận, Dương Lăng lại hỏi: "Dương Hoài Thủy, tiên phụ qua đời hơn mười năm, trong mười năm hơn ngươi chẳng bao giờ nói quá chuyện tình thiếu nợ. Hết lần này tới lần khác phải tại ngày hôm nay nói ra, đây là vì sao? Một người đòi nợ, hẳn là càng sớm càng tốt, mà ngươi lại vẫn kéo dài tới hôm nay, không bình thường chút nào?"

Dương Hoài Thủy ngược mũi hướng lên trời, lạnh lùng nói: "Nợ là của ta, ta muốn đòi lúc nào thì đòi, chẳng lẽ còn phải hướng ngươi nói sao?" Lúc này, Dương Hoài Thủy đã đuối lý, dĩ nhiên nổi lên máu vô lại.

Dương Lăng cắn răng nói: "Ngươi không nói, ta thay ngươi nói! Cha ta đã chết, ngươi khi ta cô nhi quả phụ, bởi vậy giả tạo biến lai mượn nợ. Hôm nay chính là thắng tiền đại hội, đáng tiếc đại hội lần này không có danh ngạch tu tiên cho một chi Dương Hoài Thủy ngươi. Ngươi Dương Hoài Thủy gia tư bạc triệu, tài đại thế đại. Không muốn cho ta loại này cùng khổ tiểu nhân vật có cơ hội tu tiên, cho nên âm thầm sử dụng kế mẫu tử chúng ta, sau đó mới nghĩ biện pháp đoạt danh ngạch tu tiên. Dương Hoài Thủy, ta giáng đúng hay không đúng?"

Lúc này trên đài nhảy lên một gã thiếu niên, mặt lạnh như băng, chính là Dương Hoài Thủy nhi tử Dương Đức. Dương Đức luôn luôn kiêu ngạo ương ngạnh, mắt thấy Dương Lăng lớn mật như vậy, cũng dám mạ lỵ phụ thân hắn, lập tức muốn lên đài giáo huấn Dương Lăng. Trong mắt hắn, Dương Lăng là một người phế vật vô dụng, chó má mà thôi. Hôm nay tiểu nhân vật cư nhiên có can đảm chống đối người trong nhà như vậy, quả thực làm hắn tức giận như điên, nổi lên sát tâm.

Dương Lăng mặt không đổi sắc, lạnh lùng cười: "Dương Đức, đừng làm trò cười trước mặt toàn tộc nhân, ngươi muốn giết ta phải không? Ngươi biết phụ thân ngươi làm chuyện vô liêm sỉ bức này, vì thế muốn giết người diệt khẩu, có đúng hay không?"

Dương Lăng vừa hỏi như vậy, dưới đài mọi người xao động đứng lên.

Tộc trưởng vừa thấy sự tình như thế, nếu như Dương Đức chân chính động thủ, sợ là sẽ đem Dương Lăng đánh chết. Như vậy thứ nhất sự tình sẽ không thu thập tốt được, tất nhiên sẽ tổn hại danh dự tộc trưởng. Nghĩ đến điểm này, tộc trưởng Dương Hoài Kim liền trách mắng: "Dương Đức, xuống phía dưới!"

Dương Đức đầy mặt sát ý hướng Dương Lăng nhe nanh cười một tiếng, nhẹ nhàng nhảy xuống đài.

Dương Hoài Thủy bỗng nhiên vỗ bàn, chỉ vào Dương Lăng mắng: "Tiểu tạp chủng, dù ngươi nói như thế nào, phụ thân ngươi dù chết vẫn thiếu ta một trăm lượng bạc. Giấy trắng mực đen, có nghĩ gì cũng không xong. Ta nói cho ngươi biết, một là ngươi sẽ trả tiền, hoặc sẽ đem nương ngươi Lý Thái Liên gả cho nô bộc nhà của ta gán nợ!"

Dương Hoài Thủy lúc này hoàn toàn lộ ra bộ mặt dối trá, lấy quyền thế ức hiếp mẫu tử Dương Lăng. Đối mặt ác nhân như vậy, Dương Lăng dù là có nhiều tính toán cũng không có thể dùng, bởi vì tộc trưởng cùng Dương Hoài Thủy là đứng chung một chiến tuyến, hai người này liên thủ hoàn toàn có thể làm bất luận sự tình gì ở Dương Gia Trấn này.

Lúc này, trong lòng Dương Lăng một mảnh bi thương. Hắn rốt cục cũng minh bạch dụng ý của Dương Hoài Thủy. Mẫu thân Lý Thái Liên nếu như gả cho người hầu nhà Dương Hoài Thủy, như vậy mình tất nhiên cũng sẽ cho làm con thừa tự cấp người hầu. Kể từ đó, mẫu tử hai người đều thành người của một chi Dương Hoài Thủy.

Đương nhiên, Dương Hoài Thủy chỉ hi vọng vào danh ngạch tu tiên vốn thuộc về một chi nhà Dương Lăng. Để đạt được mục đích này, Dương Hoài Thủy có thể nói là vắt hết óc, không tiếc nói xấu phụ thân Dương Lăng mượn tiền.

Dương Lăng bỗng nhiên "Ha ha" cười to, trong tiếng cười tràn ngập oán hận cùng phẫn nộ, hắn chỉ vào tộc trưởng cùng Dương Hoài Thủy: "Các ngươi một người là tộc trưởng, một người là có tiền có thể nhất Dương Hoài Thủy. Muốn lấy chính là cái tu tiên danh ngạch này của ta! Hà tất làm trò hề như vậy, để cho người khác nghĩ đến các ngươi đều là người lương thiện? Không ai là kẻ ngu si, các ngươi không thể lừa gạt bất luận kẻ nào!" Sau đó gắt gao nhìn chăm chăm Dương Hoài Thủy, "Dương Hoài Thủy, nhà của ta không nợ ngươi một văn tiền nào! Ngươi muốn tu tiên danh ngạch, đừng mơ tưởng! Trừ phi ta Dương Lăng đã chết!"

Dương Hoài Thủy bị vạch trần như vậy, sát tâm nổi lên, dữ tợn cười: "Ngươi muốn chết, ta bây giờ sẽ giết ngươi!" Nói xong hướng Dương Lăng tới gần.

Dương Hoài Thủy tu vi là luyện huyết tầng hai, giết người không hiểu luyện huyết như Dương Lăng quả thực đơn giản như giết gà.

Lúc này, Lý Thái Liên bỗng nhiên ngữ khí bình thản mà nói: "Dương Hoài Thủy, ngươi đừng động đến con ta."

Dương Hoài Thủy dừng bước chân lại, nhú mày hỏi: "Lý Thái Liên, ngươi đáp ứng yêu cầu của ta?"

Lý Thái Liên lộ vẻ sâu thâm cười: "Ngươi nói nhà của ta thiếu ngươi một trăm lượng bạc, tốt, ta lấy mạng trả ngươi." Nàng bỗng nhiên từ đầu lấy xuống một cây trâm, sau đó hung hăng đâm vào ngực mình. Tiên huyết phun ra, Lý Thái Liên lung lay sắp ngã.

Dương Lăng mắt muốn nứt ra, trong đôi mắt chảy ra huyết lệ, cuồng kêu một tiếng, chạy nhanh qua đỡ Lý Thái Liên: "Nương... Nương... Ngươi vì sao phải như vậy..."

Lý Thái Liên thờ dài một tiếng, cất lực vươn tay, nhẹ nhàng chạm được nước mắt tràn đầy trên mặt Dương Lăng, thấp giọng nói: "Lăng nhi, ta không muốn thấy bọn họ ô nhục phụ thân đã chết của con, cũng không muốn để bọn họ bắt nạt. Hào hải tử, nương xin lỗi con... Nương phải đi. Con nhất định phải hảo hảo sống sót, nương tin tưởng... Lăng nhi của ta nhất định lớn lên, nhất định là một người rất giỏi, Lăng nhi, hảo hảo sống sót, sống sót..."

Lý Thái Liên rốt cục vô lực xụi người xuống, đỉnh chỉ hô hấp.

Dương Lăng phát ra một tiếng cuồng khiếu thê lương, hai tay nắm mạnh xuống đất. Bãi đá mặt đất cứng rắn không gì sánh được, song quyền hấn đều nứt ra lòi xương, lộ ra đầu khớp xương cùng huyết nhục, nhưng không cảm thấy đau đớn.

Trên đài trần chúng đều buồn bã, nhưng Dương Hoài Thủy thế lực rất lớn, không người nào dám đứng ra vì Dương Lăng mà nói.

Dương Hoài Thủy biến sắc không ngừng, hắn không nghĩ tới Lý Thái Liên cư nhiên cương liệt như vậy. Tộc trưởng sắc mặt càng khó nhìn, phát sinh chuyện như vậy, kẻ ngu si đều có thể nhìn ra hắn là thiên vị, tổn thương uy vọng của hắn.

Tiếng khóc Dương Lăng bỗng nhiên đình chỉ, hắn khom lưng ôm lấy thi thể Lý Thái Liên, đứng trực thất lưng, từng bước một đi xuống bậc thang. Dương Lăng ánh mắt đảo qua Dương Hoài Thủy, đảo qua Dương Hoài Kim, đảo qua Dương Đức dưới đài. Dương Lăng ánh mắt dường như hàn băng, trong ánh mắt tràn ngập oán hận cùng phẫn nộ, mấy người bị ánh mắt hấn đảo qua, nội tâm đều là phát lạnh.

Dương Hoài Thủy muốn ngăn lại, bị Dương Hoài Kim kéo lại, Dương Hoài Kim lắc đầu, thấp giọng nói: "Việc này hơi quá đáng, chúng ta không biết hướng tộc nhân nói sao."

Dương Hoài Thủy cười lạnh một tiếng, nhưng cũng ngừng cước bộ, nghĩ thầm: "Chỉ còn lại có phế vật này, các sự tình khác đều dễ làm!"

Dương Lăng thân thể luôn luôn gầy yếu, bình thường ngay cả thùng nước cũng đề không được. Lúc này hấn lại vững vàng ôm thi thể mẫu thân, từng bước một đi trở về nhà. Dương Lăng đi, thăng tiên đại hội tiếp tục cử hành. Tộc trưởng cuối cùng quyết định tu tiên danh ngạch giao cho một chi Dương Hoài Thủy. Ngược lại, không người nào dám phản đối.

Sau đó, thăng tiên đại hội hai chi khác cử hành luận võ đại hội, hai gã thiếu niên thực lực cực mạnh thu được tu tiên danh ngạch. Tới buổi chiều, thăng tiên đại hội kết thúc, Dương Gia Trần tựa hồ khôi phục lại sự yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Thần đăng chiếu ma.

Dương Lăng đã đem mẫu thân Lý Thái Liên an táng, hấn mưa không nổi quan tài, chỉ dùng một mảnh chiếu cũ miễn cưỡng che kín rồi hạ thổ. Lúc này, Dương Lăng quỳ gối trước mộ phần, nước mắt đã cạn. Khuôn mặt Dương Lăng lúc này lãnh ngạnh tượng như đá hoa cương, ánh mắt âm trầm như hàn băng vạn năm.

"Nương, Lăng nhi nhất định báo thù cho người, diệt cả nhà Dương Hoài Thủy!" Ngắn gọn một câu nói, Dương Lăng đứng lên, bước nhanh về nhà.

Dương Lăng đơn giản thu thập một chút, cầm đi trường cung phụ thân Dương Hoài Thành lưu lại, một ống tên, còn có một thanh trường đao. Trừ mấy thứ ấy ra, Dương Lăng chỉ mang theo một bao lương khô cùng một túi nước.

Đi ra khỏi rào đậu, Dương Lăng lần cuối quay đầu lại liếc mắt nhìn phòng ốc, sau đó kiên quyết xoay người, đi nhanh lên núi.

Dương Lăng phải đi, trong ký ức Tự Ma chân nhân, hấn biết nhân tâm hiểm ác đáng sợ. Dương Hoài Thủy không có khả năng buông tha cho hấn, hấn muốn báo thù, muốn đem Dương Hoài Thủy băm thây vạn đoạn! Muốn đem Dương Hoài Kim thiên đao vạn quả, cho nên hấn phải sống sót. Chỉ có sống sót mới có hi vọng báo thù!

Dương gia trấn ở vào nơi biên cương, chung quanh là Thập Vạn Đại Sơn. Dương Lăng một đường tây hành, tiến nhập trong rừng già thâm sơn. Dương Lăng từ nhỏ đã chui vào rừng rồi, kinh nghiệm phong phú, hấn tuy rằng thể nhược, cũng không sợ chịu khổ.

Đi được nửa ngày, sắc trời dần tối. Dương Lăng tìm một gốc cây lão tùng thương lân thiết đi tới, dự định ở trên cây qua đêm. Trong sơn lâm có dã thú thường lui tới, trên cây qua đêm tương đối an toàn.

Dương Lăng trước tiên lấy ra lương khô cùng dã quả hái trên đường ăn một ít, sau đó ngồi dựa trên chạc ba, chuẩn bị tu luyện Chiêu Ma Kinh.

Dương Lăng đã từng một lần do dự có hay không tu luyện Chiêu Ma Kinh, nhưng lúc này hấn đã hạ quyết tâm rồi, vô luận tu luyện Chiêu Ma Kinh có bao nhiêu nguy hiểm đi nữa, hấn cũng nhất định phải tu luyện. Hôm nay Dương Lăng để báo thù, thà rằng không tiếc tất cả cái giá phải trả.

Chiêu Ma Kinh, được xưng là Tự Ma Kinh, là một môn nuôi dưỡng ma đầu đã thương dịch thủ bằng tà đạo pháp thuật, tiến cảnh cực nhanh, nhưng là cực kỳ nguy hiểm. Tu luyện giả dễ bị ma đầu nuôi dưỡng thôn phệ mà trở thành ma đầu, đánh mất tâm tính, trở thành nhân trung chi ma.

Trước đây Dương Lăng khi tu luyện Tự Ma Kinh có điều do dự, đó là bởi vì tu luyện kinh này quá nguy hiểm.

Tự Ma Kinh chia làm một số giai đoạn tu hành, đệ nhất giai đoạn gọi là "Xuất ma", tức là lợi dụng quan tượng phương pháp sản sinh một con ma đầu. Tự Ma chân nhân đã trợ giúp Dương Lăng thành công đạt được "Xuất ma" giai đoạn. Tiếp theo Xuất Ma là giai đoạn gọi là "Ma Vực".

Dương Lăng tuy rằng có thể âm ma xuất thể, nhưng con ma đầu nuôi dưỡng này đi ra cũng không thuần túy, dễ bị dương cương chi khí chấn nhiếp. Muốn tiến thêm một bước đề thăng âm ma thực lực, nhất định phải mở ra "Ma Vực" chi môn, tức là tại thức hải mở ra một mảnh âm ma sinh trưởng địa phương, địa phương này gọi là Ma Vực.

Ma Vực hình thành, mới có thể chính thức tu luyện Tự Ma Kinh, từ đó nuôi dưỡng ra ngũ đại Ma thần phân thân. Ngũ đại Ma thần phân biệt là ghét đó (yểm đó), oán hận, dục sí, nộ sát, tham đoạt, Ngũ Đại Ma tôn.

Đương nhiên, tu luyện ban đầu chỉ có thể sản sinh ngũ đại âm ma, theo ma công dần dần cường đại, ma đầu thực lực biến cường, cuối cùng hóa thành Ma thần. Nhưng con đường này rất dài đằng đặc, cũng tràn ngập gian nguy.

Hình thành Ma Vực thì sản sinh âm ma, lúc ma đầu dần dần cường đại, lần lượt biến hóa làm âm ma, minh ma, linh ma, chân ma, thánh ma, Ma thần. Ma thần cảnh giới là ma đầu thần thông quảng đại, có thể cùng tiên đạo trường sinh cảnh cái loại này vạn năm không chết, đầu sở chống lại.

Lúc này Dương Lăng còn chưa có mở ra Ma Vực, mà mở ra Ma Vực cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lúc trước Tự Ma chân nhân để mở ra Ma Vực, mất ba năm thời gian, thử qua nhiều phương pháp mới có thể thành công. Kết quả phát hiện biện pháp duy nhất mở ra Ma Vực chính là tu luyện giả nội tâm phải có ma niệm cường liệt.

Cái gọi là ma niệm, đó là chỉ ghét đó, oán hận, dục sí, nộ sát, tham đoạt năm loại ý niệm trong đầu. Ma niệm cường liệt mới có thể mở ra Ma Vực, bắt đầu chính thức tu luyện.

Lúc này, Dương Lăng dựa theo Tự Ma Kinh pháp môn ý thủ thức hải. Đồng thời trong nội tâm ngập trời hận ý cùng vô cùng phần nộ đằng đằng vọt lên, Dương Lăng mẫu thân bị hại, vong phụ bị nói xấu, tu tiên danh ngạch bị cướp đoạt, cường liệt oán hận cùng tức giận hội tụ cùng một chỗ, thể không thể đỡ. So với lúc trước Tự Ma chân nhân mở ra Ma Vực ma niệm mạnh hơn thập bội gấp trăm lần!

"Àm ăm long..."

Trong đầu một tiếng nổ vang, Dương Lăng "Thấy" trong thức hải xuất hiện một mảnh không gian ma khí um tùm, không gian vụ mông mông cũng không biết cao bao nhiêu, cũng không biết kéo dài tới đâu. Đó là Ma Vực, Dương Lăng nội tâm hận ý cùng tức giận cư nhiên đột phá quan khẩu, mạnh mẽ mở ra Ma Vực.

Trong Ma Vực, có một đoàn hôi sắc khí tức lẫn qua lẫn lại, đây là ma niệm của Dương Lăng. Ngoài ra còn có một pho tượng ma đầu như có như không trong Ma Vực khi trầm khi di động, nó là Dương Lăng lần đầu tiên âm ma xuất thể khi nuôi dưỡng ma đầu. Ma đầu này cũng không giống ngũ đại ma đầu thuần túy, bên trong bao hàm lưỡng chủng ma niệm.

Dương Lăng trong nháy mắt đã mở ra Ma Vực, nếu là Tụ Ma chân nhân còn sống, thấy một màn như vậy chẳng biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

"Tốt! Ma Vực đã mở, ta phải lập tức nuôi dưỡng âm ma!" Dương Lăng tỉnh không ngừng nghỉ, dựa theo ký ức Tụ Ma chân nhân, nhẹ nhàng điều khiển thành thực liền đem đoàn ma niệm một phân thành hai. Ma đầu này cũng bị Dương Lăng đánh tan, chia ra oán hận cùng nộ sát chi niệm cũng chia biệt dung nhập một phân thành hai trong hai luồng ma niệm.

Sau khi dung hợp hai luồng ma niệm dần dần cải biến hình dạng, chậm rãi biến hóa thành luồng tôn ma đầu hình dạng. Một pho tượng ma đầu xích phát thanh diện, răng nanh trong miệng không lồ, khuôn mặt hung ác, còi trên đầu hắc hổ, đúng là nộ sát chi ma.

Một tôn ma đầu khác từ phát hồng kiếm, mắt to phún hỏa, ngồi trên một con hỏa sư, đúng là oán hận chi ma.

Luồng tôn ma đầu hình thành, lập tức bộc lộ bộ mặt hung ác, tản mát ra cường liệt ma niệm ảnh hưởng tâm thần Dương Lăng. Tu luyện Tụ Ma Kinh, bản thân tu luyện giả tâm tính tu vi cũng phải cao thâm, bằng không sẽ chế ngự không được ma đầu, sẽ bị ma đầu phản phệ.

Dương Lăng mặc dù có Tụ Ma chân nhân ký ức, nhưng phương diện tâm tính tu vi còn thấp. Nộ sát, oán hận nhị ma mới trưởng thành, lập tức sẽ thôn phệ linh trí Dương Lăng, thay thế được quyền không chế đối với thân thể Dương Lăng, biểu hiện ra nguyên thủy ma tính.

Nguy hiểm trước mắt, trần bảo đẳng chỗ mi tâm Dương Lăng bỗng nhiên tự động xông vào trong Ma Vực, phóng xạ ra hàng tỉ thần quang, lập tức đem luồng đại ma đầu định trụ, ngoan ngoãn đứng thẳng chỗ cũ, không dám vọng động.

Dương Lăng trong lòng mừng như điên, hẳn không ngờ tới bảo đẳng cư nhiên có thể tiến nhập Ma Vực, hơn nữa có hiệu quả kỳ lạ!

"Thực sự là lão Thiên trợ giúp ta! Có bảo đẳng này, ta cũng không sợ ma đầu thôn phệ! Chỉ là ma đầu càng về sau càng lợi hại, không biết bảo đẳng này có thể chế ngự chúng nó bao lâu." Dương Lăng trong lòng suy nghĩ.

Bảo đẳng nguyên bản thuộc về phụ tử Dương Hoài Thủy, Dương Lăng vừa khóp đoạt được. Lúc này nghĩ đến, hẳn khi đó quyết định là cỡ nào sáng suốt. Nếu không, lúc này hẳn sợ rằng đã bị ma đầu khống chế, trở thành nhân ma.

"Bảo đẳng này rốt cuộc là có lai lịch gì? Có cơ hội, ta nhất định từ trong miệng Dương Hoài Thủy hỏi ra tình hình thực tế!" Dương Lăng ngầm hạ quyết định.

Dương Lăng tu luyện tròn một đêm, bởi vì Dương Lăng có oán hận chi niệm cùng nộ sát chi niệm cường liệt không gì sánh được, vì thế sản sinh ra luồng tôn ma đầu cũng không bị cường đại. Căn cứ Tụ Ma chân nhân ký ức, Dương Lăng nuôi dưỡng âm ma là so với Tụ Ma chân nhân lúc trước âm ma thực lực gần thấp bội.

Đây cũng là do Dương Lăng vừa gặp bất hạnh, nội tâm tràn ngập cừu hận cùng phẫn nộ, lúc này mới có thể nhất cử mở ra Ma Vực, hơn nữa nuôi dưỡng luồng tôn ma đầu có thực lực cường đại.

Ma đầu hình thành, Dương Lăng tâm niệm khẽ động, luồng đại ma đầu trong nháy mắt lao ra khỏi thức hải Dương Lăng, hóa thành luồng đạo hắc quang hướng phía trước bay đi. Trong đêm đen, luồng đạo ma khí um tùm hắc quang chột đến chột đi. Trong rừng đã thú đều bị cả kinh bồn đảo tứ tán, mà ngày cả hổ báo mấy mãnh thú cũng không ngoại lệ, vọng phong nhi tẩu.

*(vọng phong nhi tẩu: trông chừng mà chạy, nghe hơi gió mà chạy ND)

Âm ma chỉ có thể ra ngoài ban đêm, trời sáng ngời, Dương Lăng không thể làm gì khác hơn là thu ma đầu lại, nhảy xuống cây tiếp tục đi tới trước. Hẳn phải tìm một chỗ có thể che mưa chắn gió để chuyên tâm tu luyện. Ba tháng sau chính là ngày tiên sử đến, Dương Lăng tuyệt không cho phép tu tiên danh ngạch bị đại cừu nhân Dương Hoài Thủy lấy được, hẳn phải đem tu tiên danh ngạch đoạt lại!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Luyện thể ma đan.

Dương Lăng dần dần thâm nhập càng sâu, cây rừng càng ngày càng cao lại thêm rậm rạp, tán cây hoàn toàn che đầy kín ánh dương quang, làm cho có cảm giác âm u rợn rợn. Gà rừng, thỏ rừng, con hoẵng mấy dã vật thỉnh thoảng bay ra, Dương Lăng đi ước chừng hai canh giờ, tuy rằng mệt đến thở hồng hộc muốn ra khói, nhưng lại vẫn liên tục đi tới trước.

Lại đi được một ngày thời gian, Dương Lăng xác định nơi này rất khó bị Dương Hoài Thủy mấy người phát hiện, lúc này mới phóng tâm mà bắt đầu tìm kiếm nơi tu luyện. Dương Lăng vận khí không tệ, rất nhanh tìm được một gốc cây đại thụ ba người mới có thể ôm hết.

Đại thụ sớm đã chết héo, vị trí trung ương có một cái động cao khoảng nửa người, miễn cưỡng có thể ngồi một người. Dương Lăng cấp tốc dọn dẹp thụ động sạch sẽ, tìm một ít cỏ khô trải lên, lại tìm một ít cành cây đổ tại ngoài động làm ngụy trang. Kể từ đó, cho dù có người đi ngang qua cũng không có thể đơn giản phát hiện chỗ Dương Lăng ẩn thân.

Làm tốt tất cả, Dương Lăng lấy lương khô ra ăn, sau đó đi tới con suối cách đó không xa lấy đầy một túi da nước trong rồi trở về. Dương Lăng chọn cái địa phương này để tu luyện một là bởi vì đây là chỗ an toàn, bí mật, hai là bởi vì địa thế gần nước. Dương Lăng không phải thần tiên, phải ăn uống nước, hẳn phải chọn địa phương thuận tiện gần nước uống cùng vị trí săn bắn.

Dương Lăng không sợ lao khổ mà thâm nhập sơn lâm mục đích chính là muốn một lòng tu luyện, tăng cường thực lực để báo thù. Hắn chuẩn bị xong mọi thứ lập tức ngồi xếp bằng trong huyệt động, bắt đầu minh tưởng tĩnh tọa, tu luyện Tụ Ma Kinh.

Trong nháy mắt minh tưởng, Dương Lăng tâm thần thâm nhập một mảnh ma khí um tùm, vô biên vô hạn không gian, nơi này là Ma Vực mà Dương Lăng tới hôm qua mở ra. Dựa theo Tụ Ma chân nhân ký ức, đem Ma Vực nối thẳng với Ma giới, nuôi dưỡng ra ma đầu có thể hấp thu ma khí trong Ma giới, cường đại tự thân.

Tụ Ma Kinh, danh như ý nghĩa, tu luyện kinh này mục đích trực tiếp là nuôi dưỡng ma đầu, khiến ma đầu càng ngày càng mạnh, do đó mượn lực lượng của ma đầu sát thương địch nhân. Nuôi dưỡng ma đầu có hai cách, một là không ngừng mở rộng Ma Vực, khiến ma đầu hấp thu càng nhiều ma khí. Hai là nuốt chửng sinh hồn nuôi dưỡng ma đầu, khiến cho nó lớn mạnh.

Tụ Ma chân nhân ngày trước có thể nội trong thời gian ngắn trăm năm cấp tốc quật khởi, chính là bởi vì hắn sát sinh vô số, trực tiếp lợi dụng sinh hồn nuôi nấng ma đầu, lúc này mới có thể dùng ma đầu cấp tốc lớn mạnh. Bất quá Tụ Ma chân nhân làm ác cũng dẫn đến hung danh lớn lao, bị đông đảo chính tà hai phái tu chân kiêng kỵ, chung quy bị cao nhân chém giết thân thể.

Dương Lăng lúc này chính là hấp thu ma khí trong Ma Vực làm cường đại ma đầu. Chỉ thấy u thâm trong Ma Vực, lưỡng tôn cao to đáng sợ ma đầu quắc mắt nhìn trừng trừng, mỗi lần hô hấp một chút, sẽ đem đại lượng hơi sắc vụ khí hút vào trong cơ thể, hơi sắc vụ khí này chính là ma khí.

Cùng lúc đó, trên bầu trời Ma Vực trần trần đăng phát sinh kim sắc sáng mờ liên tục bắn trụ lưỡng tôn ma đầu, khiến chúng nó chỉ có thể ngoan ngoãn đứng tại chỗ. Mà bắc đèn trong có một chút linh quang dần dần hiện lên, linh quang ấy là nguyên thần Dương Lăng.

Tụ Ma Kinh khi nuôi dưỡng ma đầu, đồng thời không ngừng đề cao tâm tính cảnh giới, cường đại nguyên thần. Chỉ có cường đại nguyên thần mới có thể chế trụ ma đầu mà không bị thôn phệ. Lúc này Dương Lăng nguyên thần cảnh giới tuy rằng thấp, nhưng băng vào trần đăng phát sinh thần quang chế trụ ma đầu, chính ngay cả Tụ Ma chân nhân cũng vô pháp bằng được ưu thế thật lớn này.

Nguyên thần Dương Lăng ở trong bắc đèn, mỗi thời mỗi khắc đều tiếp thu thần đăng quang diễm tẩy rửa. Dần dần, Dương Lăng cảm giác như tâm thần mình cùng thần đăng hòa hợp nhất thể, loại cảm giác này cực kỳ huyền diệu, Dương Lăng cảm giác có một ngày hắn có thể không chế trần thần đăng này.

Ma đầu hấp thu ma khí, nguyên thần Dương Lăng đã ở trong ngọn đèn thăng hoa, rèn luyện, chẳng quản thời gian trôi qua.

Khi Dương Lăng từ trong minh tưởng tỉnh lại, là lúc phát hiện trời đã tối rồi. Dương Lăng nghĩ thầm: "Thời gian trôi qua thật là mau, không biết ta trong vòng ba tháng có hay không có thể tu luyện thành công."

Đang chuẩn bị ăn lương khô, nhưng xuyên thấu qua thụ huyệt ngoài cành cây thấy vài song u lam, con mắt lóe ra trong bóng tối. Dương Lăng trong lòng rung mình, lang!

Lập tức Dương Lăng thả lỏng tâm thần, cười lạnh một tiếng, hai mắt nhất ngưng, khoanh khắc từ đỉnh đầu lao ra một đạo ma khí hắc quang. Hắc quang này lao ra thụ huyệt, biến hóa thành nộ sát chi mị Ba Tuần, xích phát thanh điện, ngồi trên hắc hổ, hung mãnh nhắm phía dã lang xông tới.

Đàn lang phát sinh một trận sợ hãi, tứ tán bốn đào. Nhưng ma đầu Ba Tuần tốc độ rất nhanh, hắc quang thu liễm, trực tiếp nhào vào bên trong một con dã lang. Con lang này thân thể run lên, té ngã xuống đất, linh hồn đã bị Ba Tuần thôn phệ.

Một lát sau, đỉnh đầu lang thi bắn ra một đạo hắc quang phản hồi trong cơ thể Dương Lăng. Dương Lăng lập tức cảm giác được lực lượng ma đầu Ba Tuần bởi vì thôn phệ dã lang sinh hồn mà cường đại lên một ít. Động vật sinh hồn mặc dù không bằng con người, nhưng đối với ma đầu cũng có hiệu quả nuôi dưỡng nhất định.

Dã lang vừa chết, Dương Lăng cũng không thèm nhìn, qua loa ăn vài thứ rồi tiếp tục tu luyện.

Thời gian từng ngày một trôi qua, Dương Lăng khát thì uống nước suối, đói bụng thì dùng ma đầu lập sát dã vật nướng ăn...

Dương gia trấn, thăng tiên đại hội ngày thứ hai sau khi chấm dứt, Dương Hoài Thủy lập tức dẫn hai gã gia đình đi thăm thính tin tức Dương Lăng. Nhưng gia đình hỏi báo, đã không gặp hình bóng Dương Lăng, chẳng biết đi nơi nào. Dương Hoài Thủy nghe xong cười lạnh một tiếng, mắt lộ ra sát khí.

Đêm đó, Dương Hoài Thủy phụ tử cùng tộc trưởng Dương Hoài Kim ngồi vây quanh uống rượu. Dương Hoài Thủy kính Dương Hoài Kim vài chén rượu, cười nói: "Đại ca, ngày hôm qua ít nhiều đại ca cũng giúp..."

"Ài, người một nhà còn khách khí cái gì." Dương Hoài Kim khoát khoát tay, sau đó sắc mặt âm trầm mà nói: "Hoài Thủy, gã Dương Lăng kia là một con sói con, người không thấy nhân thần ngày đó hẳn ôm thi thể Lý Thái Liên đi, ta cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua có ai có thể lộ ra loại nhân thần này, như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, làm cho trong lòng có chút sợ hãi."

Dương Hoài Thủy "Ha ha" cười: "Đại ca là gan cũng thối nhỏ một chút! Hẳn là một phế vật có thể trở mình làm sóng làm gió gì chứ? Đệ ngày hôm qua cho người tới thôn khẩu xem qua, tiểu tử này sớm đã sợ chạy mất."

"Chạy?" Dương Hoài Kim sắc mặt biến ảo một trận, lắc đầu nói: "Không được! Nhị đệ, Dương Lăng này quá nguy hiểm, chúng ta..."

"Đệ minh bạch." Dương Hoài Thủy âm âm cười, "Đệ đã phái người đi thỉnh Xạ nhật tộc đại vu, tối đa nửa tháng là ra tới. Đệ vốn thỉnh đại vu là có việc muốn nhờ, thuận tiện mượn sức hắn đem Dương Lăng diệt trừ. Hanh, mặc kệ hắn chạy đến đâu, cũng đừng mơ tưởng thoát được pháp nhãn quá lớn của đại vu."

Vừa nghe Dương Hoài Thủy mời Xạ nhật tộc đại vu, tộc trưởng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, liền nói: "Tốt! Có đại vu xuất thủ, tiểu tử này xác định trốn không thoát, uống!" Hai người tâm tình khoái trá tiếp tục uống rượu.

Dương Lăng đã ở ngoài sơn lâm được mười ngày, mười ngày này, Dương Lăng vừa tu luyện Tự Ma Kinh, vừa dựa theo phương pháp trong kinh vẫn dùng ma khí rèn đúc thân thể. Dương Lăng là từ ngày thứ ba mới bắt đầu học làm sao để rèn đúc thân thể.

Lúc này, trong Ma Vực lưỡng tôn ma đầu quanh thân ma khí lượn lờ. Trong bắc đèn nguyên thần Dương Lăng biến thành linh quang rõ ràng lớn hơn một vòng. Dương Lăng tâm niệm khẽ động, lưỡng tôn ma đầu song song phun ra một đạo hắc quang. Hắc quang này nhảy vào trong kim quang thần đăng, bị kim quang nhất chiếu, nhan sắc lập tức chuyển thành âm đạm, cuối cùng ngưng tụ thành hai quả đan hoàn trong suốt như ngọc.

Ma khí biến thành đan hoàn, hiện tượng này cũng không có xuất hiện trong ký ức Tự Ma chân nhân. Bởi vì Tự Ma chân nhân trong Ma Vực không có thần đăng, mà Dương Lăng thì có. Dương Lăng vì thế lấy tên cho đan hoàn là "Luyện thể ma đan". Ma đầu phun ra lưỡng đạo hắc quang tên là "Ma tức", là ma đầu bốn nguyên lực lượng.

Ngày trước Tự Ma chân nhân rèn luyện thân thể phương pháp rất đơn giản, trực tiếp dẫn đạo ma đầu phun ra hắc quang tiến nhập thân thể, do đó đạt được hiệu quả rèn luyện thân thể. Bất quá loại phương pháp rèn luyện thân thể này, cả người nhìn qua ma khí um tùm. Loại phương pháp này không chỉ có hiệu quả hữu hạn, hơn nữa không có thể sử dụng nhiều lần. Bằng không sẽ khiến thân thể bị hao tổn, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Mà "Luyện thể ma đan" cũng bất đồng, khi Dương Lăng do do dự dự lần đầu tiên dùng thử luyện thể ma đan, quanh thân sản sinh cường liệt châm thứ cực kỳ đau nhức, cái cảm giác loại này quả thực sống không bằng chết. Mà lúc đã trải qua không thuộc mình có thể thừa thụ thống khổ, Dương Lăng trên nôn dưới ra tròn một ngày đêm, bài ra đều là ô uế thối vật, cả người dễ chịu vô số lần.

Khi Dương Lăng lần thứ hai dùng luyện thể ma đan, quanh thân chỉ có hơi cảm giác đau đớn, bài tiết số lần cũng cực nhỏ. Lần thứ ba, lần thứ tư, phục đan thì thống khổ hoàn toàn biến mất, Dương Lăng thậm chí có loại cảm giác cực kỳ thoải mái.

Lúc này Dương Lăng tâm niệm khẽ động, trong kim quang hai quả luyện thể ma đan hoàn trong nháy mắt lao ra Ma Vực, xuất hiện tại lòng bàn tay Dương Lăng, hương khí nực mũi, không có chút ma khí hiển lộ.

Ma Vực là một không gian kỳ dị, thân là chủ nhân không gian, Dương Lăng có thể tùy ý đem vật phẩm xuất ra hoặc để vào Ma Vực, đây là tu luyện Tự Ma Kinh sản sinh ra hiệu quả phụ, Ma Vực tương đương với túi không gian trữ vật của người tu chân.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Luyện huyết nhị trọng.

Dương Lăng nuốt vào hai quả đan dược, ma đan nhập phúc sau đó hóa thành lưỡng đạo nhiệt hoá nhập vào trong kinh mạch Dương Lăng. Chờ cho ma đan dược lực phát huy, Dương Lăng lập tức nhảy ra khỏi thụ động, vươn vai xuống tấn, đánh ra một bộ quyền pháp. Dương Lăng quyền thể cấp tốc cương liệt, mỗi khi đánh một quyền, quanh thân thể huyết cô đăng, phát sinh lôi âm "Ừ ừ".

Dương Lăng tu luyện quyền pháp tên là "Bôn Lôi Thập Tam Thế", phối hợp với bí quyết thuật khí huyết dẫn đường, là một bộ cao giai luyện huyết công pháp. Dương Lăng dùng luyện thể ma đan, đem thể chất từ nhỏ gây yếu cấp tốc cải thiện xong, dùng năm ngày thời gian ngắn ngủi tiến nhập luyện huyết cảnh kỳ.

Tự Ma chân nhân ký ức nói cho Dương Lăng biết, thể gian tu chân chi đạo có tam đại cảnh giới, bát đại tầng thứ. Tam đại cảnh giới phân biệt là Luyện

Khí Cảnh, Nhân Tiên Cảnh, Địa Tiên Cảnh. Trong đó Luyện Khí Cảnh lại chia làm Luyện Huyết Kỳ, Luyện Khí Kỳ hai đại trình tự (lưỡng đại tầng thứ).

Luyện Huyết Kỳ phân chia thập trọng, chỉ có đạt được luyện huyết thập trọng, đem huyết khí quanh thân luyện thành một đoàn viên đà đà "Huyết đan", tiến thêm một bước đem huyết khí chuyển hóa thành "Nguyên khí", lợi dụng nguyên khí tắm bổ thân thể, chuẩn bị Trúc Cơ tiến lên Nhân Tiên cảnh giới.

Dương Lăng sau khi dùng luyện thể ma đan thì tiến triển thần tốc, lúc này đã đi vào Luyện Huyết Kỳ đệ nhị trọng. Luyện huyết nhị trọng tu sĩ có cự lực bằng hai ngư đầu (lực bằng hai con trâu ND), một quyền là có thể đem người đánh chết, Dương Lăng đã thoát thai hoá cốt, cùng ngày xưa là không giống nhau.

Thụ động có đất trồng chung quanh mấy trăm trượng, Dương Lăng ra quyền như gió. Theo lần lượt, mãnh liệt cuồng bạo kích quyền, không khí bị quyền đầu chấn nát "Ong ong" rung động, ầm ầm như có tiếng sấm nổ mạnh. Khí huyết trong cơ thể Dương Lăng theo quyền thể từng gợn từng gợn bốc lên kích động, vị trí đan điền từng đợt phát động, rõ ràng dấu hiệu khí huyết đang co rút lại. Khi khí huyết hoàn toàn co rút lại, ôm thành huyết đan, đó là lúc luyện huyết đại thành.

"Bôn Lôi Thập Tam Thế" là chính tông nội gia quyền pháp, Tự Ma chân nhân thời niên thiếu đã tu luyện loại quyền pháp, chỉ cần dùng một năm thời gian đã đột phá Luyện Huyết Kỳ, đi vào Luyện Khí Kỳ.

Bây giờ Dương Lăng không chỉ có tu luyện "Bôn Lôi Thập Tam Thế", hơn nữa ăn luyện thể ma đan, tiến cảnh so với Tự Ma chân nhân ngày trước còn muốn nhanh hơn. Căn cứ theo kinh nghiệm Tự Ma chân nhân, Dương Lăng biết luyện thể ma đan này thuộc về "Huyết đan" cấp bậc đan dược.

Thế gian sinh linh, người ăn thịt dừng cảm mà cường hãn, người ăn thực cốc trí tuệ mà khéo léo, người dùng thực khí thân mình mà trường thọ, người không ăn không chết là thần. Bởi vì người tu chân không ăn ngũ cốc, lấy đan dược làm thực phẩm, phục thiên địa linh khí, do đó "Thần mình mà trường thọ". Tự nhiên mà vậy, ăn đan dược tại Tu Chân Giới thập phần phổ biến, các tu sĩ không dùng đan dược tu vi rất khó tiến bộ.

Người tu chân dùng đan dược dựa theo đẳng cấp chia làm huyết đan, nguyên đan, linh đan, thần đan, tiên đan năm cấp bậc. Bất đồng đan dược, áp dụng cho người tu chân tu vi bất đồng. Luyện Khí Cảnh dùng huyết đan đã là đủ rồi, nhưng Nhân Tiên Cảnh thấp nhất cũng phải dùng nguyên đan, linh đan, Địa Tiên Cảnh yêu cầu càng cao, phải cần thần đan để đề thăng tu vi.

Mỗi một cấp đan dược dựa theo hiệu quả mà phân chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, tuyệt phẩm bốn cái đẳng cấp, đồng cấp đan dược hiệu quả thường thường kém thật lớn. Một quả tuyệt phẩm huyết đan hiệu quả thậm chí vượt lên trên hiệu quả một trăm mai hạ phẩm huyết đan.

Luyện thể ma đan thuộc về trung phẩm huyết đan, vừa vặn thích hợp Luyện Huyết Kỳ để Dương Lăng dùng. Huyết đan có thể cung ứng "Huyết khí", rút ngắn thời gian Luyện Huyết Kỳ thật nhiều. Dương Lăng gần đây ăn luyện thể ma đan mấy ngày liền, đạt được luyện huyết nhị trọng, có thể thấy được huyết đan đối với tu luyện có thật lớn tác dụng xúc tiến.

Vừa đúng năm ngày, Dương Lăng mượn lực lượng luyện huyết đan dễ dàng đột phá, từ luyện huyết nhị trọng thăng lên luyện huyết tam trọng. Luyện huyết tam trọng khiến Dương Lăng có được ngũ ngư lực, đã là người thường trong đám đại lực sĩ, một quyền có thể kích đoạn một cây khô bằng miệng chén.

Lúc này, Dương Lăng đang luyện quyền bỗng nhiên bay lên trời, chợt quát một tiếng huy quyền đánh về hướng một cây đại thụ. Trên song quyền hồng quang ảm hiện, một quyền này sắc bén cuồng bạo, tiếng sấm nổ hồ, tiếng gió thổi rền vang.

"Phanh!"

Vỏ cây bắn tung toé, Dương Lăng một quyền đánh ra, đem đại thụ hai người mới có thể ôm hết đánh ra một cái lỗ thủng, chất lỏng giàn giụa. Dương Lăng nhìn một chút quyền đầu của mình, chỉ thấy ngũ chi trơn truột, không có chút nào thụ thương. Một quyền đánh ra, huyết khí tự nhiên bao kín quyền đầu có tác dụng bảo hộ, đồng thời sản sinh lực phá hoại thật lớn.

"Dương Đức là luyện huyết tứ trọng, ta một tháng sau có thể tiến nhập luyện huyết ngũ trọng thậm chí luyện huyết lục trọng, khi đó ta liền có thể vì mẫu thân mà báo thù!" Dương Lăng lúc này nghĩ thầm, hân hoan với huyết cửu chẳng bao giờ quên được.

Khi Dương Lăng thực lực gia tăng mãnh liệt, thì ở Dương Gia Trấn đi tới một gã trung niên quái nhân hắc sắc vũ y. Người này khuôn mặt xấu xí, vóc người mập mạp, có đôi con mắt to như hạt đậu màu xanh bích, nhìn thấy rất hung ác. Quái nhân vừa vào Dương Gia Trấn, lập tức được Dương Hoài Thủy long trọng thỉnh về nhà, giống trống khua chiêng thiết yến chiêu đãi.

Lúc này đây, Dương Hoài Thủy đang cầm lấy chén rượu, liên tiếp hướng quái nhân mời rượu, thần tình cung kính, ngữ khí khen tặng.

Quái nhân tên là Ba Thác, Xạ nhật tộc đại vu sư, am hiểu bói toán thuật, theo lời đồn đãi biết được quá khứ vị lai. Dương Hoài Thủy để tìm về thần đăng, không tiếc tổn số tiền lớn thỉnh Ba Thác đến đây, nỗ lực mượn Ba Thác tìm kiếm thần đăng.

"Ba Thác thượng sư, nếu như có thể tìm được hướng đi của thần đăng, bản nhân tất có thâm tạ!" Dương Hoài Thủy trong bữa tiệc nói thế, rồi khiến hạ nhân đưa lên một khay hoàng kim.

Ba Thác cũng không liếc mắt nhìn khay hoàng kim, mở cái miệng rộng quái dị cười một trận: "Bản thượng sư am hiểu âm quỷ hiển ảnh chi thuật, bất kể người nào đoạt thần đăng, bản thượng sư đều có thể tra được."

"Việc này không nên chậm trễ, Ba Thác thượng sư, bây giờ mời ngài tra ra thân phận đối phương." Dương Hoài Thủy lập tức khẩn cấp giục.

Thần đăng đối với một nhà Dương Hoài Thủy trọng yếu không gì sánh được, Dương Hoài Thủy vô luận như thế nào cũng phải tìm về thần đăng. Vừa nghĩ đến thần đăng có thể khu trừ ốm đau, gia tăng tốc độ tu luyện kỳ hiệu các loại, bảo bối như vậy mà cư nhiên bị người cướp đi, Dương Hoài Thủy đêm nằm không an, đã liên tục vài ngày mất ăn mất ngủ.

Ba Thác buông chén rượu xuống, đối với lo lắng của Dương Hoài Thủy lơ đãng nói: "Tốt! Mang ta đi tới địa điểm ngày trước gặp chuyện không may, để bản thượng sư thi triển âm quỹ hiển ảnh thuật."

Dựa theo Ba Thác giao phó, Dương Hoài Thủy sai người bưng khay nước trong tiến vào phòng ngủ Dương Đức, ngày trước thần đăng ở nơi đây bị người cướp đi. Dương Hoài Thủy đánh đuổi tạp vụ ra ngoài, đóng rèm cửa lại, Ba Thác tay phải hướng túi da thú trên người vỗ vỗ, một đạo ô quang bắn ra, trong tay nhất thời có một cây tiểu kỳ. Tiểu kỳ cả vật thể u ám, hai mặt đầy hoa văn huyết sắc, u bí quỷ dị, thời khắc lộ ra hung lệ chỉ khí.

Ba Thác trong miệng niệm lẩm bẩm, hướng không trung vùng tiểu kỳ lên, quát lớn: "Nhiếp!"

Trong gian phòng âm phong nổi lên bốn phía, mấy luồng khói đen lượn lờ từ mặt đất bốc lên, hóa thành như có như không hơn mười đạo nhân ảnh. Trong gian phòng lãnh khí um tùm, quỹ hồn nức nở không ngừng bên tai, lúc gần lúc xa, lúc cao lúc thấp, Dương Hoài Thủy phụ từ hai người thần tình sợ hãi xa xa né tránh, sắc mặt trắng bệch.

Ba Thác thấy triệu tập một chút mà nhiều quỹ hồn như vậy, mặt không khỏi lộ vẻ dị sắc, xoay người hỏi Dương Hoài Thủy: "Dương Gia Trấn các người thế nào lại có nhiều oan từ quỹ hồn như vậy?"

Dương Hoài Thủy biến sắc, cười gượng một tiếng: "Cái này... Ta cũng không biết, thỉnh thượng sư mau mau làm phép."

Ba Thác nghĩ thầm: "Nhìn người này nhân thần né tránh, tất cùng những ... người oan từ này có liên quan, ngày khác ta nhất định phải lấy nó làm bằng chứng, bắt chết kiểm một chút tiền tài a."

Trong đầu hiện lên vài đạo ý niệm, Ba Thác cầm tiểu kỳ trong tay vùng lên. Trên tiểu kỳ bay ra hơn mười đạo hắc khí, phân biệt dẫn dắt hơn mười đạo quỹ hồn trong gian phòng. Ba Thác đem tiểu kỳ hướng bồn nước cách một ngón tay, quỹ hồn này đều hóa thành khói đen đầu nhập trong nước.

Bồn nước trong bốc lên bọt khí, bồn nước dần dần biến thành hắc sắc.

Ba Thác thân thể mập mạp quay chung quanh thủy bồn đi một vòng, đối diện thủy bồn hét lớn một tiếng: "Chúng quý nghe lệnh! Tộc tộc hiển ảnh!" Dứt lời đem tiểu kỳ hướng bồn nước trong nhất giảo, tiểu kỳ liền bắn ra một đạo hắc quang đánh vào mặt nước.

Mặt nước cuộn cuộn bỗng nhiên yên tĩnh xuống, biến thành một cái gương. Chỉ kinh qua thời gian mấy cái hô hấp, trong thủy bồn hiển hiện ra nhất phó hình ảnh. Một gã thiếu niên ngồi trong gian phòng, mặt lộ vẻ thống khổ, trên đầu bắn ra một đạo hắc quang, hắc quang biến ảo thành hình dạng ma quỷ.

"Là hắc!" Dương Đức cùng Dương Hoài Thủy lập tức quát to một tiếng, hưng phấn mà chỉ hình ảnh đang tụ lại. Ngày ấy đột nhiên xuất hiện, cướp giật thần đăng chính là cái dạng ma quỷ này!

"A? Phụ thân, người nọ là Dương Lăng, hắc cư nhiên là Dương Lăng!" Dương Đức bỗng nhiên giật mình mở lớn cái mồm, gât gao nhìn chăm chăm cảnh tượng thiếu niên trong ảnh.

Người cướp giật thần đăng cư nhiên là cái gã phế vật này, thế nào có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vạn quỷ phệ hồn.

"Dương Lăng!" Dương Hoài Thủy đầu tiên là lấy làm kinh hãi, sau đó hận nộ nảy ra, trong hai mắt sát khí cuồng thiểm, nghiêng răng nghiêng lợi kêu to: "Tiêu tạp chúng! Ta muốn lột sống hắc! Cư nhiên đoạt thần đăng của ta! Thực sự là chết tiệt, thực sự là chết tiệt!"

Ba Thác không để ý tới phụ từ Dương Hoài Thủy hai người nảy sinh ác độc, cầm tiểu kỳ trong tay vùng lên, ảnh trong mặt nước vừa biến đổi. Ảnh trên mặt nước, là hắc quang biến ảo ra ma quỷ hiện thân nơi ngoa thất đây, hình ảnh chính nó cướp giật thần đăng. Hình ảnh liên tiếp biến ảo, ba người đều mình bạch sự tình đã qua.

Liên tiếp hơn mười hình ảnh, Ba Thác thu lại pháp thuật, đem tiểu kỳ vùng lên. Trong thủy bồn khoảnh khắc bay lên hơn mười đạo khói đen, chui vào trong lòng đất biến mất không thấy.

"Đa tạ thượng sư!" Dương Hoài Thủy vãi chào thật dài, nếu không phải Ba Thác, hẳn vĩnh viễn cũng nghĩ không ra người cướp giật thần đăng sẽ là Dương Lăng, cái phế vật vô dụng kia! Quá là ngoài ý nghĩ, hoàn toàn không tưởng tượng được!

Ba Thác mỉm cười: "Thu tiền tài của người, thay người giải buồn, không cần tạ ơn." Một đôi mắt to như hạt đậu tinh quang liên thiêm, thâm nghĩ: "Quả nhiên là thần đăng! Ta phải tìm cách đoạt nó!"

Dương Hoài Thủy vừa cảm tạ một phen, sau đó ánh mắt phát lạnh, trầm giọng nói: "Nếu thượng sư có thể xuất thủ tương trợ, giúp ta tróc nã tiểu tạp chủng quay trở về, phụ tử ta hai người tuyệt đối sẽ không bạc đãi thượng sư!"

Dương Hoài Thủy thỉnh cầu chính là hợp với tâm ý Ba Thác, hẳn không chỉ có thể dự đoán được thần đăng, cũng muốn thu một chút tiền tài. Đến lúc đó chỉ cần nói không tìm được người, Dương Hoài Thủy cũng không thể trách được. Nghĩ đến đây, Ba Thác "Ha ha" cười: "Được, bản thượng sư giúp người thì giúp đến cùng, tự thân xuất mã, đem thiếu niên đó bắt trở về!"

Dương Lăng đi vào thụ huyết, đã được mười chín ngày. Buổi sang nay một ngụm nuốt vào bốn mai luyện thể ma đan, Dương Lăng rốt cục lần thứ hai đột phá, tiến nhập luyện huyết tứ trọng, thực lực bội tăng, chính mình đã có tới cửu ngưu lực (sức chín trâu ND)!

Dương Lăng vẫn thấy chưa đủ, trái lại càng thêm khắc khổ tu luyện, hẳn phải trở nên càng mạnh mẽ hơn nữa! Dương Hoài Thủy luyện huyết tam trọng, Dương Đức luyện huyết tứ trọng, và lại hai người trong hào nô kiện phó đủ loại cường giả, Dương Lăng nếu muốn báo thù, chỉ ít chính mình luyện huyết ngũ trọng cùng thực lực Minh Ma.

*(hào nô kiện phó: bọn đầy tớ, người làm, gia nô... ND)

Đến đêm, Dương Lăng đã tọa theo thường lệ mình tướng. Lưỡng tôn ma đầu liên tục trong mười chín ngày không gián đoạn thu nạp ma khí trong Ma Vực, xưa không bằng nay, thực lực không ngừng tăng cường thập bội. Lúc này lưỡng tôn ma đầu quanh thân ma khí nồng nặc, trong cơ thể mơ hồ ngưng tụ thành một đoàn ma khí.

Chỉ chờ đoàn ma khí này ngưng tụ thành "Ma đan", lưỡng tôn ma đầu có thể do âm ma biến hóa trưởng thành Minh Ma, uy lực mới không ngừng tăng cường thập bội. Không thể so sánh với âm ma chỉ hoạt động buổi tối, Minh Ma vô luận ban ngày, đêm tối đều có thể phóng xuất ra bên ngoài cơ thể.

Trong Ma Vực của Dương Lăng có nhất trần thần đăng chẳng biết lai lịch, phát sinh vạn quang kim quang bắn trụ ma đầu, cứ như vậy, cho dù nguyên thân Dương Lăng nhỏ yếu, cũng đồng dạng có thể chế trụ ma đầu. Với ưu thế của bản thân, Dương Lăng nếu so với Tụ Ma chân nhân lúc trước, thì tốc độ tu luyện nhanh hơn thập bội.

Tụ Ma chân nhân ngày trước sơ tu Tụ Ma Kinh, thời khắc e ngại ma đầu vô cùng cường đại mà vô pháp khống chế, dẫn đến tiến cảnh chậm chạp. Tu luyện trước mười năm, Tụ Ma chân nhân mỗi ngày chỉ dám mình tướng khoản nửa canh giờ. So sánh với Dương Lăng mà nói, thời gian Dương Lăng dùng cho tu luyện Tụ Ma Kinh so với Tụ Ma chân nhân gấp mười lăm lần, mỗi ngày tu luyện duy trì liên tục ngoài tám canh giờ.

Lúc này, cách vị trí thụ huyết Dương Lăng tu luyện mười dặm hơn, "Thượng sư" Ba Thác hai mắt nhìn thẳng phía trước nhắm mắt theo đuôi hắc sắc tiểu kỳ. Chung quanh tiểu kỳ khói đen lượn lờ, chậm rãi rì rì phi giữa không trung, phương vị phi hành chính là nơi Dương Lăng tu luyện.

"Một đám quỷ lười! Còn chậm chạp như vậy, bản thượng sư cho các ngươi chịu đựng nỗi khổ luyện hồn!" Ba Thác thỉnh thoảng hướng tiểu kỳ chửi bới vài câu, mỗi khi chửi xong, lập tức tốc độ tiểu kỳ sẽ nhanh hơn.

Nguyên lai Ba Thác ngày hôm trước mới ly khai Dương Gia Trấn, thi triển "Âm quỷ truy tung thuật" truy tung phương vị Dương Lăng, sau khi thất bại vài lần lúc này hẳn tìm được phương vị chuẩn xác, lúc này khoảng cách tới Dương Lăng càng ngày càng gần.

Ba Thác đi được nửa canh giờ, trên bầu trời phía trước tiểu kỳ bỗng nhiên dừng lại, kỳ tìm chỉ hướng chính là phía trước, trên tiểu kỳ truyền đến tiếng nứt vỡ của quỷ hồn. Ba Thác nhãn tinh sáng lên, cười nhạt vài tiếng thu cơ lại, đôi mắt to như hạt đậu hướng phía trước nhìn tới.

Nơi hướng cơ chỉ có một gốc cây lão thụ chết héo, ba người ôm không hết, chung quanh chất đầy cành cây.

Ba Thác sống lâu ở rừng núi, lập tức phán đoán ra trong cây có người, trong lòng cười âm u, lập tức ngồi xếp bằng xuống đất, hai tay kết một cái pháp ấn cổ quái, trong miệng niệm chú ngữ. Trong túi da thú, tiểu kỳ tự động bay ra, trên tiểu kỳ hắc quang đại trướng, "Hô" một tiếng trướng thành một trượng rất cao. Trên tiểu kỳ quỷ khí um tùm, hình như có hàng vạn hàng nghìn quỷ hồn nứt vỡ tru lên.

Ba Thác tay phải cách đại kỳ một ngón tay, cột cờ sản sinh một cỗ hấp lực thật lớn, bốn phương tám hướng vô số quỷ hồn hóa thành khói đen hướng cột cờ tụ lại. Chớp mắt công phu, chung quanh cột cờ trong vòng phương viên mười trượng trải rộng hung hồn lệ quỷ, có tới mấy nghìn mấy vạn con.

Phía dưới cột cờ, Ba Thác sắc mặt trắng bệch. Cột cờ này là bảo vật hẳn ngẫu nhiên có được, tuy rằng tế luyện mấy năm, nhưng lại vô pháp tùy ý sử dụng. Lúc này Ba Thác nỗ lực thi triển "Triệu hoán vạn quỷ" tà pháp, lập tức cảm giác được lực lượng không đủ, cật lực khống chế có trên vạn quỷ hồn chung quanh cột cờ.

Mất thấy quỷ hồn càng tụ càng nhiều, Ba Thác dần dần vô pháp duy trì, nhất thời cắn đầu lưỡi, hướng không trung phun ra một ngụm tinh huyết, miệng quát: "Vạn quỷ phệ hồn!"

Trên không trung hàng vạn hàng nghìn hung hồn lệ quỷ phát sinh tiếng gào thét chói tai, hóa thành cuộn cuộn khói đen nhằm phía thụ huyết.

Trong thụ huyết, Dương Lăng đang tu luyện Tự Ma Kinh, hoàn toàn chẳng biết nguy hiểm bùng nổ.

Nghìn vạn đạo âm trầm quỷ hồn hùng hổ đánh về phía Dương Lăng, trực tiếp chui vào đỉnh đầu Dương Lăng. Với nghìn vạn hung hồn lệ quỷ không biết tích lũy nhiều ít oán khí cùng hận ý tận trời, tràn ngập tâm tình, một khi gặp phải sinh hồn, lập tức ăn sống nuốt tươi, để đạt được hiệu quả "Vạn quỷ phệ hồn".

Dương Lăng đang tu luyện, chợt thấy nghìn vạn đạo hắc khí nháy vào Ma Vực, Dương Lăng thất kinh. Quỷ hồn xông vào, bỗng nhiên thần đăng phát sinh kim quang hướng trên cao chiếu lên, nghìn vạn đạo quỷ hồn đều bị kim quang bao vây. Trong kim quang, mỗi con quỷ hồn đều lộ ra diện mục dữ tợn, nghìn vạn đạo quỷ hồn, có nghìn vạn khuôn mặt đáng sợ.

"Chuyện gì xảy ra?" Dương Lăng tâm thần chấn động, thiếu chút nữa từ trong minh tướng rời khỏi.

Trong khoảnh khắc, mỗi con Quỷ hồn trong cơ thể bay ra mấy đạo hắc khí, nghìn vạn đạo hắc khí tụ lại thành hai luồng. Một đoàn hắc khí tràn ngập oán hận chi niệm, một đoàn hắc khí tràn ngập nộ sát ý. Kim quang nhất sáy, giống như ném bụi bặm chồng chất đem hai luồng hắc quang ném vào Ma Vực.

Dương Lăng phúc chí tâm linh, tâm niệm khẽ động, lưỡng tôn ma đầu há mồm hút một cái, đều tự đem một đoàn hắc quang hút vào trong cơ thể.

Nghìn vạn đạo Quỷ hồn bị kim quang bao vây chặt chẽ, chớp mắt công phu liền ngưng tụ thành một trái nho bích sắc đan hoàn, mùi thơm ngát nức mũi.

Thôn phệ oán niệm, sát niệm lúc này lưỡng tôn ma đầu cũng song song ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng điên cuồng, trong nháy mắt, trong cơ thể lưỡng tôn ma đầu song song ngưng kết ra một quả đan hoàn, to như nắm tay, thanh quang lóe ra.

"Minh Ma!" Dương Lăng lấy làm kinh hãi, hần không nghĩ tới ma đầu nhanh như vậy đã tiến giai!

Nghìn vạn đạo Quỷ hồn bao hàm oán niệm, sát ý đều bị thần đăng kim quang tinh luyện xuất ra. Dương Lăng lớn mật khiến ma đầu thôn phệ hai luồng ma ý, kết quả thúc đẩy ma đầu trong nháy mắt ngưng tụ ma đan, từ âm ma biến thành Minh Ma, thực lực bội tăng!

Dương Lăng lập tức ra lệnh cho lưỡng tôn ma đầu lao ra Ma Vực, xem thử bên ngoài xảy ra cái gì, thế nào lại có nhiều Quỷ hồn như vậy tập kích mình.

Ba Thác sử xuất ra khí lực cuối cùng, mới miễn cưỡng không chế nghìn vạn Quỷ hồn hướng Dương Lăng giết tới. Trong nháy mắt Quỷ hồn nhằm phía thụ huyết, Ba Thác lộ ra dáng tươi cười đắc ý cực kỳ. Phương pháp "Vạn quỷ phệ hồn" này tiền thân là "Bách quỷ phệ hồn", không phải là pháp thuật cao thâm gì, nhưng bị hần dùng "Luyện hồn kỳ" đổi thành "Vạn quỷ phệ hồn" sau đó uy lực trở nên thật lớn.

Nên biết nghìn vạn đạo Quỷ hồn oán niệm, thì ngay cả Nguyên Khí Kỳ cao thủ cũng vô pháp chống lại, tiểu tử này chết chắc rồi! Ba Thác hần có được thần đăng, nghĩ đến đây, Ba Thác tiếu ý càng đậm.

Nhưng sau một khắc, Ba Thác sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, hần giật mình há to miệng a, vẻ mặt bất khả tư nghị cùng biểu tình vô cùng khiếp sợ, lảm bảm nói: "Không có khả năng! Hần cư nhiên không có việc gì!"

Lúc Ba Thác kinh nghi bất định, lưỡng đạo hắc quang như thiểm điện lao ra cổ thụ. Ma đầu vừa ra, Dương Lăng lập tức thấy Ba Thác cùng đại kỳ quỷ khí um tùm của hần, thấy vật ấy, mà còn không rõ sao? Cười lạnh một tiếng chỉ huy lưỡng tôn ma đầu phía trước nhảy qua, ma đầu hóa thành lưỡng đạo hắc quang nhảy vào trong cơ thể Ba Thác. Ba Thác không kịp làm ra bất luận cái phản ứng gì, thì trước mắt tối sầm, mi tâm đau xót, chẳng còn biết việc gì nữa.

Lưỡng tôn ma đầu từ trong cơ thể Ba Thác lao ra, là lúc oán hận chi ma trong tay cầm lấy sinh hồn Ba Thác, miệng đầy nước miếng thềm thường phản hồi về trong cơ thể Dương Lăng, ma đầu này rốt cuộc đem hồn phách Ba Thác lôi ra khỏi thân thể hần, bắt sống sinh hồn!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Huyền Minh Kỳ.

Một ma tôn sát khác cũng hóa thành một đạo hắc quang cuộn cuộn đem đại kỳ cuốn vào trong Ma Vực.

Oán hận ma đầu đem sinh hồn Ba Thác kéo vào trong Ma Vực, kim quang chiếu rọi, đồng dạng đem ma niệm Ba Thác tinh luyện, năm luồng khói đen bị kim quang ném ra Ma Vực, người này đúng là có toàn bộ ngũ đại ma niệm. Bất quá Dương Lăng lười khiến ma đầu thu nạp ma ý yếu ớt như vậy, tâm

niệm không chế kim quang, không có tiếp tục đem sinh hồn Ba Thác luyện thành đan dược.

Ngay sau đó, Nộ sát chi ma đem một cây đại kỳ quý khí um tùm kéo vào trong kim quang. Cột cờ bị kim quang xông tới, bỗng nhiên "Bồng" lại trướng cao lên thập bội, toát ra hàng ức vạn đạo sâm sâm hắc quang, rồi cuộc chống đối lại kim quang trùng kích.

Dương Lăng trong lòng giật mình: "Đại kỳ này uy lực thật lớn! Cờ nhiên có thể ngành kháng thần đăng!"

Dương Lăng ý thức được, đại kỳ trong tay người này sợ rằng căn bản không có phát huy ra uy lực chân chính. Đó là bởi vì người thi triển cờ tiềm lực quá thấp, không thể phát huy công năng đích thực của cờ này.

Hắc quang cùng kim quang giằng co lẫn nhau, Dương Lăng cảm giác loại tình huống này sợ rằng phải duy trì liên tục thật lâu, liền không hề để ý tới, đem ánh mắt hướng về phía sinh hồn.

Hồn phách Ba Thác lẳng lẳng huyền phù trong kim quang, Dương Lăng nghĩ thầm: "Người này triệu hoán Quỷ hồn giết ta, không biết có đúng hay không Dương Hoài Thủy phái tới." Bỗng nhiên ký ức Tụ Ma chân nhân có một môn "Bác linh thuật", thuật này có thể khiến người thi pháp cấp tốc giữ lấy ký ức hồn phách.

Dương Lăng dựa theo pháp quyết ghi chép, mặc niệm tâm chú, một pho tượng ma đầu hung ác nhảy vào trong kim quang, há mồm nuốt sinh hồn Ba Thác. Một lát sau, ma đầu lại phun ra một đoàn lục quang, cỡ hạt đậu, lờ lờ nhấp nháy, lục quang ấy là ký ức khi còn sống của Ba Thác, bị ma đầu từ trong cơ thể Ba Thác tróc đi ra.

Lục quang cùng kim quang trong nguyên thần Dương Lăng hợp làm một, trong nháy mắt, Dương Lăng lấy được ký ức của chủ nhân lục quang.

Người này tên là Ba Thác, son lâm man tộc Xạ nhật tộc Vu sư, tự xưng "Ba Thác thượng sư". Ba Thác người này tham lam háo sắc, với đại vu quyền lực vô ác bất tác, không biết hại chết bao nhiêu người rồi. Ba Thác thời niên thiếu đi đào trộm mộ, từ trong cổ mộ đoạt được một bộ "Âm quỷ kinh", dần dần hiểu được Ngự quỷ thuật, đồng thời bằng vào thuật này trở thành Xạ nhật tộc Vu sư.

*(vô ác bất tác: không việc ác nào không làm ND)

Xạ nhật tộc là một bộ lạc cổ xưa, truyền thuyết thời kì thái cổ Xạ nhật tộc nhân đình thịnh vượng, trong tộc đông đảo vô cùng ..., xưng bá Thiên Nam. Cùng kim quang chống lại, cờ này tên là "Huyền Minh Kỳ", truyền lưu trong tay lịch đại tộc trưởng Xạ nhật tộc, đời đời truyền xuống.

Không lâu sau Ba Thác trở thành Vu sư, trước hại chết tộc trưởng, sau đó ** đảm nhiệm chức tộc trưởng. Ba Thác đối với Huyền Minh Kỳ cũng không hề nhiều lắm, một lần cơ hội ngẫu nhiên, phát hiện công năng của cờ chính là hiệu lệnh hung quý ác linh.

Rất mừng rỡ, Ba Thác dụng tâm nghiên cứu, cờ nhiên bị hắn tìm hiểu ra một ít môn đạo, có thể mượn bộ phận ma lực của cờ tăng cường uy lực pháp thuật.

Ba Thác vốn có pháp lực thấp, tối đa chỉ có thể triệu hoán ra ba, năm con quỷ quái. Nhưng mượn uy lực của cờ, Ba Thác tối đa có thể triệu hồi ra trên vạn hung linh ác quỷ, thực lực đại tăng.

Lúc được Huyền Minh Kỳ, pháp lực cường đại Ba Thác danh tiếng vang xa, ngay cả phụ cận Xạ nhật tộc ở có một ít tán tu, tinh quái cũng nguyện ý cùng kết giao, đây đó xưng huynh gọi đệ.

Bởi Ba Thác danh khí vang dội, mất thần đăng Dương Hoài Thủy tốn số tiền lớn mời Ba Thác, Ba Thác dùng Âm quỷ hiển ảnh thuật tra được Dương Lăng là người đoạt bảo đăng. Sau đó Dương Hoài Thủy lại thỉnh cầu Ba Thác đứng ra tróc nã Dương Lăng, lúc này mới diễn ra một màn "Vạn quỷ phệ hồn" vừa rồi.

Dương Lăng cũng nhờ có thần đăng hộ thể, đã không bị thương tổn, trái lại chiếm được thiên đại chỗ tốt. Nghìn vạn đạo Quỷ hồn đều bị kim quang luyện thành đan dược, phân ra đại lượng ma khí cũng bị ma đầu thôn phệ, lờng đại ma đầu từ Âm Ma trở thành Minh Ma, thực lực tăng vọt.

Dương Lăng đã biết tiền căn hậu quả, nghĩ thầm: "Ngày sau tu luyện thì nhất định phải cẩn thận, cờ nhiên bị người tới gần còn không biết!" Nếu hôm nay Ba Thác không phải dùng "Vạn quỷ phệ hồn" công kích, mà là tiến lên cấp cho Dương Lăng mấy đạo, Dương Lăng lúc này sợ đã bị mất mạng.

Trong kim quang bích sắc đan dược có hơn chín ngàn năm trăm viên a! Căn cứ ký ức Tụ Ma chân nhân, đan dược ấy gọi là "Hồn đan", thuộc về hạ phẩm Nguyên Đan. Nguyên Đan Huyết Đan là trân quý nhiều lắm, một quả hồn đan hiệu quả bằng trăm viên luyện thể ma đan.

Dương Lăng trong lòng không khỏi mừng như điên, hẳn nghĩ không ra thần đăng phát sinh kim quang không chỉ có thể luyện ra Huyết Đan, cờ nhiên còn có thể luyện chế Nguyên Đan! Trong thế tục, một viên hạ phẩm Nguyên Đan vạn kim khó cầu, hoàng đế được một quả cũng sẽ kinh hi không ngớt.

Dù là các tu chân môn phái chỉ có Luyện Khí Kỳ nội môn đệ tử mới có tư cách dùng Nguyên Đan, hơn nữa Nguyên Đan số lượng có hạn. Một gã nội môn đệ tử có thể thu được nhiều ít Nguyên Đan, đều phải căn cứ cống hiến của các nội môn đệ tử làm ra mà môn phái tính toán. Giống như Thái Dịch Môn mấy đại phái, nội môn đệ tử phổ thông một ngày có thể thu được ba đến năm mai Nguyên Đan thì là vận khí đã không tệ.

"Thực sự là lão Thiên trợ giúp cho ta! Có những ... Nguyên Đan này, ta sẽ có cơ hội tiến nhập Luyện Khí Kỳ!" Dương Lăng vui vô cùng, hồi lâu mới bình định nổi lòng vui sướng lại.

Lúc này, Dương Lăng thấy Huyền Minh Kỳ còn đang cùng kim quang tranh đấu, song phương ai cũng không làm gì được ai, lập tức không đợi được nữa, rời khỏi Ma Vực, đứng dậy đi ra ngoài động kiểm tra.

Ba Thác thi thể đã lạnh, Dương Lăng tiến lên lật qua lật lại, từ trong người Ba Thác rút ra một cái túi trữ vật da thú. Dương Lăng nhận biết loại túi trữ vật này, là một loại đồ chơi không gian đại (túi). Đưa vào một tia huyết khí, tình hình trong túi da thú thu hết vào trong mắt.

Túi trữ vật không gian dài, cao đều ước chừng trên dưới một trượng, bên trong ngoại trừ vàng bạc châu báu chất đống, còn có một hắc cầu lớn dạng đầu người sâu kín khó dò. Ba Thác ký ức nói cho Dương Lăng biết, hắc cầu này phi kim phi thạch, ngày trước người của Xạ nhật tộc từ trong cổ lỗ chiêu trạch tìm được. Hóa thiêu bất phôi, phù kích bất toái.

*(Hóa thiêu bất phôi, phù kích bất toái: Lửa đốt không tiêu, búa đập không nát >> ND: dễ vậy như thành ngữ hay hơn!)

Ba Thác ngày trước cảm giác được hắc cầu này cổ quái, vì vậy nghĩ biện pháp đem hắc cầu cắt kỹ, nhưng hấn cho đến chết cũng không có thể nghiền cứu ra hắc cầu rốt cuộc là vật gì.

Dương Lăng vỗ túi trữ vật, hắc cầu trong nháy mắt xuất hiện trên mặt đất. Hắc cầu vừa xuống tới mặt đất, Dương Lăng cảm giác như mặt đất chấn động, cầu thân bắt đầu chậm rãi trầm xuống. Mặt đất rắn chắc rốt cuộc bị nén xuống thành ao, có phần nửa hắc cầu chìm vào trong đó, không nghĩ tới hắc cầu này cư nhiên trầm trọng thần kỳ,

Dương Lăng lấy tay vuốt phẳng hắc cầu, phát hiện hắc cầu thấp phần bóng loáng trơn trượt, nổi lên hắc quang yếu ớt, làm cho xúc cảm như là ngọc thạch, nhưng nó cũng không phải ngọc thạch, cũng không phải kim thiết.

"Tạm thời lưu lại cầu này, sau này ta có thể tra ra lai lịch của nó." Dương Lăng một lần nữa đem hắc cầu thu vào không gian túi, sau đó thanh lý thi thể Ba Thác, trở lại thụ huyết tu luyện.

Lúc lưỡng tôn ma đầu trở thành "Minh Ma", nuốt chừng ma khí chính là tốc độ nhanh thập bội ngoài ra còn phun ra ma tức cũng càng thêm nồng nặc, kim quang luyện ra ma đan đã đạt được thượng phẩm Huyết Đan đẳng cấp. Dương Lăng mỗi ngày nuốt chừng ma đan, tu vi đột nhiên tăng mạnh, không quá ba ngày liền tiến nhập luyện huyết ngũ trọng.

Ba ngày này, trong kim quang, Huyền Minh Kỳ vẫn như cũ cùng kim quang tranh đấu không ngớt, kim quang tựa hồ hơi chiếm thượng phong, Dương Lăng ý thức được Huyền Minh Kỳ trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng bị kim quang thuyết phục, cũng không thêm để ý tới.

Lúc này thực lực luyện huyết ngũ trọng hơn nữa nuôi dưỡng ra lưỡng tôn ma đầu cấp Minh Ma, Dương Lăng đã có đủ thực lực đối phó với một nhà Dương Hoài Thủy. Vì vậy khi trời sáng Dương Lăng liền ra khỏi núi, Dương Lăng ẩn cư ở thâm sơn hơn một tháng hôm nay bước trên đường trở về nhà.

Dương gia trấn, Dương Hoài Thủy phụ tử lo lắng tiêu tụy, Ba Thác đã đi nửa tháng, nhưng đến nay không hề có tin tức. Dương Hoài Thủy mấy ngày liền tính tình tàn bạo, hầu hạ hấn người hầu nha hoàn cả đám nom nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí.

Sắc trời gần tối, Dương Hoài Thủy một mình trong phòng uống rượu giải sầu. Thần đăng vẫn bực vô tin tức, điều này làm cho Dương Hoài Thủy trong lòng khó có thể an ổn. Hấn đem hi vọng tuổi già đều ký thác trên thần đăng, có thần đăng, nhi tử Dương Đức mới có thể trở thành nội môn đệ tử thậm chí chân truyền đệ tử.

Đến thời gian đó, Dương Hoài Thủy hấn tự nhiên là có thể từ trong tay nhi tử cuộn cuộn không ngừng mà được đan dược thậm chí tu chân công pháp, từ đó đi trên con đường tu chân, một bước lên trời. Từ mười năm trước, Dương Hoài Thủy đã thiết kế tính được con đường này. Mà lúc này thần đăng không còn, mộng đẹp của hấn cũng muốn tan biến.

"Dương Lăng! Chờ ta tìm được ngươi, ta phải đem ngươi băm thây vạn đoạn, tóa cốt dương hoi!" Trong mắt Dương Hoài Thủy hiện lên hận ý không gì sánh được, hung hăng đem bàn ném đi, rượu và thức ăn đổ xuống đất.

Dương Hoài Thủy mơ màng màng mà ngã vào trên giường ngủ, hấn đã rất nhiều ngày không ngủ ngon giấc, hôm nay mới nhắm mắt là ngủ như chết.

Đêm đã khuya, Dương Lăng lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong nhà mình. Một lát sau, trên đỉnh đầu Dương Lăng phun ra một đạo hắc quang phóng lên cao, Nộ sát chi ma Ba Tuần chỉ mấy cái hô hấp đã phi đến ngoại thất Dương Hoài Thủy. Lúc này Dương Hoài Thủy đang ngủ rất say, ma đầu tiến nhập gian phòng, hấn cũng chưa phát giác ra chút nào.

Ma đầu Ba Tuần tới trước giường, ngũ chỉ đưa ra cách một ngón tay, năm đạo hắc khí bắn vào đỉnh môn Dương Hoài Thủy. Ở trong nhà cách xa đó Dương Lăng hai mắt vừa mở, khẽ quát một tiếng: "Hóa Mộng Thuật! Niech!"

Ma đầu Ba Tuần đem hắc khí vừa rồi thu lại, từ trên người Dương Hoài Thủy lấy ra một đạo lục quang, hóa thành hắc quang phản hồi lại. Hóa Mộng Thuật này cùng Bắc Linh Thuật có tác dụng tương đồng, bất quá cái trước không có bá đạo như cái sau. Hóa Mộng Thuật có thể đem ký ức người khác với hình thức cảnh trong mơ hiển hiện do người thi pháp cấp cho, càng thêm trực quan. Hai thuật này đều là pháp thuật Tự Ma chân nhân thông hiểu, rất dễ thi triển.

Ma đầu trở về Ma Vực, Dương Lăng lúc này thông qua "Hóa Mộng Thuật" quan sát ký ức Dương Hoài Thủy. Dương Lăng muốn mượn thuật này tra ra ngoại trừ tộc trưởng ra, còn có người nào cùng Dương Hoài Thủy hợp mưu, tại ngày tháng tiền đại hội hại chết mẫu thân mình.

Đang thi triển Hóa Mộng Thuật Dương Lăng bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, hai mắt bỗng nhiên mở ra, như muốn phun ra lửa, thấp giọng quát:

"Dương Hoài Thủy! Ngươi lão tặc chết tiệt!"

Nguyên Dương Lăng suu biến ký ức Dương Hoài Thủy, cư nhiên khiến hắn phát hiện một việc đại bí mật kinh thiên! Dương Lăng một chi Dương thị tộc nhân lão ấu hơn ba trăm nhân khẩu, bao gồm cả phụ thân Dương Lăng, Dương Hoài Thành ở bên trong, đều bị Dương Hoài Thủy mưu đồ bí mật hại chết thảm!

Dương Lăng trong lòng sát ý ngập trời, hận không thể lập tức đem Dương Hoài Thủy rút gân lột da. Nhưng Dương Lăng đứng là vẫn còn nhịn xuống, trong lòng hận nói: "Cầu tặc Dương Hoài Thủy, những gì ngươi đoạt được đều phải mất đi! Ta phải cho ngươi đánh mất hi vọng, sống không bằng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tội ác ngập trời.

Dương Lăng hầu như vô pháp khắc chế sát ý trong lòng, Dương Hoài Thủy mười bảy năm trước thiếu nợ máu phải hoàn trả.

Mười bảy năm trước, một chi Dương Lăng gia có hơn ba trăm nhân khẩu, tại trong Dương thị cửu chi chiếm địa vị trọng yếu. Có một lần tộc chúng tại chân núi khai khẩn đất hoang, ngẫu nhiên đào ra một cái sơn động. Sơn động cũng không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng, toàn bộ bị bùn đất vùi lấp.

Tộc nhân hiếu kỳ, thấp đuốc chui vào động kiểm tra, bên trong động phát hiện một bộ xương khô, chủ nhân bộ xương hiển nhiên đã chết lâu rồi, gió thổi qua, bạch cốt thành tro, theo gió mà tiêu tán. Bên cạnh chỗ bộ xương bày ra nhất trần đẳng cả vật thể trắng nõn, tinh khiết.

Tộc nhân cho rằng nhặt được bảo bối, đem dâng đưa ra ngoài động. Không lâu sau, mọi người lại phát hiện đẳng này phát sinh quang mang có thể trị bệnh cứu người, công hiệu của đẳng này càng lúc càng kỳ lạ, sự tình rốt cục truyền tới tai Dương Hoài Thủy.

Dương Hoài Thủy từ nhỏ thì có bệnh đau đầu, vì vậy cầu Dương Lăng tộc nhân dùng đẳng chiếu cho vài lần, đau đầu tiêu thất vô tung. Dương Hoài Thủy vừa mừng vừa sợ, tham niệm bỗng sinh, mỗi ngày đều muốn làm sao đem thần đẳng về tay mình.

Kinh qua nhiều lần suy nghĩ cân nhắc, Dương Hoài Thủy cùng bọn người sơn tặc phụ cận cấu kết, dẫn kẻ cướp dạt nhập Dương gia trấn, giết sạch toàn bộ Dương Lăng một chi tộc nhân. Trong lúc hỗn loạn, Dương Hoài Thủy dễ dàng cướp được thần đẳng.

Lần đó kẻ cướp loạn nhập, không chỉ có Dương Lăng một chi tồn thất thảm trọng, kỳ thực bát chi cũng đều có hoặc nhiều hoặc ít có thương vong, tổn thất thảm trọng.

Lúc đoạt được thần đẳng, Dương Hoài Thủy mỗi đêm dụng thần đẳng chiếu thể, dần dần có công hiệu. Hắn từ sắc quá độ cư nhiên thể chất chậm rãi cường tráng trở lại, sau lại sinh hạ nhi tử Dương Đức tức thì được tộc nhân coi như thiên tài, năm ấy mười ba tuổi đạt được tu vi luyện huyết tứ trọng.

Ngày ấy Ba Thác thi triển "Âm quỷ hiển ảnh thuật", một chút triệu hoán ra rất nhiều oan quỷ, đồng đảo oan hồn duyên có chính là bởi vì Dương Hoài Thủy hại chết rất nhiều Dương thị tộc nhân.

Đến tận đây, Dương Lăng mới rốt cục minh bạch, vì sao lần đó toàn bộ trấn tao ngộ sơn tặc, chúng kẻ cướp hết lần này tới lần khác giết sạch toàn bộ tộc nhân một chi hân, bởi vì tất cả đều là Dương Hoài Thủy ám thi độc kế.

Dương Lăng chỉ suy nghĩ chốc lát, định ra kế sách, tức thì niệm động, đỉnh đầu lao ra một đạo hắc quang, lưỡng tôn ma đầu lần thứ hai bay đi vào trong nhà Dương Hoài Thủy.

Dương Hoài Thủy cầm giữ toàn bộ sinh ý Dương gia trấn, bao năm qua buôn bán lời vô số tiền tài, gia tư phong phú. Ma đầu bay một vòng, phát hiện tiền tài của Dương Hoài Thủy đều giấu ở trong hầm. Lưỡng tôn ma đầu vô hình vô chất, dễ dàng hiện thân trong hầm.

Dương Lăng cười lạnh một tiếng, ra lệnh cho ma đầu đem tài bảo đầy đất thu vào trong Ma Vực. Ma đầu đến chỗ nào, như bản thân Dương Lăng ở đó, có thể thi triển các loại pháp thuật thần thông. Công phu này cái hô hấp, tài bảo tiền bạc của Dương Hoài Thủy đầy đất đều bị Dương Lăng thanh lý sạch sẽ, một chút cũng không lưu lại.

Cái này cũng chưa tính, Dương Lăng lại ra lệnh cho ma đầu đến các phòng chạy một vòng, Dương Lăng cảm giác phàm là cái gì đáng giá đều bị ma đầu nhíp lấy. Tranh chữ, đồ cổ, đồ trang sức, lưỡng tôn ma đầu cũng đều không buông tha, thậm chí ngay cả tiểu thiếp Dương Hoài Thủy có cái yếm tơ vàng cũng thu luôn.

###

Dương Hoài Thủy bị một vị phu nhân cùng bảy vị tiểu thiếp cùng nhau đánh thức, Dương Hoài Thủy còn chưa có mở mắt, cái lỗ tai chợt nghe tiếng gào của các nữ nhân ngữ khí hoang mang rối loạn.

"Lão gia, trong nhà có kẻ trộm!"

"Lão gia, toàn bộ những gì đáng giá cũng không thấy, đã mất hết!"

Dương Hoài Thủy bỗng nhiên mở mắt, hân giọng một tiếng ngồi dậy, quát lên: "Các người nói cái gì? Trong nhà có kẻ trộm hả?"

Kế tiếp, Dương Hoài Thủy như điên loạn chạy đi, đi khắp mỗi một phòng ở, phát hiện trong nhà toàn bộ gì đó đáng giá đều không cánh mà bay. Dương Hoài Thủy nổi trận lôi đình, mấy thứ này hẳn vài thập niên mới tích lũy được tài phú, thế nào lại không thấy?

Không bao lâu sau, tộc trưởng Dương Hoài Kim vội vã tới gặp Dương Hoài Thủy, nguyên lai trong nhà tộc trưởng đồng dạng cũng gặp kẻ trộm, những gì đáng giá đều bị người ta lấy đi. Lúc này, Dương Hoài Thủy, Dương Hoài Kim huynh đệ hai người ngồi ở trong phòng khách hai mặt nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương thấy được vẻ sợ hãi.

Có thể vô thanh vô tức như thế lấy đi nhiều đồ như vậy, tuyệt đối chuyện tình không phải con người có thể làm, hai người nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể một người có khả năng, động thủ chính là người tu chân!

"Nhị đệ, làm sao bây giờ?" Dương Hoài Kim run giọng hỏi, tài sản không còn, Dương Hoài Kim tựa như mất hồn, không có chủ ý.

Dương Hoài Thủy sắc mặt khó coi, lặng lẽ suy nghĩ chỉ chốc lát, cắn răng nói: "Đại ca, đệ biết là ai làm!"

"Ai?" Dương Hoài Kim tinh thần tỉnh táo.

"Dương Lăng!" Dương Hoài Thủy trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, "Sự tình cho tới bây giờ, đệ cũng không gạt đại ca." Vì vậy đem chuyện làm sao hại chết tộc nhân chiếm thần đăng, cùng với thần đăng các loại thần kỳ cùng sau đó chuyện đã xảy ra đều nói ra.

Dương Hoài Kim vừa khiếp sợ vừa không thể tin được: "Nhị đệ, đây... Đều là thực sự?"

Dương Hoài Thủy cười lạnh: "Đến nỗi này, đệ chẳng lẽ còn lại cùng đại ca nói giỡn hay sao? Ba Thác đến nay không về, đệ hoài nghi hẳn đã bị Dương Lăng giết, hay là không địch lại Dương Lăng bỏ chạy thoát thân. Cái Dương Lăng chết tiết này, hẳn nhất định từ trong thần đăng được chỗ tốt, trong lúc này mới một đêm trở nên lợi hại như vậy."

Dương Hoài Kim sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch không gì sánh được, run giọng nói: "Xong! Vậy Lý Thái Liên là người ta huynh đệ hai người bức tử, Dương Lăng nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta..."

Dương Hoài Thủy chán ghét nhìn đại ca mình, nếu không vì mình ngày trước toàn lực chỉ trì, cái đại ca vô dụng này cũng không có khả năng ngồi trên vị trí tộc trưởng.

"Đại ca không nên quên, chung quanh không chỉ có một người Ba Thác thượng sư, đệ cũng không tin không ai trị được hắn!" Dương Hoài Thủy nhắm mắt lại trấn định mà nói, biểu tình ngoan tuyệt.

Lúc này, toàn bộ tiền tài cướp đoạt từ nơi huynh đệ Dương Hoài Thủy, Dương Lăng thu vào túi trữ vật, rồi tiến vào thâm sơn rừng già. Đã nhiều ngày Dương Lăng một bên tu luyện, một bên phóng xuất ma đầu giám thị động tĩnh Dương gia trấn.

Mấy ngày sau, nhà Dương Hoài Thủy người hầu cùng thê thiếp bỗng nhiên đều vội vã ly khai thôn trấn, không đồng phương hướng mà bốn tẩu chạy trốn. Trong những người chạy trốn này, rất nhiều người Dương Lăng không nhận ra, tự nhiên không có thù hận gì. Cừu nhân của Dương Lăng là Dương Hoài Thủy, Dương Hoài Kim mấy người, bởi vậy hẳn cũng không ngăn trở những người này rời khỏi.

Dương Lăng không biết, trong đám ly khai Dương gia trấn có một gã thân tín của Dương Hoài Thủy, Kien Phó, người này sau khi ly khai trấn liền thẳng đến một nơi hẻo lánh "Ngô Công Sơn". Trên Ngô Công Sơn có một tòa "Cô Nguyệt Quan", quan chủ tự xưng "Cô Nguyệt pháp sư", nghe tiếng gần xa, danh đầu còn ở trên Ba Thác Vụ sư.

Kien Phó mang theo một phong thư Dương Hoài Thủy viết giao cho Cô Nguyệt pháp sư. Cô Nguyệt pháp sư một thân nguyệt sắc trường bào, khuôn mặt sáng quắc, có bảy phần khí chất tiên gia.

Cô Nguyệt pháp sư tuy khuôn mặt bình thường, nhưng đọc xong thư của Dương Hoài Thủy, trên mặt hẳn thần sắc lại liên tục biến ảo, sau đó nhắm mắt một lúc lâu, mở mắt ra thần nhiên nói: "Về hồi báo chủ nhân nhà người, ta ngày mai sẽ đến."

Kien Phó được trả lời, lập tức phản hồi Dương gia trấn, hướng Dương Hoài Thủy hồi báo.

Ngay khi Kien Phó ly khai, cơm tối xong Dương Hoài Thủy mới quay về phòng ngủ liền thấy gương mặt người chết trắng bệch đáng sợ, người chết chính là tiểu thiếp đêm rồi mới ở với mình, trong mắt máu chảy đầm đìa. Dương Hoài Thủy sợ đến trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, cuống kêu một tiếng: "Có quỷ! Có quỷ!"

Dương Hoài Thủy kêu to đưa tới hộ viện võ sư, nghe được "Có quỷ" tiếng kêu mọi người chạy ào vào phòng, nhưng không phát hiện có Quỷ hồn.

Cách xa mấy trăm trượng trong một ngõ ngách, Dương Lăng trong miệng mặc niệm pháp chú, câu dẫn Quỷ hồn hướng về nhà Dương Hoài Thủy. Ba Thác đã chết, nhưng trong trí nhớ Ba Thác có mấy bộ ngự quý pháp thuật lại bị Dương Lăng học được, Dương Lăng mới thi triển đem Dương Hoài Thủy dọa sợ đến chết khiếp.

Dương Hoài Thủy sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không dám tiến vào ngoạ thất, mà là ngồi một đêm tại trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng.

Sáng sớm ngày kế, Kiện Phó phản hồi, truyền lời của Cô Nguyệt pháp sư.

Dương Hoài Thủy đại hỉ, tối hôm qua chịu sợ hãi tựa hồ cũng tốt, cười lớn trở về phòng nghỉ ngơi. Nhưng Dương Hoài Thủy vừa nằm xuống, một đạo hắc quang bỗng nhiên từ mặt đất lao ra, mạnh mẽ chui vào đỉnh đầu Dương Hoài Thủy.

Đồng thời trong lúc ấy, đang từ xa điều khiển Quỷ Hồn Dương Lăng quát khê lên: "Bách quỷ phệ hồn!"

Dương Lăng thi triển pháp thuật chính là của Ba Thác "Bách quỷ phệ hồn" thuật, mặc dù không có cái loại "Vạn quỷ phệ hồn" uy lực, nhưng đối với người ta thương tổn cũng cực lớn. Nhẹ thì có thể làm cho bị sợ hãi trọng độ, nặng thì có thể làm cho đánh mất tâm trí, biến thành ngu ngốc.

Ngay tức khắc, Dương Hoài Thủy đáy lòng bốc lên sợ hãi thật lớn, cảm giác có vô số con kiến tiến vào linh hồn hấn thâm nhập không ngừng cắn phá, thống khổ đến độ vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung.

"A..."

Dương Hoài Thủy cuồng kêu một tiếng, hai mắt trắng dã, trong miệng không ngừng phun ra bọt mép, tay chân, tứ chi một trận co quắp kịch liệt.

Dương Hoài Thủy thống khổ mà co quắp đủ nửa canh giờ mới đình chỉ, sau khi tỉnh lại trở nên tâm thần hoảng hốt. Mà sau đó không lâu, người hầu báo nói có Cô Nguyệt pháp sư bái phỏng.

Dương Hoài Thủy trong lòng vui vẻ, thần trí khôi phục bảy phần tỉnh táo, vội hỏi: "Mau mời!"

Một thân tiên gia khí độ Cô Nguyệt pháp sư chậm rãi đi vào phòng khách, người này dáng đi phiêu dật, giơ tay nhấc chân như nước chảy mây trôi.

Dương Hoài Thủy cũng có tu vi, lập tức phán đoán ra là người bất phàm, nhãn tình hấn sáng lên, nhanh chóng nghênh đón, vội vàng hỏi: "Pháp sư, ngài đã tới!"

Cô Nguyệt pháp sư vừa thấy Dương Hoài Thủy diện mục đen tối không sang sủa, thần tình hoảng hốt, khê nhủu mồm nói: "Dương huynh tựa hồ bị âm vật quần thân." Chợt hướng trên mặt Dương Hoài Thủy thổi một khẩu dương khí, Dương Hoài Thủy cảm giác một cỗ nhiệt phong thổi đến, cỗ nhiệt phong này tuy rằng thổi đến trên mặt, nhưng có thể đi vào kinh mạch quanh thân hấn, sau đó hóa thành một đạo nước ấm hành kinh chuyển mạch.

Dòng nước ấm lưu chuyển vài vòng, Dương Hoài Thủy nhất thời khôi phục thanh minh, trong lòng vừa mừng vừa sợ, vội vã bái tạ Cô Nguyệt pháp sư.

Cô Nguyệt pháp sư đậm đậm cười nói: "Dương huynh không cần khách khí, chuyện của người ta đã biết. Vì yêu nhân làm mưa làm gió, gây tai họa cho trần dân, thân là đệ tử chính đạo, diệt trừ yêu ma chính là chức trách, bản pháp sư tuyệt không chối từ!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Truyền âm linh phù.

Cô Nguyệt pháp sư thi triển thủ đoạn khiến Dương Hoài Thủy trong lòng mừng như điên, cho rằng Dương Lăng lần này hấn phải chết không thể nghi ngờ, vội vã mời Cô Nguyệt ngồi xuống, rồi thở dài một tiếng: "Pháp sư, Dương Lăng cùng mẫu thân hấn vốn là một đôi cô nhi quả phụ, ta những năm rồi thương cảm bọn họ, cho nên thường xuyên tiếp tế. Sau đó mẫu thân Dương Lăng chết đi, Dương Lăng trở nên không nói lý lẽ. Có một ngày, vô liêm sỉ chạy đến nhà của ta lấy đi thần đăng gia truyền, rồi biến mất vô tung. Thẳng đến hơn một tháng nay hấn mới xuất hiện, thế nhưng chẳng biết thế nào lại luyện được một thân yêu ma pháp lực. Dương Lăng lại đến, chắc là sợ ta đòi lại thần đăng, cho nên hết sức uy hiếp đe dọa, đầu tiên là trộm cướp tài vật của nhà ta, sau lại dùng yêu thuật hại ta. Pháp sư, thỉnh pháp sư vô luận như thế nào cũng nhất định giúp ta!"

Cô Nguyệt pháp sư chỉ trầm ngâm chốc lát, khê gật đầu: "Dương huynh không cần hoảng sợ, người này nếu làm hại nhân gian, tự nhiên thiên lý khó dung."

Cô Nguyệt pháp sư đến nhà Dương Hoài Thủy là lúc Dương Lăng tu vi lại vừa có đột phá, từ Luyện Huyết ngũ trọng tiến nhập Luyện Huyết lục trọng. Dương Lăng có thể tiến bộ nhanh như vậy, là vì hần mỗi ngày nuốt rất nhiều luyện thể ma đan. Luyện thể ma đan thuộc về thượng phẩm Huyết Đan, ngay cả tuyệt đại đa số ngoại môn đệ tử các môn phái cũng không có khả năng mỗi ngày đều có thể thu được đầy đủ thượng phẩm Huyết Đan mà dùng.

Huyết Đan luyện chế cần đại lượng linh dược, mà linh dược được thu thập, sau đó luyện chế đan dược, được luyện đan sư phân phối đều không phải chuyện dễ. Không như Dương Lăng như vậy mượn kim quang thần đăng, dễ dàng là có thể luyện chế ra thượng phẩm Huyết Đan chính là nhân vật có một không hai a.

Dương Lăng đang tu luyện, bỗng nhiên trong lòng khẽ động. Nguyên lai ma đầu ra ngoài giám thị đã phát hiện nhà Dương Hoài Thủy xuất hiện một người xa lạ, ma đầu thì triển thân thông, nghe trộm được Dương Hoài Thủy cùng Cô Nguyệt pháp sư đối thoại, Dương Lăng lập tức cảnh giác, từ trong mình tưởng tỉnh lại.

Dương Lăng lệnh cho ma đầu đến gần một chút, đôi ma nhãn nhìn qua, lập tức nhìn ra tu vi Cô Nguyệt chân nhân.

Dương Lăng vốn có lo lắng nhưng trong nháy mắt thần tình tiêu thất, trong lòng cười lạnh một tiếng: "Chính là tu vi Luyện Huyết bát, cửu trọng cư nhiên cũng cũng tự xưng pháp sư, thực sự là quá cuồng vọng!"

Nguyên lai con mắt ma đầu cùng con mắt con người bất đồng, con mắt ma đầu gọi là ma nhãn, trời sinh có thể nhìn thấu vạn vật chân thực bản chất. Người được xưng Cô Nguyệt pháp sư, kì thực tu vi chỉ có Luyện Huyết bát trọng hoặc cửu trọng, Huyết Đan kết thành, tại phạm thể mặc dù có thực lực võ đạo tông sư, nhưng so sánh với tu chân cao nhân nói thật ra không tính là cái gì.

Trên Luyện Huyết là Luyện Khí, Luyện Khí kỳ người tu chân, trong cơ thể Huyết Đan sẽ cuộn cuộn không ngừng mà chuyển hóa ra bản mạng nguyên khí. Khi nguyên khí lâu ngày đầy đủ, dần dần ngưng tụ thành "Nguyên Đan". Nguyên Đan kết thành, mới tính tiến nhập Trúc Cơ Kỳ. Trúc Cơ Kỳ chủ yếu cô đọng tinh thần ý chí, vận chuyển nguyên thần, là lúc thăng đến nguyên thần viên mãn, rồi tiến thêm một bước đem nguyên khí hợp làm một, long hổ giao hỉ, âm dương tương trợ, thành tựu Kim Đan.

Kim đan đại thành, có thể coi là chân nhân.

Chân nhân có thể diễn biến trận pháp, bay trên trời độn xuống đất, luyện chế pháp khí, đan dược, hành loi bố vũ, thường thường đều có thần thông trong người. Chân nhân là cấp bậc tu chân, thường thường là lực lượng trung kiên của các đại môn phái, bản thân bọn họ có thực lực nhất định, đồng thời cũng có tiềm lực trở thành pháp sư thậm chí Đạo Quân.

Đạt thành Chân nhân, người tu chân tham ngộ thiên địa huyền diệu, bốn mùa biến hóa, ngũ hành ảo diệu, dần dần tìm cách để ngũ hành đầy đủ, âm dương điều hợp, một quá trình như vậy cũng phải lịch lãm, chịu ít nhiều đau khổ mới có thể thành tựu. Lúc Kim Đan phát sinh biến chất, câu thông thiên địa linh khí, đi vào "Pháp Thiên" trình tự.

Cho đến lúc này, người tu chân mới có thể tự xưng "Pháp Sư", nói cách khác pháp sư đều là "Pháp Thiên" tầng thứ đại cao thủ. Có rất nhiều hậu thiên thần thông. Trúc Cơ tu sĩ, Chân Nhân, Pháp Sư, ba loại này đều thuộc về Nhân Tiên Cảnh Giới. Nếu như pháp sư có thể tiến thêm một bước, liền có thể thoát thai hoá cốt, đi vào Địa Tiên Chi Cảnh, thành tựu vô lượng thần thông pháp lực, khi đó lại có Đạo Quân, Đạo Tôn, Tiên Tôn, trở thành chân chính đại năng....

Còn Cô Nguyệt chân nhân chính là Luyện Huyết Kỳ thì tự xưng "Pháp Sư", Dương Lăng bởi vậy trong lòng cười nhạt, cười hần không biết tự lượng sức mình. Đồng thời hần kẻ thừa kế ức Tụ Ma chân nhân, kiến thức rộng, mơ hồ đoán ra Cô Nguyệt pháp sư chỉ sợ là muốn đoạt thần đăng mới có thể đi tới Dương gia trăn.

"Người này Huyết Đan đã thành, tiến thêm một bước là có thể đi vào Luyện Khí Kỳ, ta cũng không có thể coi thường." Dương Lăng trong lòng suy nghĩ chốc lát, không khỏi đem tâm tư để vào trên cây Huyền Minh Kỳ.

Dương Lăng cũng là bất đắc dĩ, hần bên người ngoại trừ Huyền Minh Kỳ ra, thì không có cái pháp bảo nào khác. Nếu như công kích từ xa còn được, Dương Lăng hoàn toàn có thể ra lệnh ma đầu xuất thủ. Nhưng nếu như cận chiến đánh nhau chết sống, Dương Lăng tu vi Luyện Huyết lục trọng tuyệt đối không thể là đối thủ của Luyện Huyết bát, cửu trọng tu sĩ.

Huống hồ Dương Lăng chỉ là vũ kỹ thô lậu bình thường, kinh nghiệm ấu đã cực nhỏ, thực tế cùng Cô Nguyệt đánh nhau, hần là phải chết không thể nghi ngờ. Rơi vào đường cùng, Dương Lăng chỉ có đem chú ý đặt vào trong kim quang, trên Huyền Minh Kỳ mà thôi.

Huyền Minh Kỳ này cũng không biết là đại biểu cho cái gì, lại càng không biết lai lịch ra sao. Thần đăng có kim quang lợi hại như vậy, nhưng cho đến lúc này lại không đánh bại, hàng phục được nó, mà phát sinh hàng ức vạn hắc quang cùng kim quang tranh đấu không ngừng không gián đoạn.

Dương Lăng tâm niệm vi động, kim quang quét ra, đem Huyền Minh Kỳ vứt vào Ma Vực. Trong lòng bàn tay Dương Lăng hiện ra một tiểu kỳ to bằng bàn tay, cảm giác hầu như không có trọng lượng. Huyền Minh Kỳ này hình tam giác, toàn thân u tối, sờ lên thì không phải tơ tằm vải sợi, hai mặt tiểu kỳ có vân ám kim sắc lóe lên, mơ hồ có quang hoa lưu động.

Bất quá Huyền Minh Kỳ khí tức nội lẫm cao độ, dù là Tụ Ma chân nhân cao thủ như vậy nhìn thấy, cũng coi như nhất kiện cấp thấp pháp khí mà thôi, sẽ không quá để tâm. Đây cũng là nguyên nhân Huyền Minh Kỳ có thể bảo tồn trong tay Ba Thác yếu nhược, bằng không bảo vật đã sớm bị cao nhân cướp đi.

Dương Lăng mặc niệm pháp chú, cổ quái âm tiết chấn động không khí, truyền ra một đạo tin tức cổ lão mà quỷ dị. Huyền Minh Kỳ bỗng nhiên "Bồng" một tiếng bành trướng rất cao thành một trượng, trên đại kỳ hắc khí cuộn cuộn, ma khí um tùm.

Nhưng quái thì càng quái, tuy rằng Huyền Minh Kỳ lúc này uy thế ngập trời, nhưng loại uy thế này chỉ trong phạm vi nhỏ cực hạn, cực độ nội liễm, cách khá xa một chút, là không có cảm giác cờ này tồn tại.

Dương Lăng nghĩ thầm: "Ba Thác này cũng thực sự là nhân vật độc đáo, cư nhiên hấn kết hợp Âm Quỷ Kinh chú ngữ để làm phương pháp mượn lực lượng Huyền Minh Kỳ."

Lại niệm một đoạn pháp chú, chung quanh lập tức truyền đến thanh âm quỷ khóc thần hào, tựa hồ có nghìn vạn đạo quỷ quái không ngừng tới gần hướng Dương Lăng. Dương Lăng vội vã định chỉ thị pháp, trong lòng vui vẻ: "Nếu như 'Cô Nguyệt pháp sư' kia chân chính cùng ta đối nghịch, ta cũng không có thể bó tay chịu trói, phải cho hắn nếm thử lợi hại của Vạn Quỷ Phệ Hồn!"

Mượn lực lượng Huyền Minh Kỳ, có thể đem "Bách Quỷ Phệ Hồn" loại uy lực nhược tiểu này làm thăng cấp pháp thuật trở thành "Vạn Quỷ Phệ Hồn" cái loại pháp thuật có uy lực cực đại, ngay cả Luyện Khí Kỳ tu chân cũng có thể thôn phệ. "Cô Nguyệt pháp sư" bất quá là Luyện Huyết bát, cửu trọng thực lực, Dương Lăng có cảm giác bắt được người này không phải việc khó.

Cô Nguyệt pháp sư lúc này trong ánh mắt chờ mong của Dương Hoài Thủy phiêu nhiên rời đi, lưng từng đi qua đường cái, thẳng đến trong núi. Dương Lăng vẫn dùng ma đầu giám thị Cô Nguyệt, thấy hắn vào núi, không nghĩ ra hắn muốn gì.

Cô Nguyệt chân nhân vào núi càng đi càng xa, tìm được một chỗ u tĩnh, ngưng thần lắng nghe mọi nơi. Trong chốc lát, khi hắn xác định chung quanh không có người, từ trong túi bách bảo nang xuất ra một linh phù. Khi trương phù này vừa lấy ra, nháy mắt linh khí tận trời, hơn ngoài mười trượng rình coi ma đầu Ba Tuần cũng bừng mở.

Dương Lăng trong lòng rung mình, thầm kêu: "Không tốt! Người này nhất định là đệ tử môn phái tiên đạo nào đó, hắn đây là muốn mật báo!"

Tự Ma chân nhân kiến thức cực lớn, tiếp thu từ ký ức Dương Lăng lập tức kết luận, linh phù linh khí tận trời là truyền âm phù, các đại phái, Ma Tông thường dùng linh phù để truyền tin. Phù lục dựa theo đẳng cấp từ đề cấp đến chí cao cấp có thể chia làm huyết phù, linh phù, bảo phù, đạo phù, tiên phù năm đẳng cấp.

Vừa thấy linh phù, Dương Lăng trong lòng lập tức có suy đoán. Dương Hoài Thủy để tự bảo vệ mình không tiếc đem chuyện tình thần đăng nói cho Cô Nguyệt, mà Cô Nguyệt này cũng là cố tình tính kế. Trước khi hành động ở trong nhà Dương Hoài Thủy xác định sự tình chân thực, khi hắn xác định xong, lập tức dùng linh phù thông tri cho môn phái.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong môn phái Cô Nguyệt tức khắc sẽ có nhân vật lợi hại tới đây. Cái loại tình trạng này, Dương Lăng dù là có năng lực thì cái mạng nhỏ cũng khó bảo toàn, thần đăng đồng dạng cũng bị người ta đoạt đi. Tự Ma chân nhân ký ức nói cho Dương Lăng biết, tiên đạo môn phái hành sự luôn luôn chú ý thực lực, giết chết một phạm nhân, trong mắt bọn họ không khác gì giết một con kiến.

Dương Lăng không dám trì hoãn, lập tức phóng xuất Huyền Minh Kỳ, cấp niệm pháp chú, "Vạn Quỷ Phệ Hồn! Nhiếp!" Huyền Minh Kỳ hắc quang điểm điểm, chỉ mấy cái hô hấp tụ tập trên vạn ác quỷ hung linh, trong tiếng rít lên hóa thành một đạo hắc khí tận trời bay đi.

Chỗ vị trí Dương Lăng ở là trong nhà cỏ thảo phòng, cùng Cô Nguyệt cách xa nhau một khoảng cách. Hắc khí lao ra, từ xa hướng Cô Nguyệt đánh tới. Mà lúc này, chỗ vị trí Cô Nguyệt có một đạo linh quang phóng lên cao, tốc độ so với hắc khí còn nhanh hơn, linh phù không ngờ bị té ra.

Nói đến cũng vừa khéo, vừa lúc linh quang bay qua bầu trời nhà Dương Lăng, hắc khí mới bay ra mấy trăm trượng cùng đạo linh quang gặp gỡ. Dương Lăng hai mắt tròn tròn, nhất thời cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó hét lớn một tiếng: "Nhiếp!"

Hắc khí một trận cuộn cuộn điên cuồng, trong nháy mắt đem đạo linh quang bao vây lại, hướng chỗ vị trí Dương Lăng kéo xuống. Linh quang này uy lực cực lớn, tới gần nó Quỷ Hồn phải rên lên quái khiếu, quanh thân ứa ra hắc khí. Nhưng chúng nó đều bị Dương Lăng chú lệnh, vô pháp kháng mệnh.

Linh quang tả xung hữu đột, phá trùng vây, thân thể Dương Lăng liền hoảng loạn nhao lên, trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn, nguyên thần chấn động.

"Tuyệt không để cho linh phù rời đi!" Dương Lăng tâm động nhất hoành, lại phun ra một ngụm tinh huyết, "Vạn quỷ nghe lệnh! Nhiếp!"

Tong hắc khí phát sinh hàng vạn hàng nghìn điên cuồng gào thét, cuối cùng tốc độ nhanh hơn, đem linh quang kéo vào trong nhà Dương Lăng, nó vừa tới trước mắt Dương Lăng. Dương Lăng nhãn tình sáng lên, tay phải cách linh phù chừng một ngón tay. Ma đầu Thập Bà từ đỉnh môn Dương Lăng lao ra, một đạo hắc quang nhất thời quán lấy linh phù.

Trên linh phù linh khí bức người, lần này tiếp xúc khiến Thập Bà bị trọng thương, nó phát ra thật lớn tiếng rống giận dữ, thoáng cái đem linh phù kéo vào Ma Vực.

Linh phù tiến nhập Ma Vực vẫn đang phát uy, đem ma khí trong Ma Vực đều bức khai hơn mười trượng xa. Nhưng khi kim quang hướng nó đảo qua, trực tiếp đem linh phù kéo vào trong kim quang. Chỉ mấy cái chớp mắt, linh phù ẩn chứa uy lực cực đại pháp lực bị tổ hợp phân giải vô số lần, cuối cùng ngưng tụ thành ba lạp đan dược.

"Linh Đan!" Dương Lăng lấy làm kinh hãi, kim quang cư nhiên đem pháp lực chất chứa trong linh phù trực tiếp luyện thành Linh Đan!

Linh Đan a! Chỉ có chân truyền đệ tử mới có tư cách dùng đan dược này! Tuy rằng nó chỉ là tam mai hạ phẩm Linh Đan, nhưng Dương Lăng vẫn như cũ trong lòng mừng như điên.

Kim quang vung lên, liền đem cặn bã thặng dư khi luyện chế Linh Đan vứt vào trong Ma Vực, mà ba mai Linh Đan lẳng lặng huyền phù giữa không trung, trong suốt trong sáng.

"Cô Nguyệt pháp sư" thả ra linh phù, lúc này cảm thấy mỹ mãn mà phản hồi Dương gia trấn. Lúc này, Cô Nguyệt trong nội tâm một trận vui sướng, nếu như chuyện này thành công, hẳn sẽ trực tiếp trở thành nội môn đệ tử Từ Hư Môn, không cần phải thủ lại cái địa phương quỷ quái chim không ỉa này.

Nguyên "Cô Nguyệt" là một gã ngoại môn đệ tử một trong cửu đại tiên môn "Từ Hư Môn" tên là Lý Phong. Lý Phong tiến nhập Từ Hư Môn không lâu, làm nhiệm vụ ở ngoại môn trường phái, đi trước thám thính tin tức trần thế. Như gặp quái sự phát sinh, yêu tinh quấy phá, bảo vật xuất thế, có được chút tin tức, phải hướng môn phái thông báo đúng lúc, sau đó do môn phái ra quyết định, cấp tốc áp dụng hành động.

Tự nhiên, Từ Hư Môn làm như vậy là vì chớp lấy thời cơ, có thể cướp giật tài nguyên trước tiên, nắm giữ quyền chủ động. Không chỉ có Từ Hư Môn, các đại môn phái khác cũng vậy đều sẽ phái ra ngoại môn thậm chí nội môn đệ tử đóng ở các nơi trong thần châu.

Mà lúc Lý Phong nhận nhiệm vụ, dùng tên giả "Cô Nguyệt pháp sư" trụ ở Cô Nguyệt quan. Bình thường với một ít nhân vật tán tu chung quanh cùng nhau đi lại, dần dần trong lòng bách tính cũng có chút địa vị danh khí. Lý Phong nhìn như phong quang náo nhiệt, kỳ thực trong nội tâm tịnh không muốn ở lại nơi đây. Dù sao trong môn phái càng thêm dễ dàng tu hành, không giống ở bên ngoài thiếu đan dược như vậy, hơn nữa tục vụ vây lấy quanh thân, nhiều loạn tâm tính thanh tu.

Bất quá bây giờ sự tình có thể xoay chuyển, nơi đây lại có bảo vật, nhất trần thần đăng! Nếu như Từ Hư Môn có thể trước một bước lấy được bảo đăng, hẳn Lý Phong sẽ lập được đại công, tất nhiên bởi vì vậy mà thăng lên làm nội môn đệ tử, còn được nhận đan dược quý hiếm, pháp khí thưởng cho.

Nghĩ đến thời gian tới tiền đồ sáng lạng, trên mặt Lý Phong hơi lộ ra tiểu ý, dưới chân như nước chảy mây trôi, phiêu nhiên hướng Dương gia trấn đi tới. Lý Phong còn không biết, linh phù của mình cũng không có phát đi, mà là bị Dương Lăng luyện thành ba mai Linh Đan.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tử Hư Kiếm Phù.

Bất được linh phù, Dương Lăng tâm niệm thay đổi thật nhanh: "Người này tuyệt đối không thể lưu, bằng không hậu hoạn vô cùng!" Dương Lăng đã nhìn ra Lý Phong bước tiếp theo sẽ trực tiếp đối phó với hắn, cướp đoạt thần đăng. Và sẽ đối cao thủ trong môn phái chạy tới, hợp lực tiêu diệt hắn.

"Tiên hạ thủ vi cường!" Dương Lăng càng ngoan độc, trong lòng sát khí phát sinh, trong tay Huyền Minh Kỳ vung lên, vừa chặn lại truyền âm linh phù nghìn vạn đạo hung hồn lần thứ hai rít gào lao ra khỏi phòng, hướng Lý Phong xa xa hùng hổ đánh tới.

Đồng thời, ẩn nấp cách Lý Phong đó không xa Nộ sát chi ma Ba Tuần cũng vận sức chờ phát động, chuẩn bị phối hợp cùng Dương Lăng phát xuất "Vạn Quỷ Phệ Hồn", một kích tất sát.

*(nhất kích tất sát: một kích giết chết ND)

Phản hồi Dương gia trấn Lý Phong bỗng nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, giật mình ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy từ phía trên một đạo hắc khí đông nghịt như mây đen mãnh áp xuống, trong đó quỷ khí um tùm, nghìn vạn gương mặt quỷ ma lúc ẩn lúc hiện, âm trầm đáng sợ.

Lý Phong biến sắc, quát lên: "Yêu nghiệt lớn mặt!" Tay liền đưa tới túi bách bảo nang nơi eo lưng vỗ một cái, nhất thời lao ra một đạo thất luyện đường như từ quang hướng trời bay lên, sắc bén không gì sánh được. Từ quang khí thể như hồng, rít lên chạy ào vào trong hắc khí.

Từ quang trong sát na nhảy vào trong hắc khí, nhất thời phóng xuất mấy đạo từ sắc lôi điện, "Sát sát" rung động, chỉ chớp lát hắc khí liền bị nổ tan, hóa thành nghìn vạn đạo hắc khí chui vào mặt đất. Nghìn vạn đạo quỷ quái đều tứ tán mà chạy, trong đó hơn phân nửa bị từ sắc lôi điện đánh chết.

Trong nháy mắt lôi điện nổ vang, Dương Lăng "Phốc" phun ra một ngụm tiên huyết. Ba Thác Ngự Quỷ Thuật đã bị phản phệ, nếu không phải nguyên thần Dương Lăng ở trong kim quang, lúc nào cũng được thủ hộ, lúc này đã bị thương tổn còn muốn nghiêm trọng thập bội.

"Sát!"

Phun ra một búng máu, Dương Lăng tuy rằng trong lòng kinh hãi, nhưng quả đoán hướng về phía Ba Tuần hạ mệnh lệnh công kích.

Hét lên một tiếng điên cuồng, ma đầu Ba Tuần hóa thành một đạo hắc quang, vô thanh vô tức hướng Lý Phong truy sát, diện mục dữ tợn đáng sợ.

Lý Phong lúc này vẻ mặt dáo dạt thái độ đắc ý, trong lòng cười lạnh nói: "Chút tài mọn như vậy, làm sao là đối thủ Tử Hư Kiếm Phù được?" Đang ở thế đắc ý, hân hoan nhiên tâm thần rùng mình, đồng thời hậu tâm truyền đến cảm giác lạnh buốt.

"Không tốt!" Lý Phong điên cuồng hét lên một tiếng, vừa hướng bên trái cuộn cuộn lánh qua, một bên tay phải niết pháp quyết, liều mạng triệu hoán Tử Hư Kiếm Phù trên cao quay về phòng hộ giữ mình.

Bên tai vang lên tiếng cười to bén nhọn chói tai, mà đầu biến ảo hắc quang tốc độ kỳ quái, phóng một cái, đã nhào tới trên người Lý Phong.

"A..." Một tiếng kêu thê lương thâm thiết, kiếm phù trên không trung vừa quay đầu, Lý Phong đã bị Ba Tuần thôn phệ rồi. Mà đầu Ba Tuần thực lực tương đương với cao thủ luyện khí tam, tứ trọng, mà Lý Phong dù lợi hại cũng là luyện huyết cửu trọng, thực lực cách xa cự đại, cư nhiên bị Ba Tuần một kích giết chết.

Mất đi Lý Phong không chế, đạo tử quang trên không trung bay vài vòng, cuối rơi xuống trên mặt đất bên cạnh Lý Phong, biến thành một khối tử sắc ngọc khối hình chữ nhật, giống như cái chặn giấy.

Dương Lăng thận trọng đem Huyền Minh Kỳ thu vào Ma Vực, để cho kim quang chiếu xạ tẩy luyện. Người cũng ly khai khỏi phòng, cấp tốc hướng chỗ vị trí Lý Phong chạy tới.

Dương Lăng tu vi luyện huyết lục trọng, chạy còn nhanh hơn khoái mã vài lần, chỉ thấy một đạo quang ảnh như tia chớp, người đã chạy xa mấy trăm trượng rồi. Trước sau chỉ mấy cái hô hấp, Dương Lăng đã xuất hiện tại trước mặt thi thể Lý Phong.

Dương Lăng vừa đến, từ đỉnh đầu Lý Phong lao ra một đạo hắc quang, mà đầu Ba Tuần quay về Ma Vực. sau khi Ba Tuần tiến nhập Ma Vực, há mồm phun ra một điểm lục quang, lục quang này là ký ức sinh tiền của Lý Phong, bị nguyên thần Dương Lăng nhiếp khứ.

Ba Tuần tuy rằng ăn sinh hồn Lý Phong, nhưng dùng "Bác Linh Thuật" để lại ký ức người này giao cho Dương Lăng.

Dương Lăng nhặt lên khối tử sắc ngọc phù, bởi vì vừa thu ký ức Lý Phong, Dương Lăng biết ngọc thạch là một mai kiếm phù. Linh phù ngoại trừ có đẳng cấp phân chia, còn có chủng loại phân chia. Có công kích phù, phòng ngự phù, phụ trợ phù, trận phù vân... vân...

Kiểm phù thuộc về một loại trong công kích phù, khi thi triển có thể hóa thành một đạo kiếm quang bay ra đả thương địch thủ, hiệu quả cùng loại như phi kiếm. Kiếm phù trong tay Dương Lăng là Tử Hư Kiếm Phù, thuộc về trung phẩm linh phù, đẳng cấp còn muốn cao hơn truyền âm linh phù. Tử Hư Môn gia đại nghiệp đại, đối với đệ tử Lý Phong loại này bị phái đến bên ngoài luôn luôn ưu đãi rất lớn, được tặng các loại linh phù, đan dược, bằng không đông đảo đệ tử ai cũng không muốn đi ra thủ ở bên ngoài.

Cũng là Lý Phong không may, hân trên người vốn có hai cái công kích phù, nhưng mấy tháng trước cầm cái công kích phù khác cùng người giao dịch, từ trong tay một gã tán tu đổi lấy một gốc linh chi năm trăm năm. Nếu không với hai cái Tử Hư Kiếm Phù, Lý Phong hoàn toàn có thể tiêu diệt Dương Lăng.

Dương Lăng trong lòng âm thầm kêu may mắn, đồng thời cũng có vài phần nghiêm nghị, nghĩ thầm: "Đệ tử đại phái quả nhiên không phải dễ trêu chọc! Nếu không có Ba Tuần xuất kỳ bất ý công kích, trùng hợp với trên người Lý Phong lại không có dư thừa công kích phù, ta lần này sợ rằng đã bị giết chết!" Chỉ cần công kích phù đỡ Ba Tuần một kích, sau đó Lý Phong chỉ huy lưỡng đạo kiếm quang, như vậy trong khoảnh khắc tiến công là có thể giết chết Dương Lăng.

Dương Lăng lại tháo xuống túi bách bảo nang trên người Lý Phong, sau đó đem thi thể kéo đến một chỗ mai táng. Làm xong tất cả, Dương Lăng nghĩ thầm: "Ta vốn tưởng vạch trần hành vi phạm tội của Dương Hoài Thủy, làm cho toàn bộ trần nhân ra mặt giết chết hân vi phụ mẫu báo thù. Nhưng bây giờ liên lụy đến Tử Hư Môn, ta sẽ tuyệt không có thể lưu lại cái đầu mối gì, bằng không hậu họa vô cùng!"

Dương Lăng cảm giác được sự tình nghiêm trọng, ngay cả túi bách bảo nang từ trên người Lý Phong tháo xuống đều không kịp kiểm soát, lúc này tìm một nơi ổn thỏa, chuẩn bị phóng xuất mà đầu giết Dương Hoài Thủy, kết thúc tất cả thù hận.

Dương Hoài Thủy đứng ở trên lầu, thấy ngoại trần xa xa giữa không trung hắc khí bao phủ, sau lại có một đạo tử quang nhảy vào trong hắc khí, thoáng cái đem hắc khí tách ra. Dương Hoài Thủy không khỏi cả tiếng trầm trồ khen ngợi, "Hắc hắc" cười nói: "Tiểu tạp chủng, hôm nay gặp phải người lợi hại hơn, ta xem ngươi trốn chỗ nào!"

Sau đó Dương Hoài Thủy cũng nhìn không thấy cái gì nữa, chuẩn bị ngênh tiếp thắng lợi trở về "Cô Nguyệt pháp sư". Nhưng mới vừa quay đầu lại, một đạo hắc quang tự nhiên ngưng tụ thành ma quỷ xuất hiện tại trước mặt. Ma quỷ này mặt xanh tóc đỏ, răng nanh miệng lớn, con mắt huyết hồng đáng sợ, phát sinh tiếng cười quái dị chói tai.

Dương Hoài Thủy sắc mặt biến thành trắng bệch, run run quỳ trên mặt đất, vừa dập đầu vừa cầu xin: "Dương Lăng, là ta xin lỗi nhà các ngươi, ta sai rồi, cầu ngươi không nên giết ta, có cái gì yêu cầu ta đều đáp ứng, ta cho ngươi tiền, ta cho ngươi nữ nhân..." Hân tuy rằng kinh hãi gần chết, nhưng lập tức cũng đoán ra ma quỷ này là Dương Lăng phái tới.

Ba Tuần phát ra một tiếng quái khiếu, trong miệng phát ra thanh âm Dương Lăng, trầm thấp như sấm, trong thanh âm tràn ngập ý oán hận. "Dương Hoài Thủy, ngươi ngày trước giết toàn bộ chi ta hơn ba trăm người, trong đó bao gồm cả phụ thân ta, trên thẳng tiên đại hội lại bức tử mẫu thân của ta. Dương Hoài Thủy, ngươi nói sát phụ sát mẫu diệt toàn tộc ta đại cửu này ta có thể nào không báo? Lão thất phu, chịu chết đi!" Mà đầu Ba Tuần đi tới phía trước, đơn giản nuốt sinh hồn Dương Hoài Thủy, rồi trở về Ma Vực.

Hầu như đồng thời, mà đầu Thấp Bà cũng nuốt sinh hồn tộc trưởng Dương Hoài Kim. Dương Hoài Kim trước khi chết về mặt cầu xin, đầu dập xuống

đất đến máu chảy đầm đìa, nhưng làm như vậy chỉ có thể khiến Dương Lăng hận ý càng đậm, không chút do dự bảo Tháp Bà thôn phệ sinh hồn của hắn.

Sau đó, lưỡng đại ma đầu vào Dương gia trấn tìm kiếm Dương Đức, cũng không gặp một bóng người. Dương Lăng sau đó triệu hồi lưỡng ma, lúc này mới từ ký ức Dương Hoài Thủy biết được, Dương Đức từ lúc Lý Phong đến thì nhân cơ hội đó ly khai Dương gia trấn. Khi đó Dương Lăng đem toàn bộ tinh thần đều chú ý tới trên người Lý Phong, không rảnh chú ý, cư nhiên để Dương Đức thành công đào tẩu.

Dương Hoài Thủy đa mưu túc trí, hắn e sợ cho rằng Lý Phong cũng đâu không lại Dương Lăng, vì thế sớm có chuẩn bị, ra lệnh cho nhi tử Dương Đức trực tiếp tìm tiên đạo môn phái nương tựa. Dương Hoài Thủy cho rằng nhi tử từ nhỏ được thần đăng chiếu xạ, tư chất căn cốt đều là thượng thừa, nhất định phải nhận được tán thưởng.

Dương Lăng cũng không biết Dương Đức đi lộ tuyến nào, truy cũng không truy được, chỉ có thể oán hận mà tạm thời tha hắn một lần.

Giết chết Dương Hoài Thủy, Dương Hoài Kim, Dương Lăng đại cừu báo được, đi đến trước mộ phần phụ mẫu bái tế một hồi. Lúc trở về, Dương Lăng lấy ra túi bách bảo nang để kiểm tra.

Tuy sớm đã từ ký ức Lý Phong biết được đại khái, nhưng vừa nhìn thấy, Dương Lăng nhìn không được vui mừng quá đỗi.

Túi bách bảo nang này cùng túi trữ vật của Ba Thác như nhau, đều là không gian trữ vật túi. Bất đồng chính là, túi bách bảo nang trên người Lý Phong không gian lớn hơn, cả mười trượng phương viên, dung nạp số lượng lớn gần cả trăm cái túi trữ vật đựng đầy tiền. Túi bách bảo nang này là pháp khí tương đối trân quý, túi trữ vật của Ba Thác thuộc về pháp khí tối cấp thấp.

Gọi là ngoan khí, nên không có linh tính, uy lực nhỏ yếu, công năng cứng nhắc chỉ là một pháp khí đơn lẻ. Mà pháp khí dựa theo đẳng cấp, từ cấp thấp đến chí cao cấp phân biệt là ngoan khí, linh khí, bảo khí, đạo khí, tiên khí ngũ cấp, mỗi một cấp phân chia thành thượng, trung, hạ tam phẩm.

Túi bách bảo nang của Lý Phong thuộc về hạ phẩm linh khí, Ba Thác thì thuộc về hạ phẩm ngoan khí, hai cái căn bản không ở cùng một đẳng cấp.

Trong túi bách bảo nang của Lý Phong không hề ít đồ vật, trong đó bao gồm một kiện công kích tính trung phẩm linh khí phi kiếm, hơn mười mai Huyết Đan, Nguyên Đan, còn có một ít linh dược, mấy thứ này là Lý Phong ở trong Tử Hư Môn ba năm thời gian tích góp từng tí một mà có, hôm nay đều bị Dương Lăng chiếm lấy.

Dương Lăng đại khái kiểm kê một chút trong túi bách bảo nang, tình không nóng nảy lập tức nghiên cứu. Bởi vì kế tiếp, Dương Lăng phải nghĩ biện pháp một lần nữa thu được Thái Dịch Môn tu tiên danh ngạch. Đối với tu tiên danh ngạch, Dương Lăng nói cái gì cũng sẽ không buông tha, bởi vì ... cơ hội này chờ tiến nhập đại phái tu luyện trân quý không gì sánh được, khả ngộ bất khả cầu.

Dương Lăng có ký ức Tự Ma chân nhân, Tự Ma chân nhân có thể nói pháp lực cường hoành, bản thân là chân nhân đại cao thủ. Từ ma đầu của mình luyện ra ngũ đại ma đầu đạt được tới trình độ chân ma. Ma đầu lục cảnh, Âm ma, Minh ma, Linh ma, Chân ma, Thánh ma, Ma thần, trong đó Chân ma thực lực cao hơn Pháp Thiên Kỳ pháp sư. Mà lúc Ngũ Đại Chân ma liên thủ thực lực thậm chí có thể cùng Địa Tiên Cảnh Giới Đạo Quân so sánh.

Tự Ma chân nhân thực lực cường hãn như vậy, nhưng vẫn bị hai gã tiên môn nhân vật chém nát thân thể. Nguyên nhân chính là, bởi vì Tự Ma chân nhân vô cùng thiên về tu luyện nuôi dưỡng ma đầu, tuy rằng hắn thu được cường đại thực lực, nhưng cũng dẫn đến bản thể Tự Ma chân nhân tu vi hữu hạn, vẫn bồi hồi ở Chân Nhân Kỳ vô pháp đột phá cao hơn.

Nếu như Tự Ma chân nhân có thể tu luyện tới Huyền Cưng Kỳ, thành tựu Đạo Quân chi thể, liền có thể ngưng tụ Pháp Thai, tự mình có chí cao thân thông; dẫn thiên lôi rèn đúc (đoạn luyện) thân thể, sản sinh hộ thể cương khí, từ đó bách tà bất xâm, phi kiếm nan thương. Lại phối hợp Ngũ Đại Chân ma, như vậy với thực lực cường hãn của hắn, vị tất không thể cùng nhân vật Đạo Tôn nhất cấp chống lại.

Dương Lăng có bài học vết xe đổ, tự nhiên hi vọng có thể đi tới Thái Dịch Môn tu luyện tiên pháp, thành tựu Đạo Quân chi thể, thậm chí trở thành Đạo Tôn. Địa Tiên Cảnh Giới vô cùng ... Không chỉ có thọ mệnh dài, hơn nữa pháp lực thông thiên, rất khó bị địch nhân giết chết.

Thái Dịch Môn thuộc về một trong tiên đạo cửu môn, mặc dù không phải thế lực lớn nhất trong tiên đạo cửu môn, nhưng là gần với tiên đạo đệ nhất đại phái Thái Huyền Môn, đứng hàng đệ nhị. Nếu Dương Lăng có thể tiến nhập Thái Dịch Môn, như vậy bằng vào thần đăng kim quang luyện ra đan dược, trong khoảng thời gian ngắn trở thành ngoại môn đệ tử cũng không phải là việc khó.

Chỉ cần trở thành nội môn đệ tử, là Dương Lăng có thể có tiên pháp tương đối cao thâm để tu luyện trong Thái Dịch Môn. Từng bước một, Dương Lăng không phải không thể trở thành chân truyền đệ tử, thậm chí mở ra cánh cửa tiên đạo hư vô mờ ảo!

Tự Ma chân nhân tuy rằng thực lực cường đại, nhưng suốt đời cũng không có được đến đại phái, nói chi đến phương pháp tu tiên, bất quá là một tán tu mà thôi. Thịnh thoảng vì động phủ, đan dược mà bốn ba các nơi, vì thế bỏ qua không ít thời gian tu luyện.

Hôm nay có một cơ hội tiến nhập Thái Dịch Môn xảy ra trước mặt, Dương Lăng đương nhiên sẽ không tha nó, hắn nhất định phải đoạt lại tu tiên danh ngạch, trở thành Thái Dịch Môn ngoại môn đệ tử!

Dương Lăng tỉ mỉ suy nghĩ chốc lát, trong lòng kể định.

Dương Hoài Thủy đã chết, tộc trưởng cũng đã chết, Dương gia trấn rối loạn nội bộ. Dương Hoài Thủy thể thiếp giải tán lập tức, thậm chí có người cùng ngày đã tái giá với Dương gia tộc nhân khác, có không ít người căn bản cùng kết đôi với các nàng già trước tuổi. Ôi! Dương Hoài Thủy trên trời có linh thiêng, chẳng biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Mà lúc trấn dân không còn hỗn loạn nữa, mấy người lão nhân tương đối có danh vọng ở Dương gia trấn đứng ra một lần nữa đề cử tộc trưởng, đồng thời vì Dương Hoài Kim huynh đệ hai người lo việc tang sự. Tần tuyền ra tộc trưởng tên là Dương Hoài Ân, đã hơn sáu mươi tuổi, mọi người cho rằng hẳn thành thật trung hậu, so với Dương Hoài Kim còn muốn hợp hơn.

Lúc Dương Hoài Ân được tuyển làm tộc trưởng, trong lòng vui mừng không gì sánh được. Phải, tộc trưởng là có rất nhiều đặc quyền, chưởng quản bộ phận kinh thương quyền to, kiểm soát được nhiều. Rất vui vẻ, Dương Hoài Ân quyết định đi tới tửu quán duy nhất ở Dương gia trấn, chuẩn bị chè chén một hồi, tìm mấy lão hữu tâm sự.

Lúc này sắc trời đã tối, Dương Hoài Ân mới vừa đi trên đường cái, trước mắt bóng người nhoáng lên, một gã thiếu niên xuất hiện ngay trước mặt. Dương Hoài Ân cả kinh "A nha" một tiếng, sợ đến thối lui một bước. Lúc này tập trung nhìn vào, thiếu niên này mi thanh mục tú, dĩ nhiên là Dương Lăng.

Dương Hoài Ân đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cả giận nói: "Ta nói Dương Lăng, ngươi muốn hù chết nhị bá a!"

Nguyên Dương Lăng cùng Dương Hoài Ân quen biết, Dương Lăng trong nhà cùng khổ, Dương Hoài Ân hướng nhà Dương Lăng tặng vài lần thuế ruộng đất. Thường xuyên qua lại, Dương Lăng cũng đối với Dương Hoài Ân tương đối có hảo cảm, trước đây gặp mặt thường thân thiết gọi một tiếng kêu "Nhị bá".

Dương Lăng thân nhiên nói: "Nhị bá, cháu tìm người có việc."

Dương Hoài Ân vò đầu nói: "Có phải hết lương thực rồi không? Đợi đến nhà của ta lấy."

Dương Lăng trong lòng ảm áp, trước mặt Dương Hoài Ân mặc dù có chút lấu cá, nhưng tâm địa lương thiện, cũng không hại người. Dương Lăng nói: "Nhị bá, không là chuyện này, diệt nhị có việc đại sự cùng người thương lượng."

Dương Hoài Ân gật đầu: "Được rồi, ta đang muốn đi tửu quán, ngươi theo ta cùng đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Dương Lăng gật đầu, hai người sóng vai mà đi.

"Nhị bá, diệt nhị hi vọng nhận được tu tiên danh ngạch." Dương Lăng nói thẳng đến chủ đề, "Nhị bá đã là tộc trưởng, nếu như nhị bá nguyện ý giúp diệt nhị, diệt nhị có linh đan biếu tặng cấp cho nhị bá. Hơn nữa diệt nhị nêu như thời gian tới có thể tu tiên thành công, tuyệt đối sẽ không quên, nhị bá thật là có chỗ tốt."

Dương Hoài Ân dừng ngay lại, quay đầu nhìn chằm chằm Dương Lăng: "Ngươi nói cái gì? Linh đan? Ngươi từ nơi nào có được?"

Dương Lăng mỉm cười: "Không dối gạt nhị bá, diệt nhị trong khoảng thời gian này không ở nhà, ra ngoài có kỳ ngộ." Dương Lăng nói một đoạn cổ sự trong núi gặp được tiên nhân, được tặng linh dược.

Dương Hoài Ân nghe xong bán tín bán nghi, híp mắt hỏi: "Ngươi nói đều là nói thật?"

Dương Lăng không nói gì, mở lòng bàn tay ra, trong tay hơn một quả luyện thể ma đan. Đan dược này cả vật thể trong suốt như ngọc, vừa lấy ra liền lập tức tản mát ra mùi hương thơm lừng. Chỉ ngửi một chút, Dương Hoài Ân cảm giác cả thân thể thư sướng, thần thanh khí sảng.

Dương Hoài Ân mở to hai mắt nhìn, vừa mừng vừa sợ, khước mắt cơ hồ kinh hoàng nói: "Linh đan, đúng là linh đan!"

Dương Lăng thu hồi luyện thể ma đan, thân nhiên nói: "Nhị bá, người nếu giúp diệt nhị, diệt nhị sẽ đưa người mười mai linh đan."

Dương Hoài Ân sắc mặt biến ảo bất định, một lúc lâu, hẳn bỗng nhiên giật chân một cái nói: "Tốt! Vì mười mai linh đan, ta giúp ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tu tiên danh ngạch.

Kinh qua hai ngày huy động, Dương Hoài Ân ngồi trên vị trí tộc trưởng, lần đầu tiên gia tộc hội nghị mời dự họp. Tham dự hội nghị có Dương thị bát chi

thủ lĩnh, cũng có một ít lão nhân đức cao vọng trọng. Trong lòng mọi người đều suy đoán, Dương Hoài Ân nhất định là tân quan nhậm chức, lại không biết hẳn nói cái gì đây.

Hội nghị mời dự họp địa điểm là địa phương tổ chức thăng tiên đại hội, không ít người suy đoán Dương Hoài Ân nói chuyện tình có khả năng cùng thăng tiên đại hội có liên quan.

Hội trường rộn ràng nhốn nháo, đứng ở trên thăng tiên đài Dương Hoài Ân thấy mọi người tới đầy đủ rồi, khẽ một tiếng, rồi cả tiếng nói: "Chư vị, ta Dương Hoài Ân có thể ngồi trên vị trí tộc trưởng, đều là mọi người cất nhắc, Hoài Ân ở đây trước tiên cảm tạ mọi người." Khách sáo một lúc, sau đó nói đến chính đề: "Ngày hôm nay gọi mọi người tới, là có một việc phải làm sáng tỏ, về chuyện tình Dương Lăng."

Dưới đài một mảnh ồ lên, Dương Lăng? Lý Thái Liên vừa chết, Dương Lăng không phải ly khai thôn trấn rồi sao?

Mọi người đều nghị luận, Dương Hoài Ân đề cao âm điệu: "Mọi người giữ yên lặng một chút, Dương Lăng kỳ thực không có ly khai bản trấn, mà là tiến nhập trong núi khổ luyện võ công, hôm nay võ công đã đại thành."

Cái này trong đám người càng ồ lên một tiếng thật to, có người cả tiếng cười nhạo: "Tộc trưởng không phải nằm mơ chứ? Vào núi một chuyến liền có năng lực?" Tất cả mọi người cười.

"Ta xem ra, không phải tộc trưởng nằm mơ, mà Dương Lăng kia nằm mơ. Còn võ công đại thành a, từ nhỏ đến lớn, các ngươi chưa từng thấy hắn tập qua võ lộng côn qua? Tiểu tử này mà lại có võ công?" Lại có người nói.

Mọi người bình luận ầm ỉ, trong đám người bỗng nhiên đi ra một người, người này nhẹ nhàng nhảy lên trên đài cao. Người trên đài niên kỷ chừng mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, biểu tình đạm nhiên bình tĩnh. Thiếu niên trên đài Thăng tiên chính là Dương Lăng, Dương Lăng vừa xuất hiện, tất cả mọi người ngậm miệng lại, dùng nhãn thần kinh dị nhìn về phía trên đài.

Tộc trưởng lúc này vội vàng nói: "Dương Lăng xác thực võ công đại thành, nếu như các ngươi có ai không tin, có thể bắt đầu thử một lần."

"Có ta!" Một gã thiếu niên "Suru" nhảy lên trên đài cao.

Người thiếu niên lên đài niên kỷ cùng Dương Lăng xấp xỉ, Dương Lăng nhận biết hắn. Thiếu niên tên là Dương Tuyên, trước đây là cùng Dương Đức ức hiếp Dương Lăng, Dương Tuyên này không ít lần vẽ đường cho hươu chạy, Dương Lăng cũng không biết ăn của hắn nhiều ít quyền cước.

Dương Lăng vừa thấy đối phương là Dương Tuyên, nhãn thần lạnh lẽo, âm trầm sâm địa đi qua, ánh mắt lạnh như hàn băng.

Dương Tuyên "Hắc hắc" cười: "Tiểu tạp chủng..."

Lời nói mới ra khỏi miệng, Dương Lăng bỗng nhiên động thủ, huyền ảnh như xuất hiện tại trước mặt Dương Tuyên, tung ra ngũ chi hung hăng tát qua.

"Ba!"

Cái tát âm hưởng to không gì sánh được, Dương Tuyên cảm giác trên mặt đau nhức không cùng, sau đó một mảnh tê dại, thoáng cái bị đánh ngã xuống đất. Dương Tuyên trong miệng không ngừng chảy máu ra bên ngoài, hàm răng hắn bị vỡ ra bốn cái. Đầu "Ong ong" âm hưởng, tá hỏa tam tinh, thoáng cái bị đánh đến mộng cả người, trong khoảng thời gian ngắn vô pháp đứng lên.

Dương Lăng đi qua giẫm lên trên mặt sạm đen của Dương Tuyên, lạnh lùng nói: "Dương Tuyên, ngươi còn nhớ rõ đã từng khi dễ ta thế nào không? Nhưng ta ngày hôm nay cũng không dự định trả thù ngươi, là chính ngươi tự tìm lấy." Dứt lời, Dương Lăng vung cước, "Phanh" một cái đem Dương Tuyên đá xuống đài.

Một gã trung niên hán tử phi thân tiếp được Dương Tuyên, hán tử chính là phụ thân của Dương Tuyên, Dương Hoài Kính. Dương Hoài Kính nhìn thoáng qua nhi tử đã hôn mê, một câu cũng không nói, sắc mặt xanh đen ôm nhi tử bỏ đi. Trên lôi đài dù là bị đánh chết cũng coi như đáng đời, huống chi lần này là Dương Tuyên muốn thể diện, cũng không trách được người khác.

Trần dân đều ngây ngẩn cả người, Dương Lăng thế nào đột nhiên lợi hại nhanh như vậy chứ?

Lúc này, không còn có người nào hoài nghi tộc trưởng nói, đều dùng một loại nhãn thần cổ quái cùng kính nể nhìn về phía Dương Lăng. Dương Lăng vừa khê động nhanh như thiểm điện, bọn họ tự nhận đều làm không được nhanh như vậy. Người Dương gia trấn quanh năm kinh thương, trong trấn nam tử mười tuổi ** thườ nhỏ tập võ, đạt được Luyện Huyết kỳ chỉ là số ít. Bởi vậy không ít người đều nhìn ra chỗ Dương Lăng lợi hại, không ai dám ... lên đài khiêu chiến nữa.

Tộc trưởng Dương Hoài Ân trong lòng vui vẻ, hắn vốn đang lo lắng Dương Lăng võ công quá kém bị người đánh rơi xuống đài, như vậy có thể sẽ không dễ làm. Lúc này thấy Dương Lăng võ công cao cường, không khỏi "Ha ha" cười, đối với mọi người nói: "Dương Hoài Thủy đã chết, người nhà của hắn cũng không biết tung tích, cho nên lần trước trên thăng tiên đại hội xác định danh ngạch phải sửa lại."

Tộc trưởng vừa nói như thế, mọi người không có nhiều phản ứng. Dù sao tu tiên danh ngạch là của nhà Dương Hoài Thủy, cùng bọn chúng không quan hệ. Sự việc không liên quan mình, ai cũng sẽ không quá chăm chú. Huống hồ dù là đứng ra luận võ tranh đoạt, lại có ai đánh thắng được Dương Lăng?

"Dương Lăng vốn có tư cách thu được tu tiên danh ngạch, hôm nay hắn đã trở về, về tình về lý, cái danh ngạch này đều là của Dương Lăng. Dương nhiên, nếu như mọi người có ai không phục, cũng có thể cùng Dương Lăng đánh một hồi."

Tộc trưởng nói xong, dưới đài không ai lên tiếng, tộc trưởng khoái trá cười cười: "Xem ra tất cả mọi người không ý kiến, vậy chuyện này đã định rồi, được rồi, giải tán."

Tân nhậm tộc trưởng Dương Hoài Ân đứng ra, Dương Lăng đơn giản đoạt được danh ngạch. Dương Lăng cũng dựa theo ước định biếu tặng Dương Hoài Ân mười mai luyện thể ma đan, loại ma đan này, Dương Lăng nếu như nguyện ý một ngày đêm có thể luyện ra trên trăm mai, tặng mười mai hầu như không có gì tổn thất. Đương nhiên, luyện chế quá nhiều sẽ tổn thương nguyên khí ma đầu, vì thế Dương Lăng vẫn không có luyện chế số nhiều.

Buổi chiều, Dương Hoài Ân đem Dương Lăng về trong nhà chiêu đãi, đơn giản là nói một ít khen tặng, hi vọng Dương Lăng "Thành Tiên" lúc đó chiếu cố nhiều hơn một chút. Dương Lăng đối với Dương Hoài Ân tương đối có hảo cảm, ngày trước hắn cùng với Lý Thái Liên mẫu tử hai người đều thụ qua ân đức của hắn, vì thế mặc dù Dương Hoài Ân ngày hôm nay không có giúp hắn, Dương Lăng cũng quyết định báo đáp một nhà người này.

Từ biệt Dương Hoài Ân, Dương Lăng trở về trong nhà, từ nay về sau đóng cửa không ra, mỗi ngày tu luyện Tự Ma Kinh cùng Bôn Lô Thập Tam Thế.

Đào mất hơn một tháng qua đi, ngày mai là ngày Thái Dịch Môn phái người đến Dương gia trấn. Hơn một tháng thời gian, Dương Lăng đã từ Luyện Huyết lục trọng tu luyện tới Luyện Huyết thập trọng viên mãn cảnh giới, tối đa qua một tháng nữa, là Dương Lăng có thể ngưng tụ Huyết Đan, sản sinh nguyên khí, chính thức tiến nhập Luyện Khí Kỳ.

Dương Lăng dùng ba, bốn tháng thời gian hoàn thành Luyện Huyết, loại tốc độ này, dù là cùng ngoại môn đệ tử trong tiên đạo cửu môn so sánh với cũng là tương đối nhanh hơn. Bất quá trong tiên đạo cửu môn không hề ít hạng người kinh tài tuyệt đỉnh, có người thậm chí có thể trong vòng một tháng kết thành Huyết Đan, tiến nhập Luyện Khí Kỳ.

Trong trí nhớ Tự Ma chân nhân, Thái Huyền Môn thì có một vị đệ tử, từ Luyện Huyết bắt đầu, chỉ hai mươi một ngày ngắn ngủi tiến nhập Luyện Khí Kỳ. Dù là tốc độ nhanh như vậy, cũng không phải chính là nhân vật thiên tài nhất Thái Huyền Môn, có thể thấy được thế gian người tài ba rất nhiều.

Tuy rằng có không ít người so với chính mình tu luyện nhanh hơn, nhưng Dương Lăng đã rất thỏa mãn, hắn từ nhỏ thể nhược, có thể thu được cơ duyên tu luyện tiên pháp đã là thiên đại cơ duyên. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Dương Lăng đối chuyện ấy thập phần rõ ràng. Chỉ cần có thể đi tốt con đường của mình, tự nhiên sẽ có hi vọng thành tựu tiên đồ. Người khác làm sao trời, hay chỉ là bầu trời phù vân, cùng hắn cũng không thể quan hệ.

Hơn một tháng nuôi dưỡng, lưỡng tôn ma đầu cũng trưởng thành rất nhiều. Trong Ma đầu Minh Ma cũng có mạnh yếu chi phân, muốn nhận biết ma đầu mạnh yếu, phải xem ngưng kết ma đan lớn nhỏ. Ma đan càng lớn, thực lực ma đầu càng mạnh.

Nguyên lưỡng tôn ma đầu ma đan chỉ có bằng một nắm tay, lúc này đã to có tới gần ba nắm tay, nói rõ ra thực lực ma đầu tăng cường gấp hai. Sau ít hôm nữa trong cơ thể Minh Ma ma đan ẩn chứa ma lực cũng đủ, trên ma đan sinh ra cửu khiếu bát không, khi đó sẽ sản sinh linh trí, trở thành đại linh ma càng mạnh. Linh ma cấp bậc ma đầu hiểu được mình tu luyện, thông hiểu phân thân biến hóa, có thể lớn có thể nhỏ, thực lực cường hãn.

Ma đầu thực lực đề thăng đồng thời, dùng ma tức luyện chế luyện thể ma đan cũng thật to tăng cường hiệu quả. Hôm nay Dương Lăng trong lúc này luyện ra ma đan đã xen vào thượng phẩm Huyết Đan cùng tuyệt phẩm Huyết Đan, cũng không bao lâu nữa, Dương Lăng tin tưởng hắn có thể mượn thần đăng kim quang luyện chế tuyệt phẩm Huyết Đan thậm chí hạ phẩm Nguyên Đan.

Dương Lăng ngày sau sẽ tiến nhập Luyện Khí Kỳ, khi đó, Huyết Đan đối với tu luyện bang trợ thật nhỏ. Muốn tiếp tục đề thăng mỗi ngày sẽ nuốt chừng Nguyên Đan, như vậy mới có thể đề thăng rất nhanh. Bất quá Dương Lăng tạm thời không cần lo lắng khuyết thiếu Nguyên Đan. Huyền Minh Kỳ có thể hiệu lệnh thế gian hung hồn lệ quỷ, mà những ... quỷ quái này vừa lúc dùng đề luyện chế hạ phẩm Nguyên Đan.

Ngoại trừ tu luyện Tự Ma Kinh cùng tu Luyện Huyết Khí, Dương Lăng còn đối với Tử Hư Kiếm Phù Lý Phong lưu lại tiến hành nghiên cứu. Tử Hư phi kiếm uy lực rất lớn, thuộc về trung cấp linh phù, lúc phóng xuất là một đạo tử sắc kiếm quang, gặp quỷ sát quỷ, gặp thần sát thần, sắc bén không gì sánh được.

Dương Lăng đã có thể dùng bí quyết không chế kiếm phù, tiếc nuối chính là, dùng bí quyết thi triển kiếm phù tốc độ rất chậm, vô pháp chỉ huy như ý. Bằng không lúc đầu Lý Phong cũng sẽ không bị Ba Tuần giết chết, mà là trong nháy mắt có thể triệu hoán kiếm quang hộ vệ tự thân.

Muốn hoàn toàn không chế kiếm phù, Dương Lăng phải đạt được Luyện Khí Kỳ, dùng nguyên khí trong cơ thể điều động linh phù, khi đó là sẽ chỉ huy như ý. Không chỉ có linh phù, thi triển linh khí đồng dạng cần quán chú nguyên khí.

Lý Phong di lưu trong vật phẩm bao quát pháp khí, đan dược cùng linh dược. Dương Lăng đối với Lý Phong lưu lại có hơn mười mai hạ phẩm Nguyên Đan, Huyết Đan cùng với rất nhiều linh dược đều hấp dẫn không lớn, ngược lại đối với một thanh phi kiếm rất có hứng thú. Lý Phong lưu lại chuôi phi kiếm này cả vật thể đồ đậm, dài chừng hai thốn, giống như thủy tinh đỏ như máu, hàn mang bắn ra bốn phía.

Lý Phong gọi phi kiếm này tên là "Xích Hồng ", thuộc về trung phẩm linh khí. Là ngày trước Lý Phong khổ cực nếm bọ một gã chân truyền đệ tử, gã chân truyền đệ tử này tiện tay ban cho. Bì ai chính là, Lý Phong chưa một lần sử dụng qua phi kiếm này, bởi vì hắn chưa đạt được Luyện Khí Kỳ, hắn vô pháp sản sinh nguyên khí, tự nhiên cũng vô pháp thi triển phi kiếm.

Lúc này Dương Lăng cũng vậy vô pháp sử dụng phi kiếm này, nhưng Dương Lăng vẫn như cũ thập phần khoái trá. Bởi vì coi như là nội môn đệ tử trong Tử Hư Môn, tám phần mười nhân thủ cũng chỉ có hạ phẩm linh khí, còn tự mình có trung phẩm linh khí cùng thượng phẩm linh khí thuộc về số ít đệ tử.

Ngoại trừ tu luyện tiến bộ cùng nghiên cứu đối với chiến lợi phẩm, Dương Lăng còn phát hiện ra Huyền Minh Kỳ được thần đăng kim quang tẩy rửa, Huyền Minh Kỳ cũng có biến hóa. Gần hai tháng trở lại đây, Huyền Minh Kỳ phát sinh hắc quang so với lúc trước hơi giảm thiểu.

Tuy rằng giảm thiểu trình độ cực ít, thậm chí chỉ chừng phần nghìn, nhưng Dương Lăng vẫn phát hiện ra biến hóa nhỏ bé này. Dương Lăng cảm giác sẽ có một ngày, hắc quang trên cột cờ sẽ bị kim quang toàn bộ luyện hóa, khi đó hẳn là có thể thấy được Huyền Minh Kỳ rốt cuộc là vật gì.

Đêm đó, Dương Lăng thay đổi một bộ đồ mới, thu lại bách bảo nang, sau đó mua hương nến đi đến trước mộ phần phụ mẫu tế bái. Dương Lăng đã đem phần mộ phụ mẫu một lần nữa tu chỉnh lại, chiếu đổi thành quan tài, trên phần mộ cũng lập mộ bia.

Trước mộ phần, Dương Lăng nhìn không được nước mắt chảy ròng: "Nương, người nếu không chết thật là tốt! Lăng nhi nhất định hảo hảo hiếu kính người, làm cho nương ăn ngon mặc tốt. Nương, Lăng nhi đã giết chết cừu nhân báo thù cho phụ mẫu. Nương, Lăng nhi sẽ không làm các người thất vọng, nhất định sẽ hảo hảo sống sót!"

Rốt cục, ngày nghênh tiếp tiên sư tới rồi. Vô luận trong nhà có hay không có người thu được tu tiên danh ngạch, Dương gia trấn mọi người đều tụ tập tới điện vô trường, toàn bộ thần tình trang nghiêm ngưỡng vọng bầu trời hướng Tây Nam, đợi thời khắc đến.

Ngày hôm nay đối với Dương gia trấn mà nói là một ngày thập phần long trọng, trấn dân có thể thấy "Tiên nhân" từ trên trời giáng xuống, chiêm ngưỡng phong thái "Tiên nhân".

Dương Lăng cũng đứng ở trong rừng người, bất quá chu vi trong vòng mấy trượng không ai dám tới gần hắn. Ngày ấy trên đài thăng tiên, Dương Lăng biểu hiện ra thực lực làm cho người người e ngại, vô ý thức mà không muốn tới gần nhân vật Dương Lăng nguy hiểm như vậy.

Chính ngo, nhất hồng nhất hoàng lưỡng đạo thất luyện dường như hào quang xuất hiện, từ phía chân trời Tây Nam kéo đuôi thật dài bay về phía Thăng tiên đài. Cách cực xa, mọi người chột nghe đến "Tỉ lằng lằng" kiếm quang khiêu âm. Phổ thông trấn dân còn đó, Dương Lăng lại cảm giác được một cỗ linh áp thật lớn từ đó hung hăng đè xuống, Dương Lăng sắc mặt kịch biến, thiếu chút nữa đặt mông ngồi dưới đất.

"Uy thế thật lớn!" Dương Lăng trong lòng chấn động mãnh liệt, hướng trên đài nhìn chăm chú.

Hồng hoàng lưỡng đạo hào quang hướng trên đài bay vút tới, một làn sóng hàn khí từ hướng bầu trời tỏa ra bốn phía, trừ chỗ Dương Lăng, các trấn dân đều giật mình rùng mình một cái, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Hào quang vừa thu lại, lưỡng đạo nhân ảnh hiện thân trên đài. Hai người này niên kỷ nhìn qua hơn hai mươi tuổi, đôi mắt sáng như hàn tinh, bắn ra ánh sáng lạnh lạnh. Ánh mắt lãnh liệt mọi nơi đảo qua, làm cho người ta không tự chủ được quên luôn cả dung mạo hai người. Chỉ biết là nhị vị "Tiên nhân" mặc bạch sắc trường bào, tay áo phiêu phiêu, khí chất bất phàm.

"Tiên nhân!"

Dương Hoài Ân cả người run lên mà kêu một tiếng, là người thứ nhất phục bái xuống đất, sau đó trấn dân lục tục lễ bái, thần tình thành kính không gì sánh được. Mọi người lễ bái, Dương Lăng vẫn như cũ lẳng lặng đứng thẳng, ánh mắt nhàn nhạt nhìn kỹ hai người trên đài.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thái Dịch Môn.

Tất cả mọi người quỳ mọp xuống đất, thần sắc kính cẩn, chỉ có Dương Lăng vẫn đang đứng thẳng, thần thái tự nhiên. Hai người trên đài đều đem ánh mắt chiếu xạ qua, nhìn thẳng Dương Lăng, trong ánh mắt không có chút tình cảm. Đối mặt với ánh mắt hai người này, Dương Lăng bỗng nhiên minh bạch tâm tình hai người trên đài.

Nếu như lão hồ cao ngạo bước đi mà gặp phải một con kiến, lão hồ cũng không thèm liếc mắt nhìn con kiến. Lão hồ là vua trong muôn thú, con kiến chỉ là sinh linh hèn mọn nhỏ bé, căn bản là không cùng một đẳng cấp.

Dương Lăng tuy rằng nhìn không ra hai người trên đài tu vi sâu cạn, nhưng cũng đoán ra hai người này sợ rằng chỉ ít là Trúc Cơ Kỳ tu chân. Hai người không hề nhất hồng nhất hoàng lưỡng đạo kiếm quang cũng rất không tệ, chỉ ít là thượng phẩm linh khí.

"Bọn họ tuy rằng nhìn ra ta là Luyện Huyết thập trọng tu vi, thế nhưng trong ánh mắt không có chút ba động, hiển nhiên tâm thần tu luyện đã rất cường đại rồi." Dương gia trấn một tiểu địa phương như vậy, bỗng nhiên xuất hiện một gã Luyện Huyết thập trọng tu sĩ, đây tuyệt đối là một chuyện rất không tầm thường. Nếu là phổ thông tu sĩ gặp phải, nhất định sẽ cảm giác được kinh ngạc. Nhưng hai người trên đài con mắt cũng không có nháy một chút, liếc mắt đảo qua Dương Lăng một lúc rồi ánh mắt đều dời đi.

"Người ở nơi nào?" Một thanh niên nhàn nhạt hỏi, ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo một tia hỏa khí. Từ Hư Môn Lý Phong lúc trước coi

như là "Tiên phong đạo cốt", thế nhưng so cùng hai người trước mắt, quả thực là thô kệ ngồi cầu, cao thấp thấy rõ.

Tộc trưởng Dương Hoài Ân ngăn ra, một hồi lâu mới phản ứng, cố sức mà xoay quá ..., kêu lên: "Mau mau! Các người ba đưa lên đài tham kiến tiên sư."

Dương Lăng cùng hai gã thiếu niên khác thu được tu tiên danh ngạch ở Dương gia trấn leo lên Thăng tiên đài. "Tiên sư" mục quang thanh lãnh liếc nhìn qua ba người Dương Lăng, một người nhàn nhạt ra lệnh nói: "Nhắm mắt lại."

Dương Lăng ba người biết điều liền nhắm mắt lại, "Tiên sư" tay áo vung lên, trần dân chỉ thấy hồng, hoàng lưỡng đạo kiếm quang phóng lên cao, chợt lóe rồi biến mất. Trần dân lần thứ hai lễ bái, không ít người miệng lầm bầm, cầu xin tiên nhân phù hộ.

Trong nháy mắt bị kiếm quang cuốn cuộn nổi lên, Dương Lăng cảm giác dưới chân rất nhẹ, trong tai nghe được "Tiếng lẳng lẳng" rít lên. Sau một lát, Dương Lăng rốt cục nhìn không được mở mắt ra, thấy dưới chân là một đoàn mây trắng lui nhanh ra phía sau, tự thân đang bị nhất đạo hồng quang bao vây lại, nhanh chóng hướng phía trước phi tới.

Mặt khác một đạo hoàng quang bao vây hai gã thiếu niên Dương gia trấn khác, cùng Dương Lăng sóng vai bay đi phía trước.

Dương Lăng tuy rằng lần đầu tiên tự mình trải qua chuyện tình kỳ diệu như vậy, bất quá Tự Ma chân nhân trong trí nhớ càng có nhiều mạo hiểm, tràng diện kích thích, bởi vậy Dương Lăng ngoại trừ cảm giác hiếu kỳ, không có quá lớn chấn động.

Dương Lăng ánh mắt lưu chuyển, nhìn về phía bên cạnh thân tên thanh niên nam tử kia, hỏi: "Xin hỏi sư huynh quý tính?" Tu tiên giả, chưa bao giờ tính toán đến bồi phạt, đặt giả vi tôn. Đồng môn đồng phái đệ tử, thường thường đều lấy sư huynh đệ tương xưng, không quản là chân truyền đệ tử hay nội môn đệ tử, tập quán tương đồng.

Người thanh niên trong mắt rốt cục hiện lộ ra nhất mạt thần sắc kinh ngạc. Vừa đến Dương gia trấn, hẳn liền chú ý đến Dương Lăng. Khi đó tất cả mọi người thành kính lễ bái, chỉ có Dương Lăng bất bái. Người thanh niên còn tưởng rằng Dương Lăng là cao ngạo tự phụ, căn bản cũng mặc kệ.

Nhưng lúc này Dương Lăng ngữ khí tự nhiên mà xưng mình sư huynh, cử chỉ lời nói trong lúc này cũng không có chút nào lộ ra kém bậc, Dương Lăng bình thản tâm tình khiến hắn thập phần hiếu kỳ. Người thanh niên nét mặt tự nhiên hiện ra tiểu ý: "Ta là Kim Huy, sư đệ còn nhỏ tuổi đã đến Luyện Huyết thập trọng, có hay không từng có kỳ ngộ?"

Dương Lăng thần sắc như thường, đáp: "Sư huynh mắt sáng như đuốc, tiểu đệ khi còn nhỏ đã từng làm nuốt một kỳ quả, từ lúc đó, tiểu đệ Luyện Huyết tiến độ tiến triển cực nhanh."

"Ah? Cái gì kỳ quả?" Kim Huy bị lòng hiếu kỳ, lập tức truy vấn. Gã thanh niên khác một bên cũng nổi lên hiếu kỳ lắng tai nghe.

Dương Lăng cúi đầu suy nghĩ một chút, nhún mày nói: "Bởi vì thời gian quá lâu, tiểu đệ cũng không nhớ rõ, hình như gọi là tam bảo... Tam bảo cái gì quả." Dương Lăng muốn nói chính là Tam Bảo Thất Tinh Quả, vật ấy là linh quả Dương Lăng từ trong ký ức Tự Ma chân nhân vơ vét ra, thập phần hiếm thấy.

"Tam Bảo Thất Tinh Quả?" Kim Huy cùng người thanh niên kia hơi bị động dung. Tam Bảo Thất Tinh Quả vạn phần trân quý, bất luận kẻ nào dùng được đều có thể lớn mạnh tinh khí thần, mà tinh khí thần được xưng là nhân thân tam bảo. Tam Bảo Thất Tinh Quả còn có chỗ kỳ quái hơn, không giống như linh dược, người thường phục dụng không chỉ không chiếm được chỗ tốt, thậm chí còn có thể trúng độc bỏ mình, hoặc kinh mạch bạo liệt mà chết. Bởi vì linh dược có dược tính thập phần mãnh liệt, người tu chân cũng sẽ không trực tiếp dùng, phải luyện thành đan dược mới có thể phục dụng.

Thế nhưng Tam Bảo Thất Tinh Quả lại bất đồng, linh dược này có dược tính thông thả bình ổn, người thường ăn cũng không bị bất luận cái gì thương tổn, trái lại có thể được thiên đại chỗ tốt, tinh khí thần no đủ cường đại. Ăn Thất Tinh Quả nếu như là tu chân, tốc độ tiến triển cực nhanh, cùng đồng môn giống nhau phải nhanh hơn rất nhiều lần.

Đáng tiếc chính là, Tam Bảo Thất Tinh Quả tuy có công hiệu thần kỳ như vậy, nhưng linh dược này tài bồi không nổi, một trăm năm nảy mầm, ba trăm năm nở hoa, năm trăm năm kết quả, một trăm năm thành thực, cả trước cả sau phải được một nghìn năm thời gian. Càng làm cho không người nào trồng được chính là, linh dược này phải dùng bắc đầu thất tinh tinh lực tưới tắm, bằng không dễ héo rũ.

Điều kiện sinh trưởng hà khắc như vậy cùng chu kỳ sinh trưởng dài dòng, có thể dùng Tam Bảo Thất Tinh Quả thật là khả ngộ bất khả cầu, được các đại tiên môn liệt vào trọng bảo, giá trị không thua một quả tuyệt phẩm Thần Đan.

Dương Lăng vừa nói ra Tam Bảo Thất Tinh Quả, Kim Huy hai người đều dùng một loại nhãn thần cổ quái nhìn về phía Dương Lăng. Dương Lăng sớm đoán được hai người sẽ khiếp sợ như vậy, trên mặt cố ý biểu hiện ra biểu tình rất kỳ quái, hỏi: "Sư huynh, chúng ta Thái Dịch Môn có Tam Bảo Thất Tinh Quả không?"

Kim Huy cùng thanh niên kia nhìn nhau cười khò, Kim Huy nói: "Sư đệ, Thất Tinh Quả trân quý không gì sánh được, người dùng linh dược như vậy, thời gian tới nhất định có thể trở thành Pháp Sư."

Thanh niên kia xoay mặt đối diện Dương Lăng cười cười: "Sư đệ, ta là Lý Huyền, người lúc trước thế nào biết ăn được đó là Tam Bảo Thất Tinh Quả?"

Dương Lăng mỉm cười: "Tiểu đệ lúc trước ăn trái cây xong, liền có một người xuất hiện, nói đệ ăn Tam Bảo Thất Tinh Quả của hắn, hắn muốn bắt đệ đi luyện đan."

Kim Huy, Lý Huyền trong lòng khẽ động, song song hỏi: "Người nọ là ai?"

"Hắn nói hắn chính là Tụ Ma chân nhân." Dương Lăng hồi ức một hồi mới trả lời.

Hai người sắc mặt biến sắc, song song kinh hô ra: "Tụ Ma chân nhân!"

Dương Lăng trong lòng buồn cười, lúc này gật đầu: "Đúng, là Tụ Ma chân nhân. Tụ Ma chân nhân kia trước tiên là nói muốn bắt đệ luyện đan, sau lại nhìn đệ vài lần, thờ dài một tiếng nói cái gì được tính đã toàn bộ hóa tiến trong cơ thể, luyện đan cũng không được gì."

"Sau đó rồi sao? Hắn không có làm khó dễ người chứ?" Lý Huyền hỏi.

"Sửu quý này đánh đệ một cái tát, đau đến ba ngày ngủ không yên." Ngày trước Tụ Ma chân nhân thiếu chút nữa hại chết Dương Lăng, Dương Lăng đối với hắn thập phần thông hận, lúc này biểu tình trên mặt chán ghét thập phần chân thật.

Kim Huy cười nói: "Sư đệ phúc thiên mệnh lớn a, Tụ Ma chân nhân này pháp lực cao cường, tính tình cổ quái, không có giết người đã là vạn hạnh rồi. Người ăn linh quả, thời gian tới thành tựu không thể hạn lượng a! Nếu nói ăn một cái tát cũng đáng a."

Lúc này, Lý Huyền, Kim Huy hai người đối đãi Dương Lăng thái độ thay đổi rất nhiều, không hề có biểu tình lạnh lùng, trong giọng nói rất có ý thân cận. Hai người vì sao có cái biến này, Dương Lăng trong lòng biết rõ ràng. Tam Bảo Thất Tinh Quả thập phần thần diệu, Tu Chân Giới phàm là người dùng qua Thất Tinh Quả, tối hậu tu vi cảnh giới chỉ ít đều đạt được đến Pháp Thiên Kỳ, người có chút thành tựu cao thậm chí trở thành Địa Tiên Cảnh Đạo Tôn. Hai người biết được Dương Lăng ăn xong Thất Tinh Quả, dù cao ngạo thế nào cũng sẽ trở nên khách khách khí khí.

Dương Lăng mới vừa rồi có ý cùng Kim Huy bắt chuyện, sau đó đúng lúc nói ra bản thân dùng qua Tam Bảo Thất Tinh Quả. Trong Ma Vực kim quang thập phần thần kỳ, tựa hồ có thể đem tất cả đều luyện thành đan dược. Minh có kỳ bảo như vậy, Dương Lăng tin tưởng rằng ngày sau tốc độ tu luyện tuyệt đối xa cao hơn phổ thông đệ tử.

Tới cái thời gian kia rồi, khác hẳn với thường nhân Dương Lăng khó tránh khỏi bị người hoài nghi, cùng với như vậy, không bằng bây giờ lập ra một cái lý do. Mặt khác Dương Lăng làm như vậy còn có một mục đích, hôm nay hắn gần tiến nhập Thái Dịch Môn. Thái Dịch Môn là tiên đạo đại môn phái, ngoại môn đệ tử có hơn mười vạn người. Những ngoại môn đệ tử này tam giáo cửu lưu, cái dạng gì đều có. Dương Lăng nếu như không có chỗ dựa vững chắc, ngày sau dễ bị người bài xích ám toán.

Lý Huyền, Kim Huy biết được Dương Lăng dùng qua Tam Bảo Thất Tinh Quả, quả nhiên trở nên thập phần thân cận. Dương Lăng thậm chí có thể kết luận, ngày sau hai người này tất nhiên muốn cùng hắn qua lại lâu dài, giao tình sâu sắc. Dù sao Dương Lăng ngày sau thấp nhất cũng là Pháp Sư tu vi, làm tốt quan hệ tuyệt đối sẽ không tệ.

Nếu một ngày kia Dương Lăng trở nên nổi bật, Lý, Kim hai người đương nhiên cũng có thể từ đó lấy được lợi ích. Huống hồ lúc này Dương Lăng vừa mới nhập môn, thực lực nhỏ yếu, chỉ cần cấp cho Dương Lăng nho nhỏ chỗ tốt là có thể đổi lấy bất tận cảm kích, hai người có sao mà không làm?

Dương Lăng có thể tính toán nhiều như vậy, có thể nói là thấu đạt lòng người. Tự nhiên, Dương Lăng làm được vậy đều là do có ký ức Tụ Ma chân nhân. Tụ Ma chân nhân tu luyện ma công, âm hiểm giả dối, cơ toán vô song, suốt đời không biết âm mưu giết chết bao nhiêu người, tính toán quá bao nhiêu người. Tuy rằng tu vi cũng không phải là tối cao, nhưng nếu luận âm mưu quỷ kế, Tu Chân Giới có thể cùng hắn đánh đồng cũng không nhiều.

Thấy Dương Lăng cư nhiên có thể cùng "Tiên sư" chuyện trò vui vẻ, hai gã niên thiếu khác đều dùng nhãn thần ước ao nhìn qua Dương Lăng. Hai gã niên thiếu này một người tên là Dương Hổ, một người tên là Dương Uy, Dương Lăng là nhỏ nhất, ba người đều là bạn tốt chơi đùa khi còn nhỏ.

Nhưng theo thời gian lớn lên, Dương Lăng bởi vì thể nhược vô pháp tập võ, bắt đầu bị bọn thiếu niên cười nhạo. Đặc biệt Dương Đức thể lực rất lớn, khắp nơi đều làm khó Dương Lăng, hai người này cũng cùng Dương Lăng bất hòa.

Dương Lăng liếc mắt nhìn Dương Hổ, Dương Uy, bỗng nhiên cười nói: "Nhị vị sư huynh, bọn họ là Dương Hổ, Dương Uy, đều là hảo bằng hữu của ta. Sư huynh thân thông quảng đại, chúng ta ba người mới đến Thái Dịch Môn, xin sư huynh sau này chiếu cố nhiều hơn."

Dương Hổ, Dương Uy trong lòng lập tức đối với Dương Lăng tràn ngập cảm kích, hảo cảm tăng nhiều, chỉ cảm thấy lúc này Dương Lăng là người tốt phải thân cận nhiều.

Lý Huyền, Kim Huy trao đổi nhãn thần hiểu lòng của nhau, song song cười nói: "Đó là đương nhiên, chúng ta đều là đồng môn sư huynh đệ, đây đó bang trợ lẫn là được. Ngày sau các người có cái gì trắc trở, chỉ cần đề ý tìm chúng ta hai người."

Phi hành gần nửa ngày, Dương Lăng cùng Lý Huyền, Kim Huy đã xưng huynh gọi đệ, ngữ khí thân thiết.

"Phía trước là Thái Dịch Môn." Kim Huy đột nhiên nói.

Dương Lăng ba người nhìn xuống, chỉ thấy một tòa núi lớn nguy nga kéo dài chắn ngang phía trước, cao đến mấy nghìn trượng. Ngay sườn núi có một mảnh khuôn viên thật lớn nhà cửa, cung điện, ngàn vạn đèn đài, sân lớn sân nhỏ chỉ chít như sao trên trời, tính ra cũng bằng hà rớt cuộc không biết bao nhiêu gian.

Ngàn vạn đèn đài xung quanh mấy trăm tòa đứng vững nơi ngọn núi hiểm trở, trên rất nhiều ngọn núi tiên khí lượn lờ, thùy khí thiên điều, đồng thời hiện ra một cỗ khí thế lớn lao. Mà toàn bộ ngọn núi phát tán ra khí thế gấm bó thành một mảnh, bảo vệ phạm vi phương viên nghìn dặm.

Tối cao là đỉnh ngọn núi cao nhất treo trên bầu trời một tòa cung điện thật lớn, cung điện phương viên hơn mười dặm, khí tượng trang nghiêm, phóng ra

hàng tỉ tường quang.

Dương Lăng từ trên không trung, nhìn xuống toàn bộ Thái Dịch Môn, nhất thời cảm giác muôn hình vạn trạng, bàng bạc đại khí, rộng rãi khí độ không lời nào có khả năng hình dung. Thái Dịch Môn kinh qua vô số thời đại kiến thiết mới có ngày hôm nay quy tắc cùng khí tượng, chương hiền tiên đạo cự môn phong phạm.

"Đây là Thái Dịch Môn, quả nhiên là tiên đạo đại phái, khó có thể tưởng tượng!" Dù là mình có ký ức Tụ Ma chân nhân, Dương Lăng vẫn như cũ thâm thụ chấn động. Tụ Ma chân nhân nhất giới tán tu, hẳn dù là thủ đoạn thông thiên, cũng tuyệt đối không dám chạy đến phụ cận Thái Dịch Môn đương oai, ngay cả hắn cũng rất ít nhìn thấy loại này tiên gia khí tượng.

"Xem ra ta tuyển trạch là đúng! Muốn tu luyện, phải đi vào đại môn đại phái như vậy a!" Dương Lăng trong lòng cảm khái. So sánh với cảm khái của Dương Lăng, Dương Hồ, Dương Uy sớm đã nhìn thẳng con mắt, biểu tình ngốc lăng.

Kiểm quang từ trên trời giáng xuống, nhảy vào một tòa sân ngoại thật lớn, sân ngoại có một tòa đền thờ, mặt trên có hai chữ "Bính Sư".

Kim Huy ngón tay chỉ đền thờ, cười nói: "Sư đệ, ngoại môn đệ tử giống nhau ở tại trong phường. Thái Dịch Môn dựa theo quẻ thiên địa chi, phân chia sáu mươi phường, mỗi phường khoảng chừng hai, ba nghìn danh ngoại môn đệ tử. Vốn chỗ Bính Sư phường chỉ là một trong số đó, sư đệ ngày sau một đoạn thời gian sẽ ở chỗ này tu luyện."

Lý Huyền cười nói: "Bất quá với tư chất sư đệ, rất nhanh là có thể ly khai nơi đây, tiến về phía trước cung Tiên Uyển nơi nội môn đệ tử tu luyện." Đang khi nói chuyện, hai người tự mình đem Dương Lăng dẫn tiến phường nội, mang ra bên ngoại môn trưởng giả chỗ lầu các ghi danh.

Kinh qua bài phường không xa, là một tòa lầu các cao ba tầng, năm người nối đuôi nhau mà vào. Trong lầu các bố trí giản đơn, năm người vừa đến, hai lão giả trong đại sảnh nhắm mắt đã tọa bỗng nhiên đều mở mắt. Vừa thấy Lý Huyền, Kim Huy hai người, lưỡng lão giả mặt lộ vẻ mỉm cười: "Nhị vị khó cực a." Sau đó một lão giả trên bàn tay bạch quang chợt lóe, hiện ra một quả ngọc giản.

Một lão giả khác mục quang lạnh lạnh bắn về phía Dương Lăng, hồ hững hỏi: "Bảo họ tên, quê quán, niên linh, hiện nay tu vi ra sao."

Dương Lăng biết lão giả này phải xác định thân phận, không chút hoang mang nói: "Đệ tử Dương Lăng, thế cư Đại Hành quốc Nam Cương chi địa Dương gia trấn, năm nay mười sáu tuổi, Luyện Huyết thập trọng."

Thủ phường ngọc giản trưởng lão trên tay kết xuất mấy cái pháp quyết giản đơn, trực tiếp đem thanh âm Dương Lăng ghi lại xuống dưới, đánh vào trong ngọc giản. Sau đó lại duỗi thân thủ vung một trào, chỉ thấy trên người Dương Lăng có một đạo hư ảnh bị lão Chop tới. Ngoại môn trưởng giả này dùng một trào liền thu lấy bức họa Dương Lăng, đồng thời đánh vào trong ngọc giản ghi lại xuống.

Rất nhanh, Dương Hồ, Dương Uy hai người cũng bị ghi lại trong danh sách.

Làm xong tất cả, ngoại môn trưởng lão gọi tới hai gã đệ tử tạp dịch, mang Dương Lăng ba người đi tới trước sân ở lại. Tự thùy chí chung, hai gã trưởng lão không có nói một câu, tựa hồ đối với loại công tác này đã làm đến nhàm rồi.

Đi ra lầu các, Lý Huyền nói: "Sư đệ, ta hai người đi trước, chờ sư đệ dần xếp xong, ta cùng với Kim sư huynh mới tới thăm."

Dương Lăng cười nói: "Làm phiền nhị vị sư huynh, sư huynh mời."

Kim Huy, Lý Huyền cười, điều khiển kiểm quang bay lên không, chớp mắt đã đi xa.

Dương Lăng ba người phân biệt bị mang nhập vào một sân, ba sân đây đó cách nhau không xa. Dọc theo đường đi, Dương Lăng cứ nhiên rất ít thấy các ngoại môn đệ tử khác, phường nội chung quanh đều im ắng. Dương Lăng suy đoán đa số ngoại môn đệ tử hẳn là đều đang tu luyện.

Tiến nhập sân, đệ tử dẫn đường nói: "Sư đệ, trong phòng ốc có để một bộ ‘ Ngoại môn đệ tử giới luật ’, tất cả quy củ, chương trình đều ở bên trong, sư đệ cần phải học thuộc lòng, chúng ta cáo từ."

"Sư huynh đi thông thả." Dương Lăng lễ phép đem hai người tiễn ra đại môn. Lễ nhiều không ai trách, Dương Lăng mới đến Thái Dịch Môn, không muốn đắc tội bất luận kẻ nào.

Chỗ sân ở của Dương Lăng không lớn, quy mô cùng nhà ở Dương gia trấn không sai biệt lắm. Phòng ốc cũng rất cao to, dùng khối lớn ngọc thạch xây thành. Bên trái một gian có giường, dùng cho tu luyện hằng ngày, bên phải một gian để tạp vật, một gian trung ương còn lại là phòng khách.

Dương Lăng tiến nhập gian phòng, quả nhiên phát hiện phòng khách bày một quyển sách hơi mỏng. Sách lóe ra bạch sắc quang hoa, Dương Lăng liếc mắt nhận ra đây là nhất kiện pháp khí. Dương Lăng mở ra trang đầu tiên, trên mặt trang sách lập tức đăng khởi một chuỗi văn tự rỗng bay phượng múa.

Chỉ thấy ngay chính giữa hàng thứ nhất viết "Ngoại môn đệ tử giới luật" sáu đại tự.

Chương 16: Ngoại môn đệ tử giới luật.

Dương Lăng ánh mắt chiếu xạ đến đâu, vạn vật sẽ chậm rãi biến ảo di động, một trang văn tự xuất hiện. Dương Lăng từ khi tu luyện Tụ Ma Kinh, nguyên thần ngày ngày bị kim quang điều luyện, thanh minh thông tuệ, cái gì đã gặp qua là có khả năng không quên được.

"Ngoại môn đệ tử giới luật" chủ yếu ghi chép ngoại môn đệ tử mỗi ngày bắt đầu cuộc sống hàng ngày ẩm thực quy củ, cùng với giới thiệu về nội dung Thái Dịch Môn một chút.

Dương Lăng có ký ức Lý Phong, Lý Phong là Tử Hư Môn ngoại môn đệ tử. Tử Hư Môn đều là một trong tiên đạo cửu môn, định ra chương trình ngoại môn đệ tử như nhau, hơn nữa cùng Thái Dịch Môn chương trình cơ bản cùng loại. Hai cái so sánh với nhau, Dương Lăng cấp tốc đem điều lệ nhớ kỹ.

Thái Dịch Môn ngoại môn đệ tử ngoại trừ thông thường tu luyện ở ngoài, còn phải vì môn phái làm ra cống hiến. Thái Dịch Môn đệ tử hơn mười vạn, mỗi ngày tiêu hao đan dược, phù lục, tài liệu v...v... vô số kể, con số thật lớn.

Nếu như đông đảo đệ tử chỉ cần tiêu hao mà không cống hiến, Thái Dịch Môn dù là của cải phong hậu, cũng không có khả năng kiên trì lâu dài được. Vì thế không chỉ có Thái Dịch Môn, bất luận đại phái nào cũng đều định ra nghiêm ngặt chế độ đệ tử cống hiến. Mặc kệ là ngoại môn đệ tử hay nội môn đệ tử, thậm chí chân truyền đệ tử đều phải vì môn phái làm ra cống hiến.

Với Thái Dịch Môn ngoại môn đệ tử mà nói, hàng năm phải làm ra giá trị tương đương với một trăm mai trung phẩm Huyết Đan cống hiến. Ngoại môn đệ tử mỗi một lần cống hiến, đều phải đi tới trước ngoại môn trưởng lão hồi báo, ngoại môn trưởng giả sẽ dựa theo độ cống hiến lớn nhỏ đem số lượng trung phẩm Huyết Đan tương đương thành. cống hiến

Một ngày nào đó ngoại môn đệ tử làm ra cống hiến thỏa mãn một trăm mai trung phẩm Huyết Đan, trong một năm thời gian thặng dư có thể dùng để chuyên tâm tu luyện. Nếu như cống hiến cũng đủ lớn, vượt lên trước một trăm mai Huyết Đan, môn phái cũng sẽ không để đệ tử có hại, đem Huyết Đan dư thừa trả cấp cho ngoại môn đệ tử.

Tỷ như một gã ngoại môn đệ tử nào đó một năm làm ra giá trị hai trăm mai trung phẩm Huyết Đan cống hiến, khấu trừ nghĩa vụ cống hiến một trăm mai, tên ngoại môn đệ tử này sẽ nhận một trăm mai Huyết Đan thặng dư.

Ngoại trừ cống hiến ở ngoài, ngoại môn đệ tử đồng dạng có thể hàng tháng từ môn phái thu được nhất định số lượng đan dược, phù lục, đề giải pháp khi v...v....

Dương Lăng tỉ mỉ xem giới luật, tròn hai canh giờ mới xem hoàn tất. Khép lại trang sách, Dương Lăng trong lòng không khỏi cảm khái: "Quả nhiên nổi danh đại môn phái, ngoại môn đệ tử mỗi tháng có thể có mười mai trung phẩm Huyết Đan." Mười mai trung phẩm Huyết Đan, đã có thể thỏa mãn rất lớn bộ phận đệ tử cần để tu luyện.

Dương Lăng xem xong giới luật, lại tới đến gian bên phải gian phòng gửi tạp vật. Gian phòng rất sạch sẽ, ngoại trừ nhất trương ngọc thạch, không có vật gì khác. Trên giá sách bày đầy toàn bộ thứ ngoại môn đệ tử cần như thư tịch, có trên trăm bộ.

Dương Lăng tùy ý lật xem, phát hiện những ... sách này bao quát Luyện Huyết pháp môn, Luyện Huyết tâm đắc, vũ kỹ, trận pháp nhập môn, địa đồ, v...v..., các loại đầy đủ hết. Những thư tịch này như thể phóng tới thế tục, mỗi một bản đều là vạn kim khó cầu bí tịch bản đơn lẻ, nhưng tại bên trong Thái Dịch Môn, bất luận cái gì một gã ngoại môn đệ tử đều có một phần.

Dương Lăng cuối cùng chọn hai quyển sách, một quyển về luyện đan cùng thảo dược nhận biết thư tịch, thư danh là 《Thảo Mộc Đan Kinh》; một quyển sách khác vừa nặng, thư danh là 《Cửu Châu Chí》 thư tịch, là một quyển giới thiệu quái thú, linh dược, yêu ma, môn phái v...v... trong Cửu Châu đại địa, liên quan đến phạm vi rộng.

Dương Lăng mang hai quyển sách đi về lại gian phòng bên trái, ngồi xếp bằng trên giường tĩnh tế phẩm đọc. Dương Lăng có ký ức Tụ Ma chân nhân, đối với thế giới này vốn có không ít lý giải, vì thế hẳn chỉ là tuyển chọn xem bản, 《Cửu Châu Chí》.

Bất tri bất giác sắc trời đã tối, Dương Lăng khép lại sách, đang muốn chuẩn bị tu luyện, bỗng nhiên một đạo bạch quang rót xuống trong viện. Dương Lăng đến trước cửa sổ thấy trong viện loang loáng, vội vã đi ra khỏi phòng. Chỉ thấy trong viện hạ xuống linh hạc vừa... vừa cực đại, cả vật thể linh quang lóe ra, trong mỏ chim hạc ngậm một bao quần áo màu vàng.

Dương Lăng vừa ra tới, trong đầu bỗng nhiên vang lên một thanh âm: "Ngoại môn đệ tử Dương Lăng nghe đây, ta là cung cầu trưởng lão Linh Hạc, phụng mệnh phân phát ngươi vật cần dùng tháng này. Toàn bộ vật phẩm đều tại trong bao quần áo."

Dương Lăng vui vẻ, tiến lên ôm quyền thi lễ: "Đa tạ Linh Hạc sư huynh."

Linh hạc này đem hạc đầu gật một cái, quăng ra bao phục, sau đó đứng ở nơi đó nghiêng đầu nhìn Dương Lăng, thập phần thú vị. Dương Lăng trong

lòng buồn cười, nghĩ thầm: "Tứ Hư Môn cũng có nuôi dưỡng Linh vượn làm việc, Lý Phong ngày trước bởi vì đắc tội với Linh vượn mà bị chính rất thảm. Linh hạc này lưu lại không đi, ước chừng tưởng kiếm được chỗ tốt. Ta không thiếu Huyết Đan, đợi tặng hân mấy mai."

Dương Lăng đem bao quần áo kiểm tra, trong bao quần áo có hơn mười trương trung cấp Huyết Phù, một thanh thuộc về trung giai ngoan khí Đào Mộc kiếm, một lọ đan dược. Dương Lăng đem đan dược đổ ra, trong bình ngọc lặn ra sáu mai đan dược mùi thơm ngát mũi, chính là trung phẩm Huyết Đan. Huyết Đan tên là "Huyết Khí Đan", các đại môn phái đều có luyện chế, là Huyết Đan luyện chế một loại phổ biến nhất.

Dương Lăng cầm trong tay sáu mai Huyết Khí Đan đưa đến trước mặt Linh Hạc, cười nói: "Hạc sư huynh, đa tạ ngươi đưa vật phẩm tới cho ta, đây chính là Huyết Đan, mời sư huynh xin vui lòng nhận cho."

Linh Hạc trừng mắt nhìn, thanh âm lại vang lên trong đầu Dương Lăng: "Ngươi rất rộng tay, bất quá Huyết Đan trân quý, ngươi ngày sau cần tu luyện không được, ta lấy một quả là tốt rồi." Mỏ chim hạc kinh hoàng, đã tha đi một quả Huyết Đan nuốt vào.

Dương Lăng cười nói: "Hạc sư huynh khách khí."

Linh Hạc được chỗ tốt, vẫy cánh vài cái, nghiêng đầu nhìn về phía Dương Lăng: "Dương Lăng, ngươi rất có lương tâm, ngày sau rảnh rỗi, ta nhất định đưa ngươi bay lên trời đi chơi. Hôm nay còn có nhiệm vụ, ta đi, chúng ta ngày sau gặp lại."

Linh Hạc cũng không chờ Dương Lăng nói, lập tức nhất phi trùng thiên, một chút đã đi xa.

Dương Lăng nhìn Linh Hạc phi xa, nghĩ thầm: "Sẽ có một ngày, ta cũng có thể tự do tự tại bay trên bầu trời."

Đêm nay, Dương Lăng đọc xong Cửu Châu Chí.

Sắc trời sáng ngời, Dương Lăng nghe được trong viện truyền đến tiếng bước chân.

"Dương Lăng..." Trong viện truyền đến thanh âm Dương Hồ.

Dương Lăng mỉm cười, nhảy xuống giường, xuất môn đón khách.

Quả nhiên, Dương Uy, Dương Hồ hai người sóng vai đứng ở trong viện, trong ánh mắt đều đầy tơ máu, hiển nhiên hai người một đêm không ngủ. Cũng khó trách, bọn họ rốt cục có cơ hội tiến nhập tiên môn, thu được tiên duyên, ngủ không yên cũng là rất bình thường.

"Dương Hồ, Dương Uy, các ngươi tìm ta có việc sao?" Dương Lăng đứng ở cửa nhàn nhạt hỏi.

Dương Hồ, Dương Uy biểu tình đều có vài phần xấu hổ, ngày trước bọn họ tuy rằng không có ức hiếp Dương Lăng, nhưng cùng như những người khác với Dương Lăng bất hòa.

"Dương Lăng, trước đây là chúng ta không tốt, ngươi đừng để trong lòng. Ngày hôm qua đa tạ ngươi thay chúng ta nói, khiến Lý sư huynh, Kim sư huynh chiếu cố chúng ta." Dương Hồ mở miệng nói.

Dương Uy cố sức gật đầu: "Dương Lăng, ngươi nếu như còn hận chúng ta, thì đánh ta vài quyền hết giận là được rồi."

Dương Uy này tính tình ngay thẳng, mở to hai mắt ưỡn ngực, tựa hồ tùy thời chuẩn bị để Dương Lăng đánh vài quyền. Thấy hai người này mặt có hối ý, Dương Lăng nghĩ thầm: "Ngày trước có nhiều người khi nhục ta như vậy, ta cũng không trả thù ai. Hai người này tuy rằng không thể làm bằng hữu thổ lộ tình cảm, nhưng dù sao đều là người Dương gia trấn, ta cần gì phải tính toán nhiều lắm?"

Dương Lăng vốn không phải lòng dạ hẹp hòi, ngày đó bằng vào Luyện Huyết lực trọng thực lực, hân hoàn toàn có thể đem người đã từng khi nhục hân giết chết hoặc hung hăng trả thù một phen, Dương Lăng chịu ức hiếp cũng không chỉ một lần.

Nhưng cho tới ngày hôm nay, Dương Lăng lại cảm giác tất cả đều như chuyện đã qua, buông được là cứ buông. Vì thế ngoại trừ giết chết Dương Hoài Thủy, Dương Hoài Kim hại chết phụ mẫu, Dương Lăng không có trả thù bất luận kẻ nào.

Dương Lăng nghĩ thông suốt tất cả, đậm đậm nhất tiếu: "Sự tình trước kia không nên nhắc lại, ba người chúng ta đồng thời đến đây Thái Dịch Môn tu tiên, đây là duyên phận lớn lao, từ nay về sau hân là tương trợ lẫn nhau."

Dương Hồ cùng Dương Uy đại hỉ, nhìn nhau, Dương Hồ nói: "Dương Lăng, chúng ta sau này toàn bộ nghe lời ngươi!"

Vô luận là Dương Lăng ngày đó trên đài Thăng tiên biểu hiện ra thực lực, hay là Dương Lăng tại trước mặt Lý Huyền, Kim Huy thần sắc tự nhiên, đều khiến Dương Hồ hai người nặc cảm, bọn họ biết Dương Lăng tựa hồ so với bọn hân hai người đứng càng cao, thấy càng xa hơn.

Huống chi, Lý, Kim hai vị sư huynh đối với Dương Lăng vài phần kính trọng, tựa hồ đã kết giao bằng hữu. Nếu như có thể cùng Dương Lăng trở thành bằng hữu, tự nhiên cũng là bằng hữu, Lý Huyền, Kim Huy hai người tuyệt đối không có chỗ sai.

Đối với hứa hẹn của hai người, Dương Lăng chỉ là cười nhẹ: "Các ngươi quá khách khí, nghe nói "Điệu thiện diện" của Thái Dịch Môn có đồ ăn rất ngon, không bằng đi qua đó dùng bữa đi."

Dương Hồ, Dương Uy gật đầu, ba người sóng vai hướng về "Điệu thiện diện" bước đi.

Luyện Huyết Kỳ tu sĩ trong cơ thể không có "Nguyên khí" chống đỡ, cho nên phải ăn. Chỉ có tiến nhập Luyện Khí Kỳ, trong cơ thể mới sản sinh nguyên khí, tu sĩ mới có thể bước vào đan được ích cốc mà không cần ăn.

““Điều thiện điện”” điện cao mười trượng, rộng một trăm trượng, dài hai trăm trượng, bên trong tròn trịa bày đến một nghìn bàn ăn. Trong "Bính Sưu phương" có hai nghìn ngoại môn đệ tử, mỗi ngày tiêu hao thực vật số lượng thật lớn, vì thế ““Điều thiện điện”” quy mô rất lớn, có "Điều thiện trưởng lão" chuyên môn phụ trách.

“Điều thiện điện” cũng không phải đứng giờ mò ra, bất luận một gã ngoại môn đệ tử nào, cũng tùy thời đều có thể đến đây cùng ăn, mỗi ngày mười hai canh giờ muốn đến ăn lúc nào cũng được. “Điều thiện điện” làm như vậy, là bởi vì ngoại môn đệ tử cách mỗi một đoạn thời gian sẽ không ăn không uống, chính vì tu Luyện Huyết khí cùng phục dụng đan dược. Dẫn đến đồng đạo ngoại môn đệ tử ăn uống có thời gian hoàn toàn bất đồng, căn bản không có khả năng đứng giờ ăn cơm.

Dương Lăng mấy người tiến nhập đại điện, trong “Điều thiện điện” người dùng cơm cũng không nhiều, ước chừng chỉ có hai ba trăm người. Dương Lăng ánh mắt quét qua, phát hiện ngoại môn đệ tử đến đây dùng cơm đại bộ phận là tu vi dưới Luyện Huyết bát trọng, trong đó chỉ có mười mấy người là tu vi Luyện Huyết cửu trọng, thập trọng.

Dương Lăng tùy tiện chọn một chỗ ngồi, Dương Hổ, Dương Uy ngồi vào đối diện Dương Lăng. Bàn ăn do bạch ngọc chế thành, bề dài gấp đôi bề rộng, hai bên có ghế ngồi cũng bằng ngọc. Mấy người mới ngồi xuống, mặt ngoài bàn ăn hiện lên một đạo quang hoa, trên mặt bàn xuất hiện một phần thực đơn.

Ba người đều đọc qua giới luật, đã biết làm sao gọi món ăn. Dương Hổ chà xát hai tay, trong cơ thể thâm vận huyết khí đến ngón tay, chỉ vào một điểm trên danh sách thực đơn. Lập tức có một đạo quang hoa bay ra, đạo quang hoa này cực nhanh, chớp mắt bay vào trong trù phòng.

Dương Lăng cũng chọn món ăn, sau đó liên tục có năm đạo quang hoa bay vào trong trù phòng. Quang hoa bay ra cùng loại với Truyền Âm Phù, trong “Điều thiện điện” mỗi một bàn ăn đều là nhất kiện trung phẩm ngoan khí, thiết lập trận pháp, dùng nó gọi món ăn thập phần tiện lợi.

Không được mười cái hô hấp, năm đạo bạch quang nâng năm bàn thức ăn nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Dương Lăng ba người. Sau đó đĩa, com tẻ v...v... lần lượt bay đến. Com tẻ mùi vị thập phần thơm ngát, là do Thái Dịch Môn chuyên môn trồng "Huyền Dương Mễ", con người phổ thông căn bản không được ăn.

Huyền Dương Mễ có thể bồi dưỡng khí huyết, kiên cố nguyên thần, có rất nhiều công hiệu giúp ích. Còn lại năm món ăn cũng đều không phải người trần gian có được, gà vịt thịt cá đều là Thái Dịch Môn chuyên môn nuôi trồng sản xuất, trong đó ẩn chứa các loại hiệu quả bồi nguyên cố bản.

Dương Hổ, Dương Uy hưng hăng hít một hơi hương vị của com tẻ, Dương Uy cười nói: "Tu tiên tốt thật! Mỗi ngày đều có thể ăn mỹ vị a!" Dứt lời, hai người một trận lang thôn hồ yết, chỉ khoảng nửa khắc đem com nước toàn bộ dọn sạch.

Dương Lăng lại chỉ giản đơn ăn vài miếng com tẻ, trong cơ thể hần Huyết Đan đang dần dần hình thành, đối với thực vật lượng nhu cầu cực nhỏ, ngược lại mỗi ngày phải nuốt chừng hàng nghìn Huyết Đan để bồi dưỡng huyết khí.

Ba người đang ăn, cửa đại điện dừng mãnh tiến vào một đám người. Người đi trước áo măng bào ngọc đai, đầu đội kim quan, ngẩng đầu mà bước đi vào đại điện. Người này niên kỷ khoảng mười mấy tuổi, thần tình kiêu căng, không ai bì nổi. Theo đuôi phía sau thiếu niên áo măng bào hơn mười người ngoại môn đệ tử, trên mặt tràn đầy vẻ nịnh nọt.

Dương Lăng khẽ nhíu mày, căn cứ Lý Phong ký ức, hẳn lập tức đoán ra thân phận người này, đối phương nhất định là hoàng tử quý tộc của một quốc gia mới có thể ngang ngược như vậy.

Tiên đạo cửu môn cùng vài đại ma môn, tà phái, thường thường đều được một hoặc vài quốc gia cung phụng. Tiên ma các phái tuy rằng đã gần như bắt thực khỏi lửa nhân gian, nhưng vẫn đang cần dùng phạm thể bảo trì liên lạc. Tỷ như tuyển nhận đệ tử, khai thác khoáng vật, thu thập linh dược v...v..., đều phải nhờ thế gian can thiệp.

Các môn phái để lôi kéo các thành viên hoàng thất quốc gia cung phụng, mỗi vài năm đều biểu tặng nhất định số lượng tu tiên danh ngạch, mười người, hoặc hơn mười không chừng. Kể từ đó, thành viên hoàng thất liền có thể công khai mà tiến nhập tu tiên giả.

Thiếu niên áo măng bào trước mắt cùng ngoại môn đệ tử phía sau hần hần là đến từ một hoàng triều, trong đám người đó, dĩ nhiên thiếu niên áo măng bào địa vị tối cao, mọi người còn lại đối với hắn mọi cách lấy lòng.

Một đám người đó đi qua bên người Dương Lăng. Cách đó không xa Dương Lăng nghe được phía sau thiếu niên áo măng bào có một gã ngoại môn đệ tử khuyên nhủ: "Nhị điện hạ, tiện tỳ này đã là Luyện Huyết thập trọng, không dễ dàng đối phó, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn..."

Măng bào thiếu niên cười lạnh một tiếng: "Thế nào, chúng ta mười mấy người còn đánh không lại nàng ấy sao?"

P phía sau một đám người không ngừng cười nịnh, có người nói: "Điện hạ tuy rằng là Luyện Huyết thập trọng, nhưng huyết khí thâm hậu, đánh bại cái ả tiện tỳ kia tự nhiên không khó. Bất quá tiện tỳ này trong tay có pháp khí lợi hại, điện hạ không được hành sự qua loa."

Một đám người đi đến cuối cùng ngồi vào vị trí trung ương “Điều thiện điện”, tựa hồ đang chờ ai.

Dương Lăng trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: "Một đám người nịnh bợ, vậy mà tu tiên a!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hộ thể linh phù.

Dương Lăng ba người dùng cơm xong, mới vừa đứng dậy định ly khai “Diệu thiện điện”, ngoài cửa đại điện lại đi vào một nữ tử. Nữ tử khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, đôi mắt thật đẹp, môi hồng răng trắng, da thịt như dương chi mỹ ngọc. Thiếu nữ quần áo bạch y, phảng phất như tiên tử, phiêu nhiên nhập điện.

Thiếu nữ vừa xuất hiện, mắng bảo thiếu niên bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào thiếu nữ quát lên: "Cô à tới, lên hết cho ta!"

Một đám ngoại môn đệ tử phía sau Mãng bào thiếu niên nhất thời sầm mi khổ kiếm, không tình nguyện tới gần mà triều vào thiếu nữ. Thiếu nữ thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, liếc mắt quét nhìn Mãng bào thiếu niên, rồi lập tức dừng bước lại, không có nửa điểm ý tứ hoảng sợ.

Đi đằng trước là một gã ngoại môn đệ tử tu vi Luyện Huyết thất trọng, tiến lên nhanh nhất. Dương Lăng ba người mới vừa định rời khỏi bàn ăn, đang chuẩn bị trở về, vừa vặn chắn chính giữa thiếu nữ cùng gã ngoại môn đệ tử đang tới gần.

Dương Hồ, Dương Uy hai người chăm chăm nhìn thiếu nữ, khuôn mặt nàng đẹp hấp dẫn, đôi mắt không thể dời đi. Dương Lăng nhàn nhạt nhìn lướt qua, trong lòng hơi khẽ động, thầm nghĩ: "Thiếu nữ này tu vi chí ít là Luyện Khí Kỳ, đoàn người này không may mắn rồi."

"Cút ngay!" Tên ngoại môn đệ tử kia đi đằng trước hai tay chia ra, trực tiếp đem Dương Hồ, Dương Uy hai người một chương đánh bay. Người này thái độ hung hoành, sử xuất lực lượng cũng rất lớn. Dương Hồ hai người đều là tu vi Luyện Huyết nhị trọng, so với hãn Luyện Huyết thất trọng như trời với đất, một chút đã bị đánh văng ra.

"Bang bang" hai tiếng, Dương Hồ, Dương Uy lật úp trên mặt đất, vì vậy nên khí huyết không lưu, thiếu chút nữa chết ngất. Phía sau hai người Dương Hồ, Dương Uy là Dương Lăng, người nọ đánh lật úp Dương Hồ hai người, bước đi liên tục, vươn tay ra muốn đẩy Dương Lăng, miệng quát: "Cút ngay!"

Bị đối phương đẩy, Dương Lăng lại không chút nhúc nhích. Người này giận dữ, dùng toàn lực một quyền hướng trên mặt Dương Lăng đánh tới, trên quyền huyết khí kích động, nếu đánh trúng, có thể đập nát đầu người ta.

Dương Lăng ánh mắt lạnh lẽo, hãn không muốn cùng người kết thành hận thù, nhưng người khác khi người quá đáng, muốn nhịn cũng không được. Dương Lăng ngày trước bị Dương Đức mấy người khi dễ, tuy rằng mỗi lần đều bị đánh cho đầu roi máu chảy, nhưng không chịu cầu xin tha thứ chịu thua.

Mất thấy quyền đầu đối phương đánh tới, Dương Lăng tay trái nhanh chóng nâng lên, đem quyền đầu đối phương chặn giữa không trung. Đồng thời hữu chương như thiểm điện đánh ra, "Bôn Lôi Thập Tam Thế" phát sinh "Ừ ừ" như tiếng sấm, "Phanh" một quyền bắn trúng ngực người này.

Dương Lăng là Luyện Huyết thập trọng đại viên mãn cảnh giới, không lâu sau sẽ kết thành Huyết Đan, sản sinh nguyên khí, trên quyền đầu lực lượng có thể nói vô cùng lớn không gì sánh được, ẩn chứa cuồng bạo kinh đạo. Người nọ kêu lên một tiếng đau đớn, trực tiếp bị Dương Lăng một quyền đánh bay, giữa không trung phun ra một búng máu, sau đó hung hăng té rớt trên mặt đất, làm cho mặt đất chấn động.

"Thật lớn mật!" Mãng bào thiếu niên giận dữ, vung tay lên: "Bắt lấy tên cầu tặc này trước!"

Dương Lăng hai hàng lông mày dựng thẳng, nắm chặt quyền đầu đang muốn tiến lên. Trong tai bỗng nhiên nghe được thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của thiếu nữ: "Việc này cùng ngươi không quan hệ, lui ra."

Dương Lăng nghiêng đầu liếc mắt nhìn thiếu nữ, thần nhiên nói: "Bọn họ đánh người của ta." Dương Lăng nói người của ta, tự nhiên là chỉ Dương Uy, Dương Hồ hai người.

Thiếu nữ tay phải bấm tay bắn ra, một đạo linh quang tiến vào hậu tâm Dương Lăng. Dương Lăng cảm giác có một cổ cuộn cuộn khí tức kiên cường tràn ngập toàn thân, cả người đều tản mát ra một tầng kim quang nhàn nhạt. Dương Lăng trong đầu vang lên thanh âm thiếu nữ này: "Ngươi nếu không sợ phiền phức, ta sẽ giúp ngươi một chút. Đây là Kim Cương Hộ Thể Linh Phù, có nó, trong luyện khí huyết tu sĩ không người nào có thể đã thương ngươi."

"Cừ thật! Tùy tiện vừa ra tay là trung cấp linh phù, nàng là ai?" Dương Lăng thầm giật mình.

"Kim Cương Hộ Thể Linh Phù" thuộc về trung cấp linh phù, bẻ gãy vào linh phù này Dương Lăng thậm chí có thể trong khoảng thời gian ngắn cùng Luyện Khí Kỳ tu sĩ chống lại. Đương nhiên còn có cấp bậc cao hơn "Kim Cương Hộ Thể Bảo Phù" "Kim Cương Hộ Thể Đạo Phù" v...v..., vậy càng thêm trân quý.

Dương Lăng kinh ngạc, thủ hạ Mãng bảo thiếu niên chính là ngoại môn đệ tử đã tràn tới vây quanh Dương Lăng. Có mấy người gấp gáp huy quyền hướng Dương Lăng đánh tới. Dương Lăng cũng không né tránh, hắn muốn thử xem Kim Cương Hộ Thể Linh Phù uy lực.

"Đình!"

Ngoại môn đệ tử này một quyền đánh ra, tựa như đánh tới trên thiết bản, thân thể bị chấn bay đi, chấn động khiến khí huyết cuộn cuộn, đến mức mặt mày đỏ bừng. Mà Dương Lăng thấy trên người ngay bộ vị bị đánh hiện lên một đạo kim quang trực tiếp đem đối phương đẩy lui, bản thân lại lông tóc không tổn hao gì.

Phải biết một quyền của người nọ lại là tu vi Luyện Huyết ngũ trọng, có lực chín trâu (cửu ngưu lực), như vậy mà đại lực lượng không chút nào lay động linh phù sản sinh hộ thể linh quang. Dương Lăng trong lòng vui vẻ, chờ người thứ hai đánh tới chỉ đem cánh tay nhấc lên, vừa để hắn đánh tới trên cánh tay.

"Đình!"

Người thứ hai lại bị đánh bay, bay ngược lại khí huyết kích động, nhịn không được phun ra một ngụm nhiệt huyết.

Liên tục có hai người bị đẩy lui, người còn lại cũng không dám tùy tiện công kích. Mãng bảo thiếu niên đến gần, con mắt như độc xà gắt gao nhìn chăm chăm Dương Lăng, chỉ vào Dương Lăng nói: "Người chờ đó! Người chờ đó! Ta không tha cho người đâu!"

Mãng bảo thiếu niên sinh ra trong cung đình, hoàng cung tràn ngập âm mưu quỷ kế, trong hoàng cung các nữ nhân lục đục với nhau, mỗi người đều độc như rắn rết. Mãng bảo thiếu niên từ nhỏ thường nghe thấy nên cũng bị ảnh hưởng, dường thành bộ dạng cực đoan không tốt, lòng dạ tâm tính hẹp hòi, động một chút là giết người cho hết giận, hành sự quái đản.

Mãng bảo thiếu niên tựa hồ nhìn ra thiếu nữ tu vi đại trưởng, hơn nữa Dương Lăng là Luyện Huyết thập trọng cao thủ, trên người có linh phù hộ thân. Biết rõ không địch lại, lưu lại chỉ có thể tự rước lấy nhục, Mãng bảo thiếu niên nói ngoan xong lập tức dẫn người ly khai đại điện.

Một đám người tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh, chớp mắt đi không còn một mảnh, xa xa xem nào nhiệt ngoại môn đệ tử cũng lập tức tản.

Nhớ tới nhân thân Mãng bảo thiếu niên thâm độc, Dương Lăng nhú mày, trong lòng hiện lên một tia sát khí.

Trên mặt đất Dương Hồ, Dương Uy lúc này mới có thể đứng lên, hai người mặt mang vẻ cảm kích, vừa rồi câu kia của Dương Lăng "Bọn họ đánh người của ta" khiến hai người này trong lòng ấm áp.

"Chúng ta đi thôi." Dương Lăng trên người linh quang còn chưa tiêu thất, cũng không liếc mắt nhìn thiếu nữ, nhấc chân như muốn rời đi.

"Xin dừng bước." Thiếu nữ xoay người mở miệng gọi Dương Lăng lại, "Ta là Bạch Liên, hôm nay đa tạ người xuất thủ."

Dương Lăng không thể làm gì khác hơn là dừng lại, thần nhiên nói: "Ta là Dương Lăng." Khẽ gật đầu, tiếp tục đi ra đại điện.

Dương Lăng đi rồi, Bạch Liên trong tai vang lên một thanh âm khinh tể: "Tỷ tỷ, vì sao không ra tay trừng trị đám vô liêm sĩ kia?"

Bạch Liên truyền âm nói: "Hắn là Đại Nguyệt Quốc nhị hoàng tử, giết hắn có nhiều phiền phức lắm. Muội của ta! nghìn năm tu hành không đổi, thật vất vả mới tiến nhập Thái Dịch Môn, hành sự nghìn vạn lần cẩn thận."

Thanh âm này còn nói: "Tỷ tỷ nói sao, xem ra nhờ có tên gọi Dương Lăng kia giúp chúng ta a."

Bạch Liên hơi suy tư chốc lát: "Thanh muội, người này là Luyện Huyết thập trọng, ta xem hắn tới đa trong mười ngày tới có thể đột phá. Muội có khuôn mặt đẹp, ngày sau khó tránh khỏi còn có phiền phức, tỷ nghĩ, chúng ta không bằng cùng hắn tiếp cận, từ nay về sau phụ thuộc vào hắn?"

"Tỷ tỷ nói, tìm hắn làm chỗ dựa vững chắc, nếu gặp phải chuyện phiền toái thì để hắn xử lý sao?" Thanh âm này cười hỏi.

"Thanh muội nói như vậy không được sao?" Bạch Liên chăm chú hỏi.

"Thanh muội" thờ dãi một tiếng: "Nhưng là như vậy mà nói, không phải để Dương Lăng chiếm tiện nghi tỷ sao?"

Bạch Liên cười nhẹ: "Vậy muội muốn tỷ tỷ ở một mình sao?"

Thanh muội "Hi hi" cười nói: "Tỷ tỷ chỉ cần cấp ba phần nhan sắc, gã Dương Lăng kia sẽ cúi đầu nghe theo."

Chương 18: Tinh thuần Huyết Đan.

Lúc Bạch Liên cùng "Thanh muội" mật đàm, Dương Lăng ba người đã trở lại nơi ở. Dương Lăng bảo Dương Hồ hai người đều tự đi tu luyện, hẳn cũng đóng cửa không ra. Lúc này, Dương Lăng trên người vẫn đang lóe ra một tầng nhân nhật kim quang. Kim quang này không tiêu thất, nói rõ Kim Cương Hộ Thể Linh Phù còn đang hiệu quả.

Tình hình chung, một quả hộ thể linh phù thời gian tồn tại sẽ không lâu lắm, giống nhau từ nửa canh giờ tới một canh giờ. Mai hộ thể linh phù trên người Dương Lăng vừa mới mờ ra, tiêu hao linh lực không nhiều lắm. Dương Lăng tự nhiên không hy vọng thứ tốt như vậy lại lãng phí không công như thế.

"Ba Tuần! Nhiếp!"

Dương Lăng khoanh chân ngồi xuống, phóng xuất ma đầu Ba Tuần, hắc quang cuộn cuộn, đem kim cương hộ thể phù kéo vào trong Ma Vực. Dương Lăng nguyên thần vẫn thấm vào trong kim quang, dần dần có cảm giác cùng kim quang hợp làm một. Bất quá Dương Lăng cũng rõ ràng, hai cái muốn chân chính kết hợp nhất thể, nếu như không có nguyên nhân đặc biệt khác, nhất định quá trình này chắc chắn cực kỳ dài đằng đặc.

Dương Lăng đại bộ phận đã không chế được kim quang, tỷ như không cho kim quang luyện hóa vật phẩm, không chế kim quang luyện hóa trình độ vật phẩm. Nhưng bây giờ còn không có thể chủ động đem kim quang phóng xuất ra, nếu không, mặc kệ gặp phải cái dạng pháp khí gì, Dương Lăng chỉ cần đem kim quang cuộn cuộn, là có thể trực tiếp thu vào, chiếm đại tiện nghi a.

Hôm nay Dương Lăng chỉ có thể, trước tiên thì ra lệnh cho ma đầu đem vật phẩm kéo vào trong Ma Vực, sau đó kim quang sẽ chủ động xuất kích, luyện hóa bất luận cái gì tiến nhập trong Ma Vực. Pháp khí cũng tốt, linh phù cũng được, hết thảy có thể bị luyện hóa.

Kim Cương Hộ Thể Linh Phù uy lực cự đại, ma đầu trong khi kéo vào Ma Vực, dĩ nhiên đã bị thương tí chút. Nhất đạo kim sắc quang đoàn bị ma đầu kéo vào trong Ma Vực, quang đoàn vừa xuất hiện, thần đăng phát sinh kim quang hướng nó đảo qua, đơn giản đem quang đoàn kéo vào trong kim quang.

Trong khoảnh khắc, kim sắc quang đoàn thu nhỏ lại rồi tiếp tục thu nhỏ lại, dần dần hiển lộ ra bản chất. Nguyên lai trong kim sắc quang đoàn có ba tòa trận pháp, ba tòa trận pháp gắn kết nhất thể, tản mát ra kim sắc quang mang. Dương Lăng hôm nay còn không có thông trận pháp, tuy có Tự Ma chân nhân ký ức, đáng tiếc Tự Ma chân nhân mới vừa bắt đầu nghiên cứu trận pháp đã bị người ta chém giết. Tấn tu không thể so với đệ tử đại phái, không có khả năng hệ thống mà nghiên cứu tập luyện trận pháp, luyện đan thuật v...v...

Kim quang liên tục luyện hóa, chỉ mấy cái hô hấp, ba tòa trận pháp đều tan rã tan rã, dần dần ngưng tụ thành một quả Linh Đan. Không hổ là trung phẩm linh phù, ngưng tụ ra cư nhiên là ba mai trung phẩm Linh Đan. Ngày ấy Dương Lăng thu Truyền âm linh phù, mới chỉ luyện ra ba mai hạ phẩm Linh Đan.

Lúc này có được ba quả trung phẩm Linh Đan, Dương Lăng nghĩ thầm: "Ta trong cơ thể huyết khí đã thập phần thâm hậu, còn kém một bước cuối cùng ngưng tụ Huyết Đan, ta đêm nay không bằng thử một lần, nuốt vào một quả Nguyên Đan."

Nguyên lai trước khi thành tựu Huyết Đan thường thường cần dùng một quả Nguyên Đan trùng kích quan khẩu cuối cùng. Khi đó trong cơ thể vừa có nguyên khí cũng có huyết khí, lưỡng tương hỗn tạp, kích thích huyết khí đoàn ngưng tụ Huyết Đan.

Dương Lăng tu luyện tới buổi chiều, cảm giác trong cơ thể huyết khí cũng đã đủ nồng nặc, dự định lập tức ngưng tụ Huyết Đan. Lúc ngưng tụ Huyết Đan, Dương Lăng trước hết đem nguyên thần trong Ma Vực rời khỏi. Nguyên thần Dương Lăng vẫn thấm vào trong kim quang, hôm nay chính lần đầu tiên ly khai Ma Vực.

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra, lúc nguyên thần Dương Lăng ly khai, một luồng kim quang nhiễm vào trên nguyên thần Dương Lăng. Nếu là phổ thông vật phẩm từ trong kim quang đi ra ngoài, tuyệt đối sẽ không nhiễm một chút kim quang nào. Nhưng nguyên thần Dương Lăng bất đồng, nguyên thần Dương Lăng dần dần cùng kim quang có xu thế hợp làm một, nguyên thần cùng kim quang trong lúc đó có đặc điểm hấp thụ dung hợp cho nhau.

Kể từ đó, khi nguyên thần tách khỏi thì cư nhiên mang theo một tia kim quang. Kim quang này cùng nguyên thần đang tiến nhập trong cơ thể Dương Lăng. Trong cơ thể Dương Lăng huyết khí tràn đầy, mọi nơi đều là huyết khí nồng nặc. Kim quang vừa xuất hiện, huyết khí chung quanh lưu động bỗng nhiên đều động lại xuống.

Dương Lăng lấy làm kinh hãi, huyết khí sắp sửa sửa kết đan sao? Nguyên thần vội vã cùng lũ kim quang bao vây lại, đồng thời trong lòng bỗng nhiên mạnh dạn suy nghĩ.

"Kim quang có thể ngưng tụ tất cả hóa thành đan dược, có đúng hay không cũng có thể bang trợ ta ngưng tụ Huyết Đan? Kim quang ngưng tụ đan dược tinh thuần không gì sánh được, không có bất luận cái gì tạp chất, vậy ngưng kết thành Huyết Đan phẩm chất chẳng phải là càng cao sao?"

Nguyên lai Huyết Đan trong cơ thể cùng linh dược luyện chế Huyết Đan cùng loại, càng là tinh thuần lại càng trân quý. Huyết khí tinh thuần, thời gian tới chuyển hóa thành nguyên khí tốc độ cũng lại càng nhanh, chuyển hóa thành nguyên khí lại càng tinh thuần, uy lực càng lớn, đợi đến khi Luyện Khí Kỳ ngưng tụ Nguyên Đan cũng sẽ càng dễ dàng.

Chỉ là Luyện Huyết Kỳ tu sĩ ăn cơm ngũ cốc hoa màu, lúc đó thu nạp trong thiên địa ô uế khí, các loại tạp chất Vì vậy trộn lẫn trong huyết khí. Không tinh thuần huyết khí ngưng kết thành Huyết Đan, tạp chất cũng sẽ tiến nhập Huyết Đan, ảnh hưởng tới thời gian nguyên khí chuyển hóa. Thậm chí có một bộ phận tạp chất sẽ tiến nhập trong Nguyên Đan, ngược lại ảnh hưởng ngay sau khi ngưng tụ Kim Đan, Pháp Thai, Thần Anh, cuối cùng dẫn đến ngày lòi kiếp thân tử đạo tiêu, vạn kiếp bất phục.

Bởi thế Huyết Đan tinh thuần hay không thập phần trọng yếu, vô số người có bối cảnh tu chân vạn phần coi trọng ngưng tụ Huyết Đan. Huyết Đan làm cơ sở cho tu hành tất cả ngày sau, nếu như cơ sở không tốt, chung quy không thể có đại thành tựu.

Các tu sĩ nghĩ ra các loại biện pháp có thể dùng cho huyết khí cơ thể tinh thuần, có người mạnh mẽ ích cốc bắt thực, có người dùng linh tuyến ngâm thân thể, có người thỉnh Trường Sinh Kỳ đại năng thi triển vô thượng thủ đoạn. Nhưng mặc kệ cái dạng phương pháp gì, đều không có khả năng hoàn toàn thanh trừ tạp chất trong Huyết Đan. Bởi vì Luyện Huyết Kỳ tu sĩ, thân thể vốn không phải là tinh thuần, lúc nào cũng khắc nào đều ô nhiễm huyết khí.

Các tu sĩ cho rằng, muốn ngưng tụ ra tinh thuần Huyết Đan, tu luyện giả phải chính mình thuần dương thân thể. Buồn cười chính là, thuần dương thân thể chỉ có tiên nhân mới có thể, sẽ không xuất hiện tại nhân gian. Nếu đã là thuần dương tiên thể, còn thể nào lại ngưng tụ Huyết Đan chứ?

Nhưng Dương Lăng bất đồng, Dương Lăng trong cơ thể chính mình thần đăng phát sinh kim quang, tuy rằng chẳng biết lai lịch kim quang này, nhưng kim quang lại có thể tinh lọc tất cả tạp chất, hiệu quả thần kỳ.

"Phúc họa tương y, nếu như không mạo hiểm thử một lần, ta Dương Lăng lần này tuy rằng có thể dễ dàng bình an ngưng tụ Huyết Đan, nhưng ngày sau có thể có bao nhiêu đại thành chứ?" Kinh nghiệm của Tụ Ma chân nhân khiến Dương Lăng tự thân mình bạch cũng không phải là tu tiên nhân tài. Nếu như không có luyện thể ma đan, nếu như không có thần đăng, Dương Lăng cư nhiên giống như mọi người.

"Cầu phú quý trong nguy hiểm, liều mạng!" Dương Lăng cắn răng một cái, lập tức ngồi xếp bằng trên đất, nguyên thần tạm thời thấm vào xuống phía dưới, không chế được toàn bộ huyết khí trong cơ thể.

"Đi!" Trong nháy mắt nguyên thần Dương Lăng bỗng nhiên lòi kéo, đem huyết khí quanh thân đều kéo vào trong Ma Vực. Huyết khí mới vừa xuất hiện, kim quang lập tức hướng không trung đảo qua, đem nguyên thần Dương Lăng, huyết khí đều kéo vào trong kim quang.

Lúc này, trên mặt Dương Lăng không huyết khí, sinh cơ toàn bộ không, thân thể dần dần băng lãnh.

Mà trong kim quang, nguyên thần Dương Lăng ở chỗ kim quang đăng diễn, cẩn thận không chế kim quang. Một đoàn hồng oánh oánh cuộn cuộn huyết khí bị kim quang chiếu xạ, lập tức "Két két" bốc lên đạo đạo khói đen. Tạp chất trong Huyết khí không ngừng bị kim quang thiêu hủy.

Kim quang uy lực rất mạnh, chỉ một cái chớp mắt liền đem huyết khí tinh lọc đến tinh khiết không gì sánh được. Mà khói đen mọc lên bị kim quang ném đi, bụi bặm tạp chất ném tới trong Ma Vực. Sau đó huyết khí tinh thuần trong khoảnh khắc, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng ngưng tụ thành một quả hồng oánh oánh, trong suốt trong sáng Huyết Đan!

"Lập tức đi ra ngoài, bằng không thân thể sợ rằng không thể sống lại!" Dương Lăng vừa hưng phấn vừa khản trương kinh khủng, nguyên thần bao vây Huyết Đan, toàn lực lao ra khỏi Ma Vực.

Nguyên thần Dương Lăng trở về vị trí cũ, mai Huyết Đan cũng về tới trong cơ thể. Lúc này, huyết khí từ ly thể tới trở về, chỉ bắt quá trải qua hai cái hô hấp mà thôi. Nhưng dù thời gian là rất ngắn, Dương Lăng đã toàn bộ ngưng hồ hấp, quanh thân băng lãnh.

Dương Lăng trong lòng trầm xuống, hẳn không ngờ tới hậu quả nghiêm trọng như vậy. Cấp tốc hồi ức Tụ Ma chân nhân ký ức, rốt cục tìm được một loại biện pháp. Nếu thân thể có tử vong ngăn, có thể dùng "Chấn đan" cứu sống. Trong tu sĩ có không ít người thỉnh thoảng nguyên thần xuất khiếu thời gian hơi lâu, thân thể chết cứng, khi đó liền có thể rung động nội đan, bạo phát sinh cơ, thôi phát thân thể "Sống lại".

Kì thực, thân thể Dương Lăng chỉ là "Chết giả", tạm thời bị vây trong trạng thái hôn mê mà thôi. Dương Lăng không dám dây dưa, nguyên thần dẫn động mai huyết oánh oánh Huyết Đan chấn động. Huyết Đan bỗng nhiên vừa nhảy, một luồng sống sinh cơ cường đại tàn mất ra chung quanh.

Dương Lăng thân thể bỗng nhiên run lên, sinh cơ khôi phục một phần. Sau đó Huyết Đan lại rung động liền mấy lần, thân thể Dương Lăng dần dần ấm áp, khôi phục tim đập, một lần nữa hô hấp. Dương Lăng đại hỉ, sau đó Huyết Đan chậm rãi huyền phù trong đan điền, chậm rãi xoay tròn.

Mỗi lần xoay tròn một vòng, trên Huyết Đan sẽ tàn mất ra một đạo nguyên khí nồng hậu. Nguyên khí này rất tinh thuần, không hề có tạp chất, mới vừa nhập vào trong cơ thể Dương Lăng, Dương Lăng lập tức có cảm giác quanh thân tràn ngập lực lượng, sinh cơ, trí tuệ.

Lưu chuyển, trong nguyên khí mơ hồ xuất hiện nhất mặt minh lượng quang tuyến, chợt lóe rồi biến mất, tàn mất ra một cổ cuộn cuộn dương cương khí cơ, huyền diệu khó lường.

"Thuần Dương Chi Hóa!" Dương Lăng thất kinh, Tụ Ma chân nhân kinh nghiệm nói cho hắn, tia sáng sáng sủa chính là Thuần Dương Chi Hóa! Thuần Dương Chi Hóa, chỉ có Huyền Cương Kỳ đại năng "Pháp Thai" chịu chín lần thiên lôi tẩy luyện mới có, tạp chất bị thiên lôi tẩy luyện càng ngày càng ít, tiếp cận thuần dương, cuối cùng hình thành "Thần Anh", tới cái thời gian đó, Thần Anh lại vừa phun ra Thuần Dương Chi Hóa, dùng để rèn đúc thân thể.

Dương Lăng thoáng cái ngây ngẩn cả người, tuy rằng dựa theo Tụ Ma chân nhân ký ức, thì hẳn có Thuần Dương Chi Hóa rất ít, không bằng một phần vạn người khác, nhưng đây xác thực là Thuần Dương Chi Hóa a!

Dương Lăng bỗng nhiên minh bạch, đây là bởi vì Huyết Đan tuyệt đối tinh thuần, dẫn đến sản sinh nguyên khí của mình có thuần dương đặc tính, lúc này mới sản sinh Thuần Dương Chi Hóa. Vì là thuần dương, vốn là xóa tất cả âm cận, mới là thuần dương. Thế gian vạn vật đều phân chia âm dương, chính

mình có thuần dương thân thể, liền có nghịch thiên chi lực, thành Tiên thành Thánh. Dương Lăng áp chế tâm tình vui sướng, lập tức khoanh chân tĩnh tọa, chậm rãi dẫn đạo Huyết Đan không ngừng sản sinh nguyên khí, lưu chuyển biến đổi kinh mạch các nơi quanh thân.

Huyết Đan dạo qua một vòng lại một vòng, nguyên khí càng ngày càng nhiều, trong cơ thể Dương Lăng nguyên khí cũng càng ngày càng đậm lên.

Khi Dương Lăng mở mắt ra, thì bỗng nhiên nghe thấy được một cổ tanh tươi, cúi đầu vừa nhìn, không khỏi nhủ thầm. Nguyên lai Dương Lăng dùng nguyên khí tắm rửa thân thể, trong cơ thể có tạp chất, độc tố bị nguyên khí bức ra bên ngoài cơ thể, từ lỗ chân lông bài ra.

Dương Lăng từ bách bảo nang xuất ra "Khí huyết tinh phù" hướng trên người vỗ vỗ, nhất thời một đạo bạch quang hiện lên, y phục cùng dơ bẩn trên người đều bị đào qua mà trở thành sạch sẽ, dơ bẩn biến thành một đoàn hắc hồ hồ như bị đất. Nhìn qua đại hắc bị đất bằng năm tay, Dương Lăng không khỏi khoái trá mà hơi cười.

Hôm nay Huyết Đan hần đại thành, hơn nữa là Huyết Đan tinh thuần không gì sánh được, không chứa bất luận cái gì tạp chất. Lúc này, Dương Lăng rảnh tay liền nghĩ tới một kiện linh khí.

Tay vỗ trên bách bảo nang một cái, phi kiếm "Xích Hồng" liền xuất hiện trên tay. Hôm nay Dương Lăng sản sinh nguyên khí, đã có thể thi triển phi kiếm.

Tay cầm phi kiếm, một tia nguyên khí thấu nhập trong phi kiếm, nguyên thần Dương Lăng lập tức cùng phi kiếm trong lúc này sản sinh một đạo liên hệ thần bí, hình như phi kiếm là một bộ phận của bản thân.

Nguyên khí tiến nhập phi kiếm, "Xích Hồng" lập tức một tiếng kiếm ngân vang lên, biến hóa thành một đoàn hồng sắc kiếm quang, lóe mắt người ta, lóe lóe nhấp nháy pháp phênh giữa không trung.

"Đi!"

Dương Lăng đưa ngón tay chỉ ra, "Xích Hồng" ti lẳng lẳng rít lên đột phá cửa sổ, hướng bầu trời bay đi. Chỉ thấy một đạo hồng quang sắc bén không gì sánh được bắn lên bầu trời, ngay lập tức bay ra mấy trăm trượng xa. Kiếm quang bay một vòng, rồi quay đầu bay trở về phòng Dương Lăng.

Dương Lăng "Ha ha" cười, thu kiếm quang, lại vỗ vào bách bảo nang, trong tay xuất hiện một khối "Tứ Hư Kiếm Phù", kiếm phù này cùng Xích Hồng kiếm như nhau, đều là chiến lợi phẩm đoạt từ trên người Lý Phong.

"Đi!"

Một đạo tứ quang bay ra cửa sổ, tứ quang uy thế nhỏ hơn Xích Hồng, linh động ở trong sân quét tới quét lui, lạnh khí um tùm. Dương Lăng đưa gối chỉ chốc lát, vội vã thu lại Tứ Hư Kiếm Phù. Kiếm phù này thấy quá được, người có tâm ý chỉ liếc mắt là có thể nhận ra nó là Tứ Hư Môn kiếm phù.

Dương Lăng bản thân nhảy xuống, đi đi lại lại, trong cơ thể nguyên khí bắt đầu khởi động, cảm giác lực lượng của chính mình không ngừng gia tăng thập bội. Nếu như nói Luyện Huyết thập trọng Dương Lăng có thể lực cử mấy nghìn cân, lúc này Dương Lăng tuyệt đối có thể lực cử mấy vạn cân.

Dương Lăng dưới chân như nước chảy mây trôi, phiêu dật đi ra khỏi phòng. Lúc này chính là buổi trưa, tâm tình khá tốt Dương Lăng dự định ra ngoài đi một chút. Mới vừa ra khỏi cửa, Dương Lăng chợt nghe Dương Hồ kêu lên: "Dương Lăng, chờ người ba ngày, người cuối cùng cũng đi ra a!"

Xa xa, hai người trong sân chạy ra Dương Hồ, Dương Uy, hai người này trên mặt đều lộ vẻ tiểu ý.

Dương Lăng kỳ quái hỏi: "Ba ngày?" Sau đó chợt hiểu, hẳn là tọa Luyện Khí, bất tri bất giác cứ nhiên qua ba ngày!

"Đúng vậy! Người ba ngày không đi ra, người không biết sao?" Dương Hồ nghi hoặc hỏi.

Dương Lăng cười nhẹ, cũng không giải thích, hỏi: "Các người tìm ta có việc?"

Dương Uy hướng Dương Lăng chớp chớp mắt: "Dương Lăng, người còn nhớ ngày đó gặp Bạch Liên sư muội không? Nàng thế nhưng ba ngày nay đều đi tìm người, còn hỏi ta cùng Dương Hồ người ở chỗ nào, chúng ta nói người bề quan, không thể đánh động."

Dương Lăng nhún mi lại, trong lòng cảm giác kỳ quái, thầm nghĩ: "Nàng kia tìm ta làm gì?"

Y niệm trong đầu vòng vo mấy vòng, Dương Lăng khẽ gật đầu: "Ta đã biết, ngày hôm nay muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, các người có muốn cùng đi hay không?"

"Đương nhiên là muốn đi, mấy ngày nay người không ra khỏi cửa, chúng ta hai người cũng không dám đi loạn, buồn bức quá trời." Dương Hồ nói.

Dương Lăng lắc đầu cười: "Chúng ta đi thôi, làm quen một chút Bỉnh Sư phường, lập tức sẽ có việc làm." Tân nhập môn ngoại môn đệ tử, Thái Dịch Môn sẽ phân công lượng công tác nhất định, bằng không một ít ngoại môn đệ tử căn bản không có cơ hội hướng môn phái làm cống hiến.

Bỉnh Sư phường tuy rằng chỉ có hai ba nghìn người, nhưng quy mô rất lớn. Mà Bỉnh Sư phường hướng cực Đông có một cái đường cái, trên đường cái mở mấy cửa hàng, ngoại môn đệ tử có thể từ nơi này mua được linh phù, pháp khí v...v...

Dương Lăng đi ra mục đích chính là muốn đi một chút chung quanh, một đường đi tới, là tới đường cái nơi giao dịch. Dương Lăng vừa qua đầu phố, phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười khê, ba người nhất thời cảm giác trước mắt sáng ngời, một đạo lệ ảnh xuất hiện. Nữ tử này đang cười vui vẻ,

dung tư tú lệ, dĩ nhiên chính là Bạch Liên ngày đó đã gặp.

"Chúc mừng sư huynh kết thành Huyết Đan, công lực tiến nhanh!" Bạch Liên hướng Dương Lăng liếc thân thi lễ, biểu tình cười cười nhìn Dương Lăng.

"A! Dương Lăng đã tiến nhập Luyện Khí Kỳ rồi sao? Quá lợi hại a!" Dương Hổ, Dương Uy hai người giật mình há to miệng a, kinh hô ra.

Dương Lăng đậm đậm cười nhẹ: "Khách khí, không dám nhận ‘ sư huynh ’ hai chữ."

Bạch Liên cười nói: "Sư huynh mới khách khí, sư huynh hôm qua bái nhập sư môn, hôm nay đã đột phá, như vậy đại tài, trong Thái Dịch Môn chúng ta cũng không nhiều a."

Dương Lăng trong lòng rung mình, nghĩ thầm: "Nữ tử này hình như đã hỏi thăm lai lịch của ta, nàng có mục đích gì đây?"

Y niệm trong đầu chuyển nhanh, Dương Lăng nói: "Không dám nhận, người cũng là Luyện Khí Kỳ, cái sư huynh này của ta dường như có điểm danh không chính ngôn không thuận, ta nên gọi người là sư tỷ mới đúng."

Bạch Liên "Khanh khách" cười, trong thần thái để lộ ra một cổ quyến rũ xinh đẹp, Dương Hổ hai con mắt thẳng tắp không nháy, Dương Lăng trái tim cũng là run lên. Nhưng nguyên thần mới khẽ động, liền bị kim quang trấn an xuống lại, thần chí lại khôi phục thanh minh.

"Hanh! Dĩ nhiên đối với ta thì triển mị thuật, thiếu nữ này tất có mưu đồ!" Dương Lăng trong nháy mắt cảnh giác, hẳn có Tự Ma ký ức, cái gì quý kẻ mà không có gặp qua? Bạch Liên vừa ra tay, Dương Lăng lập tức minh bạch liền.

Trong lòng tuy phần nộ, nhưng Dương Lăng trên mặt thần sắc bất biến, nhân nhật mà nhìn về phía Bạch Liên.

Bạch Liên nở nụ cười một trận, đã thấy Dương Lăng không chút nào sợ động, ngược lại Dương Hổ, Dương Uy hai người đã thần hồn điên đảo, chẳng biết đông tây nam bắc gì sất. Bạch Liên trong lòng vừa tức vừa sợ, nghĩ thầm hẳn sao không sợ ‘ Hoặc Thuật ’ của ta chứ?

"Ai là sư huynh, sư tỷ có vội vàng gì chứ? Người ta là nữ lưu, niên kỷ người cũng lớn hơn, đương nhiên người là sư huynh." Bạch Liên hé miệng một tiếng cười khê, đi qua cùng đi song song với Dương Lăng, và hỏi: "Sư huynh đây là đi nơi nào?"

Dương Lăng thần nhiên nói: "Tùy tiện đi một chút..."

"Tiểu tử này đã tới, tiểu hoàng thúc, chính là hắn!" Bỗng nhiên, phía sau xuất hiện một đám người. Dương Lăng vừa nghe thanh âm thì thầm kêu không ổn, bởi vì chủ nhân thanh âm chính là vị "Nhị hoàng tử" kia, mắng bảo thiếu niên.

Dương Lăng mấy người xoay người lại, chỉ thấy phía sau một đám người chính là mắng bảo thiếu niên cùng nhân mã, bất quá bên người hắn có thêm một gã đồng dạng áo mắng bảo ngọc dải thanh niên nam tử. Thanh niên nam tử này thần tình lãnh liệt, hai đạo mục quang lạnh lẽo hướng Dương Lăng xạ tới.

Đây đó liếc nhau, Dương Lăng cùng thanh niên nam tử sắc mặt đều trầm xuống, bởi vì hai người đều nhìn ra đối phương là Luyện Khí Kỳ tu sĩ. Vốn đây mặt sát ý, nhưng lúc này thanh niên nam tử đem sát khí thu liễm, chậm rãi đến gần.

Song phương cách nhau khoảng mười bước chân "Nhị hoàng tử" kêu lên: "Tiểu hoàng thúc, người phải giúp ta báo thù! Cái người này ngày hôm qua cũng dám đối nghịch với ta, thực sự là muốn chết!"

"Tiểu hoàng thúc" trừng mắt liếc "Nhị hoàng tử", quát lên: "Lưu Tà người thực sự là không biết trời cao đất rộng, người ta là Luyện Khí Kỳ tu sĩ người cũng dám trêu chọc, người có đúng là không muốn sống nữa rồi?"

"Nhị hoàng tử" thoáng cái bị mắng đến tròn hai mắt, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Sau đó "Tiểu hoàng thúc" tiến lên ôm quyền cười nói: "Sư đệ, ta là Lưu Hóa, ngày ấy là chất nhĩ ta không hiểu chuyện, xúc phạm tới sư đệ."

Dương Lăng trong lòng cười nhạt, hẳn tự nhiên mình bạch người này cũng không thật tình xin lỗi, Vì vậy trên mặt cũng sắp xếp mỉm cười: "Sư huynh khách khí, ngày đó chuyện tình là một hồi hiểu lầm."

"Ha ha..." Lưu Hóa cười to, "Xác thực là hiểu lầm! Nếu đều nói thế, vậy chuyện này là cho qua, sư đệ, ta còn có việc, đi trước một bước."

"Sư huynh đi thông thả." Dương Lăng ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói.

Lưu Hóa một người tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh. Người vừa đi, Bạch Liên tiến lên thấp giọng nói: "Sư huynh, hai người này tuyệt sẽ không chịu dễ yên. Lưu Tà, Lưu Hóa đều là Đại Tinh Quốc hoàng tộc, Đại Tinh Quốc lập quốc hơn năm trăm năm, mỗi một năm trong hoàng thất đều phái người đi tới Thái Dịch Phái tu tiên. Năm trăm năm này, tuy rằng trong hoàng thất đại bộ phận người tu tiên không thành, nhưng trong đó cũng có không ít người tài ba xuất hiện, thậm chí có vài chân truyền đệ tử, tại bên trong Thái Dịch Môn hình thành một cỗ thế lực không thể xem nhẹ."

Dương Lăng sắc mặt khẽ biến, chân truyền đệ tử có cực đại quyền lực cùng cực cao địa vị. Nếu như nói ngoại môn đệ tử trở thành nội môn đệ tử trắc trở, như vậy nội môn đệ tử trở thành chân truyền đệ tử thì còn muốn trắc trở gấp trăm lần nghìn lần.

Ngoại môn đệ tử chỉ cần cống hiến cũng đủ, đồng thời tu luyện tiến nhập Luyện Khí Kỳ, là có thể lập tức trở thành nội môn đệ tử. Mà muốn trở thành chân truyền đệ tử, thì phải tu luyện tới Chân Nhân Cảnh Giới, kết thành Kim Đan mới có cơ hội. Hơn nữa muốn trở thành chân truyền đệ tử, được cao

tàng truyền thụ tiên pháp, còn phải vì môn phái làm ra đại công hiến, hai cái thiếu một thứ cũng không được.

"Ta ngày sau nhất định phải cẩn thận, Lưu Hóa tiểu lí tàng đao, tất nhiên đối với ta bất lợi." Dương Lăng nội tâm âm thầm cảnh giác.

Đi xa xa, Lưu Tà kéo lấy Lưu Hóa: "Tiểu hoàng thúc, người thế nào trái lại cùng cậu tắc đó khách khí?"

Lưu Hóa cả giận nói: "Người quá ngu xuẩn! Trong bọn họ có hai gã Luyện Khí Kỳ cao thủ, một mình ta làm sao đối phó được? Chuyện này phải nghĩ biện pháp khác..." Hắn dừng chân lại suy nghĩ một chút, bỗng nhiên âm hiểm cười: "Người này cùng chúng ta có oán, hơn nữa tu vi tiến bộ nhanh như vậy, tuyệt đối không thể lưu lại, bằng không ngày sau sẽ là đại địch của chúng ta. Nhưng giết chết một gã Luyện Khí Kỳ ngoại môn đệ tử là trọng tội, phải nghĩ một cái biện pháp hoàn hảo đi..."

Lưu Tà đại hỉ, nguyên lai hắn là hiểu lầm tiểu hoàng thúc, vội hỏi: "Ta có biện pháp!"

Khi Lưu Hóa, Lưu Tà chú cháu hai người tính toán, tâm tính tính kế hãm hại Dương Lăng, mà hắn cũng không hay biết. Lúc này, Bạch Liên quay chung quanh bên cạnh Dương Lăng, thần thái dịu dàng ôn nhu, có ý định thân cận. Mà Dương Lăng bởi vì Bạch Liên mới vừa rồi đối với hắn thi triển mị thuật, trong lòng cảnh giác, vẫn biểu hiện lãnh đạm.

"Sur huynh đến đây Thái Dịch Môn đã ba ngày, vì sao còn chưa đi tới chỗ nhiệm vụ trưởng lão lĩnh nhiệm vụ?" Bạch Liên đột nhiên hỏi.

Bạch Liên nói những lời này thật ra đã nhắc nhở Dương Lăng, hắn thầm nghĩ: "Ngoại môn đệ tử nhiệm vụ có chủng loại rất nhiều, thiếu nữ này không biết có cái âm mưu gì, mà Lưu Hóa thúc cháu cũng không phải người lương thiện. Cùng với hai bên quấy rối, còn không bằng ta đi ra ngoài thanh tỉnh, nhất tâm tu hành."

Dương Lăng tiến nhập Thái Dịch Môn là vì tu tiên, mà không phải vì chấm dứt cừu hận, bây giờ Huyết Đan hắn mới thành lập, chỉ mới Luyện Khí nhất trọng tu vi, thực lực nhỏ yếu, không thích hợp cùng người xung đột. Vì vậy, Dương Lăng lập tức nghĩ đến cái biện pháp này, tạm thời ly khai môn phái. Như vậy vừa có thể làm xong giá trị một trăm mai trung phẩm Huyết Đan công hiến, lại có thể an ổn tu luyện, đề thăng thực lực.

Dương Lăng nghĩ đến liền làm, gật đầu: "Sur muội nói đúng, Dương Hổ, Dương Uy, chúng ta đi tới nơi nhiệm vụ trưởng lão nào, lĩnh nhiệm vụ, sớm hoàn thành công hiến."

Địa phương nhiệm vụ trưởng lão công tác cũng là một tòa lầu các, lúc này, "Tiểu hoàng thúc" Lưu Hóa đem năm mai hạ phẩm Linh Đan giao trong tay nhiệm vụ trưởng lão, cười nói: "Trưởng lão, làm phiền, sau này còn có thăm tạ."

Nhiệm vụ trưởng lão thuộc về ngoại môn trưởng lão, Luyện Khí nhị, tam trọng tu vi, Linh Đan với hắn mà nói là đan dược tương đối quý trọng. Thu hồi Linh Đan, nhiệm vụ trưởng lão cười nói: "Hoàng thúc khách khí, ta nhất định làm theo."

Lưu Hóa mới vừa đi không bao lâu, Dương Lăng bốn người cũng tiến nhập lầu các. Trên lầu các, nhiệm vụ trưởng lão này vừa nghe Dương Lăng báo danh tự, bỗng nhiên ngừng đầu, mặt hắn từ trước đến nay đều hân hân cư nhiên lộ ra tiểu ý, nói: "Dương Lăng, nhiệm vụ trong tay bản trưởng lão không còn nhiều lắm, toàn bộ là phải rời xa môn phái chấp hành nhiệm vụ, người chọn cái nào?" Nhiệm vụ trưởng lão hỏi.

Dương Lăng đối với cái nhiệm vụ gì tịnh không thêm để ý, thần nhiên nói: "Đệ tử nghe theo trưởng lão an bài."

"Tốt, vậy bản trưởng lão sẽ an bài người ra ngoài hái thuốc, hôm nay bản môn vừa vận thiếu mấy thứ dược liệu, phải thu thập số nhiều." Tay phải lão ném qua, một quả ngọc giản cho Dương Lăng, nói: "Trên ngọc giản có ghi chép kể lại nhiệm vụ, trong vòng nửa năm phải hoàn thành. Mặt khác, tiếp thu nhiệm vụ hái thuốc ngoại môn đệ tử có thể đi Linh Hạc Phong mang đi một đầu Linh Hạc làm tọa kỵ, có thể cầm ngọc giản đi qua đó nhận lĩnh."

Bạch Liên vừa nghe xong, sắc mặt dần dần khó coi.

Còn Dương Lăng thu hồi ngọc giản, khách khí tạ ơn nhiệm vụ trưởng lão. Dương Hổ, Dương Uy hai người có nhiệm vụ cùng Dương Lăng bất đồng, một người là lấy quặng, một người là thủ quán, đều so với Dương Lăng thì dễ dàng hơn.

Đi ra lầu các, Bạch Liên thở dài một tiếng: "Sur huynh, hái thuốc nhiệm vụ là nguy hiểm nhất trong toàn bộ nhiệm vụ, cũng là độ khó lớn nhất. Bao năm qua đều có không ít ngoại môn đệ tử có đi mà không có trở về, người vì sao không cầu xin trưởng lão đổi một cái khác?"

Dương Lăng nghĩ thầm: "Hái thuốc chính hợp ý ta, hái được dùng kim quang luyện đan." Trong miệng nói: "Ta nghĩ mượn chuyện này mà luyện một phen."

Bạch Liên cười khổ, trong đầu vang lên thanh âm "Thanh muội": "Tỷ tỷ, cái kẻ ngu si này thật muốn đi hái thuốc, chúng ta làm sao bây giờ?"

Bạch Liên truyền âm nói: "Xem ra chỉ có thể chờ hắn trở về đã, Lưu Tà bên kia, chúng ta cũng tạm thời tự ứng phó."

"Kẻ ngu si này, cho tới bây giờ không nghe nói qua có người nguyện ý ra ngoài hái thuốc a!" Thanh muội tức giận mà nói.

"Quên đi, nhiều lời vô ích, chúng ta tự dự định sự tình từ nay về sau a." Lúc nhị nữ đối thoại, Bạch Liên liếc thân thi lễ, "Tiểu muội chúc sur huynh một đường thuận lợi, tiểu muội còn có việc trong người, xin cáo từ."

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tuyệt phẩm Linh Đan.

Bạch Liên vừa đi, Dương Hồ thở dài một tiếng: "Dương Lăng, ta xem Bạch Liên hình như đối với ngươi có tình ý."

Dương Lăng liếc mắt trông Dương Hồ: "Ta xem là ngươi đối với nàng có tình ý!"

Dương Hồ mặt đỏ lên, cười một tiếng, không thèm nói (nhắc) lại.

Ba người tiếp được nhiệm vụ, lập tức sẽ hành động, phân biệt đi trước đi sau vì địa phương bất đồng. Trên đường, Dương Lăng suy nghĩ trong chốc lát, lẳng lẽ từ trong kim quang lấy ra bốn mươi mai Luyện thể ma đan phân ra trong bình ngọc, gửi tặng Dương Uy, Dương Hồ mỗi người hai mươi mai.

Luyện thể ma đan của Dương Lăng đã gần tiếp cận đến tuyệt phẩm Huyết Đan, được hiệu là gấp mấy chục lần trung phẩm Huyết Đan. Dương Hồ hai người mở bình ngọc vừa nhìn, trên mặt vừa mừng vừa sợ: "Dương Lăng, ngươi từ nơi nào có được?"

Dương Lăng sắc mặt trầm xuống: "Lý Huyền sư huynh tặng ta một ít, chúng ta bây giờ phải xa nhau một đoạn thời gian, ta tặng hai người một phần. Nhưng các ngươi nhớ kỹ, việc này không thể để người thứ ba biết, Lý Huyền sư huynh cũng không có thể nói, bằng không hẳn nhất định trách ta đem đan được tặng cho người khác."

Dương Hồ, Dương Uy vội vàng nói: "Dương Lăng ngươi yên tâm, chúng ta ai cũng không nói!"

Dương Lăng làm như vậy là có lo lắng, trước tặng ít mai Huyết Đan cho hai người, nếu như bọn họ có hi vọng tiến nhập Luyện Khí Kỳ là hay nhất, như vậy mình sẽ có hai người trợ lực, có ngày gặp chuyện, không hề thể đơn lực bạc như vậy.

Bất quá Dương Lăng làm như vậy cũng là mạo hiểm phiêu lưu, vạn nhất Dương Hồ hai người đem chuyện tình đan được tiết lộ ra ngoài, dẫn đến người khác truy cứu lai lịch đan được, như vậy Dương Lăng rất không lợi. Lo lắng phiêu lưu, nhưng Dương Lăng liền nghĩ được lý do thoái thác, vạn nhất có người hỏi đan được, Dương Lăng lập tức có thể xuất ra lai lịch hợp lý.

Dương Hồ, Dương Uy thiên ân vạn tạ một lúc rồi song song rời đi, Dương Lăng thì trực tiếp đi tới Linh Hạc Phong.

Linh Hạc Phong ở vào tây nam Thái Dịch Môn, mặc dù ở trong môn phái, nhưng cách Bính Sưu phường vài trăm dặm. Cũng may trong Bính Sưu phường có thiết lập truyền tông pháp trận, Dương Lăng đem năm mai Huyết Khí Đan Thái Dịch Môn cho vay đổi thành mười mai hạ phẩm linh thạch.

Truyền tông pháp trận vận chuyển cần tiêu hao linh thạch, mà linh thạch là từ dưới đại địa khai thác ra, thiên địa linh khí ngưng tụ mà thành. Linh thạch có lưỡng chủng công dụng, một loại là vận chuyển pháp trận, một loại khác dùng để bổ sung linh lực.

Nhưng muốn trực tiếp dùng linh thạch bổ sung linh lực, phải đạt được Trúc Cơ Kỳ tu vi. Hơn nữa tu vi một ngày đột phá Kim Đan Kỳ, linh thạch đối với tu sĩ mà nói liền thành gân gã, có thể có có thể không. Bởi vì dù là cao giai linh thạch, mà đối với trong cơ thể Kim Đan Kỳ tu sĩ thực khí lớn mà nói đều là như muối bỏ biển, bé nhỏ không đáng kể.

Bởi vậy, linh thạch chỉ đối với Trúc Cơ Kỳ tu sĩ là hữu dụng. Linh thạch dù sao cũng là thiên nhiên hình thành, không thể so với đan được, nó có tác dụng lớn nhất hay vận chuyển trận pháp. Linh thạch dựa theo trình độ tinh thuần chia làm tứ phẩm, phân biệt là hạ phẩm linh thạch, trung phẩm linh thạch, thượng phẩm linh thạch và tuyệt phẩm linh thạch.

Linh thạch đồng thời cũng tác dụng như đan được bất khả thay thế, tuy rằng địa vị không bằng đan được, nhưng cũng không có thể bỏ qua, các đại môn phái đều rất trọng thị khai thác linh thạch tài nguyên khoáng sản.

Dương Lăng tới giao dịch đường cái đổi mười mai hạ giai linh thạch, trước lúc đi tới truyền tông pháp trận.

Pháp trận này tu kiến trong một tòa lầu các, không ai trông coi, chỉ cần có linh thạch, bất luận ngoại môn đệ tử nào đều có thể tùy ý sử dụng. Trong lầu các trên vách tường ghi chép phương pháp sử dụng truyền tông pháp trận, thập phần giản đơn.

Pháp trận hình thức đơn giản, mặt đất có một la bàn dạng gì đó, mặt trên có kim đồng hồ, trên kim đồng hồ bốn phía tiêu ký một trăm địa điểm truyền tông. Trên bàn còn có hai cái lỗ hãm xuống phía dưới, Dương Lăng đem linh thạch phóng tới chỗ hãm, sau đó ngón tay chỉ đến chữ "Linh Hạc Phong". Làm xong hai bước này, Dương Lăng lại từ trên ngọc án cầm lấy một khối ngọc bài hình tam giác. Ngọc bài tác dụng là bảo hộ Dương Lăng trong quá trình truyền tông không bị thương hại.

Hoàn thành toàn bộ các bước, Dương Lăng đến đứng trên "La bàn" chung quanh là một khối bạch ngọc điêu khắc thành hình tròn ngọc bản, đem

nguyên khí đưa vào trong ngọc bài, trên ngọc bài lập tức tản mát ra một đạo bạch quang bao vây Dương Lăng. Sau một khắc, dưới chân Dương Lăng phát sinh bạch quang chói mắt, chói lóa, Dương Lăng tiêu thất không thấy.

Dương Lăng trong mắt tất cả đều là bạch quang chói mắt, cái gì cũng thấy không rõ lắm, giằng co bất tức bất tức thời gian một cái chớp mắt, bạch quang tiêu thất, người đã xuất hiện tại tòa lầu các khác.

Truyền tống hoàn tất rồi sao? Dương Lăng vội vã đi ra lầu các, quả nhiên phát hiện đã tới Linh Hạc Phong rồi, nghĩ thầm: "Truyền tống pháp trận thực sự là thần diệu, ta ngày sau có cơ hội nhất định phải nghiên tập trận pháp!"

Linh Hạc Phong là nơi chăn nuôi chuyên môn của Thái Dịch Môn, địa phương huấn luyện Linh Hạc. Huấn luyện ra Linh Hạc có thể truyền tin, tặng vật, sử dụng làm phương tiện cho nội môn đệ tử, không ít môn phái đều có huấn dưỡng. Dương Lăng ra một lầu các, đối diện không xa là một tòa phường, trên viết "Linh Hạc Hồ" ba đại tự.

Dương Lăng mới vừa đi đến trước bài phường, lóe ra một gã trưởng lão, người này chính là "Linh Hạc trưởng lão", hần liếc mắt quét Dương Lăng, nhàn nhạt hỏi: "Người tới là ai?"

Dương Lăng vội vã xuất ra ngọc giản: "Đệ tử vừa tiếp thu nhiệm vụ hái thuốc, đến đây tìm kiếm một con Linh Hạc thay đi bộ."

Linh Hạc trưởng lão tiếp nhận ngọc giản, khẽ gật đầu: "Đi theo ta, toàn bộ Linh Hạc ngươi có thể chọn tùy ý."

Dương Lăng đi theo phía sau Linh Hạc trưởng lão, đi qua đền thờ, chỉ thấy một mảnh đầm. Đây là một cái hồ thật lớn, trải rộng đậm từ sắc cỏ lau, ngàn vạn con Linh Hạc trên mặt hồ bay lượn bắt cá.

Linh Hạc trưởng lão chỉ tay vào đông đảo Linh Hạc: "Ngươi tùy ý chọn, ta huấn dưỡng Linh Hạc so với người còn muốn nghe lời hơn." Trưởng lão ngạo nghễ nói.

Dương Lăng gật đầu mỉm cười, đang muốn kiểm tra, bỗng nhiên một con Linh Hạc từ cực xa bay qua rơi xuống trước người hai người, trong đầu Dương Lăng lập tức vang lên một thanh âm: "Dương Lăng! Ngươi là tới tìm ta sao?" Dĩ nhiên là đầu Linh Hạc ba ngày trước đưa cho Dương Lăng bao quần áo "Hạc sư huynh".

Dương Lăng lập tức nhận ra Linh Hạc, thầm nghĩ: "Hay không bằng hên, là nó!" Vội vàng nói: "Vâng tới tìm ngươi, Hạc sư huynh, ngươi có bằng lòng theo ta ra ngoài hái thuốc hay không?"

Linh Hạc vừa nghe lập tức vui vẻ đập cánh: "Tốt tốt! Ta đã buồn quá rồi, ta là thông minh nhất trong đám Linh Hạc, ngươi tuyển ta là được rồi!" Linh Hạc này thật ra không khiêm tốn.

Linh Hạc trưởng lão kinh dị mà nói: "Nguyên lai các ngươi quen nhau?"

Dương Lăng gật đầu, cũng không nhiều lời.

Linh Hạc trưởng lão chỉ vào Linh Hạc nói: "Cực quang, ngươi sau khi rời khỏi đây ít gây phiền phức a."

"Ta hiểu mà!" Linh Hạc phục thấp thân thể, đem lưng hạc rộng thùng thình bày ra, đối với Dương Lăng nói: "Còn chờ cái gì, chúng ta lập tức đi thôi."

Dương Lăng từ biệt Linh Hạc trưởng lão, leo lên lưng hạc. "Cực quang" hai cánh nhất phách, "Hô" một tiếng phóng lên cao, chớp mắt bay rất xa. Dương Lăng vừa đi, Linh Hạc trưởng lão nghi hoặc mà tự nói: "Cư nhiên là Luyện Khí Kỳ ngoại môn đệ tử, ta trước đây thế nào chẳng bao giờ gặp qua? Chẳng lẽ là mới tới?"

Linh Hạc tốc độ rất nhanh, Dương Lăng bên tai tất cả đều là "Vù vù" tiếng gió thổi, con mắt cũng khó mở. Dương Lăng vận chuyển nguyên khí, bên ngoài thân lập tức một tầng bạch quang bịt kín, đem tất cả ngăn ở bên ngoài mới cảm giác được.

Đồng thời ngồi xếp bằng trên lưng hạc, vận chuyển nguyên khí, thi triển bí quyết chữ "Hấp", thân thể chăm chú hấp trụ lưng hạc, không sợ ngã xuống.

"Cực quang" thấy Dương Lăng ngồi rất ổn, lại không sợ gió thổi, truyền âm nói: "Dương Lăng, ta phải phi nhanh một tí, ngươi muốn đi đâu?"

Dương Lăng mỉm cười: "Chỉ cần ngươi nhớ kỹ đường trở về, tùy tiện muốn đi đâu thì đi."

"Tốt! Ta đã từng lên lên bay đi đông phương mang mang đại hải, trên biển đảo nhỏ linh dược rất nhiều, giờ đi vào trong đó." Cực quang nói xong bỗng nhiên gia tốc, hóa thành một đạo bạch quang nhắm hướng đông bay đi. Cực quang tuy là một con hạc, nhưng tu vi Luyện Huyết thất, bát trọng thực lực.

Cực quang bay khỏi Thái Dịch Môn, không lâu sau, từ Bính Sửu phường bay lên một đạo ngân sắc kiếm quang, nhìn kỹ là Lưu Tà, Lưu Hóa đã lâu không gặp. Kiếm quang đi xa, Lưu Tà hỏi: "Tiểu hoàng thúc, hoàng tổ thúc đã luyện thành Nguyên Đan, khoảnh khắc hạ tiểu tử hần là không khó a?"

"Đó là đương nhiên!" Lưu Hóa lạnh lùng cười, "Hoàng thúc có Ngân Xà Kiếm là thượng phẩm linh khí, uy lực rất lớn, diệt tiểu tử này chỉ trong nháy mắt. Hạng! Ta vốn đang lo lắng người này không muốn ra ngoài hái thuốc, không nghĩ tới hần đơn giản đáp ứng, cho chúng ta cơ hội giết hần."

Lưu Tà "Hắc hắc" cười: "Chỉ cần ra khỏi Thái Dịch Môn, hoàng thúc tổ lập tức có thể đánh chết cẩu tặc này!"

Cực quang một đường hướng đông phi hành, đã rời xa Thái Dịch Môn hơn ngàn dặm, phía trước là một tòa sơn phong cao to. Dương Lăng xem qua « Cửu Châu Chí », nhận biết lại lịch sơn phong này. Thái Dịch Môn ở trên sơn mạch này tên là Thái Dịch Sơn Mạch, cao phong này là trong Thái Dịch Sơn Mạch tối cao phong, tên là Thứ Thiên.

Thứ Thiên Phong thẳng đứng đâm vào tận trời, cao hàng vạn trượng, khí thế hùng hồn, bức nhân tâm phách. Lúc Cực quang đang muốn từ một bên Thứ Thiên Phong bay qua, Dương Lăng bỗng nhiên cảm giác phía sau có một đạo cường đại linh áp bức tới, xoay người vừa nhìn lại, xa xa một điểm ngân quang càng lúc càng lớn.

Dương Lăng đầu óc nhanh quay ngược trở lại, kêu lên: "Không tốt! Cực quang, tốc tốc hạ xuống!"

Dương Lăng gắn liền chuyện nhận nhiệm vụ ra ngoài hái thuốc, đến việc Lưu Hóa xuất hiện, lập tức đoán được nguyên nhân có thể là Lưu Tà một đường đuổi tới. Cực quang bay hạ xuống, hướng Thứ Thiên Phong bay đi. Chỗ giữa sườn núi Thứ Thiên Phong chia ra một khối thật lớn phong thể, mặt trên xanh um tươi tốt đầy các loại cỏ thụ, một gốc cây chu thương lân thiết kiện, thô to cao ngất, phải mười mấy người mới có thể ôm hết. Mà Dương Lăng vừa hạ xuống, ngân quang cũng đã phi đến gần, là một đạo ngân sắc kiếm quang, như thiểm điện hướng Dương Lăng giết tới.

Linh Hạc sợ đến đôi mắt hỏa hồng đứng thẳng, kêu lên: "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Dương Lăng, chúng ta sẽ chết!"

Dương Lăng cắn răng nảy sinh một trận ác độc: "Đây là muốn giết ta à! Bởi vì xung đột nho nhỏ đã nghĩ giết ta, tốt tốt!" Tay vỗ bách bảo nang, nhất từ nhất hồng lưỡng đạo kiếm quang phóng lên cao, đồng thời ngay đỉnh đầu lại bay lên thêm lưỡng đạo hắc quang hướng kiếm quang màu trắng đánh tới.

Dương Lăng khởi xướng ngoan độc, một hơi thờ bầy ra toàn bộ lực lượng. Hấn hiểu rõ, ngày hôm nay trận tranh đấu này chỉ có thể có một người sống sót, ngược lại hẳn phải chết.

Trong Ngân sắc kiếm quang là một gã Trúc Cơ Sơ Kỳ tu sĩ, tên là Lưu Đồng. Người này không hổ là Lưu Tà tổ thúc, vừa nghe nói có Luyện Khí Kỳ ngoại môn đệ tử dám đối với hoàng tộc bất kính, lập tức đi ra truy sát, muốn đem Dương Lăng giết nhanh.

Lưu Đồng đuổi theo Dương Lăng không bao lâu, trong kiếm quang hấn nhẹ rằng hướng Dương Lăng cười độc ác. Lưu Tà, Lưu Hóa sớm đã điều tra qua lại lịch Dương Lăng, người này bất quá vừa đi vào Luyện Khí Kỳ, trên người không có bất luận cái gì pháp khí. Đối phó với tu sĩ yếu nhược như vậy, Lưu Đồng có lòng tin tuyệt đối một kích giết chết.

Nhưng khiến Lưu Đồng giật mình chính là, khi hấn vừa đến, cái gã nguyên bản xem ra cực yếu chính là Dương Lăng lại liên tiếp phóng xuất lưỡng đạo kiếm quang, uy lực cũng không yếu. Sau đó lại tàn bạo phóng xuất lưỡng đạo hắc quang giết qua, nhìn qua ma khí um tùm, không biết là cái cổ quái gì đây.

"Tiểu cầu muốn chết!"

Sau khi cả kinh, Lưu Đồng giật dử, thôi động kiếm quang đánh thẳng tới. Xích Hồng, Kiếm Phù biến thành kiếm quang cùng ngân quang quấn nhau một chỗ, kiếm khí di không, rít lên liên tục, đấu đến khó phân nan giải.

Đối với Luyện Khí nhất trọng tu sĩ, đồng thời không chế lưỡng đạo kiếm quang hấn là thập phần trắc trở. Nhưng Dương Lăng nguyên thần ngày ngày đều trong kim quang tắm bó, bất tri bất giác đã trở nên cường đại, không chế lưỡng đạo kiếm quang cảm giác không có chút nào cật lực, cư nhiên còn có thể phân ra tâm thần không chế ma đầu.

Ngân sắc kiếm quang dù sao cũng là thượng phẩm linh khí, dần dần áp chế Từ sắc kiếm quang cùng Hồng sắc kiếm quang. Mà lưỡng tôn ma đầu thì quay chung quanh ba đoàn kiếm quang đối tới đối lui, cũng không có lập tức tiến công.

Dương Lăng hai mắt tròn tròn, thầm nghĩ: "Người này kiếm quang lợi hại, ta phải nghĩ ra biện pháp!"

Vừa đấu một trận, Từ quang toàn bộ quang mạng bị áp thành một đoàn, Hồng sắc kiếm quang cũng dần dần ảm đạm xuống. Mà Ngân sắc kiếm quang lấy một địch hai, vẫn đang chiếm thượng phong.

Dương Lăng biết không có thể trì hoãn, mãnh liệt cắn đầu lưỡi, cuồng thôi kiếm quang. Từ Hư, Xích Hồng lưỡng kiếm trong nháy mắt bộc phát ra hoa mỹ quang mạng, thoáng cái đem Ngân sắc kiếm quang mở ra. Thời cơ này chỉ là trong nháy mắt, cơ hội!.

"Ma đầu, nhiếp!" Dương Lăng điên cuồng hét lên.

Ma đầu Thấp Bà, Ba Tuần phía trước phóng tới, lưỡng đạo hắc quang đều nắm lấy cơ hội ngăn ngui chui vào trong Ngân sắc kiếm quang. Thấp Bà một tiếng hét chói tai, thân thể rất nhanh bị kiếm quang cắt nát phân nửa. Mượn Thấp Bà yểm hộ, Ba Tuần nổi giận gầm lên một tiếng, hắc quang cuộn cuộn, đem Lưu Đồng hoàng hốt trong kiếm quang bao vây lại.

Lưu Đồng thực lực cũng không nhỏ yếu so với ma đầu Ba Tuần, hấn là Trúc Cơ Sơ Kỳ tu sĩ, trên người nguyên khí cường mãnh xông lên, thiếu chút nữa đem Ba Tuần đánh văng ra. Ba Tuần vừa hét lên điên cuồng, cự đầu lay động, quanh thân bốc cháy lên hùng hùng hắc sắc hỏa diễm, khí thế trong nháy mắt đề thăng tiếp cận tới trúc cơ trung kỳ.

Minh Ma đã có thể thi triển pháp thuật, Ba Tuần thi triển chính là Ma Môn bí thuật "Nhiên Ma **", thiêu đốt ma đầu sinh mệnh, trong nháy mắt đem thực lực đề thăng thập bội, một kích giết chết. Trong nháy mắt, Lưu Đồng về mặt sợ hãi bị hắc quang đảo qua, rốt cuộc bị kéo vào trong Ma Vực.

Cùng trong lúc này, bị thương nghiêm trọng ma đầu Thấp Bà cũng quay về Ma Vực. Trên không trung Ngân sắc kiếm quang mất đi chủ nhân thần niệm

dẫn dắt, lập tức quang hoa âm đậm, quay đầu theo đường cũ bay trở về. Phẩm linh khí đều có vài phần linh tính, biết rõ không địch lại, liền muốn chạy trốn.

Dương Lăng tự nhiên sẽ không để kiểm quang ly khai, quát lên: "Chạy đi đâu!" Thôi động lưỡng đạo kiểm quang, tả hữu bọc đánh, chậm rãi đem Ngân sắc kiểm quang bức trở lại.

Vừa tiến vào Ma Vực Lưu Đồng lập tức cảm giác chung quanh ma khí um tùm, gió lạnh đến thấu xương, phía dưới có một mảnh thật lớn kim quang chiếu sáng thiên địa. Lưu Đồng còn chưa có lấy lại tinh thần, kim quang bỗng nhiên hướng thượng đảo qua, đơn giản đem Lưu Đồng kéo vào trong chỗ kim quang.

Trong nháy mắt, Lưu Đồng cảm giác được lưỡng chủng khí tức bất đồng thâm thấu tiến nhập nguyên thần của hắn. Một loại khí tức tràn ngập quý bí thể lương, tràn ngập thôn phệ vạn vật cướp đoạt đặc tính, vô tận cuồng ngạo bá đạo, không ai bì nổi, tựa hồ muốn thôn phệ cả trời đất.

Mà một loại khí tức khác từ bi trí tuệ, tràn ngập giác hạnh viên mãn đại lực lượng, không thể chống cự.

Lưu Đồng vừa cảm thụ được lưỡng chủng khí tức, sau đó hắn khiếp sợ phát hiện thân thể của chính mình bắt đầu chậm rãi phân giải. Y phục, giày biến thành khối đen phiêu tán, da bắt đầu tan rã, sau đó là cơ thể, xương cốt, trong cơ thể Nguyên Đan thật vất vả mới ngưng kết được bị kim quang hút đi ra ngoài, đồng dạng bị phân giải.

Tất cả tiến hành nhanh như vậy, Lưu Đồng còn không kịp sợ hãi, nguyên thần của hắn cũng bị hòa tan, ý thức đánh mất. Kim quang bá đạo như vậy, đúng là muốn đem Lưu Đồng luyện thành đan dược!

Lưu Đồng đánh mất ý thức trong nháy mắt, Ngân sắc kiểm quang vừa thu lại, hóa thành một thanh Ngân sắc tiểu kiếm rơi xuống đất, Dương Lăng thu hồi Ngân kiếm, cũng đem Tử Hư Kiếm Phù, Xích Hồng Kiếm thu lại. Nhưng trên kiếm phù xuất hiện vô số vết rạn thật nhỏ, hiển nhiên mới vừa rồi đấu kiếm bị thương nặng.

Dương Lăng sắc mặt khó coi, không nói được một lời thu hồi pháp khí, sau đó khoanh chân mà ngồi xuống, nuốt một quả Nguyên Đan cấp tốc khôi phục nguyên khí.

Đánh một trận này, Dương Lăng có thể nói tổn thất cực lớn. Ma đầu Thập Bà ngang kháng kiểm quang, hầu như bị kiểm quang chém nát, hôm nay thực lực còn lại không được một phần ba, ma đan còn không bằng một quyền đầu. Ma đầu Ba Tuần thảm hại hơn, nó thiêu đốt ma thể mạnh mẽ đem Lưu Đồng lôi vào Ma Vực, cháy sạch còn lại không bằng một phần tư, thiếu chút nữa đã trở về trạng thái âm ma, hôm nay còn hấp hối.

Ngoài ra Tử Hư Kiếm Phù bị Ngân Sắc kiểm quang làm tổn hại, uy lực giảm đi. Dương Lăng bản thân cũng bởi vì ma đầu tổn thương mà nguyên khí đại thương, không có vài ngày thời gian khôi phục như lúc ban đầu.

Dương Lăng nuốt một quả Nguyên Đan, nguyên khí thoáng khôi phục một ít, lúc này mới có thời gian tiến nhập Ma Vực quan khán. Dương Lăng tiến nhập Ma Vực, chỉ thấy Lưu Đồng đã tiêu thất không còn, trong kim quang im ắng huyền phù một quả bảo quang ánh nhuận đan hoàn cùng một cái túi trữ vật.

"Dĩ nhiên là tuyệt phẩm Linh Đan!" Dương Lăng trái tim đập quá nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kinh Thần Cử Phương.

Phàm đan dược đều có "Phẩm tương", đan hoàn Bảo Quang mờ mờ ảo ảo, lộ ra một cỗ thủy khí, đã tiếp cận phẩm chất Thần Đan. Đan dược lớn như con gà, mơ hồ hiển hiện ra như gương mặt anh nhi (trẻ con), chỉ cần tiến thêm một bước, khuôn mặt trẻ con sẽ trở nên rõ ràng có đủ ngũ quan, Đồng thời đan dược bản thân có thể hô hấp thổ nạp, có linh tính, trở thành Thần Đan a.

Đan này mơ hồ có đặc thù Thần Đan, nhưng cũng không phải là Thần Đan, chỉ có thể tính là tuyệt phẩm Linh Đan. Mà thần cấp đan dược thường thường thập phần trân quý, ngoài giá trị có thể so với tuyệt phẩm linh khí thậm chí bảo khí, phổ thông tu sĩ ngay cả liếc mắt cơ hội đều không có, chỉ có thể từ trong miệng người khác biết được đại khái.

Tuy rằng không phải Thần Đan, nhưng tuyệt phẩm Linh Đan đồng dạng cũng thập phần trân quý. Dùng Nguyên Đan của Lưu Đồng luyện thành mai tuyệt phẩm Linh Đan này, tùy tiện đều có thể đổi thành trên vạn mai trung phẩm Nguyên Đan, cũng đủ cho Luyện Khí Kỳ Dương Lăng ăn vài năm.

Kim quang rõ ràng đem người luyện thành đan dược, nhưng Dương Lăng tuyệt không tàn nhẫn, ngược lại hắn rất muốn đem Lưu Hỏa, Lưu Tà thúc cháu hai người đem đi luyện đan. Hai người này dụng tâm ác độc, bất quá là một hồi nhỏ nhỏ xung đột, cư nhiên muốn giết chết mình, chuyện này triệt để câu động sát khí nội tâm Dương Lăng.

Người khác muốn giết Dương Lăng, Dương Lăng lập tức vứt bỏ tất cả, tìm hết mọi biện pháp sát diệt đối phương, tiêu trừ hậu hoạn.

"Hôm nay giết Lưu Đồng, kết hạ thù hận vô pháp hóa giải, tương lai sợ rằng khó có được bình an!" Dương Lăng oán hận suy nghĩ, sau đó đem trữ vật túi nhiếp tới trong tay.

Dương Lăng mở mắt ra, "Cực Quang" lập tức quái kêu lên: "Dương Lăng ngươi nguyên lai lợi hại như vậy, cư nhiên đem Trúc Cơ Kỳ tu sĩ giết chết!"

Dương Lăng nét mặt trầm xuống, nhìn chăm chăm Cực Quang nói: "Cực Quang, chuyện tình hôm nay ngươi không được nói cho bất luận kẻ nào. Ngày sau chờ ta tu luyện thành công, nhất định đem ngươi để bên người làm tọa kỵ. Khi đó ngươi không thể thiếu chỗ tốt, ngày ngày đều có đan dược cho ngươi."

Cực Quang so với người còn muốn thông minh hơn, nó la lên: "Ta biết! Ta biết! Chuyện ta thấy ngày hôm nay một chữ cũng không nói cho người khác."

Dương Lăng gật đầu, nói: "Ta nguyên khí chưa có khôi phục, lúc này còn không thể ly khai, chúng ta tạm thời lưu lại một đoạn thời gian."

Một người một hạc hướng bên trong núi đi đến, núi này bất quá hơn mười trượng, đi không bao lâu là tới vách núi cứng rắn, thẳng đứng chắn ngang trước mặt. Dương Lăng phóng xuất Xích Hồng, kiểm quang "Tì lăng lăng" chọt lóe, chỉ thấy bụi đá bay lên, khoản mấy cái hô hấp là khai ra một cái son động, vừa đủ một người tiến nhập vào đó.

Dương Lăng tay áo vung lên, một đạo bạch khí mãnh liệt cuộn cuộn nổi lên thạch phán bay ra ngoài là tả. Tu luyện ra nguyên khí, Dương Lăng không việc gì không làm được, nguyên khí công dụng thập phần thần diệu.

Tiến nhập trong động, Dương Lăng trước tiên xuất ra mười mai luyện thể ma đan, sau đó cầm trong tay đưa qua, đối với Cực Quang cười nói: "Ta xem ngươi tu vi không kém, chỉ là thiếu khuyết đan dược làm lớn mạnh huyết khí nên vẫn không tiến bộ."

Cực Quang hai mắt sáng ngời, khẩn cấp nuốt ngay ba mai ma đan, sau đó lẳng lặng nằm úp sấp một bên, nhắm mắt lại.

Dương Lăng biết Cực Quang cũng có thể tu luyện, liền không hề để ý đến nó, bắt đầu kiểm tra túi trữ vật. Dương Lăng đem nguyên khí thấu nhập trong túi trữ vật, đồ ra một đống lớn đồ vật. Thấy đủ những loại vật phẩm này, Dương Lăng con mắt tròn lên, lâm lâm nói: "Lưu Đồng là khai thương điểm sao? Thế nào có nhiều loạn thất bát tao gì đó như vậy!"

Huyết phù, linh phù, ngoan khí, linh khí, mấy trăm mai huyết đan, hơn năm mươi mai Nguyên Đan, ngoài ra còn có huyền thiết, hỏa đồng và hơn mười khối tài liệu, hai mươi hộp ngọc, bên trong tất cả đều là linh dược. Ngoài trừ những thứ đó, Dương Lăng còn phát hiện một khối hoàng bố cỡ bàn tay, mặt trên viết cực nhỏ chữ nhỏ, rậm rạp.

Dương Lăng chăm chú kiểm tra, cuối cùng đem mấy thứ này phân loại. Trong đó bao quát hai mươi hai trường các loại công dụng huyết phù, ba trường hộ thể linh phù, ba trường công kích linh phù, mười lăm kiện đạo thương kiếm côn ngoan phẩm, ba thanh phi đao trung phẩm linh khí, dĩ nhiên là đầy đủ một tổ pháp khí. Ngoài ra có đan dược cùng luyện khí tài liệu, còn có khối hoàng bố.

Dương Lăng đem linh phù, đan dược tất cả các loại đều thu hồi lại, sau đó đem mười lăm kiện ngoan khí toàn bộ vứt vào trong Ma Vực. Kim quang đảo qua, trong nháy mắt luyện ra mười lăm mai Nguyên Đan phẩm cấp bất đồng. Lúc này, trước mặt Dương Lăng còn lại ba thanh phi đao, một thanh Ngân Sắc tiểu kiếm, còn có một khối hoàng bố.

Dương Lăng trước tiên cầm lấy phi đao quan sát một hồi, phát hiện phi đao không giống như Xích Hồng Kiếm dễ khống chế, nó đã bị người ta tế luyện qua. Tế luyện phương pháp có rất nhiều, Huyết tế, Pháp tế, Thần tế, Huyết tế dễ dàng nhất, Pháp tế thứ nhì, mà Thần tế là khó nhất.

Như Dương Lăng sử dụng Xích Hồng Kiếm căn bản còn chưa kinh qua tế luyện, một ngày nào đó bị người ta thu lấy, bất luận kẻ nào đều có thể sử dụng. Huyết tế thuật đơn giản, thế nhưng dễ bài trừ. Mà Pháp tế thuật tuy rằng không thể bài trừ, nhưng tế luyện thì lâu lắm, bởi vậy Dương Lăng vẫn không có tế luyện pháp khí trên tay.

Đến Thần tế, đó là đã ngoài Kim Đan Kỳ tu sĩ mới có thể làm, Dương Lăng muốn cũng không làm được.

Tam bà phi đao rõ ràng kinh qua Pháp tế, Dương Lăng muốn sử dụng cái chuỗi phi đao này, thông thường cách làm chỉ dùng tự thân bản mạng nguyên khí không ngừng săn sóc ân cần, chậm rãi đem Pháp tế đánh vào không chế trận pháp tiêu hao ma khí. Loại biện pháp này đối với Luyện Khí Kỳ tu sĩ mà nói là một quá trình dài dòng, không có một tháng thời gian đừng mơ tưởng thành công.

Dương Lăng nghĩ thầm: "Ba thanh phi đao uy lực không phải kém, dùng để đối địch là hay nhất bất quá." Tiễn tay đem phi đao quấn vào trong Ma Vực, kim quang bao lấy phi đao, chớp mắt công phu đem dấu vết pháp tế trên mặt tẩy đi không còn một mảnh.

Khi phi đao lần thứ hai rơi vào trong tay Dương Lăng, Dương Lăng quát "Đi!" Ba đạo thanh quang lao ra thạch động, phá không mà đi, sát na liền quay về, lại biến hóa thành ba thanh phi đao.

"Đao này uy lực so với Xích Hồng phải lớn gấp đôi!" Dương Lăng trong lòng vui mừng, thu phi đao, lại nhìn sang thanh Ngân Sắc tiểu kiếm. Kiếm này Lưu Đồng gọi là Ngân Xà Kiếm, thượng phẩm linh khí, uy lực cực đại.

Dương Lăng nuôi dưỡng lưỡng đại ma đầu, còn có Tử Hư Kiếm Phù đầu bị kiếm này giáo thương, có thể làm cho Dương Lăng tổn thất thảm trọng không nói, còn bị nội thương. Dương Lăng đem tiểu kiếm cầm trong tay, lẩm bẩm nói: "Kiếm này tuyệt đối là thượng phẩm linh khí! Cũng bị người ta dùng trận pháp tế luyện qua."

Dương Lăng như cũ dùng kim quang đem dấu vết pháp tế trong Ngân Kiếm xóa đi, sau đó dùng nguyên khí thôi động, lập tức có một đạo kiếm quang ngân bạch sắc bén hùng hực cả động khẩu, so với tam bá phi đao uy thế cường đại hơn chỉ ít gấp đôi.

"Hảo kiếm!"

Dương Lăng không khỏi thốt lên tán thán, sau đó cẩn thận đem Ngân Kiếm thu hồi.

Lúc này, ánh mắt Dương Lăng rơi xuống trên mặt hoàng bố. Khối hoàng bố này nắm trong tay phi quyền phi ti, lấu cá nhẵn nhụi, giống như da người, không biết dùng cái tài liệu gì chế thành. Dương Lăng mở hoàng bố ra, mở to hai mắt tỉ mỉ nhìn rõ văn tự trên hoàng bố.

Văn tự cực nhỏ, nếu không phải Dương Lăng tu luyện ra nguyên khí, nhãn lực sắc bén mà nói, căn bản là không thể thấy rõ chữ nhỏ như vậy. Chỉ thấy trên hoàng bố hàng thứ nhất viết "Kinh Thần Cửu Phương" bốn chữ. Dương Lăng một đường đọc xuống, vừa mới bắt đầu đọc, Dương Lăng trên mặt biểu tình tràn ngập hiếu kỳ.

Chờ đọc được phân nửa, trên mặt Dương Lăng biểu tình đã chuyển sang khiếp sợ thật sâu; mà lúc đọc xong, trên mặt Dương Lăng thần sắc biến ảo bất định, tâm thần rung động thâm thúy, mặt không có chút máu.

"Kinh Thần Cửu Phương! Kinh Thần Cửu Phương! Quả nhiên là kinh động thiên địa quý thần, đan phương a!" Dương Lăng nhãn thần đăm đăm, thì thào tự nói.

Nguyên lai trên hoàng bố này ghi chép cửu phó đan phương, hợp xưng "Kinh Thần Cửu Phương". Sáng tạo Kinh Thần Cửu Phương là người có tiên tôn thân thể, kinh tài tuyệt diệu nhất vị kỳ nhân. Kỳ nhân này cùng một nữ tử thể gian yêu nhau. Nữ tử cảm kỳ thư họa không môn nào không đạt được "Thiên nhân hợp nhất" chí cao cảnh giới, cũng là một người thể gian tuyệt vô cận hữu kỳ nữ tử.

Đáng tiếc trời ghét hồng nhan, nữ tử trời sinh "Thái Âm Tuyệt Mạch", vô duyên với tiên đạo. Tiên tôn có vận cổ bất tử chi thân, mà nữ tử lại chỉ có vài thập niên thọ mệnh. Tạo hóa trêu ngươi, hai người mặc dù tình tảo, đây đó yêu nhau, nhưng chỉ có ngắn ngủi vài mươi năm thời gian.

Vị kỳ nhân kia nhất tâm muốn giữ gìn tướng mạo của vợ, vì vậy dùng pháp lực đem nữ tử đóng băng trong hàn tinh, sau đó dùng ba trăm năm nghiên cứu từ cổ chí kim đan phương, kỳ được. Công phu không phụ lòng người, vị kỳ nhân này nhiều lần trải qua thiên nan, vạn khổ, rốt cục đặt ra Kinh Thần Cửu Phương.

Kinh Thần Cửu Phương, danh như ý nghĩa, nó bao quát cửu phó đan phương. Chín đạo đan phương phân chia làm Nhân phương, Địa phương, Thiên phương ba đại giai đoạn, từng giai đoạn lại bao quát ba đạo đan phương.

Nhân phương cần lấy bảo khí cấp bậc đan lô luyện chế; Địa phương cần lấy đạo khí luyện chế; Thiên phương thì cần tiên khí cấp bậc đan lô luyện chế. Hơn nữa cửu phó đan phương cần linh dược, thuốc dẫn cùng với luyện chế điều kiện hà khắc không gì sánh được. Trong đó Nhân phương bao quát Hồ Bảo Dịch, Thần Long Âm, Cửu Dương Linh Đan tam đại đan phương; Địa phương bao quát Phong Lôi Đan, Thiên Nhất Thần Đan, Đại Diễn Đan tam đại đan phương; Thiên phương bao quát Thái Ất Kim Quang Đan, Đại La Thiên Đan, Thái Thanh Tạo Hóa Đan tam phương.

Dựa theo vị kỳ nhân kia suy nghĩ, hẳn phải luyện chế đan dược chính là có thể khiến người thường trực tiếp phi thăng thành tiên, nếu như thành công, hẳn có thể cùng tâm ái nữ nhân song túc song phi, vĩnh bất phân ly. Việc ấy có thể nói kinh thiên động địa, so với tu tiên vẫn đạo càng thêm nghịch thiên.

Tuy rằng Kinh Thần Cửu Phương là khó có thể luyện chế như vậy, nhưng vị kỳ nhân này chính bằng vào Địa Tiên Trường Sinh Cảnh cường hãn thực lực không ngừng sưu tập tài liệu, hoàn thành sáu đan phương phía trước, trong lúc kỳ nhân bắt đầu sưu tập Thiên Phương thuốc dẫn là lúc tảo ngộ kiếp nạn, bị tiên nhân chém giết, lúc đó ngã xuống.

"Thiên Phương khó khăn, khó với nghịch thiên!"

Đây là một câu nói cuối cùng vị kỳ nhân kia trước lúc lâm chung lưu lại. Kỳ nhân cử động, oanh động toàn bộ Tu Chân Giới ngày đó, thậm chí dẫn phát tiên giới rung động. Bởi vì Thiên Phương sở cần ba thuốc dẫn phân biệt là Tiên nhân đầu lô! Thái cổ chân nhân chi huyết! Viễn cổ đại thần chi nhãn!

Muốn lấy Tiên nhân đầu, nên kỳ nhân này tự nhiên cũng bị Tiên nhân chém giết. Về phần Thái cổ chân nhân cùng Viễn cổ đại thần, kỳ nhân này càng thêm không có cơ hội nhìn thấy.

Trên Hoàng bố ghi chép chín đan phương cùng kể lại quá trình luyện chế, còn có đan phương này tồn tại. Dương Lăng xem qua một lúc tay chân lạnh lẽo, hồi lâu còn chưa khôi phục bình tĩnh, tay cầm hoàng bố dờ ra.

"Vị tiên bối này thực sự là... Thực sự là gan lớn như trời a! Hắn muốn chém giết Tiên nhân! Còn có Thái cổ chân nhân, Viễn cổ đại thần, tuy rằng không biết hai cái sau là cái lai lịch gì, nói vậy không thể so với tiên nhân dễ đối phó a!" Dương Lăng bị chấn động đến tột đỉnh.

Tâm tư chậm rãi bình tĩnh lại, Dương Lăng lại bắt đầu nghi hoặc Lưu Đồng là từ địa phương nào đoạt được Kinh Thần Cửu Phương. Nhưng sau đó Dương Lăng cười khổ, thầm nghĩ: "Cho dù có người đoạt được Kinh Thần Cửu Phương, sợ rằng thể gian không có bất luận kẻ nào có thể đem luyện chế thành công. Chém giết Tiên nhân a, không thể thành Tiên, Tiên làm sao?"

Dương Lăng minh bạch, Lưu Đồng đoạt đan phương cũng vô pháp luyện chế, cho dù là trong Nhân phương đệ nhất phương hãn cũng không có năng lực luyện chế. Không nói cái khác, chỉ cần tìm được luyện chế đan dược Bảo Khí hạng nhất với khả năng của Lưu Đồng là thức thủ vô sách.

Dương Lăng cẩn thận thu cất hoàng bố, lại xuất ra Tử Hư Kiếm Phù kiểm tra, biết vô pháp chữa trị tiện tay đưa vào Ma Vực, chỉ khoảng nửa khắc bị kim quang luyện thành ba mai trung phẩm Linh Đan.

Xử trí hoàn tất, Dương Lăng xuất ra một quả thuốc về thượng phẩm huyết phù "Áo giác phù" đánh đến cái động khẩu. Nhất thời một trận quang ảnh biến ảo, từ bên ngoài nhìn lại, chỗ vị trí sơn động Dương Lăng biến thành một mảnh trơn trượt thạch bích. Nếu như là không có người chuyên môn phóng xuất thần thức tra xét, tuyệt không thể phát hiện có người ở trong động.

Dương Lăng vài ngày kế tiếp đã tọa tu luyện, đúng ba ngày thời gian mới khôi phục nguyên khí. Mà khi Dương Lăng khôi phục, phát hiện "Cực Quang" đang ngưng tụ huyết đan, tới hậu vẫn còn kém một chút.

Nguyên lai Cực Quang ba ngày nuốt mười mai thượng phẩm huyết đan, trong cơ thể tích góp từng tí một huyết khí thâm hậu. Linh hạc, linh cầm vốn thể chất cường hãn, thể chất so với nhân loại cường hãn gấp trăm lần, chỉ cần dành cho đủ đan dược, tiền kỳ tu luyện rất nhanh.

Dương Lăng hơi giật mình, nghĩ thầm: "Nếu Cực Quang có thể đi vào Luyện Khí Kỳ, ngày sau đối với ta cũng có bang trợ." Nghĩ đến đây, Dương Lăng lại tung ra ba mai Hồn Đan, loại đan thuốc về hạ phẩm Nguyên Đan, hiệu quả canh giá, đối với Cực quang nói: "Cực Quang, có thể kết thành Huyết Đan hay không, nhìn ngươi trẻ lại."

Cực Quang hai mắt nháy nháy: "Đại ân đại đức, Cực Quang nguyện bái Dương Lăng làm chủ nhân. Đa tạ chủ nhân ban thưởng đan dược!" Sau đó Cực Quang nuốt vào một quả Hồn Đan, sau đó nhắm mắt vận chuyển huyết khí quanh thân.

Khoảng chừng một khắc, Cực Quang lại nuốt vào viên Nguyên Đan thứ hai, mười cái hô hấp sau lại nuốt vào viên thứ ba. Lúc này, Cực Quang quanh thân bạch quang lưu chuyển liên tục, hai lỗ mũi phun ra luồng đạo hồng sắc huyết khí, phun xuất ba lần, sau đó trên thân thể Cực Quang linh vũ căn căn dựng thẳng lên. Tiếp đó bạch quang bỗng nhiên thu liễm, linh vũ kẻ sát thân thể, Cực Quang im ắng ngồi chồm hóm bất động.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Linh Lung Dược Hồ.

Dương Lăng biết Cực Quang ngưng tụ Huyết Đan đã tới thời khắc mấu chốt rồi, lặng lẽ ngồi một bên quan khán, cũng không quấy rối. Khoảng chừng quá một khắc chung, Cực Quang quanh thân bỗng nhiên phóng xạ ra quang mang trắng noãn chói mắt, nồng đậm nguyên khí cuộn cuộn phát ra, sau đó lại thu vào hạc thể.

"Chủ nhân, ta đã ngưng tụ Huyết Đan!" Dương Lăng trong đầu truyền đến thanh âm hưng phấn của Cực Quang.

Dương Lăng mỉm cười: "Tiếp tục tu luyện một lúc nữa nữa, để ổn định Huyết Đan."

Cực Quang gật đầu, tiếp tục đã tọa tu luyện.

Dương Lăng cũng dùng thời gian này tiếp tục nỗ lực giúp hai đại ma đầu khôi phục thực lực. Ba Tuần, Thấp Bà nhị ma thụ thương nghiêm trọng, không có một tháng thời gian đừng mơ tưởng khôi phục như lúc ban đầu. Dương Lăng biết rõ nuôi dưỡng ma đầu đối với bản thân rất trọng yếu, ma đầu thực lực tăng cường cực nhanh. Nếu có một ngày Dương Lăng có thể lấy Luyện Khí Kỳ tu vi, không chế lường tôn ma đầu có thực lực Chân Nhân Kỳ. Khi đó chỉ cần không gặp phải Pháp Sư hoặc có thể cùng Pháp Sư đối đầu cường ngạnh, Dương Lăng căn bản không có chỗ nào là sợ hãi.

Bởi vì hiểu rõ ma đầu lợi hại, Dương Lăng mới tức khắc quan tâm nhiều đến ma đầu. Lần này lưỡng đại ma đầu bị thương, tu vi tụt xuống, cảnh này khiến trong lòng Dương Lăng thập phần tiếc hận. Tưởng phải nhanh một chút đem ma đầu tiến nhập Linh Ma Cảnh Giới, chỉ cần đạt được Minh Ma trình độ. Ma đầu có thể sử dụng pháp khí, thực lực bội tăng, nếu không động một tí là mình trần thân trụ ra trận dễ dẫn đến bị thương.

Ba ngày sau, Dương Lăng cùng Cực Quang ly khai sơn động, tiếp tục hướng Đông đi tới.

Dương Lăng bị người truy sát, nội tâm phần hận. Nhưng Lưu Hóa, Lưu Tà hai người trong nội tâm cũng tràn ngập sợ hãi. Lưu Đồng đã đi sáu ngày rồi, lúc này còn chưa trở về. Lưu Hóa, Lưu Tà đều ý thức được Lưu Đồng nhất định xảy ra sự tình. Mà Dương Lăng thì lại có thể chạy, cũng không có khả năng kiên trì sáu ngày thời gian, hẳn là sớm bị giết chết.

Chuyện tình hai người muốn giết Dương Lăng chỉ nói cho Lưu Đông, không có nói cho thành viên hoàng tộc khác trong Thái Dịch Môn. Lúc này, hai người nội tâm đều cực kỳ sợ hãi. Nếu như Lưu Đông thực sự xảy ra sự tình, như vậy hai người hẳn cũng khó mà giấu, ít nhất cũng bị xử trí. Vì vậy luôn mãi lo lắng, hai người quyết định giữ kín không nói ra, tùy cơ ứng biến. Kể từ đó, ngược lại cấp cho Dương Lăng giảm thiểu rất nhiều phiền phức, chỉ ít Dương Lăng trước khi trở về không hề lo lắng có người truy sát.

Cực Quang tiến nhập Luyện Khí Kỳ, phi hành tốc độ gia tăng gấp mấy lần, một lần sai cánh là bay được cả mấy dặm, một ngày đêm có thể phi kỳ nghìn dặm đường. Cực Quang phi hành, Dương Lăng xuất ra ngọc giản kiểm tra bản nhiệm vụ hái thuốc.

Trên ngọc giản ghi rõ hai mươi tám loại linh dược đặc điểm cùng nơi sản sinh chủ yếu, hai mươi tám loại linh dược, vô luận Dương Lăng tìm được trong đó dù là một loại, mỗi khi tìm được tam chu linh dược thì tương đương một quả trung phẩm Huyền Đan công hiệu. Dương Lăng nếu có thể tìm được ba trăm mai linh dược, năm nay một trăm mai trung phẩm Huyền Đan công hiệu nhiệm vụ thì là hoàn thành viên mãn.

"Linh dược khó cầu, thuốc này không dễ dàng hái a!" Dương Lăng cảm khái. Linh dược rải ra các nơi Cửu Châu, vách núi hoặc vách đá, u cốc hoặc nước sâu, hái lấy thật ra là dễ, nhưng cái khó chính là ai cũng không biết linh dược sinh trưởng ở nơi nào, phải chậm rãi tìm kiếm. Hơn nữa chỗ linh dược sinh trưởng thường thường đều có độc trùng, mãnh thú thủ hộ. Dù sao linh dược không chỉ có đối với tu sĩ hữu dụng, mãnh thú, độc trùng cũng như vậy, thích ăn linh dược.

Linh hạc Cực Quang bay nửa ngày, trải qua ít nhiều sơn sơn thủy thủy. Dương Lăng còn muốn chuẩn bị tiếp tục đi tới, vẫn như ý định bay tới Đông Hải chư đảo mới dừng lại. Đột nhiên, Dương Lăng thấy phía dưới mơ hồ có kiếm quang chớp động, Dương Lăng trong lòng khẽ động, nghĩ thầm "Nơi này là núi hoang đất hoang, cũng không phải phạm vi Tiên Ma Môn phái thế lực, ta không bằng hạ xuống xem thử xảy ra chuyện gì."

Dương Lăng vỗ Cực Quang, bảo nó bay đi xuống. Cực Quang hai cánh nhất liễm, như thiểm điện hướng phía dưới hạ xuống. Một đường bay tới, Cực Quang thời gian bắt đầu không dám làm động tác quá mạo hiểm, sợ Dương Lăng ngồi không được. Nhưng sau lại phát hiện vô luận bay thế nào, Dương Lăng đều là không chút nhúc nhích. Sức sinh này là gan cũng lớn, thì triển các loại thủ đoạn, thoả thích bay lượn.

Sau một cái hô hấp, Cực Quang hạ xuống một sườn núi. Nơi đây liên miên vài trăm dặm đều là các loại cỏ dại thảo khấu sinh trưởng, mệnh mệnh vô bờ. Dương Lăng vừa rơi xuống đất, phía trước một đạo hoàng sắc kiếm quang bay tới gần. Dương Lăng chăm chú nhìn qua, trên mặt đất một đạo bóng trắng xuất ra một đạo ảo ảnh thật dài, dùng tốc độ cực nhanh cuộn cuộn, dĩ nhiên không thể so với phi kiếm.

Với nhãn lực của Dương Lăng, cũng chỉ có thể mơ hồ thấy loại chạy trốn là tiểu thú là một con bạch mao tiểu hồ ly, chỉ to bằng bàn tay. Tiểu hồ ly chạy trốn mặc dù nhanh, thế nhưng phía sau hoàng sắc kiếm quang cũng không chậm, càng đuổi càng gần.

Tiểu hồ ly tựa hồ ý thức được nguy hiểm, phát sinh sợ hãi kêu nhỏ. Dương Lăng giật mình phát hiện, tiểu hồ ly chạy trốn trong hai mắt đầm lệ lưng tròn, dĩ nhiên sợ đến phát khóc.

Dương Lăng nghĩ thầm "Đều nói hồ ly thông linh, con hồ ly này quả thực giống như người, cư nhiên bị dọa đến khóc!"

Dương Lăng khẽ nhíu mày, người khác bắt hồ ly, hẳn cũng không thêm hỏi. Bất quá trong lòng khó tránh khỏi cảm giác tiểu hồ ly này thật phần thương cảm, đối với chủ nhân kiếm quang kia sinh ra vài phần chán ghét.

Chính vào lúc này, hoàng sắc kiếm quang đảo qua, tiểu hồ ly chạy trốn chậm một chút, trên chân sau bị kiếm quang xé ra một lỗ hồng. Tiểu hồ ly hét lên một tiếng, nghiêng về phía trước chạy đi, tốc độ dĩ nhiên lại nhanh hơn vài phần, bất quá chung quy nhanh cũng không bằng kiếm quang.

Lúc này, trên mặt Dương Lăng lộ ra vẻ thương hại, nghĩ thầm "Người là dao, cá là thịt, thân là người yếu, cũng chỉ có tiếp thu bị người tàn sát đúng là số mệnh a. Ta Dương Lăng khi còn bé bị người khi dễ, ngày sau tuyệt không muốn làm người yếu!"

Nói chuyện bóng trắng hồ ly đang chạy bỏ mạng thấy được Dương Lăng, lại thấy được trên mặt Dương Lăng nhất mạt vẻ thương hại. Bỗng nhiên tiểu hồ ly này quay đầu, hướng Dương Lăng chạy tới, hoàng sắc kiếm quang cũng lập tức quay đầu xung kích tới.

Dương Lăng lấy làm kinh hãi, thú nhỏ này không phải là bị truy sát đến choáng váng chứ? Cư nhiên hướng mình chạy tới! Dương Lăng trước tiên cả kinh, sau đó vỗ túi bách bảo nang, phóng xuất một đạo Ngân Bạch kiếm quang xoay quanh trên đỉnh đầu. Kiếm quang này chính là chiến lợi phẩm Ngân Xà Kiếm giết chết Lưu Đông chiếm lấy.

Chủ nhân Hoàng sắc kiếm quang cũng là Luyện Khí nhị trọng tu vi, thấy Dương Lăng phóng xuất Ngân sắc kiếm quang khí thế bất phàm, nhất thời thất kinh, kiếm quang tới gần tốc độ hơi bị chậm lại. Tiểu hồ ly này thực sự là thông minh, thấy Dương Lăng không bắt nó, liền quấn lấy Dương Lăng, đứng ở phía sau Dương Lăng ba trượng ngoài, trừng trừng mắt linh động nhìn về phía hai người.

Dương Lăng cũng không để ý tới tiểu hồ ly này, chỉ là dừng ở trước Hoàng sắc kiếm quang. Hoàng sắc kiếm quang thấy tiểu hồ ly dừng lại, liền không hề tới gần. Mà ở ngoài mấy trăm trượng, một đạo nhân ảnh cấp tốc hướng bên này bay tới, chớp mắt công phu đã tới trước mặt Dương Lăng rồi.

Người đến là một gã thiếu niên, cùng Dương Lăng giống nhau đều là mười lăm, mười sáu tuổi, bất quá thiếu niên trên mặt tràn đầy cao ngạo, người vừa đến liền nhìn chằm chằm Dương Lăng hỏi: "Người là ai? Vì sao ngăn cản ta trốn nã yếu hồ?"

Dương Lăng vốn đối với thiếu niên đã có một tia chán ghét, lúc này thấy hắn bộ dạng trên cao nhìn xuống không khỏi cười lạnh một tiếng, nhượng mảy nói: "Rõ ràng ngươi đem kiếm quang bức ta trước, ngươi thấy ta ngăn cản ngươi lúc nào chứ?"

Thiếu Niên âm trầm cười, chỉ vào Dương Lăng lạnh lùng nói: "Người không lừa được ta! Từ ba ngày trước ta phát hiện dấu chân hồ ly, ẩn nấp ba ngày hai đêm mới nhìn thấy cái bóng nó. Ta phát hiện ra nó ngươi liền xuất hiện, nào có chuyện trùng hợp như thế? Nói thật cho ngươi biết, bản thân ta là Thái

Huyền Môn Long Hồ Đạo Tôn được đồng tọa hạ, phụng mệnh ra ngoài hái thuốc. Người nếu là thức thời thì nhanh mau tránh ra, nếu không đừng trách ta kiếm hạ vô tình!"

Nghe được "Long Hồ Đạo Tôn" danh đầu, Dương Lăng lấy làm kinh hãi. Trên《 Cửu Châu Chí 》 có ghi chép đối với các nhân vật Tiên môn trọng yếu, Long Hồ Đạo Tôn này am hiểu luyện đan, cách đây sáu mươi năm luyện ra chín mai Long Hồ Thần Đan. Long Hồ Thần Đan thuộc về tuyệt phẩm Thần Đan, trân quý dị thường, giá trị không thua một kiện bảo khí, có thể thấy được năng lực người này.

Hơn nữa Đạo Tôn bản thân là "Pháp Thần Kỳ" đại năng, trải qua chín lần thiên lôi tẩy luyện, thành tựu vô thượng "Thần Anh ", luyện được một trăm mười hai tôn hóa thân, mỗi cái đều thần thông quảng đại, là đệ nhất đại tiên đạo môn phái Thái Huyền Môn đều biết chính là nhân vật quan trọng.

Dương Lăng trong lòng tuy rằng giật mình, nhưng sắc mặt biểu tình bất biến, nghĩ thầm: "Hắn vừa đuổi theo tiểu hồ ly, là lúc trên mặt biểu tình vui mừng không gì sánh được, hưng phấn không gì sánh được, hình như gặp thiên đại hi sự. Sau đó hắn vừa thấy ta xuất hiện, lập tức vạn phần khẩn trương. Chỉ là một con hồ ly hà tất phải như vậy chứ? Lẽ nào phía sau tiểu hồ ly này có cái gì cái khác cổ quái chứ hả?" Lúc này, trong mũi Dương Lăng ngửi được một cỗ hương khí nhàn nhạt, hương khí này càng làm cho Dương Lăng nghĩ hoặc.

Dương Lăng tâm tư thận trọng, nghĩ đến các chỗ không hợp lý lòng nghi ngờ dần sinh, thầm nghĩ: "Ta trước tiên lừa hắn một cái!" Nghĩ tới đây, Dương Lăng về mặt trầm xuống, nét mặt hiển lộ ra vẻ tham lam: "Xem ra người cũng không ngu xuẩn! Người chỉ biết là người ẩn núp ba ngày hai đêm, sao lại không biết ta đã ở phía sau cách đó không xa ẩn núp ba ngày hai đêm!"

Thiếu niên sắc mặt đại biến, cả giận nói: "Ta chỉ biết! Người đừng mơ tưởng được Linh Lung Dược Hồ!" Thiếu niên nét mặt biểu tình cực hận, giận dữ, lập tức thôi động Hoàng sắc kiếm quang, tàn bạo về phía Dương Lăng giết qua.

Dương Lăng chỉ cảm thấy trong đầu "Oanh" một tiếng, Linh Lung Dược Hồ, cư nhiên là Linh Lung Dược Hồ! Vô luận là Tỳ Ma chân nhân ký ức, hay 《 Cửu Châu Chí 》 đều ghi chép, đều nói cho Dương Lăng biết Linh Lung Dược Hồ là yêu thú cực kỳ quý hiếm.

Linh Lung Dược Hồ trời sinh có được khứ giác linh mãnh không gì sánh được, trong vòng nghìn dặm là có thể nghe thấy được các loại mùi của linh dược. Bởi vậy dược hồ trời sinh lấy các loại linh dược làm thức ăn. Dược hồ số lượng rất thưa thớt, sợ rằng so với thế gian Trường Sinh Cảnh đại năng còn muốn ít hơn. Đồng thời dù là bắt được linh thú này cũng không thể thuần hóa, tin rằng nó sẽ được trốn thoát.

Đã có mấy trăm năm không có tu sĩ nào có thể bắt được Linh Lung Dược Hồ huấn dưỡng, các tu sĩ hầu như đã quên lãng linh thú này. Dương Lăng trăm triệu lần nghĩ không ra, hắn cư nhiên có thể hữu duyên đụng tới Linh Lung Dược Hồ. Nếu như có thể có được dược hồ bên người, hái thuốc đối với Dương Lăng mà nói liền không hề là việc khó. Bởi vì dược hồ biết ở đâu sinh trưởng linh dược, có dược hồ làm hướng đạo, tự nhiên ít chạy bậy vô số chặng đường oan uổng.

Dương Lăng không có thời gian khiếp sợ, bởi vì Hoàng sắc kiếm quang đã hung ác độc địa giết qua, thiếu niên đây là muốn đưa Dương Lăng vào chỗ chết. Linh Lung Dược Hồ trân quý khiến thiếu niên vô cùng khẩn trương, tâm tình không khống chế được, lúc này dĩ nhiên xoay mình sinh sát cơ, không nói hai muốn giết chết Dương Lăng.

Dương Lăng song mục bắn hàn quang, từ đỉnh đầu Ngân sắc kiếm quang hóa thành một đạo ngân hồng, “tì lằng lằng” mà nghênh đón. Nhất thời, Ngân, Hoàng lưỡng đạo kiếm quang đấu với nhau tại một chỗ. Hoàng sắc kiếm quang rõ ràng không địch lại Ngân sắc kiếm quang, ngay từ đầu đã toàn diện ngăn chặn Hoàng sắc kiếm quang.

Thiếu Niên trên mặt lộ ra lo lắng, toàn lực thôi động phi kiếm. Nhưng Hoàng sắc kiếm quang là trung phẩm linh khí, mà của Dương Lăng lại là thượng phẩm linh khí, hai cái thực lực chênh lệch thật lớn. Dương Lăng một bên thôi động phi kiếm, đồng thời trong lòng nghĩ hoặc, thầm nghĩ: "Người này nếu là dược đồng của đại nhân vật Long Hồ Đạo Tôn, trên người cho dù có Bảo Khí cũng không ngạc nhiên, vì sao phóng xuất ra một thanh uy lực giống phi kiếm như vậy?"

Trên thực tế, Dương Lăng chuẩn bị một khi không địch lại, lập tức quay đầu bỏ chạy, tuyệt đối không cùng đối phương lấy cứng đối cứng. Ai biết mình vừa lên lại đại chiếm thượng phong, hoàn toàn ép thiếu niên tới không thở nổi.

Lưỡng đạo kiếm quang đầu chỉ chốc lát, vốn vẻ mặt lo lắng của thiếu niên bỗng nhiên cười quỷ bí. Dương Lăng thấy vẻ mặt của hắn biến hóa, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, mơ hồ nhìn thấy một tia lục quang chợt lóe rồi không thấy. Sau đó mi tâm Dương Lăng đau đớn, một đạo Duệ Kim Chi Khí sắc bén không gì sánh được đâm vào đầu.

Cũng là Dương Lăng mạng lớn, Ma Vực của Dương Lăng cửa vào chính là mi tâm, là địa phương nguyên thần sống nhờ. Dương Lăng theo thói quen đem nguyên thần gửi trong kim quang ở trong Ma Vực. Vì thế đạo kim khí cương đâm vào mi tâm Dương Lăng liền kích phát Ma Vực, dẫn đến lục quang này trực tiếp chui vào trong Ma Vực.

Nếu như đạo kim khí không phải tinh tế như vậy, nếu như không phải kim khí công kích mi tâm Dương Lăng, như vậy Dương Lăng lúc này sợ rằng đã thân tử đạo tiêu. Lục quang này tên là "Lục Mi Châm ", người ta lấy lông mi luyện thành. Một khi bắn vào nhân thể, lập tức sẽ theo khí tức vận chuyển, cuối cùng đâm vào trong nội đan, khiến cho người bị hại thân tử đạo tiêu.

Một tia lục quang nhảy vào trong Ma Vực, tự nhiên bị kim quang bắt được, ngoan ngoãn huyền phù trong kim quang, là một cây lông mi tinh tế dài hai thốn, lục quang lỏng lẻo.

Dương Lăng thiếu chút nữa bị dược đan ám tử, trong lòng kinh sợ. Nhưng bỗng nhiên ngã ra phía sau, thẳng tắp té trên mặt đất. Đồng thời Ngân Xà kiếm quang cũng mất đi không chế, không hề cùng Hoàng sắc kiếm quang tranh đấu, hỗn loạn đất đá quay chung quanh "Thị thể" Dương Lăng đầy trời bay loạn.

Thiếu Niên "Ha ha" cuồng tiếu, bất chấp cái gì khác, tiếp tục thôi động kiếm quang hướng Linh Lung Dược Hồ đang sợ ngây người đuổi theo, lười nhìn qua "Thi thể" Dương Lăng. Tiểu dược hồ hét lên một tiếng, tiếp tục liều mạng chạy trốn. Lúc chạy trốn, nó linh tuệ, con người dĩ nhiên hiện lên một tia vui sướng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Dương Lăng "Thi thể".

Hoàng sắc kiếm quang đuổi theo ra hơn mười trượng, thiếu niên một bên tiếp tục thôi động kiếm quang, một bên muốn đi qua "Thi thể" Dương Lăng gỡ xuống mai "Lục Mi Châm" phóng ra. Lục Mi Châm bởi vì vô cùng nhỏ, thiếu niên bản thân thần thức lại yếu nhược, dẫn đến không không chế được pháp trận trong đó, hẳn cùng với Lục Mi Châm trong lúc này thần thức liên hệ thì lúc có lúc không, phải ngưng thần hồi lâu mới có thể khống chế. Nếu không có như vậy, thiếu niên ngay từ đầu đã đem Dương Lăng giết chết, tất không lãng phí miệng lưỡi hấp dẫn Dương Lăng chú ý để tranh thủ thời gian, mặc vận thần niệm cùng nỗ lực sản sinh cảm ứng với Lục Mi Châm.

Âm thanh Dược đồng cười nói: "Thật là chết tiệt, đây là kết cục do người đoạt dược hồ của ta!" Rồi thì thảo luận lắm bầm: "Lấy lại châm này xong, trước tiên trốn nã dược hồ rất quan trọng, bắt dược dược hồ, Đạo Tôn nhất thời vui vẻ nói không chừng ban thưởng cho ta vài mai Thần Đan, nhận ta làm chân truyền đệ tử!"

Dược đồng vẻ mặt hưng phấn, lập tức đuổi theo dược hồ. Khi dược đồng hưng phấn khoái trá, trên mặt đất Dương Lăng bỗng nhiên mở mắt, trong mắt hàn lãnh như băng. Giữa không trung Ngân xà kiếm quang đảo qua đi xuống, khoảnh khắc đem thiếu niên tước thành hai đoạn, miệng vết thương phun ra một đạo bạch quang phóng lên cao.

Dương Lăng lại phóng xuất một đạo hắc quang, mà đầu Ba Tuần một chút quần lấy bạch quang. Bạch quang này là Huyết Đan đan khí thiếu niên tu luyện, bỏ đi thật đáng tiếc, kéo vào trong kim quang, có thể luyện ra một quả thượng phẩm Linh Đan.

Giết thiếu niên xong, Dương Lăng nhảy mạnh lên, sau đó nhìn lại, dược hồ sớm chạy trốn không thấy tăm hơi, chỉ có thể mơ hồ thấy xa xa có Hoàng sắc kiếm quang vô chủ bay loạn trên không, không biết làm sao.

Dương Lăng lấy dược bách bảo nang của thiếu niên, sau đó thu lại Hoàng sắc kiếm quang, chôn thi thể thiếu niên rồi ngồi trên lưng Cực Quang hướng đông nam bay đi. Bay trăm dặm hơn, Dương Lăng gặp một tòa tiểu sơn phong cao cao, nửa đất nửa đá. Lúc này sắc trời đã tối, Dương Lăng bảo Cực Quang hạ xuống trên núi, sau đó mở ra một tòa thạch động tạm thời nghỉ chân.

Dương Lăng bảo Cực Quang ra ngoài động hộ pháp, sau đó đem Hoàng sắc kiếm quang phi kiếm luyện hóa, sau đó bắt đầu nghiên cứu mai phi châm trong kim quang. Dương Lăng cũng không biết, "Lục Mi Châm" là do Long Hồ Đạo Tôn dùng chính lục mi mao tu luyện thành pháp khí, thuộc về thượng phẩm Linh Khí. Ngày trước Long Hồ Đạo Tôn một thời hưng khởi, một hồi luyện cứu cứu tám mươi một mai Lục Mi Phi Châm, đều tiện tay đưa cho môn hạ đệ tử, dược đồng.

Lục Mi Châm này phóng ra thì vô thanh vô tức, bởi vì khí tức yếu ớt, người khác còn chưa có cảm giác cũng đã trúng châm mà chết, ác độc không gì sánh được. Long Hồ Đạo Tôn luyện tám mươi một mai Lục Mi Châm, cũng không biết âm chết bao nhiêu cao thủ. Nếu không phải Dương Lăng mạng lớn, vừa khi mi tâm mở ra Ma Vực, lúc này cũng đã thành châm hạ vong hồn.

Lục Mi Châm đã bị kim quang luyện hóa, Dương Lăng mở bàn tay ra, một đạo lục châm rơi vào trong tay. Dương Lăng sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm phi châm tinh tế này, nghĩ thầm: "Thiếu chút nữa mình đã chết! Thứ này thực sự là thâm độc, hoàn toàn không có cảm giác bị nó công kích!"

Dương Lăng hướng Lục Mi Châm đưa vào một tia nguyên khí, phi châm lập tức biến hóa thành lục mạng tiêm tế, như có như không, ngay cả linh khí sản sinh cũng cực kỳ yếu ớt, không dễ dàng bị người ta phát hiện. Thậm chí Dương Lăng thông qua nguyên khí cùng Lục Mi Châm thành lập liên hệ cũng rất khó khăn, phải ngưng thần một đoạn thời gian mới có hiệu quả. Dương Lăng rốt cục cũng minh bạch thiếu niên vì sao ngay từ đầu không dùng Lục Mi Châm bắn chết mình, bởi vì Lục Mi Châm thực sự không thể khống chế.

Ngày đó khi Dương Lăng trúng châm, tuy rằng trong lòng kinh hãi không gì sánh được, nhưng cuối cùng giả bộ bị trúng châm mà chết đi. Dương Lăng không hiểu được trên người thiếu niên có đúng hay không còn có cái pháp khí cùng thủ đoạn thâm độc gì, thẳng thắn giả chết đánh lén đối phương một bả.

Quả nhiên thiếu niên này không thể so với Dương Lăng có ký ức Tự Ma chân nhân kinh nghiệm phong phú không gì sánh được, đơn giản, bị Dương Lăng một kiếm chém đôi thân thể.

Kỳ thực nhất chiêu này của Dương Lăng cũng có kẽ hở, nếu như thiếu niên tính cảnh giác cao, một khi cảm giác được cùng phi châm mất đi liên lạc, như vậy có khả năng sản sinh vô cùng hoài nghi. Phá hủy Lục Mi Châm bản thân khó có thể cảm ứng, mất đi cảm ứng là sự tình thường có, thiếu niên tịnh không cảm thấy kỳ quái. Hướng hồ Lục Mi Châm trong Thái Huyền Môn có uy danh rất lớn, đệ tử dược Lục Mi Châm không biết âm chết qua bao nhiêu người, chẳng bao giờ thất thủ, dẫn đến dược đồng Thái Huyền Phái đối với uy lực Lục Mi Châm tín nhiệm vô điều kiện, phi châm phóng ra, hẳn sẽ cho rằng Dương Lăng đã chết, không chút nào có một chút hoài nghi.

"Ngày sau có Lục Mi Châm, dù là gặp phải Trúc Cơ Kỳ tu sĩ cũng không phải sợ hãi, nhất âm nhất tử!" Dương Lăng cắn răng cười nhạt.

Sau đó, Dương Lăng đem bách bảo nang của dược đồng gì đó đều lấy ra kiểm tra. Nhưng tâm tình ứ đọng phát hiện dược đồng này là một kẻ nghèo hèn, ngoại trừ hộp ngọc tồn giữ linh dược, cũng chỉ có vài mai trung phẩm Huyết Phù, không có vật gì khác.

Dương Lăng không biết dược đồng này chỉ là một gã ngoại môn đệ tử, bình thường giúp Đạo Tôn trông coi dược viên. Nhân vì dược viên gần đây thiếu khuyết vài vị linh dược, dược đồng xung phong nhận việc ra ngoài tìm dược, Long Hồ Đạo Tôn bên người có một gã luyện đan đệ tử, lúc này mới mượn hẳn một quả Lục Mi Châm phòng thân.

Được đồng cũng chỉ có chuỗi "Hoàng Phong Kiếm" này cùng Dương Lăng đầu kiếm coi như khá tốt, uy lực cùng Xích Hồng Kiếm tương đương.

Bất quá tuy nói được đồng tương đối nghèo, nhưng Dương Lăng cũng không phải không có thu hoạch. Năm sáu mươi hộp ngọc đều phóng đầy linh dược, trong đó có ba vị vừa vận đứng trong hai mươi tám loại linh dược Dương Lăng phải hái.

Dương Lăng thu cất linh dược, Hoàng Phong Kiếm, sau đó đem không gian túi của dược đồng trực tiếp luyện thành một quả Huyết Đan. Làm xong tất cả, Dương Lăng nhớ tới con hồ ly dược hồ kia, thầm nghĩ: "Nếu như bên người ta có con dược hồ cũng không sợ chạy lung tung khắp nơi."

Miên man suy nghĩ một trận, Dương Lăng đang chuẩn bị tu luyện, bỗng nhiên trong đầu vang lên thanh âm Linh hạc Cực Quang: "Chủ nhân, ta nhìn thấy tiểu hồ ly kia, nó đang len lén hướng bên này nhìn qua. Hạnh! Tiểu đồng tây này đã cho là ta nhìn không thấy nó, nó lại không biết chúng ta linh hạc con mắt sắc bén vô song, dù là buổi tối cũng có thể thấy rõ ngoại vài trăm dặm."

Dương Lăng trong lòng khẽ động, nói: "Cực Quang, ngươi đi bắt mấy con dã vật chúng ta nướng ăn, đã lâu không ăn cái gì."

Cực Quang tuân mệnh, vỗ cánh bay lên, đi bắt con mồi. Cực Quang bay đi không lâu sau, Dương Lăng trong mũi nghe thấy được một cỗ khí mùi thơm ngát. Thứ hương khí này Dương Lăng ban ngày nghe thấy quá, khi đó dược đồng dùng Hoàng Phong Kiếm trầm bị thương dược hồ, Dương Lăng tự như nghe thấy được loại hương khí này.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kế hoạch hợp tác.

Dương Lăng thờ dài một tiếng, quay ra ngoài động nói rằng: "Tiểu hồ ly, ta biết ngươi rất thông minh, hiểu tính người, ta nghĩ hẳn là có thể nghe hiểu ta nói gì chứ?"

Thật lâu, bên ngoài tĩnh lặng không nhúc nhích.

Dương Lăng lại nói: "Các ngươi Lung Linh Dược Hồ trời sinh hi hữu, trong vòng nghìn dặm là có thể nghe thấy được khí tức linh dược. Trăm nghìn năm qua, một khi có một hai con như vậy xuất hiện, lập tức sẽ bị người ta đi tìm, tìm được sẽ khống chế để sử dụng. Lại nói tiếp, các ngươi cũng thực sự là đáng thương."

Ngoài động vẫn như cũ không hề động tĩnh.

"Tiểu hồ ly, ngươi hẳn là rất thông minh, biết ta nói là có ý gì. Ngươi mỗi ngày lo lắng cùng với hải hùng như vậy, chẳng bằng tìm một người có thể tin nhiệm hợp tác." Dương Lăng mỉm cười, "Ta cử một ví dụ, nếu như cùng với ta hợp tác, ngươi tiểu hồ ly sau này chỉ cần nhận phương vị linh dược, mà ta thì phụ trách công tác nguy hiểm hái thuốc. Chờ hái được linh dược, chúng ta một bên phân nửa, được không?"

"Đương nhiên, trước tiên là ngươi phải tin nhiệm ta, bất quá muốn cho ngươi tin nhiệm ta, đây thực sự là khó làm a..." Dương Lăng thờ dài một tiếng, hình như đã vô kế khả thi.

Vẫn không hề động tĩnh, Dương Lăng tiếp tục tự quyết định: "Kỳ thực ta biết ngươi ở bên ngoài, ngươi bị thương, chảy máu, ta có thể nghe thấy được hương khí trên người ngươi. Vì thế nếu như ta đuổi theo ra, như người kia lúc ban ngày như nhau sử dụng kiếm quang truy ngươi, ngươi chạy trốn được sao?"

Bên ngoài truyền đến một tiếng kêu nhỏ sợ hãi, sau đó an tĩnh lại.

Dương Lăng không khỏi có cảm giác buồn cười, tiểu hồ ly này không biết là thông minh hay ngu ngốc, cũng dám chạy đến trước cái động khẩu. Dương Lăng hiểu được dược hồ trời sinh có thể nghe được tiếng người, nhanh nhạy không gì sánh được, bởi vậy mới nói ra một phen như vậy.

Dương Lăng tâm tư tĩnh tế, hiểu được nếu không vì tiểu hồ ly đối với mình ngày hôm nay sản sinh hảo cảm, tuyệt đối sẽ không chạy đến cái động khẩu này, bởi vậy mới thăm dò thử, nếu như tiểu hồ ly không thêm nhìn hẳn mới nói cách khác.

"Ngươi không nên sợ, ta sẽ không tróc nã ngươi. Nếu như ngươi nghĩ ta là người xấu, đối với ngươi không tốt, ngươi lập tức có thể ly khai. Nếu như ngươi nghĩ phương thức hợp tác ta nói là được, như vậy, mời ngươi hiện thân. Ta nơi này có không ít đan kinh, ngươi có thể sẽ thích."

Dương Lăng nhìn đầu từ trong kim quang lấy ra ba mai hạ phẩm Linh Đan, Linh Đan này chính là đạo Truyền Âm Phù của Tử Hư Môn Lý Phong luyện hóa mà thành. Đan dược vừa xuất hiện, lập tức tản mát ra nồng nặc mùi thơm ngát.

Rốt cục, ngoài động truyền đến một tiếng kêu nhỏ, một con tiểu hồ ly khá ái to bằng bàn tay cần cần dục dục mà tham tiến nửa đầu, trên con mắt nước mắt lưng tròng. Dương Lăng nhất thời minh bạch, ngày hôm nay ban ngày tiểu hồ ly không phải muốn khóc, mà là trời sinh là có một đôi mắt ngập nước như thế, lừa gạt người ta chết không đền mạng.

Dương Lăng tận lực làm cho động tác thật nhẹ nhàng mềm nhẹ, thông thả xòe bàn tay ra, ba mai Linh Đan trong suốt xuất hiện. Tiểu hồ ly vươn đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm môi, thử thăm dò, từng bước một hướng Dương Lăng đến gần. Nó bị thương, nhu cầu cấp bách cần linh dược bổ sung tổn thất linh huyết. Mà phương viên trong vòng nghìn dặm không có một gốc cây linh dược, trái lại khắp nơi trên đất đầy hung cầm ác thú, tiểu hồ ly lo lắng cho mình kiên trì không được, nhất khắc ăn linh dược.

Gần, càng gần hơn, tiểu tử kia dò xét hai lần đầu đều tự lùi về sau. Mà Dương Lăng trầm được khí huyết, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Ngoài động mây trầm trọng, Cực Quang sớm bay trở về, mỏ chim hạc như một cánh tay ngậm lấy đại xà. Lúc này Cực Quang lẳng lặng mà nhìn chăm chú vào cái động khẩu, nó nhãn lực vô cùng tốt, thấy được tiểu hồ ly, cũng thấy được Dương Lăng động tác. Cực Quang rất thông minh, lập tức hiểu được Dương Lăng bảo mình ra ngoài là có bản ý, đó là lo lắng mình làm cho dược hồ sơ quá chạy mất.

Thời gian hình như đình trệ xuống, rốt cục, tiểu hồ ly rất nhanh chớp một quả đan dược, sau đó như thiểm điện chạy ra ngoài động. Dương Lăng không có chút ý tứ đuổi theo, mà là thờ dài một tiếng, lầm bầm nói: "Có cơ hội thật tốt hợp tác, cư nhiên không biết quý trọng." Sau đó nhắm mắt lại chuẩn bị đã tọa luyện khí.

Dương Lăng mới nhắm mắt lại, tiểu hồ ly lại xuất hiện, lúc này đây nó lớn mật đi tới trước mặt Dương Lăng ngồi xuống, chăm chăm nhìn bàn tay Dương Lăng. Dương Lăng mở mắt ra, cười nói: "Linh Đan của ta rất trân quý, người không theo ta hợp tác, ta sẽ không tặng cho người ăn."

Tiểu hồ ly cúi đầu, hình như đang tự hỏi, một lúc lâu, nó không quá tình nguyện mà gật gật cái đầu. Dương Lăng cười nhẹ, mở bàn tay ra. Tiểu hồ ly này ăn uống thật lớn, liên tục đem hai quả Linh Đan còn lại ăn luôn, nhưng bộ dạng như là còn chưa đã.

Dương Lăng trong lòng lấy làm kinh hãi: "Khó lường! Nó ăn như pháp vậy, ta hái linh dược sợ rằng cũng không đủ cho nó ăn!" Trong miệng lại nói: "Tiểu hồ ly, thương thể của người giống như không tốt, nếu muốn ta giúp người băng bó?"

Dược hồ cùng Dương Lăng trong lúc này tựa hồ đã thành lập tín nhiệm, lần này không còn có do dự, lập tức nhảy đến trên bàn tay Dương Lăng.

Tiểu hồ ly này, nhẹ như không có gì, trách không được gọi Lung Linh Dược Hồ. Dương Lăng tỉ mỉ quan sát tiểu hồ ly, tiểu hồ ly da lông là trong suốt màu sắc sáng trắng, đuôi ngắn lại nhỏ, chia ra hai nhánh, lòng bàn tay dược hồ cùng đuôi có hai nhánh.

Dương Lăng chuyển qua tay khác, phát hiện trên đùi dược hồ kiếm thương còn đang chảy máu. Dược hồ lấy linh dược làm thực phẩm, cũng dẫn đến máu trong cơ thể cực kỳ bồi dưỡng, ăn chứa thật lớn linh tính. Một khi thụ thương, thương thương phải khá lâu mới có thể khép lại, cũng là một cái khuyết điểm trí mạng của Lung Linh Dược Hồ.

《Cửu Châu Chí》 kể lại, Lung Linh Dược Hồ thụ thương, phải dùng Linh Đan lăn qua vết thương mới xúc tiến khép lại. Dương Lăng nghĩ thầm: "Mà thôi, nếu đã nguyện ý theo ta hợp tác rồi, ta cũng chỉ có thể nhìn đau mà dùng một quả Linh Đan."

Dương Lăng bàn tay vuốt một cái, từ trong kim quang lấy ra một quả Linh Đan, tuyệt phẩm Linh Đan!

Dương Lăng chỉ có một quả tuyệt phẩm Linh Đan, chính là luyện hóa Lưu Đông nguyên đan mà có. Ngoài ra còn có một quả thượng phẩm Linh Đan, luyện hóa huyết đan của dược đồng mà thành. Ngoài ra, Dương Lăng cũng chỉ còn có sáu mai trung phẩm Linh Đan, là do luyện hóa Kim Cương Hộ Thể Linh Phù cùng Tử Hư Kiếm Phù mà có.

Ngoài ra ba mai hạ phẩm Linh Đan, vừa rồi đều rơi vào cái miệng tham ăn của tiểu hồ ly.

Tuyệt phẩm Linh Đan vừa xuất ra, tiểu hồ ly lập tức trừng lớn con mắt ngập nước, đầu lưỡi phấn hồng không để yên dược liếm liếm đôi môi.

Dương Lăng khần trương cầm chặt Linh Đan, vội vàng nói: "Không có thể như vậy cho người ăn, cần nó giúp người khép lại vết thương." Nói xong, đem Linh Đan đến miệng vết thương tiểu hồ ly nhẹ nhàng cuộn lại. Lăn qua một chút, Dương Lăng giật mình phát hiện Linh Đan nhỏ một vòng. Mới lăn một chút, lại nhỏ một vòng, liên tiếp lăn chín lần, Linh Đan to bằng hạt châu còn lại như hạt đậu tương, hiển nhiên đều bị vết thương tiểu hồ ly hấp thu. Mà vết thương tiểu hồ ly hấp thu đại lượng linh khí thì như kỳ tích vết thương cấp tốc khép lại, trên sách ghi chép quả nhiên không sai.

Dương Lăng mở to hai mắt nhìn chăm chăm Linh Đan trong tay còn lại như hạt đậu tương, sau đó thờ dài một tiếng, đem phóng tới bên mép tiểu hồ ly: "Không nhiều lắm, tiện nghi cho người."

Tiểu hồ ly kêu một tiếng hoan hỉ, không chút khách khí há mồm liền đem tàn dư tuyệt phẩm Linh Đan nuốt hết.

Chương 23: Huyền Âm Tuyệt Liên.

Lung Linh Dược Hồ tuy rằng thông linh, dù sao cũng không phải nhân loại, khi Dương Lăng dành cho nó cũng đủ ngon ngọt, tiểu hồ ly lập tức mở rộng tín nhiệm, cùng Dương Lăng có vẻ thập phần vô cùng thân thiết, ở trên hai vai Dương Lăng gọi tới gọi lui. Dương Lăng cũng mặc cho tiểu hồ ly càn quấy, trong nội tâm vui sướng không gì sánh được. Ngày sau có Lung Linh Dược Hồ bang trợ, hái thuốc sẽ không là cái việc gì khó.

Dương Lăng bàn tay khẽ vuốt da lông sáng loáng của tiểu hồ ly, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: "Người ngày sau đi theo bên người ta, ta cấp cho người một cái tên mới đúng. Các tu sĩ đều gọi các người là Lung Linh Dược Hồ, chúng ta có tiện nghi sẵn, ta sau này gọi người là Linh Lung, người nguyện ý không?"

Tiểu hồ ly kêu nhỏ vài tiếng, bộ dạng không giống phản đối, nó tựa hồ đối với cái tên cũng không nói gì, gọi cái gì đều có thể.

Dương Lăng gật đầu: "Ta sau này bảo người là Linh Lung."

Dương Lăng buổi chiều đã tọa tu luyện, mãi đến trời sáng ngời, mới chuẩn bị mang tiểu hồ ly tiếp tục hướng đông đi tới. Thế nhưng Dương Lăng mới vừa ra khỏi động, tiểu hồ ly liền hướng Dương Lăng nhẹ nhàng kêu to vài tiếng, sau đó nhảy xuống khỏi vai Dương Lăng, hóa thành một đạo bóng trắng về phía hướng tây nam chạy đi.

Chạy một khoảng cách, Linh Lung lại dừng lại chờ Dương Lăng, hiển lộ ra thái độ lo lắng. Dương Lăng lập tức minh bạch, tiểu hồ ly nhất định muốn mang mình đi chỗ nào đó, lẽ nào nó nghĩ được mùi linh dược? Dương Lăng vội vã đi tới, bám theo sau Linh Lung.

Linh Lung chạy quá nhanh, Dương Lăng đuổi theo vài dặm sau phải ngồi trên Cực Quang mới có thể theo kịp nó. Một người một hồ đi được hơn hai trăm dặm, Linh Lung đứng ở phụ cận một cái gò đất thấp bé, bắn khoả, trong ánh mắt hiển lộ ra tham lam cùng thần sắc sợ hãi.

Dương Lăng hạ xuống lưng hạc, nhìn lướt qua thỏ khâu, vẫn chưa nhìn ra chỗ dị thường gì, hỏi tiểu hồ ly: "Linh Lung, người dẫn ta tới nơi này, chính là bởi vì ... thỏ khâu này?"

Tiểu hồ ly kêu nhỏ vài tiếng, hai cái móng vuốt nhỏ tả hữu trên dưới khoa tay múa chân nửa ngày, Dương Lăng cũng không hiểu được ý tứ của nó. Dương Lăng cười khò một tiếng, rồi nhìn thẳng vào thỏ khâu nhìn một hồi, hỏi: "Linh Lung, người có phải muốn nói, phía dưới thỏ khâu này có linh dược hay không?"

Dương Lăng đang suy đoán, Lung Linh Dược Hồ đối với linh dược cảm thấy hứng thú, tiểu hồ ly ba ba chạy tới, nguyên nhân có khả năng là nơi đây có linh dược. Linh Lung nghe xong trước gật đầu, sau đó lại lắc đầu, móng vuốt nhỏ bé tiếp tục khoa tay múa chân một trận, kêu to vài tiếng.

Đáng tiếc Dương Lăng lại nghe không hiểu, cười nói: "Mặc kệ là cái gì, nói chung người thích gì đó, có đúng hay không?"

Bây giờ thì Linh Lung gật đầu, nhưng đôi mắt ngập nước lộ ra bộ dạng rất sợ hãi. Dương Lăng trong lòng rung mình, lại hỏi: "Trong thỏ khâu có yêu vật?"

Dương Lăng tuy rằng tu tiên không lâu, nhưng tiếp thu được từng trải nhân sinh lại rất nhiều, một chút đã hỏi tới điểm quan trọng. Linh Lung lần thứ hai gật đầu, hiển nhiên Dương Lăng nói trúng rồi.

Dương Lăng nhíu mày suy tư. Có thể khiến Linh Lung khẩn trương như vậy, bên trong có gì đó nhất định khó đối phó. Đồng thời, phía dưới thỏ khâu cũng nhất định cất giấu loại linh dược gì đó mà Linh Lung thích. Dương Lăng đánh giá sự nguy hiểm của việc này, do dự trong chốc lát, cuối cùng quyết định đi xuống phía dưới thỏ khâu nhìn một cái.

Nơi đây hoang vắng, không có vết chân người, Dương Lăng suy đoán ẩn thân phía dưới thỏ khâu không phải yêu thú, thì là Cương thi, hai loại này có khả năng lớn nhất. Nhưng trước khi tiến nhập, Dương Lăng cũng chỉ là suy đoán, không thể phán đoán chính xác được.

Mặc kệ là yêu thú hay Cương thi, cái nào cũng không dễ đối phó gì, Dương Lăng thận trọng lo lắng. Nếu như vận khí tốt, có thể thuận lợi tiêu diệt yêu vật, bắt được gì đó Linh Lung thích. Nếu như vận khí không tốt, có thể bị yêu vật tiêu diệt, Dương Lăng lo lắng chính là loại khả năng này.

"Phú quý hiểm trung cầu, Linh Lung ngày sau giúp ta hái thuốc, ta nhận được thiên đại là chỗ tốt, dù là Đạo Quân, Đạo Tôn cũng không nghe nói ai có được Lung Linh Dược Hồ. Nếu như có thể bắt được gì đó Linh Lung thích, tiểu tử kia ngày sau tất nhiên càng thêm ý lại vào ta, đơn giản là sẽ không ly khai."

*(Phú quý hiểm trung cầu: Tìm phú quý trong nguy hiểm ND)

Ý niệm trong đầu vòng vo mấy vòng, Dương Lăng rốt cục quyết định mạo hiểm thử một lần, vạn nhất mà sai, cùng lắm thì mau chóng chạy ra. Đến lúc đó có ma đầu bang trợ kéo dài thời gian, Dương Lăng tin tưởng nắm chắc thoát ra được. Vì vậy thân thủ vỗ một cái, Ngân Xà Kiếm hóa thành nhất lưu ngân quang hướng mặt đất chui xuống. Đất cát đều ném lên không trung, chỉ chốc lát đào ra một cái động lớn.

Động sâu mấy trượng, vừa nhìn vào bên trong, u u ám ám không biết bao sâu, đồng thời động khẩu thổi ra một cỗ hàn khí âm trầm. Hàn khí thổi đến trên

người Dương Lăng, Dương Lăng chịu không được rung mình một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Âm khí thật mãnh liệt! Tám phần mười có Cương thi tác quái."

Linh Lung hồ thối lui vài bước, sợ hãi không muốn lại gần. Dương Lăng lấy ra một đạo Hộ thể linh phù phù trên người. Nhất thời, quanh thân Dương Lăng bốc lên một cỗ hồng sắc quang diễm, bức khai âm khí. Linh phù này là một quả "Xích Diễm Hộ Thể Linh Phù", Dương Lăng trầm sát Lư Đồng thu được, Xích Diễm Hộ Thể Linh Phù là một trong số đó.

Linh phù này uy lực của nó cùng Kim Cương Hộ Thể Phù ngày ấy Bạch Liên thi triển là tương đương, đều là trung phẩm linh phù.

"Linh Lung, người cùng Cực Quang ở bên ngoài chờ ta, không nên chạy loạn." Dương Lăng phân phó một tiếng, rồi khom lưng chui vào sơn động.

Dương Lăng khom lưng đi được năm, ba trượng, động khẩu tà tà nghiêng xuống phía dưới, xuyên thấu qua linh phù diễm quang, Dương Lăng thấy rõ vị trí động khẩu đang đứng ở phía trên huyết mộ, bị kiếm quang rớt cuộc đã thông.

"Quả nhiên là huyết mộ, quái vật bên trong không thể nghĩ ngờ tất nhiên là Cương thi!" Gánh nặng trong lòng Dương Lăng liền được giải khai, so sánh với yêu vật khác, chỉ cần không gặp phải cao giai, Cương thi tương đối dễ đối phó. Cương thi đa số trí tuệ thấp, tuy rằng lực phòng ngự rất mạnh, nhưng không am hiểu viễn trình công kích, thường thường dùng phi kiếm là có thể giải quyết được.

Dương Lăng đem kiếm quang đảo qua phía trước, ngân bạch sâm sâm kiếm khí chạy một vòng, cơ bản đã thấy rõ cấu tạo trong huyết mộ. Mộ thất hình vuông, không gian rất lớn, được mai táng ở đây người sinh tiền tất nhiên là đại nhân vật, quý tộc, quan viên là ít.

Huyết chia làm hai tầng, Dương Lăng thấy chỉ là tầng thứ nhất, ngoại trừ một ít vật bồi táng đã phong hoá, có hơn mười bộ xương cốt, nằm lộn xộn các nơi, Dương Lăng suy đoán bọn họ sinh tiền đều là người tuần táng.

Quan sát một hồi, Dương Lăng từ chớp đỉnh huyết nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Dương Lăng tuy đã là Luyện Khí Kỳ tu sĩ, thế nhưng không có khả năng khống chế kiếm quang phi hành, bằng không hẳn cũng sẽ không tìm Cực Quang làm tọa kỵ. Ngự kiếm phi hành tiêu hao nguyên khí rất lớn. Dương Lăng muốn ngự kiếm phi không, trước hết phải đem Huyết Đan hoàn toàn chuyển hóa thành nguyên khí. Sau đó mượn nguyên khí thâm hậu đã thông chu thân huyền khiếu, tích góp toàn bộ nguyên khí.

Tới cái thời gian kia rồi, Dương Lăng chỉ ít đã là Luyện Khí tam trọng tu sĩ. Luyện Khí tam trọng là một cái cánh cửa, qua cánh cửa này liền có thể ngự kiếm phi không, thực lực cũng đề thăng một bậc. Luyện Khí tam trọng, là phải đã thông chu thân ba trăm sáu mươi lăm cái huyền khiếu chủ yếu. Mỗi khi đã thông một chỗ huyền khiếu, trong cơ thể nguyên khí sẽ thâm hậu một phần.

Đợi cho ba trăm sáu mươi lăm huyền khiếu toàn bộ đã thông, tu sĩ mới có thể khai thủy ngưng tụ Nguyên Đan, Nguyên Đan nhất thành thì coi như bước một chân vào Trúc Cơ Kỳ. Trúc Cơ Kỳ tu sĩ bắt đầu ngưng luyện nguyên thần, chờ nguyên thần luyện thành viên mãn sinh động "Linh Đan". Sau đó nguyên thần cùng nguyên khí tương hồi, Linh Đan cùng Nguyên Đan dung hợp, long hô giao hồi, thủy hỏa tương tế, kết thành "Long Hô Kim Đan", trở thành Chân Nhân.

Đương nhiên, Dương Lăng lúc này cảnh giới cách Chân Nhân, Trúc Cơ Kỳ còn xa, phải dùng mãnh tinh tiến mới có hi vọng đạt được.

Dương Lăng hai chân chấm đất, lập tức đem Ngân Xà kiếm quang hướng mặt đất khoan xuống, "Tì lã lã" một trận quái hưởng, từ mặt đất hiện ra một cái động lớn. Trong nháy mắt, một đạo sương trắng mãnh liệt lao ra, lãnh liệt nùng đậm.

Dương Lăng thất kinh, la: "Không tốt!"

Dương Lăng liếc mắt nhìn thấy vụ khí xuất ra là do quý thủy linh khí ngưng tụ mà thành, âm khí quá nặng, một khi nó cận thể, sợ rằng hộ thể quang diễm cũng kiên trì không được bao lâu. Mắt thấy lãnh vụ cấp tốc bức qua, Dương Lăng linh cơ khẽ động, nguyên thần trong nháy mắt đem "Huyền Minh Kỳ" trong kim quang tây luyện phóng xuất.

Huyền Minh, Bắc Phương thủy thần, thống suất thiên bắc, chưởng quản nhất phương, là Thái Cổ chi thần. Với Đông Phương Cú Mang, Nam Phương Chúc Dung, Tây Phương Nhục Thu, các chưởng quản nhất phương, dân gian từ cổ chí kim vẫn tế tự tứ đại thần linh này, thanh danh lan xa.

Kỳ này nếu xưng Huyền Minh Kỳ, hẳn là có thể điều động thủy linh khí. Dương Lăng tâm niệm khẽ động, nghĩ đến loại khả năng này. Trong tay hắc quang chớp động, Dương Lăng đem Huyền Minh Kỳ đón gió run lên, nhất thời trưởng thành một trượng cao, kỳ thượng hắc quang lóe ra.

Dương Lăng hiểu được làm sao mượn Huyền Minh Kỳ hiệu lệnh Quý Hồn, cũng không biết làm sao dùng nó chế ngự thủy khí. Nhưng Huyền Minh Kỳ vừa ra tới, trên mặt cờ lập tức khai ra cái động khẩu lớn bằng nắm tay người. Cái động khẩu tựa hồ đi thông vô hạn xa xa, đen thui thui nhìn không thấy đáy.

Kiểm quang chui ra cái động khẩu vụ khí cuồng phun, hóa thành một đạo bạch sắc khí long tiến vào trong hắc động trên Huyền Minh Kỳ. Cuộn cuộn không ngừng quý thủy linh khí bị hút ra, sau đó dùng mãnh nhập vào trong Huyền Minh Kỳ.

Dương Lăng giật mình nhìn Huyền Minh Kỳ, hẳn tuy rằng nghĩ đến Huyền Minh Kỳ mới có thể khắc chế quý thủy, nhưng không ngờ tới nó cư nhiên sinh mãnh như vậy. Lúc này, trên mặt cờ hắc quang thỉnh thoảng cổ đặng, tựa hồ có vật gì muốn xông phá hắc quang, phá kiến mà ra.

Quý thủy linh khí bị thu nạp gần một khắc chung dần dần chuyển thành mỏng manh, cuối cùng vụ khí tiêu tán. Mặc dù có Quý thủy linh khí lao ra cái động khẩu, nhưng đã vô pháp đối với Dương Lăng tạo thành uy hiếp. Dương Lăng suy đoán, phía dưới huyết mộ tất nhiên có một linh tuyến. Bởi mộ thất không biết phong bế bao nhiêu năm, linh tuyến sản sinh Quý thủy linh khí đều ngưng lại trong mộ thất, hình thành cỗ quý thủy linh vụ cực điểm nồng nặc

mới vừa rồi.

Tích súc Quý thủy linh khí một khi bị Huyền Minh Kỳ hút khô, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng tái sản sinh loại linh khí nồng nặc này. Dương Lăng thu hồi Huyền Minh Kỳ, Ngân Xà kiểm quang tiền phương mở đường, đi tới trước cái động khẩu kiểm tra.

Phía dưới động quả nhiên có một cái quan tài, chỉ là nắp trên quan tài đã mở, bên trong không có thi thể. Mà trong quan tài có một đạo bạch sắc vụ khí như ngón tay cái từ mặt đất bốc lên, hình thành một đạo bạch sắc khí trụ.

Phía dưới khí trụ là một con suối, chung quanh đã hình thành một trượng phương viên ao nhỏ, trên mặt hồ nước hơi nước âm trầm lạnh thấu xương. Mặt nước phồng mở tam phiến trắng nõn, ngọc phiến như lá sen, tam phiến lá sen nâng lên một đóa liên hoa chưa mở ra. Hoa này cỡ ngón út, tinh nhuận như ngọc. Gần hồ nước ngồi xếp bằng một Cương thi thân phi kim sắc áo giáp. Cương thi này thủy mi nhắm chặt, vẫn không nhúc nhích.

Dương Lăng trên mặt biểu tình vui buồn lẫn lộn, vui chính là nộ hoa sen mà hắn nhận biết, là ba trăm năm nảy mầm, ba trăm năm sinh trưởng, ba trăm năm nở hoa như linh vật, tên là "Huyền Âm Tuyết Liên". Thủy linh khí vốn là âm thuộc tính mười phần, Quý thủy linh khí là chí âm trong thủy linh khí, gọi là Huyền Âm khí.

Huyền Âm Tuyết Liên chỉ có thể sinh trưởng tại nơi Huyền Âm khí nồng hậu, chín trăm năm mới thành, cực kỳ hiếm thấy. Càng vì diệu hơn chính là, Huyền Âm Tuyết Liên là thuốc dẫn của rất nhiều đan dược, thể gian hi hữu. Nó mặc dù không bằng diệu dụng Thất Tinh quả, nhưng là linh vật cực khó có được.

Đồng thời vui vẻ là, bên hồ nước đầu Cương thi cũng khiến Dương Lăng cảnh giác. Cương thi là một loại yêu vật, chỉ có tại nơi cực kỳ đặc thù dưới điều kiện đó mới hình thành. Thường thường là người chết ngực có bất bình chi khí, mất đi tam hồn mà lưu thất phách, sau khi nơi táng thân có địa khí nồng nặc dưỡng thi, dẫn đến Cương thi hình thành.

Cương thi cũng có ba bảy loại, thấp nhất là Cương thi, không có trí tuệ, tứ chi cứng ngắt. Ngoài ra còn có Minh thi, bởi thu nạp âm khí, trong thi thể linh khí tràn đầy, không sợ nhật quang, có thể hoạt động ban ngày như thường. Trờ lên có Linh thi, thi thể sản sinh linh tính, tự có trí tuệ. Trên Linh thi là Phi thi, có thực lực cấp tu sĩ Chân Nhân, trong cơ thể dưỡng ra "Thi đan". Mà trên Phi thi có Pháp thi, Cương thi, Thiên thi, Tà Thần bốn cái đẳng cấp. Tuy rằng đẳng cấp bất đồng, tên gọi cũng bất đồng, nhưng tu sĩ vẫn theo thói quen gọi chung Cương thi.

Bên hồ nước Cương thi có thể ngồi xếp bằng, tứ chi cũng không cứng ngắt, nó chỉ ít là đầu Minh thi, thậm chí có thể Linh thi, Phi thi. Dương Lăng hiện nay còn không thể phán đoán tu vi Cương thi này.

Vừa thấy Cương thi này, ý niệm trong đầu Dương Lăng thay đổi thật nhanh, không dám đơn giản xuất thủ. Còn Cương thi vẫn ngồi ngay ngắn bất động, cũng không ngừng đầu lên, làm cho người ta không nắm chắc Cương thi rốt cuộc là cái cấp bậc gì.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngũ hành Linh anh.

Bỗng nhiên, trên mặt hồ nước một trận ba động, một con cá chép bạch sắc to bằng bàn tay trời lên mặt nước, sau đó trên thân cá bạch quang lóe ra một cái, bỗng nhiên hóa thành một anh nhi trắng nõn cao mấy thốn, đi trên mặt nước ngồi xuống trên lá Tuyết Liên.

Lúc này, Cương thi rốt cục mờ mắt, lộ ra một đôi mắt sâu lục sắc. Cương thi này khuôn mặt khô, hốc mắt hãm sâu, trong mắt hiện ra tất cả đều là tham lam, lại thêm vẻ sợ hãi, gắt gao nhìn chăm chăm vào anh hài (trẻ nhỏ, trẻ mới sinh).

Trong động khẩu, con mắt Dương Lăng bỗng nhiên tròn to, trong lòng kêu lên: "Thủy Linh anh!"

Thủy Linh anh là một trong Ngũ hành Linh anh, thiên địa có ngũ khí, kim mộc thủy hỏa thổ, Ngũ hành linh khí thường thường có thể thai nghén thành vật thần kỳ. Nếu cấp Pháp Sư tu sĩ có ngã xuống, thì có thể bảo trì nhất mật chân linh bất diệt, lang thang trong thiên địa, trong lúc đó tìm kiếm một đường sinh cơ.

Nếu như có vận khí tốt, chưa mất đi chân linh có thể tìm kiếm đến địa phương có Ngũ hành linh khí sung túc, mượn nơi đó chân linh ngưng tụ tu luyện, sản sinh các loại thuộc tính Ngũ hành Linh anh. Có Mộc Linh anh, Kim Linh anh, Thủy Linh anh v...v...

Linh anh đều cực kỳ hiếm thấy, Tự Ma chân nhân sống mấy trăm tuổi cũng chẳng bao giờ gặp qua Linh anh, chỉ từ trong điển tịch biết được đại khái. Không nghĩ tới Dương Lăng cư nhiên thấy loại Linh anh trong truyền thuyết này, trong nháy mắt thấy Thủy Linh anh, Dương Lăng bỗng nhiên nhớ lại trong Kinh Thần Cửu Phương, trong đó có nhất phương luyện chế "Đại Diễn Đan", luyện chế đan này cần thuốc dẫn là "Ngũ hành Linh anh" luyện chế ra

"Nguyên Anh Đan". Đại Diễn Đan cấp bậc đã là siêu việt tuyệt phẩm Thần Đan, tiếp cận gần với Tiên Đan. Ngũ hành chuyển hóa, sinh sôi không ngừng, mới là đại diễn.

Nguyên nhân chính là như vậy, Đại Diễn Đan luyện chế thập phần trắc trở. Không nói linh dược khó cầu, luyện chế đan dược đạo khí cũng không dễ tìm kiếm, thường thường là ở các Đại Tiên Môn, Ma Tông trấn phái chi bảo. Đan này phải tìm kiếm đủ Ngũ hành Linh anh cũng đã làm cho người ta phải đau đầu. Mà Ngũ hành Linh anh số lượng cực kỳ thưa thớt, ngay cả một cái cũng không dễ tìm được, huống chi muốn tìm đến năm? Hơn nữa sau khi tìm được còn phải đem Linh anh luyện hóa thành Nguyên Anh Đan, Nguyên Anh Đan thuộc về thần cấp đan dược, quá trình luyện chế dễ thất bại quá phiêu lưu, chỉ có năm thành khả năng là luyện thành.

Nếu Dương Lăng không có xem qua Kinh Thần Cửu Phương, đồng thời kết hợp Tụ Ma chân nhân ký ức, lúc này sợ rằng còn nhận thức không ra thân phận anh nhi này. Chỉ thấy anh nhi này ngồi vào lá sen, bỗng nhiên trong mắt để lộ ra nhất mạt hung quang, một đôi hàn quang lóng lánh hướng động khẩu có Dương Lăng nhìn qua. Nó tròn trịa nhỏ bằng một ngón tay của Dương Lăng, vốn đang ngồi bất động Cương thi bỗng ngừng đầu, một đôi mắt xanh lè tràn ngập hung tàn quang mang, hung hăng hướng Dương Lăng trợn trừng.

Nhất thời, một cỗ sát ý bao phủ toàn bộ Dương Lăng. Dương Lăng kinh ngạc, thầm nghĩ: "Cổ quái! Cương thi cư nhiên phục tùng mệnh lệnh Linh anh, đây là có chuyện gì?" Linh anh này thực lực rất yếu, không phải là đối thủ của Cương thi a.

Dương Lăng dù là thông minh cũng nghĩ không ra, Thủy Linh anh xuất hiện so với Cương thi còn muốn sớm hơn. Khi đó Cương thi vừa dưỡng ra thi khí, Linh anh thừa lúc Cương thi còn yếu, mới hạ cấm chế trong cơ thể Cương thi. Kể từ đó, Cương thi tuy rằng dần dần cường đại, dù Cương thi tu luyện thành Linh thi, nhưng vẫn bị quản chế bởi Linh anh.

Cương thi bỗng nhiên nhảy dựng lên, cư nhiên nhảy lên cao mấy trượng, thẳng tiến tới động khẩu bức qua, thế như sấm sét. Dương Lăng ánh mắt ngưng động, tay vung về phía trước, Ngân Xà Kiếm kiếm quang "Tì" một tiếng tiến lên. Dương Lăng nhìn thấy Cương thi không thể phi hành, nhưng đã có trí tuệ, gần như là... Linh thi.

"Bồng!"

Linh thi bạo khởi một tầng thi khí nồng nặc, ngăn chặn kiếm quang. Linh thi cũng bất quá là thực lực Luyện Khí Kỳ tu sĩ, thế nhưng lực phòng ngự rất cường hãn, phi kiếm phổ thông khó đã thương. Bất quá Ngân Xà Kiếm là một thanh thượng phẩm linh khí, uy lực cực đại, kiếm quang nhất giao, lập tức đem thi khí phá nát một tầng.

Linh thi phát ra một tiếng quái khiếu, bị kiếm quang bức quay về mặt đất. Ngân Xà Kiếm được thế không buông tha cho nó, kiếm quang sắc bén hướng nó chém tới. Sầm sầm kiếm khí vây quanh Linh thi, chỉ chớp lát đem hộ thể thi khí của Linh thi diệt sạch. Tiếp đó kiếm quang quay tròn, chém rớt đầu Linh thi.

Ngay cổ Linh thi lao ra một cỗ kinh thiên sát khí, hóa thành một đạo hắc khí bắn về phía cái động khẩu, hung lệ phi thường. Dương Lăng không chút kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đỉnh đầu bắn ra một đạo hắc quang, mà đầu Ba Tuần há mồm đem hắc khí này nuốt chửng. Hắc khí này hoàn toàn là nộ sát khí, vừa đứng đề Ba Tuần lớn mạnh.

Linh thi sinh tiền là một tướng quân, mỗi một trận chiến giết hàng trăm vạn, bởi vậy trong lòng ngực sát khí tận trời, sau khi biến thành Cương thi. Cỗ sát khí này thập phần cường đại, Ba Tuần vừa mới nuốt vào, thân thể lập tức trưởng đại, khóa ma đan trong cơ thể liền to bằng cái đầu người, so với trước khi thụ thương còn lớn hơn gấp ba có thừa.

Trên lá sen Linh anh lấy làm kinh hãi, tay nhỏ bé chỉ vào Dương Lăng oán độc mà nói: "Tiểu bối, đợi ngày sau ta ra ngoài, nhất định sẽ đem ngươi trừ hồn luyện phách, dày vò cho đến chết!" Trên nét mặt đầy vẻ hung tàn làm cho người ta phát sợ.

Nói xong, Linh anh nhảy vào trong linh tuyến biến mất.

Linh anh nói lời ác độc khiến Dương Lăng mi tâm giật giật. Ngũ hành Linh anh ngày sau một khi tìm được ký thể thích hợp, thì tốc độ tu luyện so với tu chân phổ thông nhanh hơn vô số lần, Tu Chân Giới từng có một Ngũ hành Linh anh dùng hơn trăm năm thời gian ngắn ngủi tu thành Đạo Tôn chi thể, tiêu dao mấy nghìn năm.

Dương Lăng trên mặt lộ ra một tia dữ tợn, thầm nghĩ: "Ngươi tưởng tôi giết ta, ta ngày hôm nay đành phải giết ngươi!" Nói Dương Lăng nhảy đến nhị tầng mộ thất, lấy ra Huyền Minh Kỳ, đem kỳ hướng về linh tuyến bắn ra khí trụ.

Tức thì, Huyền Minh Kỳ lần thứ hai sản sinh hấp lực cường đại, một cái u u minh minh, hắc động bằng nắm tay xuất hiện tại trên mặt cò, tham lam hấp thu Quý thủy linh khí.

Phàm là dưới linh tuyến nhất định đều có một cái linh mạch, có linh mạch quy mô nhỏ, có linh mạch thật lớn. Linh mạch nhỏ có khả năng chỉ có vài dặm, linh mạch lớn thì ngàn vạn dặm, quanh co khúc chiết. Linh anh này dám đối với Dương Lăng nói ngạo, đó là băng vào linh mạch khúc chiết sâu xa, căn bản không lo lắng Dương Lăng có thể bắt được nó.

Bất quá lúc này Dương Lăng chỉ cần lấy Huyền Minh Kỳ hút khô linh mạch này, bức ra Linh anh.

Huyền Minh Kỳ sản sinh hấp lực càng lúc càng lớn, nguyên bản khí trụ bằng ngón tay thô giờ biến thành như cái đuôi người a, khi dần dần tăng lớn lên. Dương Lăng đứng ở một bên gắt gao nhìn chăm chăm khí trụ, chỉ cần Linh anh vừa xuất hiện, sẽ lập tức bắt lấy nó.

Sau khi lớn mạnh ma đầu Ba Tuần mở to đôi cự nhãn, cười quái dị mọi thời khắc chuẩn bị phát động. Một khắc chung quá đi, rồi hai khắc chung đi qua,

gần nửa canh giờ, một đoàn bạch ảnh cùng một đạo thanh quang song song bay ra. Ba Tuần nhanh như điện quang đem tất cả bao lại, đem Linh anh, thanh quang đồng thời cuốn vào trong kim quang.

Cùng một thời gian, Huyền Minh Kỳ cũng đình chỉ thu nạp, khôi phục như lúc ban đầu. Dương Lăng xuống chút nữa xem, ao nhỏ đã tiêu thất không còn, chỉ lộ ra một cái khe trên mặt đất. Trong nháy mắt con suối khô cạn, lá sen Huyền Âm Tuyết Liên héo rũ, nhưng liên hoa lại rực rỡ buông ra.

Huyền Âm Tuyết Liên đem toàn bộ sinh mệnh lực cung cấp cho đóa hoa, khiến cho nó nở ra. Dương Lăng đại hi, vội vã hái Huyền Âm Tuyết Liên để vào trong hộp ngọc để bảo tồn. Dương Lăng lo lắng cho Linh Lung bên ngoài, không hề dừng lại dù chỉ chốc lát, nên thu lại Huyền Minh Kỳ, nhanh chóng thoát ra ngoài huyết.

Ngoài thổ khâu, tiểu hồ ly đang ba ba ngồi dưới đất chờ Dương Lăng. Dương Lăng vừa hiện thân, Linh Lung lập tức vui mừng kêu một tiếng, hóa thành một đạo bóng trắng nhảy lên trên vai Dương Lăng, cái mũi nhỏ không ngừng mà ngửi tới ngửi lui, sôi nổi nhẹ giọng kêu lên.

Dương Lăng rất tức cười, vội vã lấy ra hộp ngọc. Linh Lung hướng liên hoa trong hộp ngọc nhất hấp, trên liên hoa lập tức có một đạo bạch quang bị Linh Lung hút vào trong mũi, sau đó tiểu gia hóa thoải mái mà ngậm khẽ một tiếng.

Dương Lăng nhìn lại liên hoa, đã hoàn toàn khô héo, linh khí mất hết. Dương Lăng kinh ngạc, không nghĩ tới Linh Lung lại dùng loại biện pháp này nuốt linh dược, việc này ngay cả trên Cửu Châu Chí cũng không ghi chép. Linh Lung hồ cừ nhiên có thể trực tiếp hấp thu tinh hoa linh dược, mà không phải như trong tưởng tượng của Dương Lăng đem toàn bộ linh dược ăn tươi.

Linh Lung hút linh khí Tuyết Liên xong, lười biếng ghé vào trên vai Dương Lăng, không muốn nhúc nhích. Dương Lăng đem ôm vào trong ngực, cỡi Linh hạc tiếp tục hướng Đông phi hành, quyết định đem nhiệm vụ hái thuốc hoàn thành trước.

Khi Cực Quang cấp tốc phi hành, là lúc Dương Lăng bắt đầu ngưng thần quan sát Linh anh cùng đoàn thanh quang trong Ma Vực.

Lúc này, Linh anh vẻ mặt sợ hãi bị nhốt trong kim quang, khẽ động cũng không động được. Dương Lăng đem thần thức bắn xuyên qua, lập tức cảm ứng được thần niệm của Linh anh: "Tiểu bối, mau buông ta ra! Bằng không ngươi sẽ hối hận!"

Dương Lăng trong lòng cười nhạt, cũng không cùng Linh anh nói nhảm nhiều, kim quang cuộn lại, quanh thân Linh anh bắt đầu nhè nhẹ khói đen bốc lên ra bên ngoài. Gần một cái hô hấp, một quả đan dược to bằng con ngươi xuất hiện. Đan dược này mặt ngoài có anh nhĩ ngũ quan rõ ràng, không ngừng thổ nạp, phun ra nhè nhẹ linh khí lượn lờ.

Dương Lăng thở ra một khẩu lãnh khí, trong lòng kêu lên: "Đây là Nguyên Anh Đan! Tuyệt phẩm Thần Đan!"

Dương Lăng căn bản không dự định có thể luyện ra Nguyên Anh Đan, chỉ là Linh anh nếu không chết, ngày sau có thể uy hiếp an toàn bản thân, bởi vậy Dương Lăng quyết định trước tiên đem nó luyện hóa. Luyện hóa thì Linh anh đã chết, nó muốn trả thù cũng không có cơ hội. Dương Lăng đã bắt được Linh anh, sẽ không dự định để nó sống sót.

Nhưng khiến Dương Lăng trăm triệu lần không tưởng được, chính là Nguyên Anh Đan cừ nhiên lại luyện thành, mà lại là tuyệt phẩm Thần Đan! Tuyệt phẩm Thần Đan trân quý thế nào Dương Lăng biết rõ, đồng thời, lúc này Dương Lăng bỗng nhiên ý thức được kim quang căn bản là nhất kiện nghịch thiên luyện đan bảo vật. Trước đây kim quang có thể đem linh phù luyện thành Linh Đan, có thể đem Lưu Đồng luyện thành Linh Đan, Dương Lăng tuy rằng kinh hỉ, nhưng không chấn động. Nhưng lúc này, Dương Lăng triệt để chấn kinh rồi.

"Tuyệt phẩm Thần Đan a! Chỉ có nói Khí Đan Lô mới có thể luyện chế ra đan dược, thành đan chỉ nhật, thần đồ thiên kinh, quần ma nhiễu loạn, thậm chí còn có thể trời giáng dị triệu. Như vậy, quý giá quý hiếm đan dược, kim quang lại đơn giản mà luyện chế thành công, hơn nữa luyện ra Thần Đan không mang theo một tia khói lửa, tinh thuần thiên nhiên.

"Ngày sau ta có kim quang cùng Linh Lung, cái đan dược gì mà không thể luyện chứ?" Dương Lăng bỗng nhiên nghĩ vậy rồi ngửa mặt lên trời cười dài, hẳn thậm chí nghĩ đến, mình có nên khải dĩ luyện chế Kinh Thần Cửu Phương hay không? Đây là nghịch thiên nghịch thần cái thể kỳ phương.

Vẫn tự trên Hoàng bố ghi chép, Nhân Phương có thể trực tiếp trợ giúp con người kết thành Long Hồ Kim Đan; Địa Phương có thể giúp người kết thành Thần Anh; Thiên Phương càng có thể làm cho nhục thân thành thánh, bạch nhật phi thăng!

Dương Lăng tâm tư kích động, một lúc lâu mới bình tĩnh. Linh Lung Dược Hồ là đồng tử hái thuốc thể gian tối hoàn mỹ, mà còn lại Thần Đẳng phát sinh kim quang là luyện đan đại sư tốt nhất. Hai cái tương hỗ phối hợp, Dương Lăng luyện đan tốc độ có thể so sánh với tu sĩ khác nhanh gấp trăm lần, nghìn lần!

Kích động tâm tình chậm rãi khôi phục lại, Dương Lăng đem ánh mắt hướng về đoàn thanh quang. Thanh quang này là linh tuyến "Tuyền nhãn", được gọi là "Tuyền tâm", là nơi phát nguyên linh tuyến. Tuyền nhãn ở cực sâu trong linh mạch, cùng địa khí tiếp thông, bị Huyền Minh Kỳ cường đại dùng hấp lực hút ra.

Dương Lăng đối với các loại tuyền nhãn không hiểu biết nhiều, tịnh không nóng nảy luyện chế, trước tiên khiến kim quang tạm thời bảo tồn. Quan sát một lúc, rồi Dương Lăng rời khỏi Ma Vực, cỡi hạc tiếp tục đi về phía Đông.

Cửu Châu đại địa, diện tích khôn cùng, ngang dọc hằng mấy nghìn vạn dặm. Căn cứ Linh hạc Cực Quang mà tính ra, Thái Dịch Môn cách Đông Hải chỉ ít mười nghìn dặm đường. Không có mười ngày nữa tháng, Dương Lăng dừng mơ tưởng đến nơi.

Dương Lăng có Linh Lung Dược Hồ, cũng không nóng nảy chạy đi. Gặp phải địa điểm thích hợp tu luyện, sẽ khiến Cực Quang hạ xuống mặt đất, luyện

khí đã tọa, ăn đan dược. Như vậy thông thả mà đi được ba ngày, hôm nay Dương Lăng đi vào một mảnh rừng rậm rộng lớn.

Mới vừa vào sâm lâm phúc địa, hốt nhiên thấy phía trước có đạo ma khí phóng lên cao, chẳng biết có bao nhiêu Ma Ảnh tầng tầng lớp lớp hiển hiện. Dương Lăng trong lòng kinh dị, thầm nghĩ: "Lẽ nào có người tu luyện ma công, thế nào ở đây lại có nhiều thiên ma như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thiên cơ thiếu nữ.

Thấy ma khí này hung ác, Dương Lăng vốn vô ý đi tới, dự định lên qua tiếp tục đi về phía Đông. Để không kinh động chủ nhân ma khí, Dương Lăng còn cố ý bảo Cực Quang bay thấp một chút. Vậy mà, Linh hạc vừa bay thấp, phía dưới bỗng nhiên vọt lên một mảnh ô quang.

Cực Quang bị ô quang xông tới, thiếu chút nữa cắm đầu xuống phía dưới. May mà Cực Quang đã đi vào Luyện Khí Kỳ, miễn cưỡng chống đỡ, mang Dương Lăng chậm rãi hạ xuống. Trong ô quang khí lưu dày đặc, Cực Quang Linh hạc bay lên thập phần khó khăn, bốn phía ô mang vây phủ thấy không được cả bàn tay.

Dương Lăng vừa sợ vừa giận, lập tức phóng xuất Ngân Xà kiếm quang bảo vệ quanh thân, đợi Cực Quang hạ xuống đất, lạnh lùng nói: "Văn bối chỉ là trên đường đi qua nơi đây, vô ý mạo phạm, xin tiền bối để văn bối rời đi."

Dương Lăng tự xưng "Văn bối", hạ thấp tư thái, nhưng chung quanh vẫn như cũ khí vụ mang mang tĩnh lặng không có hồi âm. Dương Lăng tuy rằng phần nộ, nhưng cũng không có cách nào. Trong hắc khí truyền ra cường liệt pháp lực ba động, điều này làm cho Dương Lăng tâm trầm xuống phía dưới.

Hắc khí mang mang bát ngát, hiển nhiên là nhất kiện pháp bảo, bằng không không có uy lực thật lớn như vậy. Dương Lăng biết là mình không may trùng hợp đụng vào pháp bảo, chính chủ nhân pháp bảo cố ý đem mình lưu lại, nếu là vì vậy, thì tình huống càng không ổn.

Ngân Xà Kiếm kiếm quang bắn ra, đem hắc vụ bức ra vài thước, nhưng Dương Lăng vẫn không nhìn thấy gì xa xa. Dương Lăng phần nộ khản trương, trong lòng Linh Lung "Hô hô" la lớn, không chút nào biết Dương Lăng gặp nguy hiểm.

Nghiên cứu hắc vụ trong chốc lát, Dương Lăng phát hiện hắc vụ dùng thiên thượng vân khí luyện thành, nhưng trong đó có một loại vật chất hỗn loạn kỳ dị, kết dính không thể tách ra. Thôi động kiếm quang, Dương Lăng chậm rãi đi tới trước, hôm nay chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Đi trong hắc vụ, Dương Lăng chỉ có thể nhìn những vật gần trước mắt thôi, bất quá hấn càng không ngừng đi tới phía trước, dần dần cũng đi được rất xa. Vừa vòng qua mấy cây cổ thụ, Dương Lăng mơ hồ thấy phía trước có hai bóng người, trong tai nghe được "Di" một tiếng, sau đó một đạo hồng quang hướng Dương Lăng như điện bắn tới, phát sinh "ti ti" âm thanh kỳ quái.

Hồng quang to bằng ngón tay, uy thế bức người, sắc bén phi thường. Dương Lăng trong lòng kinh hãi, vội vã thôi động Ngân Xà kiếm quang hộ thể. Với kiến thức của Dương Lăng, mà nói thì Hồng sắc kiếm quang chỉ ít thuộc về cấp bậc Bảo Khí. Hơn nữa đối phương có thể luyện thành kiếm quang phẩm chất bằng ngón tay, sợ rằng đã kết thành Long Hồ Kim Đan, là Chân Nhân cảnh giới.

Trong lúc nguy cấp, Dương Lăng nghĩ không ra chuyện gì xảy ra. Chợt thấy trước mắt sáng ngời, cùng Linh hạc Cực Quang tiến nhập vào một địa phương. Chu vi mười trượng phương viên rõ ràng sáng sủa, mà mười trượng phương viên bên ngoài thì vụ khí um tùm, tựa hồ vụ khí đều bị một cỗ lực lượng thần bí ngăn trở bên ngoài.

Dương Lăng ánh mắt lưu chuyển, phát hiện chung quanh tám phương hướng đều cắm một cây trận kỳ, tám cỗ huyền ảo lực lượng từ trên trận kỳ phát ra, đan vào thành một đạo bình chướng, cùng nhau ngăn trở chung quanh thân Dương Lăng trong phạm vi mười trượng. Mà trung ương tám cây trận kỳ, trước người Dương Lăng cách đó không xa đang ngồi xếp bằng một Hồng y thiếu nữ.

Thiếu nữ dung mạo cực đẹp, thân thể xinh đẹp linh lung, so với Bạch Liên ngày đó nhìn thấy cũng không kém bao nhiêu, chỉ là nàng sắc mặt tái nhợt, tựa hồ thân thể rất suy yếu. Lúc này, thiếu nữ liếc mắt quét qua Dương Lăng, nhân nhạ hỏi: "Người làm sao có thể xông vào thiên trướng này?"

Dương Lăng bỗng nhiên tiến nhập nơi đây, trong lòng vốn có vài phần khản trương, thấy thiếu nữ này không có ác ý, trong lòng hơi buông lỏng, vội hỏi: "Vừa rồi là cô nương cứu tại hạ sao? Đa tạ cô nương viện thủ tương trợ."

Lúc Hồng sắc kiếm quang giết tới Dương Lăng, là thời khắc nguy cơ, Dương Lăng bỗng nhiên bị trận pháp kéo vào trận nhãn. Nếu không có như vậy, Dương Lăng lúc này không chết cũng sẽ trọng thương, hậu quả không tính được.

Thiếu nữ cúi đầu ho khan vài tiếng, nét mặt thanh tú lộ ra thần sắc chán ghét, nàng tựa hồ rất ghét ho khan, nhưng lại không thể không chế. Ho khan một

không, chờ ta phá Bát Cực trận của ngươi, nhất định đem ngươi trừ hồn luyện phách, đủ mọi dân vật mà chết!"

Dịch Chân lãnh tĩnh cười nhạt trả lời: "Hoàng Cường, tưởng dễ phá vỡ Bát Cực trận sao, với pháp lực ngươi hai người, chỉ ít cũng cần một tháng. Đến lúc đó gia phụ đã sớm nghe mà tới rồi, khiến cho ngươi hai người biết uy lực Tru Tiên kiếm trận."

Ngoài trận truyền đến một tiếng hừ lạnh hung hăng, không nói lời nào, tựa hồ thập phần sợ hãi "Tru Tiên kiếm trận".

Dương Lăng sắc mặt dần dần khó coi, đôi mắt hai đại cao thủ Kim Đan, hẳn ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, lại càng không thể chạy trốn. Dương Lăng lúc này cũng rất cục mịch bạch Doanh Vô Thường vì sao phải hạ sát thủ, tự nhiên là sợ Dương Lăng sau khi rời khỏi đây hướng Thiên Cơ Cung mật báo, đưa tới Thiên Cơ Cung chủ, phóng xuất Tru Tiên kiếm trận.

Đối với uy danh Tru Tiên kiếm trận, Dương Lăng sớm từ Tự Ma chân nhân ký ức biết được đại khái. Theo truyền thuyết trong lịch sử một Trường Sinh Cảnh cao thủ xông vào Thiên Cơ Cung chính là bị Tru Tiên kiếm trận chém giết, ngay cả nguyên thần cũng không có thể chạy ra, hồn phi yên diệt. Bởi vậy có thể thấy được Tru Tiên kiếm trận uy lực, ngoài trận Hoàng Cường hai người tự nhiên không dám đơn giản để bất luận kẻ nào lộ khai.

"Hai đại Kim Đan cao thủ, sợ rằng không bao lâu nữa là có thể phá vỡ Bát Cực trận, đến lúc đó cũng là từ lộ." Dương Lăng trong lòng thở dài một tiếng, vừa bước trên đường tu tiên, cư nhiên gặp phải như vậy đại kiếp nạn, đây là hẳn bất ngờ.

Nghĩ đi nghĩ lại: "Nếu đã gặp sự tình này, thì nói cái gì cũng sẽ không thà, suy nghĩ nhiều cũng là vô ích! Chẳng thà đừng thèm nghĩ." Nghĩ đến đây, Dương Lăng ngẩng đầu, cười hỏi: "Dịch cô nương, giống như không phải người tu tiên."

Dịch Chân thân nhiên nói: "Ngươi gọi ta Dịch cô nương, không gọi ta là Dịch thiếu cung chủ, xem ra trong lòng tự biết hẳn là phải chết, nên buông lỏng." Thiếu nữ này cư nhiên tuyệt đỉnh thông minh, một chút là nhìn ra tâm tình Dương Lăng.

Dương Lăng tự giễu cười: "Dịch cô nương chê cười rồi, có khóc cũng là chết, cười cũng là chết, ta nghĩ mình nên buông lỏng thì tốt hơn."

Dịch Chân khẽ cười nói: "Rất có đạo lý, ngươi so với ta còn suy nghĩ tốt hơn nhiều. Ta từ nhỏ kinh mạch ngưng trệ, vô pháp tu tiên, hơn nữa trưởng lão trong gia tộc nói cho ta biết chỉ có thể sống đến mười tám tuổi. Mà nay ta đã mười lăm tuổi rồi, còn có ba năm thời gian."

Dương Lăng thần sắc kinh ngạc, không nghĩ tới thiếu nữ này cư nhiên có thân thể thương cảm như vậy, chỉ có thể sống tới mười tám tuổi. Kinh ngạc một lúc, Dương Lăng trong lòng đối với Dịch Chân sản sinh một tia thương hại, nói: "Thiên tâm vô tư, Dịch cô nương tuy rằng thân thể không ổn, nhưng thiên tư thông minh, mười tám năm sống rất đặc sắc, vậy đã là đủ rồi."

"Sống được đặc sắc?" Dịch Chân thì thảo lập lại mấy lần, bỗng nhiên nhoen miệng cười, "Nghe xong lời nói của ngươi, ta thật ra thoải mái rất nhiều."

Dịch Chân tuy rằng chỉ có mười lăm tuổi, nhưng Tự Ma chân nhân ký ức cư nhiên cũng có ghi chép về thiếu nữ này. Dịch Chân ba tuổi thông hiểu trận pháp thực độc trận thư, sáu tuổi đã có thể chỉ huy "Ngũ hành Khốn Tiên Trận", bảy tuổi thì tự nghĩ ra "Sơn Hà Đại trận" vây khốn một gã Kim Đan kỳ cao thủ, từ đó về sau nhất cử dư danh.

Nữ tử kinh tài tuyệt điểm như vậy, Dương Lăng cảm giác có thể thấy được một mặt này của nàng, thậm chí vô cùng có khả năng cùng nàng chết cùng một chỗ, thân là một gã Luyện Khí Kỳ tu sĩ nhỏ nhỏ, có vận khí thật không tốt mấy.

Dương Lăng bỗng nhiên cười nói: "Dịch cô nương, ngươi và ta từ trước tình không quen biết, nhưng giờ này khắc này đồng hãm trong tuyệt địa, đây thực sự là thiên đại duyên phận. Dương Lăng không có đại danh như Dịch cô nương, nhưng hi vọng có thể cùng Dịch cô nương kết làm bằng hữu, dù là một hồi bị người giết chết cũng đáng."

Dịch Chân nao nao, sau đó thân nhiên cười: "Dương huynh thực sự là người liều lĩnh, cái bằng hữu này, ta chấp nhận."

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bát Cực Na Di.

Dương Lăng thấy Dịch Chân lập tức đáp ứng, trong lòng vui mừng. Kì thực, trong lúc này, Dương Lăng bỗng nhiên cùng Dịch Chân kết làm bằng hữu là có lo lắng thâm sâu. Hôm nay hai người đồng thời bị hai đại cao thủ Kim Đan vây khốn, nếu như chân thành hợp tác có thể còn có một đường sinh cơ, nếu như không tín nhiệm, như vậy sẽ càng thêm không có khả năng thoát ra nơi đây.

Mặt khác, Dương Lăng trong nội tâm cũng xác thực ngưỡng mộ vị Thiên Cơ Cung Thiếu cung chủ này. Dịch Chân còn nhỏ tuổi mà am hiểu sâu sắc trận

pháp, tài sánh với thiên nhân, cùng người như vậy trở thành bằng hữu tuyệt đối không phải chuyện xấu.

Vì đã trở thành bằng hữu, Dương Lăng với Dịch Chân trong lúc này nói chuyện không hề nghi kỵ lẫn nhau, buông thả rất nhiều.

Dịch Chân nói: "Dương huynh là Thái Dịch Môn ngoại môn đệ tử à? Thái Dịch Môn cách nơi này mấy vạn dặm, Dương huynh chắc là bị phái ra hái thuốc."

Dương Lăng biết rõ thiếu nữ này thông minh, có thể đoán được những việc này nên không chút nào giật mình, gật đầu: "Dịch cô nương nói cũng không sai, ta đi ra là bởi vì tiếp nhận nhiệm vụ của nhiệm vụ trưởng lão môn phái phát ra, phải hái đủ ba trăm chu linh dược để báo cáo kết quả nhiệm vụ."

Song phương nói chuyện với nhau vài câu, Dương Lăng biết được Dịch Chân bắt Mộc Linh nhân là vì bố trí "Ngũ hành Thiên Tai đại trận" mới nhất của nàng, dựa theo Dịch Chân phỏng đoán, trận này uy lực rất lớn, ngay cả Đạo Quân cũng có thể vậy khốn. Đạo Quân tất nhiên Tiên cảnh giới Huyền Cương Kỳ cao thủ, có thể sản sinh cương khí hộ thể, thân thể, nguyên thần đều chịu qua lõi đình tẩy luyện, có vài phần thuần dương đặc tính, pháp lực vô biên. Ngũ hành Thiên tai đại trận cư nhiên có thể vậy khốn loại đại năng này, Dương Lăng trong lòng khiếp sợ.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Dịch Chân bỗng nhiên kịch liệt mà ho khan, duy trì liên tục thật lâu, Dương Lăng nhìn ra trong ho khan Dịch Chân thập phần thống khổ. Thật vất vả ho khan mới ngưng lại, Dương Lăng vội vã hỏi: "Dịch cô nương, ta trên người không hề thiếu Nguyên Đan, nàng thử dùng một viên, khiến nguyên khí nhập phổi, có thể đối với nàng có ích."

Người có bệnh, đều là bởi vì kinh mạch không thông, kinh mạch thông sướng, bách bệnh đều tiêu, biện pháp này Dương Lăng cũng là tùy tiện nghĩ ra.

Dịch Chân cười khổ: "Đa tạ Dương huynh, ta bệnh uống chẳng biết bao nhiêu là đan dược, chẳng bao giờ chữa lành được. Thậm chí phụ thân mời tới Trường Sinh Cảnh cao thủ cũng bất lực, ta đã thành thói quen rồi." Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngừng đầu gối khí nghiêm túc hỏi: "Dương huynh, người nói người không hề ít hạ phẩm Nguyên Đan?"

Dương Lăng cười nói: "Là có không ít." Thân ở tuyệt địa, Dương Lăng đã không cần phải giấu diếm loại chuyện này.

Dịch Chân nhân tình sáng lên, lại hỏi: "Có được sáu nghìn viên không?" Sau đó nàng tự giễu cười, "Là ta hỏi hơi nhiều, ngoại môn đệ tử làm sao có được sáu nghìn viên Nguyên Đan chứ?" Dù là Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, trên người mang theo sáu nghìn viên Nguyên Đan khả năng cũng là tuyệt đối cực nhỏ.

Dương Lăng ý thức được Dịch Chân hẳn là nghĩ tới biện pháp gì đó, trong lòng khẽ động, vội vàng nói: "Ta có khoảng chừng một vạn viên Nguyên Đan, Dịch cô nương, nàng có biện pháp gì hay không?"

Dịch Chân vừa nghe Dương Lăng có một vạn viên Nguyên Đan, hé miệng cười nói: "Xem ra chúng ta có thể thoát đi khỏi nơi đây a!"

Dương Lăng đại hỉ: "Dịch cô nương, người có biện pháp sao?"

Dịch Chân tay chỉ trận kỳ, cười nói: "Bát Cực Trận vận chuyển cần linh thạch, đáng tiếc linh thạch ta mang theo đều tiêu hao hết rồi. Không đối gat Dương huynh, Bát Cực Trận có rất nhiều cách dùng thần diệu, có thể chuyển hóa thành 'Bát Cực Na Di trận pháp' chỉ bắt quá na di trận phải tiêu hao đại lượng linh thạch. Nguyên Đan do nguyên khí hội tụ mà thành, đồng dạng có thể chi trì trận pháp vận chuyển, hôm nay Dương huynh có sáu nghìn viên Nguyên Đan, tiểu muội có thể mở ra Bát Cực Na Di trận."

Dịch Chân có thể là bởi vì vui vẻ, mới xưng là "Tiểu muội" a.

Dương Lăng "Ha ha" cười, tuyệt xử phùng sinh vui sướng đúng là cường liệt như vậy. Sau đó nguyên thần nhiếp ra một đồng đan dược, vừa tròn sáu nghìn viên tròn đan phiếu phù chung quanh, cười nói: "Nguyên Đan ở chỗ này."

"Chừng này vậy là đủ rồi, làm phiền Dương huynh đem đan dược chia làm tám phần, phân biệt phóng vào tám chỗ trận nhãn, để tiểu muội vận chuyển trận pháp." Dịch Chân chỉ đạo Dương Lăng phân biệt đem hỗn đan phóng vào Bát Cực Trận tám phương vị. Dương Lăng dùng nguyên khí đem đan dược tổng khứ đi, lúc đan dược đến trận nhãn, bị một cỗ lực lượng nâng lên huyền phù vu trong khoảng không.

Đan dược đã được phân phối xong, Dịch Chân trên mặt biểu tình chuyển sang ngưng trọng: "Bát Cực Na Di truyền tống trận phương vị đến không xác thực, chúng ta mặc dù có thể thoát đi nơi đây, nhưng có thể sẽ tiến nhập một chỗ có hoàn cảnh hung hiểm khác, có thể là bạt ngàn biển rộng, cũng có thể là vô biên sa mạc, Dương huynh, người phải chuẩn bị sẵn sàng."

Dương Lăng thoáng cái ngây dại, sắc mặt thoát nhìn khó coi, vừa rồi vui vẻ cũng chạy đầu mất phân nửa. Bất quá nghĩ lại dù là chạy đến bạt ngàn biển rộng, nhưng cũng so với ở tại chỗ này chờ chết, chỉ ít còn có một đường sinh cơ.

"Ngoài ra còn muốn làm phiền Dương huynh làm hộ pháp cho tiểu muội, tiểu muội ** phạm thai, khi truyền tống là lúc vô pháp chịu đựng không gian lực gây thương tổn." Dương Lăng rốt cục minh bạch Dịch Chân vì sao ngay từ đầu không thi triển tiểu na di trận, nguyên là trên người nàng không có vật hộ thể.

Dương Lăng gật đầu, vỗ một cái hể ra Xích Diễm hộ thể linh phù trên thân thể Dịch Chân.

Dịch Chân không nghĩ tới Dương Lăng là ngoại môn đệ tử trên người cư nhiên có linh phù này, cười nói: "Dương huynh cùng phổ thông ngoại môn đệ tử thật không giống nhau, của cải thực sự nhiều." Nhân châu xoay động, bỗng nhiên lại nói: "Hoàng Cường, Doanh Vô Thường hai người thật đáng trách, vậy khốn ta hai ngày. Thủ này nhất định phải báo, trong tay Hoàng Cường này là Toàn Thiên Kiểm trung phẩm Bảo Khí. Doanh Vô Thường trong tay là Văn Vụ Tòa Linh Kiểm cang là thượng phẩm Bảo Khí, Dương huynh, người có nghĩ là đoạt hai cái Bảo Khí này?"

Dương Lăng nghe được ngân nga, sau đó liền cười một tiếng, hân hoan chốc mà nói: "Dịch cô nương nói giỡn, ta tự nhiên là muốn, đáng tiếc người khác không cấp cho."

"Nếu Dương huynh muốn, tiểu muội liền giúp Dương huynh đoạt nó!" Dịch Chân khẽ cười một tiếng, từ trong lòng xuất ra thanh sắc tiểu kỳ vung lên, Bát Cực Trận mở ra một cái lỗ hồng, cuộn cuộn hắc vụ ào chạy lại.

"Cơ hội tốt!" Ngoài trận truyền đến hai tiếng cuồng khiếu, sau đó một đạo Hồng sắc kiếm quang, một đạo Hắc sắc kiếm quang song song nhảy vào trong trận, hướng Dương Lăng, Dịch Chân chém giết qua. Tuy rằng lưỡng đạo kiếm quang cực nhanh, nhưng trong không gian Bát Cực trận tựa hồ do vô số không gian chồng chất lên nhau mà thành, lưỡng đạo kiếm quang bay ra chỉ hơn mười cái hô hấp, nhưng vẫn cách Dương Lăng, Dịch Chân cực xa.

Dịch Chân hướng ngoài trận cười nói: "Hoàng Cường, Doanh Vô Thường, bản Thiếu cung chủ nhận lấy lễ vật của các ngươi!" Lại cầm lệnh kỳ trong tay vung lên, sáu ngàn viên Nguyên Đan bỗng nhiên đồng thời nổ tung, hóa thành cuộn cuộn nguyên khí bị tám can trận kỳ thu nạp.

Trong sát na, Bát Cực Trận phát sinh quang mang chói mắt. Dương Lăng vội vã bảo vệ tiểu hồ ly trong lòng, rất sợ tiểu gia hỏa vô pháp thừa thụ trong quá trình truyền tống làm thương tổn.

"Không ổn! Nhanh thu lại pháp bảo!" Hoàng Cường nổi giận gầm lên một tiếng, cả tiếng nhắc nhở, đáng tiếc là đã quá trễ.

Bạch quang cường liệt chợt lóe, giăng co trong một cái chớp mắt công phu mới tiêu thất. Khi Dương Lăng thấy rõ cảnh vật chung quanh, thì thân đã ở trên một tòa tiểu đảo. Tiểu đảo phương viên không đầy trăm dặm, trên mặt đất đầy đầy kỳ hoa dị thảo, đất thiêng này sinh linh tài, linh khí dư thừa.

Lúc này, Dương Lăng, Dịch Chân hai người đang đứng tại sát biên giới tiểu đảo, ngoài vài chục trượng là mênh mông vô bờ biển rộng. Cánh đó không xa trên mặt đất còn nằm hai thanh phi kiếm Bảo Khí sâm sâm.

"Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa là rớt vào biển rộng." Dương Lăng trong đầu bỗng nhiên truyền đến thanh âm nói may mắn của Linh hạc Cực Quang.

"Dịch cô nương, xem ra chúng ta vận khí không tệ." Dương Lăng "Ha ha" cười to, tâm tình vui sướng.

Dịch Chân nhẹ nhàng cười, đưa tay chỉ hai thanh phi kiếm: "Hai thanh phi kiếm cấp Bảo Khí này đều của Dương huynh, Dương huynh vận khí rất tốt."

Dương Lăng liếc mắt nhìn phi kiếm trên mặt đất, thản nhiên nói: "Phi kiếm là của Dịch cô nương, ta thế nào có thể lấy chứ?" Trong lòng nghĩ: "Kỳ quái, hai kiện pháp bảo lẽ nào không bị người tế luyện qua?" Nếu như là Bảo Khí đã tế luyện qua, lúc này đã sớm tự hành bay đi.

Dịch Chân cười nhẹ nói: "Ta nói rồi tặng Dương huynh hai kiện Bảo Khí, sao có thể tự nuốt lời hứa chứ? Ngoài ra, nơi đây cách Hoàng Cường, Doanh Vô Thường cực xa, bọn họ cũng vô pháp cảm ứng được Bảo Khí, hai thanh phi kiếm này cũng giống như vật vô chủ, Dương huynh yên tâm nhận lấy."

Bảo Khí đối với Dương Lăng lực hấp dẫn cực lớn, suy nghĩ một chút, liền cười một tiếng: "Cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ Dịch cô nương." Vung tay áo, lưỡng đạo hắc quang chợt lóe, Dương Lăng đem Toàn Thiên Kiếm cùng Vân Vụ Tòa Linh Kiếm đều thu nạp trong Ma Vực.

Dịch Chân nét mặt lộ ra hài lòng tiểu ý: "Như vậy mới là bằng hữu Dịch Chân ta." Hai người đã trải qua sinh tử thành lập lên hảo cảm cực kỳ nồng hậu, lúc này nhìn nhau cười, trong nội tâm đều sinh ra cảm giác ấm áp.

Dương Lăng ánh mắt mọi nơi đảo qua: "Dịch cô nương, ở đây hẳn là Đông Hải a?"

Dịch Chân quan sát một lúc, thần sắc khẳng định gật đầu: "Chắc là đúng rồi, Bát Cực Trận truyền tống cự ly sẽ không vượt lên quá mười vạn dặm, trong mười vạn dặm, chúng ta tối đa có khả năng đến Đông Hải, đảo này phải nằm vào trong Đông Hải không thể nghi ngờ."

Dương Lăng vừa nghe liền thở phào nhẹ nhõm, nơi đây là Đông Hải không thể tốt hơn, Dương Lăng vốn là đến đây Đông Hải hái thuốc. Lúc này, trong lòng Dương Lăng tiểu hồ ly bỗng nhiên lộ đầu ra, liếc mắt mọi nơi xem xét, sau đó kêu một tiếng, hóa thành một đạo bạch quang hướng một nơi chạy đi.

Vừa thấy tiểu hồ ly, Dịch Chân nét mặt lộ ra vẻ giật mình: "Linh Lung Dược Hồ!" Nàng là người kiến thức rộng rãi, một chút liền nhận ra lai lịch Linh Lung Dược Hồ.

Dương Lăng trong lòng căng thẳng, thầm nghĩ: "Tiểu gia hỏa này, thế nào lại chạy đi chứ?" Chuyện Linh Lung Dược Hồ càng ít người biết càng tốt.

Dịch Chân liếc mắt nhìn Dương Lăng, thiếu nữ thông minh tuyệt đỉnh, thản nhiên nói: "Dương huynh yên tâm, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào."

Dương Lăng nở nụ cười nói: "Dịch cô nương suy nghĩ nhiều rồi, nếu là bằng hữu, người đương nhiên đáng tin nhiệm."

Mà lúc này, xa xa truyền đến tiếng tiểu hồ ly kêu to. Dương Lăng vội vàng nói: "Dịch cô nương, người ở đây chờ ta." Nhẹ nhàng nhảy lên mấy trượng cao, như phi điều hướng Linh Lung Dược Hồ phương hướng chạy đi.

Dương Lăng đi rồi, Dịch Chân từ trong lòng xuất ra một đạo linh phù, cắn đứt ngón tay nhỏ trên đó một giọt tiên huyết. Linh phù này trong khoảnh khắc hóa thành một đạo thanh quang tận trời bay đi, linh phù là Thiên Cơ Cung truyền tin linh phù.

Đang chạy băng băng Dương Lăng thấy phù quang tận trời, cũng không suy nghĩ nhiều. Hôm nay thân ở hoang đảo, Dịch Chân ** phạm thai, tự nhiên phải thông tri người nhà đến đây tiếp ứng.

Thấy tiểu hồ ly, là lúc Dương Lăng phát hiện tiểu gia hỏa đang hưng phấn mà ngồi xổm trên một khối thạch đầu, đôi mắt trông mong nhìn cách đó không xa, trong chỗ thạch kích có một gốc cây nhỏ bạch ngọc sắc, lá cây tựa như ngọc thạch điêu khắc, đã nở hoa kết quả, trên cành sinh trưởng ba mươi sáu trái cây hồng sắc to như hạt dẻ, ánh nhuận sáng bóng, tỏa hương bốn phía.

Dương Lăng lật xem qua 《Thần Nông đan kinh》, nhận biết quả này tên là "Chu quả", là luyện đan thánh dược, bởi vậy được gọi là "Đan quả". Vừa thấy Chu quả, Dương Lăng khoát trá xoa xoa đầu tiểu hồ ly, cười nói: "Không tệ không tệ, lần đầu tiên tìm được Chu quả!"

Tiên đạo cứu môn, hầu như mỗi một phái đều tài bồi Chu quả, nhưng quả này năm trăm năm một lần kết quả, thời gian quá dài, vì thế vẫn là thập phần trân quý, giá trị không thua một quả tuyệt phẩm Linh Đan.

Tiểu hồ ly đã được khích lệ, vui vẻ kêu nhỏ vài tiếng, sôi nổi tại chỗ, Dương Lăng nghĩ thầm: "Chu quả trân quý, để cho tiểu gia hỏa ăn thực sự đáng tiếc." Nhân châu xoay động, Dương Lăng trước tiên không động đến Chu quả, mà là ngồi ở trên mặt đất, bộ dạng như có việc thương lượng.

Tiểu hồ ly ngồi chồm hổm đối diện, hiếu kỳ nghiêng đầu nhìn về phía Dương Lăng, hình như đang hỏi: "Người làm cái trò gì đó?"

Dương Lăng liền cười một tiếng: "Linh Lung a, chúng ta lúc đầu có nói, hái được linh dược mỗi người phân nửa. Ta là phải nói rõ, ba mươi sáu trái cây, người có mười tám trái, ta có mười tám trái, đúng hay không?"

Tiểu hồ ly ngốc hồ hồ gạt đầu, chỉ thấy Dương Lăng mở bàn tay ra, từ trong kim quang nhiếp ra mười tám viên hồn đan, đan hương bốn phía, tiểu hồ ly con mắt lập tức đứng tròn, tham lam nước miếng ướt át, gắt gao nhìn chăm chăm Nguyên Đan.

"Mười tám viên Nguyên Đan, đổi người mười tám trái Chu quả, có được hay không?" Dương Lăng cười tủm tỉm hỏi.

Tiểu hồ ly nhìn Chu quả thơm ngào ngạt, rồi nhìn lại phiêu hương mỹ vị Linh Đan, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tràn ngập do dự, hiển nhiên nó đang tiến hành tranh đấu cường liệt tâm lý, không biết nên tuyển chọn cái nào. Hơn nữa ngày, tiểu hồ ly không cam lòng lắc đầu, nhưng đôi mắt to ngập nước mắt đang nhìn chăm chăm Nguyên Đan, một khắc cũng không dời.

Dương Lăng cắn răng một cái, lại móc ra mười tám viên Nguyên Đan nữa, cười nói: "Linh Lung, như vậy được chưa? Ta hai quả Nguyên Đan đổi người một viên Chu quả, người lại buôn bán lời đại tiện nghi." Dương Lăng lừa gạt hồ ly mà nói.

Vậy mà tiểu hồ ly lại lắc đầu, một hồi nhìn đan dược, một hồi nhìn Chu quả. Dương Lăng có chút nóng nảy, trong lòng nói tiểu gia hỏa cũng quá tham, vì vậy thử thăm dò hỏi: "Vậy người muốn đổi bao nhiêu? Ba viên đổi một trái?"

Tiểu hồ ly lắc đầu.

"Bốn viên đổi một trái?"

Tiểu hồ ly vẫn lắc đầu

Khi Dương Lăng đem đan dược gia tăng đến mười viên, tiểu hồ ly vẫn cứ lắc đầu. trên mặt Dương Lăng cơ thể co quắp một chút, rốt cục ý thức được, tiểu gia hỏa này không phải ngại ít đan dược, mà là muốn cá cùng bàn tay gấu đều được cả.

Dương Lăng "Khái" một tiếng: "Linh Lung, tặng người ba trái Chu quả, một trăm năm mươi viên Nguyên Đan, như vậy người thỏa mãn chưa?"

Tiểu hồ ly vui vẻ kêu một tiếng, liền nhảy vào trong lòng Dương Lăng, tâm trạng vô cùng thân thiết mà đem đầu cọ đi cọ lại trên người Dương Lăng. Dương Lăng cười khò, lúc này mới phát hiện mình tự trúng kế, nếu như ngay từ đầu mà nói đưa cho Linh Lung ba trái Chu quả, như vậy chỉ cần mười tám viên Nguyên Đan là có thể đối phó, hôm nay lại xuất ra một lượng lớn, vừa tròn một trăm năm mươi viên a.

Dương Lăng xuất ra hộp ngọc, cẩn cẩn dục dục mà hái Chu quả, sau đó nói với tiểu hồ ly rằng: "Không nên gấp, quay lại rồi hãy ăn, chúng ta trước tiên phải yên ổn xuống dưới đây."

Dương Lăng ôm lấy tiểu hồ ly, nhảy mấy cái phi lại chỗ cũ. Dịch Chân còn đứng ở nơi đó, thấy Dương Lăng, ánh mắt đẹp của thiếu nữ này lưu chuyển, cười dài hỏi: "Dương huynh thế nào hái được linh dược chưa?"

Dương Lăng cũng không giấu diếm: "Ta hái được Chu quả."

Dịch Chân gạt đầu, cảm khái nói: "Linh Lung Dược Hồ quả nhiên thần quái, trách không được người người đều muốn có được nó."

Dương Lăng cười, hỏi: "Dịch cô nương, Thiên Cơ Cung bao giờ mới đến đây tiếp trợ người?"

"Lập tức đến ngay." Dịch Chân mỉm cười, "Dương huynh thu giấu tiểu gia hỏa này đi, đừng cho trưởng lão Thiên Cơ Cung ta phát hiện." Tiểu hồ ly vừa nghe, lập tức sợ đến đem đầu rút vào trong y phục Dương Lăng, giấu kín mít.

Dịch Chân hé miệng cười: "Tiểu gia hỏa này khả ái quá ha."

Dương Lăng rất ngoài ý muốn nói: "Nhanh như vậy sao?"

Lời nói mới ra khỏi miệng, phương tây có một đạo bạch quang trong sát na đã hiện ra, một gã nam tử phong thần như ngọc từ trong bạch quang hạ xuống. Nam tử hơn hai mươi tuổi, một thân bạch sam, ngọc thụ lâm phong, hần hơi khom người, lãnh đạm nói: "Thiếu cung chủ, người thế nào lại tới đây? Không phải đi trốn nữ Mộc Linh nhân sao?"

"Linh nhân đã bắt được rồi, Bạch trưởng lão, nói đến thì dài lắm, trở về ta sẽ nói cho người." Xoay người đối diện Dương Lăng hơi hạ thấp người, cười nói: "Dương huynh, đa tạ ân tương trợ, sau này còn gặp lại."

Lúc này chia tay, Dương Lăng trong lòng thất vọng buồn vô cớ, miễn cưỡng cười nói: "Dịch cô nương khách khí, sau này còn gặp lại."

"Bạch trưởng lão" liếc mắt nhìn Dương Lăng, Dương Lăng cảm giác con mắt đối phương tựa hồ có thể xem thấu tất cả, trong lòng rung mình, thầm nghĩ: "Người này tu vi thâm sâu! Xem ra trong Thiên Cơ Cung cũng có đại cao thủ!"

Người thanh niên Bạch y phóng xuất một đạo bạch quang, cuộn cuộn bao lấy hai người, sau đó bạch quang bay đi tận chân trời, trong sát na đã rất xa.

Dương Lăng có chút hâm mộ nhìn chằm chằm phương hướng bạch quang tiêu thất, nghĩ thầm: "Ta đến ngày nào mới có thể bay trên trời độn xuống đất như vậy a?" Sau đó trên mặt hiện lộ ra một cổ thái độ phấn chấn: "Chỉ cần ta dũng mãnh tinh tiến, bài trừ hết khó khăn, sớm muộn gì cũng có thể tu thành Kim Đan, chân chính bước trên tiên đồ!"

Thu thập tâm tình, Dương Lăng ngồi xuống, trước tiên xuất ra ba trái Chu quả đút cho tên tham ăn tiểu hồ ly, sau đó đem một trăm năm mươi viên Nguyên Đan phóng tới trong hộp ngọc, để trên mặt đất cho tiểu hồ ly ăn. Dương Lăng biết Linh Lung hồ trỉ sinh lấy linh dược làm thực phẩm, nếu có người nào đó có thể không ngừng cung cấp linh dược, chúng nó thậm chí có thể không ngừng ăn, mãi cho đến trường thành biến thành "Thiên Hồ" mới thôi, biến hóa thành có pháp lực hình người Hồ Yêu.

Tiểu hồ ly có Nguyên Đan để ăn, Linh hạc Cực Quang một bên thêm nuốt nước miếng, Dương Lăng cũng cấp cho nó mười viên Nguyên Đan. Linh hạc cảm tạ, nuốt Nguyên Đan bắt đầu đã tọa luyện khí. Nó có thể sánh không bằng được Linh Lung ăn bao nhiêu Nguyên Đan cũng không có việc gì, nó phải chậm rãi luyện hóa hấp thu.

Khi Cực Quang cùng tiểu hồ ly ăn Nguyên Đan, là lúc Dương Lăng bắt đầu nghiên cứu hai thanh phi kiếm trong kim quang. Kim quang nhất tắt, sớm đã đem thần thức trong phi kiếm xóa đi, còn thu hoạch ngoài ý muốn luyện thành hai quả trung phẩm Nguyên Đan. Hai thanh kiếm cư nhiên đều bị người dùng thần thức tế luyện qua, phương pháp thần tế khó bỏ nhất, nếu không phải Dương Lăng có kim quang, lúc này cũng chỉ có thể nhìn Bảo Khí mà than thở, vô kế khả thi.

Lúc này, hai thanh phi kiếm lẳng lẳng huyền phù trong kim quang. Một thanh phi kiếm cả vật thể đỏ sẫm, cùng phi kiếm phổ thông bất đồng, phi kiếm này có ba đạo kiếm nhận, là ba toa hình, chính là "Toàn Thiên Kiếm". Một phi kiếm khác cả vật thể tử hắc, thân kiếm vân vụ lượn lờ, là Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm.

Toàn Thiên Kiếm là trung phẩm Bảo Khí, Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm là thượng phẩm Bảo Khí, Dương Lăng cùng lúc được hai kiện Bảo Khí, trong lòng tự nhiên vui mừng.

Trên đảo nhỏ, bỗng nhiên một đạo Hồng sắc kiếm quang phóng lên cao, kiếm quang hiện ra trụ hình, quang hoa loá mắt, khí tượng lạnh lạnh, có cường đại lực lượng trùng kích. Kiếm quang quay chung quanh tiểu đảo bay một vòng, nhanh như điện quang thạch hỏa, sắc bén vô cùng.

Hồng sắc kiếm quang vừa thu lại, lại có một đạo vụ khí um tùm Tử hắc sắc kiếm quang phóng lên cao, trong kiếm quang này có nghìn vạn sợi hắc tuyến, tản mát ra cường đại pháp lực ba động, uy thế so với Hồng sắc kiếm quang lớn hơn vài lần. Kiếm quang tự nhiên là Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm phát sinh, Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm là thượng phẩm Bảo Khí, trong kiếm quang bao hàm Hắc Thủy Lão Tổ luyện chế "Phước hồn ti", có diệu dụng khắc chế nguyên thần.

Vô luận là Toàn Thiên Kiếm hay Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm hai cái đều là Bảo Khí uy lực cực đại, Dương Lăng thử xong. Từ nay về sau, Dương Lăng chỉ cần không gặp phải Kim Đan kỳ cao thủ, tuyệt đối có thể miễn sát địch nhân, cho dù là Trúc Cơ Kỳ tu sĩ.

Bảo Khí sở dĩ xưng là Bảo Khí, là bởi vì Bảo Khí có thể đề thăng thực lực tu sĩ cực đại. Chính vì có thể bang trợ tu sĩ vượt cấp khiêu chiến cường giả, pháp khí mới có tư cách xưng là Bảo Khí. Về phần Đạo Khí lại càng thêm lợi hại, một kiện Đạo Khí có thể mở ra không gian, phi hành tuyệt tích, dù cho gặp phải Trường Sinh Cảnh đại năng cũng có cơ hội đào tẩu.

Dương Lăng xử dụng thành thực hai kiện Bảo Khí phi kiếm, tiểu hồ ly cũng đã đem Nguyên Đan ăn ráo trọi một viên cũng không còn, đôi mắt trông mong nhìn về phía Dương Lăng, tựa hồ còn muốn ăn nữa. Dương Lăng mỉm cười: "Linh Lung, muốn ăn đan dược của ta nhất định phải tìm được nhiều linh dược, người tìm được linh dược càng nhiều, thì ăn đan dược lại càng nhiều."

Tiểu hồ ly lập tức đem cái mũi nhỏ khá ái hướng trong không khí ngửi đánh hơi, sau đó hóa thành một đạo bóng trắng tiến lên. Dương Lăng vội vã đuổi theo, hần biết Linh Lung lại nghe được mùi linh dược.

Chương 27: Thiên Tà Thái Tử.

Dương Lăng có Linh Lung Dược Hồ bang trợ, tốc độ hái thuốc không biết nhanh đến bao nhiêu lần, mặc kệ linh dược dạng gì, chỉ cần trong phạm vi Linh Lung Dược Hồ có thể ngửi được, đều có thể bị Dương Lăng đơn giản tìm được địa điểm sinh trưởng.

Thiên niên linh chi, Cửu phẩm tuyết liên, Vạn năm thủ ô v...v... linh dược, từng gốc từng gốc cây một bị Dương Lăng đào hái. Hái thuốc nhiệm vụ liên quan đến hai mươi tám loại linh dược, Dương Lăng dùng có ba ngày thời gian đã hái đủ ba trăm cây linh dược, đem ra phân loại, để vào trong hộp ngọc cất giữ, chuẩn bị báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Ngoại trừ hai mươi tám loại linh dược, chỗ linh dược còn lại cũng thu thập rất nhiều, số lượng gần nghìn gốc. Nhiều linh dược như vậy, Dương Lăng căn bản không có nhiều lắm hộp ngọc lưu giữ, sau đó thẳng thắn đều thu vào trong kim quang bảo tồn. Linh dược đều là vật dễ hỏng, sau khi thu thập nếu như không nhập trong hộp ngọc bảo tồn, rất dễ đánh mất linh hiệu.

So sánh với hộp ngọc, kim quang bảo tồn hiệu quả tốt hơn nhiều, linh dược sẽ không đánh mất máy may linh khí. Đương nhiên, Dương Lăng phải khổng chế tốt kim quang, bằng không kim quang sẽ chủ động đem linh dược luyện thành đan dược.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, thời gian Dương Lăng hái thuốc trái lại không nhiều lắm, trong mười ngày, đã có bảy ngày phục dụng Nguyên Đan, đã tọa Luyện Khí. Ngày hôm nay, Dương Lăng đã tọa cảm giác được trong cơ thể nguyên khí cuộn cuộn, so với khi Huyết Đan mới thành lập thì thâm hậu hơn vô số lần. Không ngừng chuyển hóa nguyên khí Huyết Đan, trong nguyên khí, nhẹ nhẹ bạch lượng hóa quang chợt lóe qua.

Hỏa quang chính là thuần dương chi hỏa, Dương Lăng có Huyết Đan tinh thuần không chứa bất luận cái gì tạp chất, vì thế sản sinh nguyên khí cũng tinh thuần không gì sánh được, không chứa tạp chất, thỉnh thoảng cũng sản sinh một tia thuần dương chi hỏa. Tinh thuần nguyên khí đối với thân thể Dương Lăng sản sinh thật tốt hiệu quả tẩy luyện.

Qua một đoạn thời gian, Dương Lăng đều cảm giác thân thể mạnh mẽ hơn không ít, nhảy lên càng ngày càng cao, động tác tốc độ cũng càng lúc càng nhanh. Bỗng nhiên trong lúc đó, nguyên khí trong cơ thể Dương Lăng có một tia biến hóa. Một tia biến hóa này, khiến cho nguyên khí vốn khô khan có một tia linh tính, vận chuyển lưu động càng thêm như ý.

Dương Lăng tay phải vung lên, nguyên khí lao ra bên ngoài cơ thể, biến hóa trở thành dáng dấp Linh Lung Dược Hồ, tâm niệm khẽ động, lại biến thành người, phi điều v...v... dáng dấp.

"Rốt cục tiến nhập Luyện Khí nhị trọng, trước sau chỉ dùng một tháng thời gian, đây mà tính là chậm sao chứ?" Dương Lăng trong lòng nghĩ.

Nguyên khí có linh tính, biến hóa tự nhiên, đây là Luyện Khí nhị trọng tiêu chí. Đợi cho Huyết Đan trong cơ thể Dương Lăng hoàn toàn chuyển hóa thành nguyên khí, Dương Lăng mới có thể tu luyện tiến nhập Luyện Khí tam trọng. Tới thời gian đó, có thể ngự kiếm phi không, tự do tự tại.

Dương Lăng tiếp tục tu luyện, hái thuốc, thời gian đảo mắt đã được mười ngày nữa rồi. Trong mười ngày này, Dương Lăng kinh hi hái được một ít linh dược Kinh Thần Cửu Phương cần đến, nhưng đa số đều thuộc về linh dược liên quan đến Nhân Phương. Thỉnh thoảng cũng có linh dược Địa Phương cần, nhưng số lượng cực nhỏ.

Bởi vậy có thể thấy được, linh dược Địa Phương cần đều cực kỳ quý hiếm. Về phần Thiên Phương linh dược, Dương Lăng dù một gốc cây cũng không tìm được.

Dương Lăng mỗi khi hái được một gốc cây thảo dược, đều phải dùng hồn đan hướng tiểu hồ ly đổi lấy "Một nửa". Khá tốt, tiểu hồ ly ngoại trừ thích ăn linh dược kết trái, đối với linh dược không hứng thú bằng đối với hồn đan. Dù sao linh dược cho dù tốt, trong đó cũng bao hàm tạp chất, mà hồn đan thì bất đồng. Kim quang luyện ra hồn đan đều là tinh thuần nguyên khí, hơn nữa vị đạo cũng không tệ, tiểu hồ ly ăn như ăn rau đậu "Dát băng" là một viên.

Đông Hải vô biên vô hạn, đảo nhỏ vô số, Dương Lăng ngồi trên Cực Quang, có lúc một ngày đêm có thể đến hơn mười tiểu đảo lớn nhỏ. Dương Lăng phát hiện trong Đông Hải hái thuốc tương đối an toàn, hái mấy nghìn cây thảo dược, Dương Lăng rất ít gặp phải độc trùng xà thú. Đảo nhỏ rời xa đại lục, trên đất bằng trùng thú rất khó đến, thỉnh thoảng có một hai con, Dương Lăng cũng có thể đơn giản giải quyết.

Dương Lăng không dám bay quá xa, một mực trong vòng phương viên phạm vi hái thuốc nghìn dặm, tu luyện. Ngày hôm nay, Dương Lăng cười Cực Quang, chuẩn bị bay đi hướng Tây, như vậy có thể vừa hái thuốc vừa phản hồi Thái Dịch Môn. Hiện tại nhiệm vụ linh dược đã hái đủ, Dương Lăng quyết định quay về Thái Dịch Môn báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Cực Quang bay hơn phân nửa ngày thời gian, nhưng nhìn không thấy lục địa, phía trước có một tòa đảo nhỏ hiển hiện. Đảo nhỏ này ngang dọc vài trăm dặm, xa xa có thể thấy cây rừng tươi tốt. Cực Quang bay một ngày đêm, đã mười phần mệt mỏi, Dương Lăng liền bảo Cực Quang hạ xuống trên đảo, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm.

Hạ xuống trên đảo, Lung Linh hồ bỗng nhiên trong lòng Dương Lăng nhẹ nhàng kêu to. Dương Lăng đem nó để trong lòng bàn tay, cười hỏi: "Thế nào, người lại nghe thấy được linh dược hả?"

Tiểu hồ ly mắt to ngập nước hiển lộ ra thần sắc sợ hãi, móng vuốt nhỏ loạn xạ khoa tay múa chân. Dương Lăng ánh mắt ngưng trọng, trầm giọng hỏi: "Người nói chung quanh có yêu thú?" Dương Lăng cùng Lung Linh ở chung lâu ngày, cũng dần dần có thể hiểu nó khoa tay múa chân móng vuốt là phương thức biểu đạt.

Tiểu hồ ly lập tức gạt đầu, sau đó lại nhanh chóng tiến vào trong lòng Dương Lăng, giấu mình thật kỹ. Dương Lăng thầm nghĩ: "Cũng không biết là cái yêu thú gì, ta cũng không nên hỏi đến, nghỉ ngơi một đêm, rồi ngày mai trở lại."

Yêu thú giống nhau đều không tốt lắm, gặp phải cấp thấp còn khá, nếu như gặp phải cao giai yêu thú, Dương Lăng mạng nhỏ khó bảo toàn, vì thế hắn không muốn đa sự. Sau đó Dương Lăng tìm một chỗ vách núi sạch sẽ, mở ra một son động ở tạm.

Dương Lăng vừa đã tọa không lâu sau, bỗng nhiên nghe được rất xa truyền đến vài tiếng hồ gầm, tiếp đó, lại có vài tiếng rống to, tiếng thứ hai thú rống không phải là con cạp lúc đầu. Sau đó hồ gầm, rống to liên tiếp, một tiếng tiếp một tiếng. Dương Lăng suy đoán là con cạp cùng một con dã thú khác tranh đấu, mới động tĩnh nháo sự lớn như vậy.

Kế tiếp tiếng đánh nhau càng thêm kịch liệt, trước tiên phát sinh phong khiêu chi âm chói tai, sau đó lại có âm hưởng tiếng sấm. Nghe được các loại thanh âm, Dương Lăng trong lòng khẽ động, trong 《Cửu Châu Chí》ghi chép hai loại yêu thú. Một loại yêu thú xưng là Phong Hồ, một loại yêu thú khác xưng là Lôi Báo.

Phong Hồ, Lôi Báo trời sinh cừu địch, Phong Hồ nuốt chừng Lôi Báo còn nhỏ, Lôi Báo cũng sẽ nuốt chừng Phong Hồ còn nhỏ, hai loại yêu thú vừa thấy mặt, tất nhiên phải triển khai nguoi chết ta sống đã đấu.

Vốn Phong Hồ, Lôi Báo đối với Dương Lăng mà nói không có gì đặc biệt, coi như là giết cũng có được hai quả yêu đan. Nhưng lúc này tìm Dương Lăng lại mãnh liệt mà đập! Kinh Thần Cửu Phương, trong Nhân Phương có Hồ Báo Dịch, Thần Long Âm, Cửu Dương Linh Đan tam phương, trong đó Hồ Báo Dịch nhất phương cần thuốc dân không thể tìm kiếm, chính là Phong Hồ cùng Lôi Báo yêu đan.

Dương Lăng cũng ngồi không được, nghĩ thầm: "Phong Hồ, Lôi Báo đều là yêu thú tương đối lợi hại, bất quá lưỡng cường tranh chấp, tất có một bị thương. Ta lại sẵn tiện nghỉ thật khó tìm!" Nghĩ đến đây, Dương Lăng lập tức đi ra ngoài động, cười Cục Quang lặng yên hưởng hồ gầm phương vị chạy tới.

Khi hồ gầm, báo rống càng lúc càng gần, Dương Lăng bảo Cục Quang lặng yên hạ xuống đất. Lúc này trời còn chưa có tối, Dương Lăng hạ xuống đất vị trí là một rừng cây, cây rừng cao to che trời, nửa bước khó đi.

Dương Lăng bảo Cục Quang tại chỗ chờ, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên mười trượng cao, thân thủ đáp xuống trên thân cây, bàn tay hấp ở thân cây, vững vàng đứng ở đó. Dương Lăng trên bàn tay phun ra nguyên khí, dùng hấp tự bí quyết hấp trụ thân cây, hành động so với vượn và khi còn linh hoạt hơn.

Sau đó, Dương Lăng lại vô thanh vô tức nhảy đến một ... cây đại thụ khác. Như vậy nhảy hơn mười lần, Dương Lăng xuyên qua rừng rậm thấy phía trước lối quang lóe ra, tiếng gió thổi gào thét, trong rừng trên một mảnh đất trống nhỏ, một con cạp thanh sắc thật lớn đang cùng con báo ám kim sắc thật lớn công kích lẫn nhau.

Hai yêu thú đều cao một trượng, so với trâu ngựa cao lớn hơn nhiều. Dương Lăng nín thở, đem thân hình giấu vào lá cây, xuyên qua khe lá cây quan sát. Chỉ thấy Phong Hồ, Lôi Báo đều nhanh như thiểm điện, cầu xé lẫn nhau. Song song từng đạo thanh sắc phong nhận từ miệng Phong Hồ phun ra, theo tiếng hồ gầm hướng Lôi Báo giết tới.

Lôi Báo cũng không cam tâm tỏ ra yếu kém, trên đầu nó ló ra một quả đầy gai xương khá dài, bắn ra một đạo lôi điện, to như ngón tay cái, nhưng uy lực rất lớn. Đại thụ chu vi hai người ôm bị lôi điện này một kích, trực tiếp cắt thành hai đoạn, cháy đen một mảnh.

"Nguyên lai Phong Hồ, Lôi Báo là cái dạng này, hai yêu thú cách Hóa Yêu Kỳ còn xa!" Lúc thấy yêu thú, Dương Lăng trong lòng suy nghĩ về thực lực hai thú. Phổ thông hồ báo, rốt cuộc chỉ có thể là mãnh thú, trừ phi trải qua kỳ ngộ, thì mới có thể biến thành yêu thú. Mà Phong Hồ, Lôi Báo đều là trời sinh dị chủng, sinh ra là yêu thú, thường thường trời sinh yêu thú đều có thần thông.

Bất đồng yêu thú, thực lực kém rất nhiều, yêu thú có chút lợi hại thậm chí thực lực ngang với Kim Đan cao thủ hoặc Pháp Sư, nhưng có điểm yếu nhược, chưa đến Hóa Yêu thực lực cũng chỉ có ngang Luyện Khí kỳ tu sĩ. Yêu thú nếu như tiến thêm một bước, là có thể Hóa Yêu, Hóa Yêu lúc biến hóa đáng đáp thành * người, không còn là hình thú.

Yêu thú chỉ có thành Yêu lúc tài năng tu luyện đặc đạo, biến thành Đại Yêu, Yêu Vương, Yêu Hoàng, Yêu Thần ... cường đại tồn tại, cùng tiên môn đại năng pháp lực thần thông như nhau đích

Dương Lăng nhìn ra ngoài một hồi, phán đoán ra nhị thú này thân thể to lớn đều là thực lực Luyện Khí tứ, ngũ trọng, nếu như phóng xuất Toàn Thiên Kiếm hoặc Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm, trong nháy mắt là có thể đem hai quái vật này giết chết. Vì đã xác định là nắm chắc thắng lợi, Dương Lăng lập tức phóng xuất Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm.

Chỉ thấy một đạo mang mang Tử hắc kiếm quang lao ra, hướng hai yêu thú vây lại. Đang đánh nhau hai yêu thú lập tức cảm giác được nguy hiểm, đồng thời đem phong nhận, lôi điện hướng không trung đánh tới. Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm là thượng phẩm Bảo Khí, uy lực tuyệt luân, phong nhận, lôi quang đánh tới trên mặt, trực tiếp bị đánh tan, tiêu tán vô hình.

Vân Vụ kiếm biến hóa thành hắc vụ thoảng cái bao phủ phương viên phạm vi mấy trượng, đem Phong Hồ, Lôi Báo đều khôn nhập trong đó. Trong hắc vụ, đạo đạo "Phước hồn ti" quỹ dị quán lấy, trong nháy mắt đem Phong Hồ, Lôi Báo khôn đến gắt gao, nhúc nhích không được mảy may.

Dương Lăng đại hỉ, liền từ trên cây nhảy xuống, chuẩn bị thu yêu đan. Dương Lăng còn đang giữa không trung, bên trái bỗng nhiên vọt tới luồng đạo hồng quang, hồng quang này là một loại hình dạng đại điều, tốc độ kỳ quái. Dương Lăng kinh ngạc, vội vã tay phải vung lên, Toàn Thiên Kiếm "Tiếng lừng" lao ra, cùng đạo hồng quang quấn lấy một chỗ.

Toàn Thiên Kiếm cùng hồng quang đầu đầu cùng nhau, uy lực tương xứng, ai cũng chiếm không được thượng phong. Dương Lăng vừa sợ vừa giận, rơi xuống đất liền quát lên: "Là vị đạo hữu nào xuất thủ?"

Đối diện trong rừng cây đi ra một gã thiếu niên đạo nhân, trong tay cầm một hồng sắc tiểu kỳ, trên tiểu kỳ bảo quang long lánh. Đạo nhân này có gương mặt ngựa, ánh mắt lạnh lạnh, ác độc nhìn về phía Dương Lăng. Dương Lăng một bên đem "Lục Mi Chân" thu vào trong tay, một bên lớn tiếng hỏi: "Đạo hữu đây là ý gì?" Cảm giác đối phương tu vi chỉ ít đã ngoài Luyện Khí tam trọng, Dương Lăng không dám khinh thường.

"Hanh!" Thiếu niên đạo nhân cười nhạt, "Bản thái tử thật vất vả mới tìm được Phong Hồ, Lôi Báo, dự định dùng chúng nó luyện chế Phong Lôi Luyện Hình Đan,, tiểu tử ngươi lại đột nhiên hiện ra, thực sự là chết tiệt mà!" Đang khi nói chuyện, thiếu niên huy động kỳ tử toàn lực thôi động hồng quang.

Dương Lăng cả giận nói: "Đạo hữu nếu muốn, ta là cho ngươi, hà tất động thủ?"

"Hanh! Bản pháp sư coi trọng pháp khí của ngươi, mau mau chịu chết đi!" Thiếu niên đạo nhân thân thủ hướng không trung ném đi, nhất thời một mảnh huyết vân bốc dựng lên, xông lên phía chân trời, chớp mắt biến thành vài mẩu đất, bao trùm trên đỉnh đầu, trong đó mơ hồ có vô số ma đầu rống giận rít gào.

Huyết vân chậm rãi hạ xuống, muốn đem phạm vi phương viên trong vòng vài dặm đất đều bao phủ. Dương Lăng trong lòng giật mình, hiểu được huyết vân này là một loại tà môn pháp bảo, cả tiếng nói: "Ta là Thái Dịch Môn đệ tử, đạo hữu giết ta không sợ gây phiền phức sao?" Đồng thời khẩn cấp thôi động Lục Mi Chân.

Mặt ngựa thiếu niên "Ha ha" cuồng tiếu: "Chớ má Thái Dịch Môn! Bản thái tử chính là Nam Cương Bách Vạn Đại Sơn trong Thiên Tà Lão Tổ môn hạ, ngươi Thái Dịch Môn thì tính là cái gì!"

Mặt ngựa thiếu niên cuồng tiếu, là lúc Dương Lăng rốt cục thành công khống chế Lục Mi Chân, một đạo tinh tế lục quang bắn nhanh ra, từ trong lùm cây đi qua, vô thanh vô tức. "Tính làm cái gì" mấy chữ mới vừa ra khỏi miệng, một đạo lục tuyến chợt lóe lên rồi bắn vào mi tâm mặt ngựa đạo nhân.

Lục Mi Chân không hổ là bảo bối hại người âm thầm, mặc dù không phải Bảo Khí, nhưng so với Bảo Khí hữu hiệu hơn. Mặt ngựa đạo nhân trên mặt trong nháy mắt lộ ra biểu tình bất khả tư nghị, thân thể dần dần cứng ngắc, rốt cục "Phanh" một tiếng té ngã xuống đất. Trên bầu trời huyết vân cũng lập tức co rút lại thành một đoàn, chậm rãi rơi xuống đất, biến thành một đoàn gì đó nhũn nhếch. Lũ đạo hồng quang truy sát Dương Lăng cũng bỗng nhiên phản hồi trong tiểu kỳ trong tay mặt ngựa đạo nhân.

Dương Lăng lau mồ hôi toát ra lạnh lạnh trên trán, nói: "Nguy hiểm thật!" Lục Mi Chân nếu chậm phóng ra, huyết vân sẽ đè xuống. Dương Lăng biết loại tà đạo pháp khí này thường thường có tác dụng ô uế phi kiếm, một khi bị huyết vân bao phủ, Dương Lăng phóng xuất phi kiếm lập tức chịu giới hạn, đến lúc đó hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, tính mệnh khó bảo toàn.

Giết mặt ngựa thiếu niên, Dương Lăng lập tức đem Văn Vụ Tòa Linh Kiếm thu lại.

Bị Bảo Khí giáo sát, Phong Hồ, Lôi Báo sớm đã thành tử thi, trên thân bị kiếm quang vẽ lên nghìn vạn đạo vết máu. Dương Lăng thuận theo từ trên thi thể yêu thú lấy ra nội đan. Đó là hai quả cở trứng gà, yêu đan một xanh một hồng, đều bị thu nhập trong kim quang.

Cũng không để ý thi thể yêu thú, Dương Lăng đi qua bên kia lấy pháp khí biến hóa thành huyết vân thu nhập trong kim quang, sau đó lại đi tới trước thi thể mặt ngựa thiếu niên kiểm soát. Tiểu kỳ trong tay mặt ngựa thiếu niên cùng Huyền Minh Kỳ ngoại hình rất tương tự, chỉ bất quá là hồng sắc mà thôi.

Dương Lăng cảm lấy cớ vừa nhìn, đã biết cớ chỉ là một kiện hạ phẩm Linh Khí, chỉ bất quá trong đó phong ấn linh hồn yêu thú rất lợi hại. Loại pháp khí phong ấn yêu thú chân linh này cũng không thông thường, Dương Lăng chính là lần đầu tiên thấy, tiện tay thu luôn.

Dương Lăng tỉ mỉ lục soát thi thể, lại tìm được một cái túi bách bảo nang, ngoài ra, Dương Lăng lại phát hiện mặt ngựa thiếu niên trong quần áo mặt một kiện ám kim sắc nhuyễn giáp. Dương Lăng dùng Văn Vụ Kiếm đâm mấy kiếm, nhuyễn giáp không tổn hại mấy may, đúng là một kiện bảo giáp.

Dương Lăng tự nhiên không khách khí, lột nhuyễn giáp, tất cả thu lại. Sau đó thu lại Lục Mi Chân, phóng xuất phi kiếm chém lung tung một trận, đem mặt ngựa đạo nhân hóa thành thịt nát, hủy thi diệt tích. Có điểm đáng tiếc chính là, thiếu niên tu vi quá thấp, không có kết thành Nguyên Đan, bằng không Dương Lăng còn có thể dùng kim quang luyện ra một quả tuyệt phẩm linh phẩm.

Giết chết mặt ngựa đạo nhân, Dương Lăng lập tức gọi Cực Quang tới, cũng không chuẩn bị dừng lại qua đêm, cỡi Cực Quang hướng Tây bay đi. Vừa sát nhân đoạt bảo, nơi đây không thích hợp ở lâu, đây chính là kinh nghiệm phong phú của Tụ Ma chân nhân khi cướp đoạt, cẩn thận hành sự vĩnh viễn sẽ không sai.

Cực Quang tuy rằng mệt mỏi, nhưng vẫn nỗ lực bay ra hơn ngàn dặm, bầu trời tối đen, cuối cùng tìm được một tòa tiểu đảo hạ xuống nghỉ ngơi. Dương Lăng đã đem một viên Nguyên Đan cho Cực Quang khôi phục thể lực, sau đó mở ra một sơn động ở tạm.

Sắc trời hoàn toàn đen, bên trong động, Dương Lăng đang nghiên cứu pháp khí mới lấy được. Một đoàn huyết sắc vân vụ, còn có hồng sắc tiểu kỳ.

Dương Lăng cẩn thận khống chế kim quang luyện hóa huyết sắc vân vụ, sử dụng kim quang số lần càng nhiều, khống chế lại càng thuận lợi, mờ mờ ảo ảo có loại cảm giác cùng kim quang hợp nhất, loại cảm giác này càng ngày càng ... cường liệt hơn.

Vân vụ giống như cây bông, bây giờ nó chỉ bằng nắm tay, nhưng sau khi phóng nó ra ngoài, có thể bao trùm phạm vi vài mẩu đất, có thể thấy được không phải pháp khí bình thường. Kim quang rót vào huyết sắc vân vụ, nhất thời thiêu đốt huyết vụ "Nhè nhẹ" rung động, từng đạo khói đen bốc lên, bị kim quang ném vào trong Ma Vực. Sau một lúc lâu, trong pháp khí lao ra một con huyết sắc ma đầu, có thực lực âm ma trung kỳ.

Dương Lăng nhận biết những ... ma đầu này, chỉ dùng huyết người sống để nuôi dưỡng ra huyết ma, sát phạt khí nặng nhất, nhưng cũng là tiên đạo các môn sở kỵ. Huyết ma vừa ra tới, đã bị kim quang luyện thành một quả đan dược, hơn nữa cư nhiên là trung phẩm Nguyên Đan, Dương Lăng đại hi.

Một con rồi lại một con huyết ma bị luyện hóa, Dương Lăng một hơi luyện ra ba nghìn năm trăm viên trung phẩm Nguyên Đan, lúc này mới đem toàn bộ huyết ma luyện chế hoàn tất. Dương Lăng nghĩ thầm: "Nuôi nấng một con huyết ma không biết phải giết chết bao nhiêu người sống, đạo nhân này thực sự là ác độc!"

《Cửu Châu Chí》rõ ràng ghi chép Thiên Tà Lão Tổ danh đầu cùng đặc điểm, người này tu luyện Thiên Tà ** đại thành, luyện ra "Thiên Tà Thần Anh", cùng Long Hồ Đạo Tôn là một cấp bậc đại năng. Tự nhiên, đệ tử bên người Thiên Tà Lão Tổ mỗi người cũng là tà trung chi tà, làm việc không kiêng nể gì cả, hại nhân vô số.

Pháp khí trong tay Dương Lăng này tên là "Huyết Vân Đầu", Thiên Tà Lão Tổ tự mình luyện chế Bảo Khí. Mặt ngựa đạo nhân bị Dương Lăng giết chết tên là Thiên Tà Thái Tử, danh đầu tuy rằng uy phong, nhưng tu vi không được tốt lắm, chỉ gần Luyện Khí lục trọng. Chỉ vì Thiên Tà Thái Tử là Thiên Tà Lão Tổ cùng một thiếp cơ sinh hạ, có một lão tử lợi hại, bởi vậy có chút đặc quyền, thủ đầu pháp bảo không ít, muốn làm gì thì làm.

Thiên Tà Thái Tử vốn tại phía Nam Bách vạn đại sơn tác uy tác phúc, tuy rằng hấn thực lực không mạnh, nhưng người người e ngại uy danh Thiên Tà Lão Tổ, không người nào dám làm gì hấn. Hết lần này tới lần khác Thiên Tà Thái Tử tại Bách vạn đại sơn đến phiên chán, một hôm gặt Thiên Tà Lão Tổ chạy đi, một đường du sơn ngoạn thủy, cuối cùng đi tới Đông Hải đảo nhỏ, muốn bắt Phong Hồ, Lôi Báo, trở về khiến Thiên Tà Lão Tổ luyện chế Phong Lôi Luyện Hình Đan, nhờ lực lượng đan dược nhất cử kết thành Nguyên Đan.

Cũng vì hôm nay Thiên Tà Thái Tử vận khí quá kém, vừa muốn bắt Phong Hồ, Lôi Báo, lại gặp Dương Lăng. Vốn tưởng rằng bằng vào vài món pháp khí thủ đầu uy lực cường đại có thể đơn giản giết chết Dương Lăng cái này Luyện Khí nhị trọng tiểu nhân vật, không ngờ Dương Lăng so với hấn còn ác hơn, dùng Lục Mí Châm một chút đem hấn bắn chết, Thiên Tà Thái Tử chết không nhắm mắt a.

Huyết Vân Đầu bị kim quang luyện chế một khắc thời gian, Dương Lăng không chế chuẩn xác, không có thương tổn đến pháp trận trong trận pháp. Huyết quang trong Huyết Vân Đầu dần dần mất đi, nhan sắc chuyển thành vẻ trắng nõn, dường như mây trắng bầu trời. Lúc này, Dương Lăng mới biết Huyết Vân Đầu tuy rằng là kiện trung phẩm Bảo Khí, nhưng bên trong trận pháp căn bản không có hoàn thiện. Căn cứ Tự Ma chân nhân kinh nghiệm, pháp khí trạng thái hoàn mỹ cần tới ít nhất ba mươi sáu tòa trận pháp chống đỡ, mà lúc này trong Huyết Vân Đầu gần có năm tòa trận pháp, còn rất xa không có hoàn thành.

Dương Lăng không biết Huyết Vân Đầu là Thiên Tà Lão Tổ tiêu hao đại lực khí, thi triển Thiên Tà Thần Anh từ trong tinh không xa xôi thu thập được Thái hư tinh khí, vốn định luyện ra nhất kiện Đạo Khí, nhưng bởi vì có nhiều loại nguyên nhân mà không thể như nguyện, cuối cùng đem bán thành phẩm Huyết Vân Đầu giao cho trong tay nhi tử Thiên Tà Thái Tử.

Lúc này, Dương Lăng rốt cục thấy diện mục chân thực của Huyết Vân Đầu, chỉ thấy đoàn tinh khí là thay đổi, có thể lớn có thể nhỏ, trong đó tựa hồ có vô số không gian gấp khúc giao nhau.

Dương Lăng nghĩ thầm: "Thiên Tà Lão Tổ này không phải dễ chọc, thứ này trăm triệu lần không thể xuất ra, bằng không tai vạ đến liền!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Diệt tuyệt bảo phù.

Dương Lăng lúc này tuy rằng không biết được Thái Hư tinh khí quý giá, nhưng là nhìn ra Huyết Vân Đầu có chỗ bất phạm. Nghĩ thầm: "Tiền ma lưỡng đạo pháp khí, phẩm là cùng loại hình dạng đều xưng 'Đầu', Hắc Thủy Lão Tổ có Hắc Thủy Thần Đầu, Huyết Hà Lão Tổ có Thất Sát Huyết Hà Đầu. Vật này cũng không phải là phi vân khí, bên trong có nồng đặc hơn Tinh Vân khí tức, ta cũng nên đặt cho nó một cái tên, thôi thì gọi là Tinh Vân Đầu. Bảo bồi như vậy, chờ ta ngày sau thông hiểu phương pháp luyện trận, nhất định trọng tân luyện chế nó a."

Nghiên cứu xong Tinh Vân Đầu, Dương Lăng lại kiểm tra lá tiểu kỳ. Hồng sắc tiểu kỳ tuy rằng chỉ là hạ phẩm Linh Khí, nhưng uy lực cư nhiên có thể cùng trung phẩm Bảo Khí Toàn Thiên Kiếm chống đỡ, không thể không khiến Dương Lăng giật mình.

Loại tiểu kỳ này Tự Ma chân nhân cũng từng có qua vài món, tên là "Phước Hồn Kỳ", trong kỳ thiết lập Phước linh trận, có thể ràng buộc nguyên thần,

hồn phách, từ đó chỉ huy không chế. Lúc này kim quang nhất tẩy, từ trong tiểu kỳ rút ra lưỡng đạo sinh hồn. Lưỡng đạo sinh hồn đều bằng nắm tay, là hai Chu tước hồn phách ấu linh kỳ.

Chu tước thuộc về hòa thuộc tính thần thú Phương Hoàng, được gọi là Hòa Phương. Dù là không có Tụ Ma chân nhân ký ức, Dương Lăng cũng có thể nhận ra lưỡng đạo sinh hồn này là thần thú trong truyền thuyết Hòa Phương. Dương Lăng trong lòng khiếp sợ, nghĩ thầm "Chu tước đường đường là thần thú, cư nhiên rút sinh hồn luyện chế thành pháp bảo như vậy!"

Chu tước sau khi trưởng thành, thực lực không thua gì tu sĩ Đạo Quân cấp bậc. Có thể đem hai Chu tước bất tịnh luyện thành sinh hồn, Dương Lăng suy đoán, sợ rằng chỉ có Thiên Tà Lão Tổ đại năng như vậy tự mình xuất thủ mới có thể thành công.

Dương Lăng suy đoán không có sai, Thiên Tà Lão Tổ từng muốn luyện chế một kiện Đạo Khí, Vì vậy đi tới trong tinh không thu thập Thái Hư tinh khí. Lại vào thiên sơn vạn thủy, tìm được một đôi Chu tước còn nhỏ sinh ra không lâu. Thiên Tà Lão Tổ giết thủ hộ tiểu Chu tước, rút ra sinh hồn tiểu Chu tước, chuẩn bị dùng Chu tước sinh hồn luyện chế thành Đạo Khí khí linh.

Khí linh là linh hồn của Đạo Khí, phẩm Đạo Khí đều có khí linh. Ngày trước Thiên Tà Lão Tổ cũng chỉ là tùy tiện dùng một cây Phục Linh Kỳ giữ lấy hai hồn phách Chu tước, tạm gác lại sau này sử dụng, bản ý cũng không phải là cần Chu tước sinh hồn luyện chế pháp khí, bằng không cũng sẽ không dùng hạ phẩm linh khí thu sinh hồn. Sau đó Thiên Tà Lão Tổ lại có kỳ ngộ, liền buông bỏ luyện chế Đạo Khí, Chu tước sinh hồn cũng bị cất dấu.

Ngày đó Thiên Tà Thái Tử không biết tốt xấu, ly khai Nam Cương thì lạng lẽ trộm lấy cờ. Lấy máu tế luyện thử một lần, phát hiện kỳ tử có uy lực thật lớn, có thể so với Bảo Khí. Thiên Tà Thái Tử đại hỉ, dọc theo đường đi dùng tiểu kỳ giết không ít Luyện Khí Kỳ thậm chí Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, càng phát ra đắc ý, nhưng không nghĩ tới sau lại bị Dương Lăng giết chết.

Trong Kim quang, hai lưỡng Chu tước sinh hồn phát sinh trận trận gào thét, thể lương cực kỳ. Chu tước sinh hồn tuy rằng bị quản chế, nhưng trên ý thức, vẫn đang bảo tồn ký ức sinh tiền.

Dương Lăng trong lòng khẽ động, thần thức đảo qua, lập tức cảm thụ được tâm tình hai Chu tước: "Đáng trách! Đáng trách! Đáng trách!" Trung ý niệm tràn ngập hận ý cùng oán khí. Cường liệt hận ý như vậy khiến Dương Lăng cũng hơi kinh hãi, thầm nghĩ: "Không biết chúng nó hận là ai, ta hỏi thử một câu."

Dương Lăng thần thức phát sinh một đạo tin tức: "Là ai lấy ra hồn phách các ngươi?"

"Thiên Tà Lão Tổ, giết chết phụ mẫu chúng ta, rút ra sinh hồn chúng ta, tỳ muội của ta hai người phải giết hấn báo thù!" Lưỡng đạo ý niệm rõ ràng nhấn nhủ lại.

Dương Lăng tâm niệm vừa chuyển, bỗng nhiên nghĩ đến một cái chủ ý, nghĩ thầm: "Trên hoàng bố nói, Kinh Thần Cửu Phương không chỉ có đối với phạm thai hữu hiệu, mà đối với vô hình vô chất linh thể cũng đồng dạng hữu dụng. Chu tước sinh hồn vốn là uy lực thật lớn, ta nếu có thể bắt bọn nó luyện ra ‘ Chân Nhân ’ chi khu, thu lấy để mình dùng, thực lực tất nhiên tăng nhiều!"

Kinh Thần Cửu Phương thần kỳ không gì sánh được, không chỉ có khả năng "Thân thể thành thánh", cũng như là Quỷ Hồn, cũng như nhau có thể phi thăng thành tiên. Dựa theo hoàng bố giới thiệu, sử dụng "Nhân Phương", phân biệt dùng Hồ Báo Dịch, Thần Long Âm, Cửu Dương Linh Đan, ** phạm thai thân thể sẽ biến thành "Chân Nhân chi khu".

Án theo trên hoàng bố nói, "Chân nhân" này cùng trong Chân Nhân Cảnh "Chân nhân" còn có phân biệt, cái trước là "Tiên Thiên Chân Nhân", cái sau là "Hậu Thiên Chân Nhân". Về phần hai người tình tế khác nhau là cái gì, lúc này Dương Lăng còn không thể biết được.

Nghĩ đến đây, Dương Lăng dụng thần thức đem ý nghĩ của chính mình truyền qua: "Ta có hạng nhất bí pháp, có thể vì ngươi hai người khôi phục thân thể. Chỉ bất quá loại bí pháp này có chút phiêu lưu, các ngươi nếu như nguyện ý, phải nhận ta làm chủ. Đối với các ngươi được thân thể, có một ngày có thể đi tới Nam Cương báo thù huyết hận. Các ngươi nếu như nguyện ý, đem nhất lữ hồn phách giao hấn cho ta, nếu như không muốn, tương lai tiến nhập trong pháp khí ta làm khí linh..."

Thần thức giao lưu thập phần nhanh chóng, trong nháy mắt, Chu tước sinh hồn lập tức minh bạch ý tứ Dương Lăng. Nghe Dương Lăng có thể khiến chúng nó khôi phục thân thể, thành tựu Chân Nhân chi khu, có hi vọng báo thù, hai Chu tước không chút do dự, phân biệt tổng xuất nhất lữ hồn phách, đồng thời hướng Dương Lăng truyền lại tâm niệm: "Nguyện phụng ngươi làm chủ nhân!"

Dương Lăng thu lấy hai lữ hồn phách, hóa nhập trong nguyên thần. Loại giam cầm sinh hồn người khác pháp môn tên là "Thần Cầm Thuật", Tụ Ma chân nhân ngày trước thích thi triển nhất. Một khi giao ra sinh hồn, cả đời bị quản chế, vĩnh sinh không thể phản bội.

Người chịu khống chế khi trong lòng có một tia ý phản, người khống chế lập tức biết ngay, tâm niệm khẽ động, người bị quản chế sinh hồn nhất thời hội phi yên diệt.

Dương Lăng thu một tia hồn phách của hai Chu tước, kim quang vung lên, hai sinh hồn Chu tước tiến nhập trong Ma Vực. Dương Lăng ý niệm truyền cho hai Chu tước: "Tạm thời đợi ở chỗ này."

Chu tước sinh hồn vừa tiến vào trong Ma Vực, lập tức hóa thành lưỡng đạo hồng quang hướng ở chỗ sâu trong Ma Vực bay đi. Dương Lăng trước tiên lấy làm kinh hãi, vừa muốn triệu hoán, bỗng nhiên cảm ứng được lực lượng hai hồn phách Chu tước cường đại rồi chia ra. Trong nháy mắt Dương Lăng bình tĩnh đại ngộ, Chu tước thần thú trời sinh có thể thôn phệ ma đầu, ác quỷ, nói vậy chúng nó vừa cắn nuốt ma đầu trong Ma Vực.

Dương Lăng chẳng bao giờ tách khỏi kim quang, mặc dù hai ma đầu cũng không có đi qua địa phương quá xa. Dựa theo Tụ Ma Kinh ghi chép, Ma

Vực trực tiếp liên thông với Ma giới. Trong Ma giới có Ma đầu, Quỷ dạ xoa, La sát các loại hung ma xuất hiện, vừa rồi hai hồn phách Chu tước đều tự cắn nuốt Ma đầu, bởi vậy cường đại lên rồi chia ra.

Cảm ứng được tiểu Chu tước nội tâm vui mừng, Dương Lăng biết chúng nó vô sự, nên cũng không để ý tới. Sau khi kim quang tẩy luyện, khoảnh khắc đem túi bách bảo nang trên người Thiên Tà Thái Tử luyện hóa, những vật bên trong đều rơi là tả trong kim quang.

Dương Lăng vốn đối với túi bách bảo nang Thiên Tà Thái Tử rất có đại kỳ vọng, mặt ngựa thiếu niên trên người có chứa Tinh Vân Đầu, Chu tước hồn các loại Bảo Khí, như vậy trong túi bách bảo nang không hề ít thứ tốt. Vậy mà ở bên trong thuần một mảng tất cả đều là phù lục, số lượng cả trăm cái, ngược lại cũng không có được một kiện pháp khí.

Dương Lăng trong lòng một trận thất vọng, nhưng khi tỉ mỉ kiểm tra qua phù lục, Dương Lăng đang thất vọng rất nhanh lại bị làm cho kinh hãi rất lớn. Nguyên lai Thiên Tà Lão Tổ tuy rằng sống mấy nghìn tuổi, nhưng chỉ sinh có hai nhi tử, người nhi tử thứ nhất cùng người đầu pháp bị giết, chỉ còn lại một người Thiên Tà Thái Tử.

Thiên Tà Thái Tử là độc đinh nối dòng của Thiên Tà Lão Tổ, Thiên Tà Lão Tổ bởi vậy đối với hắn tương đối quý trọng, không tiếc tiêu hao pháp lực luyện chế không ít phù lục có đại uy lực cấp cho Thiên Tà Thái Tử phòng thân. Đáng tiếc Thiên Tà Thái Tử tư chất thấp kém, Thiên Tà Lão Tổ cũng biết hắn không có khả năng có đại thành tựu, trong lòng lão thâm nghĩ chỉ cần bảo hộ cho nối dòng độc đinh suốt đời bình an, hưởng thụ vinh hoa, để hắn nối dõi tông đường như vậy là đủ rồi.

Thi triển pháp khí thường thường tiêu hao quá nhiều nguyên khí, Thiên Tà Thái Tử tu vi thấp, không thích hợp sử dụng. Thiên Tà Lão Tổ lúc này mới luyện chế phù lục để cho hắn phòng thân, dù sao khi thi triển phù lục, tiêu hao nguyên khí cực nhỏ, hơn nữa sử dụng phương tiện, uy lực cũng không kém hơn so với pháp khí.

"Phích Lịch Huyết Quang Độn Phù! Liễm Tức Ân Thân Phù! Thiên Tà Sát Phù! Kim Cương Bất Diệt Phù! Đại Băng Diệt Phù!" Dương Lăng thoáng cái mở to hai mắt nhìn, liếc mắt đã nhận ra rất nhiều phù lục hàng đầu, bởi vậy những ... phù lục này đều là tiên ma lương đạo tiếng tăm lừng lẫy phù lục.

"Đẳng cấp thấp nhất cũng là hạ phẩm Bảo Phù, dĩ nhiên còn có Đạo Phù! Thật là đại thủ bút a, Thiên Tà Thái Tử này rốt cuộc là ai?" Dương Lăng hưng phấn có dư, nhưng trong đáy lòng bốc lên một tia cảm giác kinh khủng thật lớn.

Phù lục phân ra Huyết phù, Linh phù, Bảo phù, Đạo phù, Tiên phù ngũ cấp, phù lục kỳ thực là pháp trận hóa thân, mỗi một phù lục đều có thiên địa quy tắc, vạn vật trật tự. Trong lịch sử không ít người có đại thần thông, thậm chí có thể đối với tiên đạo lĩnh ngộ của bản thân hóa nhập trong phù lục, từ đó truyền lại y bát.

Cao giai phù lục có thể uy lực không kém gì uy lực cùng giai pháp khí, hơn nữa phù lục tại trong mắt tu sĩ tác dụng không chút nào kém pháp khí cùng đan dược. Phù lục, đan dược, pháp khí được các tu sĩ tỉ dụ thành tu chân "Hậu thiên tam bảo", đối ứng là tinh khí thần thì xưng là "Tiên thiên tam bảo".

Trên người Thiên Tà Thái Tử phù lục có một trăm mười lăm trương, trong đó năm mươi lăm đạo Phích Lịch Huyết Quang Độn Phù thuộc về hạ phẩm Bảo phù; ba mươi bảy đạo Liễm Tức Ân Thân trung phẩm Bảo phù; mười tám đạo Thiên Tà Sát Phù là thượng phẩm Bảo phù; bốn đạo Kim Cương Bất Diệt Phù là tuyệt phẩm Bảo phù; một đạo Đại Băng Diệt Phù là hạ phẩm Đạo phù.

Dương Lăng tự nhiên nghĩ, không ngờ Thiên Tà Lão Tổ muốn nhi tử khi nguy cơ có thể bảo mệnh, cố ý luyện ra đông đảo độn phù, phù lục hộ mệnh, mà chỉ cho hắn chút ít công kích phù. Mục đích chính là vì muốn Thiên Tà Thái Tử ít gây sự, dù là gây tai họa thì cũng có thể mượn phù bảo mệnh.

Chỉ tiếc khổ tâm của Thiên Tà Lão Tổ đều uổng phí, Thiên Tà Thái Tử một đường gây chuyện thị phi, dựa Huyết Vân Đầu, Chu tước sinh hồn khó gặp địch thủ, dẫn đến hắn dần dần cuồng vọng tự đại, rốt cục bị Dương Lăng dùng Lục Mi Châm giết chết, đến chết cũng không rõ mình chết như thế nào.

Dương Lăng nhìn chằm chằm trong kim quang một trăm mười lăm trương phù lục, có ý muốn đem chúng nó toàn bộ luyện thành đan dược, hủy diệt chứng cứ xung động. Dương Lăng rốt cục ý thức được mình giết một người không nên giết người, Thiên Tà Thái Tử này tất nhiên là người thập phần thân cận Thiên Tà Lão Tổ, bằng không tuyệt không có của cải dày như vậy.

"Ta giết chết Thiên Tà Thái Tử một khi chuyện này bị người biết được, sợ rằng Thái Dịch Môn chương giáo tiên tôn cũng không bảo hộ được ta a! Thiên Tà Lão Tổ có tiếng là trừng mắt tất báo, những phù lục này tuy rằng là thứ tốt, nhưng đơn giản không thể sử dụng, bằng không một khi có người để tâm phát hiện, sẽ có tai ương ngập đầu!" Dương Lăng đầu óc quay ngược trở lại thật nhanh, do dự một hồi, rốt cục không muốn đem phù lục luyện thành đan dược.

Một trăm mười lăm trương phù lục giá trị quả thực không thể đánh giá, Dương Lăng quyết định tạm thời giấu kín, nếu trong lúc tới hồi nguy cấp, cũng bắt chắp, phải sử dụng những phù lục này.

Dương Lăng lấy lại bình tĩnh, từ trong khiếp sợ khôi phục lại, thu chiến lợi phẩm hôm nay xong, bắt đầu vận chuyển nguyên khí, luyện hóa Huyết Đan.

Huyết Đan tốc độ xoay tròn rất nhanh, Dương Lăng tốc độ tu luyện so sánh với Tụ Ma chân nhân ngày trước Luyện Khí Kỳ, ngoài việc Huyết Đan chuyển hóa thành nguyên khí tốc độ nhanh chỉ ít gấp mười. Tụ Ma chân nhân dùng một năm thời gian mới từ Luyện Khí nhất trọng tiến nhập Luyện Khí nhị trọng, còn Dương Lăng chỉ dùng trên dưới một tháng. Dương Lăng cảm giác cùng Huyết Đan tinh thuần không tạp chất có rất lớn quan hệ, Huyết Đan tinh thuần, chuyển hóa thành nguyên khí tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều lần.

Đối với Dương Lăng là tương đối thoải mái, không chừng lại dùng một tháng nữa là có thể đi vào Luyện Khí tam trọng, hoàn toàn luyện hóa Huyết Đan, bắt đầu dả thông huyền khiếu quanh thân.

Tu luyện một đêm, ngày mới lại bắt đầu, ánh sáng mặt trời mọc lên, Dương Lăng ngồi trên Cực Quang, tiếp tục về phía Tây hướng lục địa bay đi. Bay hơn phân nửa ngày, Dương Lăng rốt cục thấy lục địa, tiến vào đất bằng trên một đại quốc, Đại Huyền Quốc.

Đại Huyền Quốc là đệ nhất cường quốc trong Cửu Châu, trong nước có Thái Huyền Môn là đệ nhất đại tiên môn trong tiên đạo cửu môn, thế lực khổng lồ. Dương Lăng bay trên bầu trời Thái Huyền Quốc, xa xa thấy phía trước một mảnh thủy khí, tường quang vạn đạo, hiểu là còn cách Thái Huyền Môn "Vạn phương tiên đảo" không xa.

Nguyên Thái Huyền Môn bởi vì thế lực khổng lồ, từ ba ngàn năm trước đã vận dụng lực ảnh hưởng thật lớn, nhất cử chế tạo ra "Vạn phương tiên đảo". Vạn phương tiên đảo không chỉ có lớn nhất cửu châu, một tòa tiên đảo treo trên bầu trời, đồng thời cũng là địa điểm tu chân giao dịch lớn nhất trong Cửu Châu.

Trong Cửu Châu, các phái tu chân trên sáu thành giao dịch đều tiến hành tại trong Vạn phương tiên đảo, Thái Huyền Môn thông qua đồng đảo cửa hàng trên tiên đảo lấy ra thu nhập từ thuế, thu được lợi nhuận thật lớn. Thái Huyền Môn có thể trở thành tiên đạo đệ nhất môn, có thể nói danh đứng với thực tế, Vạn phương tiên đảo là hạng nhất, không có bất luận môn phái nào khác có thể cạnh tranh với họ.

《Cửu Châu Chí》có ghi chép, ba ngàn năm trước Thái Huyền Môn sáu gã Địa Tiên Trường Sinh Cảnh cao thủ liên thủ, đồng thời vận dụng một kiện trấn phái Tiên Khí, rút cuộc đem một tòa tiên đảo linh khí tràn đầy trên Đông Hải luyện thành một kiện Đạo Khí, cũng chính là Vạn phương tiên đảo hôm nay.

Vạn phương tiên đảo thuộc về một kiện tuyệt phẩm Đạo Khí, chỉ là cái Đạo Khí này vô cùng lớn, dài tám trăm dặm, rộng ba trăm dặm. Tiên đảo được phân chia làm hai đại khu vực, một phần ba khu vực được liệt vào tư địa Thái Huyền Môn, không được tự tiện thâm nhập. Trong tư địa, Thái Huyền Môn trồng vô số linh dược, nuôi dưỡng các loại linh thú.

Hai phần ba khu vực khác còn lại là các môn phái, bao gồm Ma Tông, Yêu Tông, địa phương các tu sĩ tiên môn khác giao dịch, ai đến cũng không cự tuyệt. Khu vực này cửa hàng san sát, mỗi một ngày đều có vô số kẻ đan dược, pháp khí, phù lục, tài liệu v...v... được giao dịch ra ngoài.

Vạn phương tiên đảo thống nhất giao dịch dùng vật trung gian Thái Huyền Môn luyện chế Tam Bảo Đan, Tam Bảo Đan là trung phẩm linh dược, luyện chế cũng không trắc trở, các môn phái đều có thể luyện chế. Nếu tu sĩ muốn tiến hành giao dịch, trước hết đưa gì đó đổi thành Tam Bảo Đan, sau đó dùng Tam Bảo Đan đổi lấy vật phẩm khác.

Tam Bảo Đan cùng loại với tiền vàng bạc trong nhân gian, có tác dụng đến khi đồng giá vật trao đổi, điều này khiến Vạn phương đảo giao dịch trở nên thập phần tiện lợi. Đồng thời, trong quá trình đổi đan dược sản sinh lợi nhuận thật lớn cũng đều bị Thái Huyền Môn cướp lấy.

Quả nhiên, Cực Quang phi hành trong chốc lát, trên cao phía trước trong mắt hiển hiện một tòa cự đảo, trên đảo tiên khí bao phủ, thủy khí lượn lờ, hoàn toàn huyền phù trên không trung, muôn hình vạn trạng. Trong đó lâu các san sát, tiên uyển vô số, nơi chốn đều có hoa lâm bóng bảy, khí tượng tiên gia nhất phái.

Dương Lăng lần đầu tiên tận mắt thấy Vạn phương tiên đảo, trong lòng rất là chấn động, lập tức thôi động Cực Quang hướng tiên đảo bay đi.

Theo truyền thuyết trên Vạn phương tiên đảo không có gì mua không được, thậm chí có thể mua được Thần Đan, Đạo Khí bảo vật trấn phái, Dương Lăng khẩn cấp muốn kiến thức một phen. Tự nhiên, Dương Lăng chuyến này mục đích lớn nhất là muốn mua một ít thư tịch luyện đan cùng một tòa đan lò.

Dương Lăng có kim quang thần kỳ có thể luyện đan, lại có Linh Lung dược hồ có thể sưu tập linh dược, đã cụ bị điều kiện cơ bản để luyện đan. Chỉ là bản thân Dương Lăng đối với luyện đan còn mười phần xa lạ, tuy rằng xem qua 《Bách Thảo Đan Kinh》, nhưng loại này chỉ là đan kinh cực kỳ thô thiển. Muốn luyện ra đan dược tốt, Dương Lăng không nghi ngờ cứu là không được.

Bởi vậy Dương Lăng quyết định chăm chú, hệ thống lại nghiên cứu luyện tập đan thuật, vì luyện chế Kinh Thần Cửu Phương ngày sau làm chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Vạn phương tiên đảo.

Vạn phương tiên đảo sẽ không cự tuyệt bất luận người tu chân gì tiến vào giao dịch, dù cho đối phương là yêu ma quỷ quái, hạng người tội ác tày trời. Nhưng bất luận cái tu sĩ gì lúc tiến nhập Vạn phương tiên đảo, đều phải tuân thủ quy củ, không được cùng người tranh đấu, bằng không Thái Huyền Môn sẽ phái ra cao thủ trấn áp, nháo sự nghiêm trọng thậm chí còn có thể bị Thái Huyền Môn giam giữ một đoạn thời gian.

Dương Lăng cười Cực Quang càng bay càng gần, dần dần thấy các màu quang hoa từ bốn phương tám hướng, không ngừng mà dừng hướng Vạn phương tiên đảo. Những ... tu sĩ này đều là đến đây Vạn phương tiên đảo giao dịch, tiền ma các đạo, không chỗ nào mà không bao lấy. So sánh với những người khác ngự khí phi hành, Dương Lăng coi Linh hạc tựa như là keo kiệt nghèo hèn a.

Thường thường tu sĩ tu vi càng thấp, trên người đan dược, pháp khí cũng càng thấp kém, căn bản là không xuất ra vật gì để giao dịch. Bởi vậy người đến đây Vạn phương tiên đảo giao dịch đại đa số là tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ Kỳ, tu sĩ Luyện Khí Kỳ chỉ chiếm một bộ phận cực nhỏ.

Dương Lăng bay trên bầu trời Vạn phương tiên đảo, lập tức thấy, tu sĩ bốn phương tám hướng bay tới đều hạ xuống trên một cái sân rộng thật lớn không gì sánh được. Sân rộng này chiều rộng nghìn trượng, thập phần khí phái, tên là "Nghênh Tiên Bình", là địa phương Vạn phương tiên đảo nghênh tiếp các tu sĩ thượng đảo giao dịch.

Nghênh Tiên Bình toàn bộ dùng ngọc thạch thuần trắng, mỗi một khối ngọc thạch đều ngăn nắp, bốn phía dài một trượng, rộng rãi đại khí. Khi Dương Lăng hạ xuống, đồng thời chung quanh Nghênh Tiên Bình đã có mấy người tu sĩ tới trước rồi.

Dương Lăng lập tức cảm giác có mấy đạo ánh mắt sắc bén lạnh lẽo đang bắn tới, trong lòng rung mình, liền quay đầu lại nhìn qua tu sĩ đối diện cười cười. Dương Lăng cảm giác, mấy tên tu sĩ này đều là tu vi đã ngoài Trúc Cơ Kỳ.

Vài tên tu sĩ này cũng chỉ là tùy ý quan sát, lập tức thu hồi ánh mắt, dưới chân hành tẩu như gió, nhanh đi về hướng phía trước.

"Chủ nhân, hình như tu vi mọi người đều so với chúng ta cao hơn a!" Linh hạc Cực Quang đột nhiên nhìn thấy nhiều cao thủ như vậy đi tới đi lui, nhất thời lộ ra vài phần khẩn trương.

Dương Lăng đậm đậm nhất tiếu: "Dù là gặp phải Tiên Tôn cũng không nên khẩn trương, chúng ta là tới mua đồ, chứ không phải đánh nhau. Đi, tới cửa hàng phía trước nhìn một cái." Dương Lăng nhẹ bước, hóa thành một đạo khói nhẹ hướng phía trước vội đi tới, Cực Quang vội vã vẫy cánh đuổi theo.

Dương Lăng vừa đi, vừa vỗ vỗ Linh Lung Hồ trong ống tay áo, dùng nguyên khí truyền âm nói: "Linh Lung, nằm yên, không nên lộ diện, bằng không người khác sẽ đem ngươi cướp đi." Dương Lăng cảm giác tiểu hồ ly trong tay áo dùng móng vuốt gãi gãi, biết nó đã đáp ứng rồi. Mỉm cười, yên tâm.

Nghênh Tiên Bình do ba thanh bạch ngọc tạo thành liên thông với ba đường cái, mỗi một đường cái đều đi thông với một nơi buôn bán. Mà trong mỗi nơi buôn bán, lại có vô số cửa hàng, buôn bán đủ loại vật phẩm. Dương Lăng dưới chân rất nhanh, như một trận gió cuốn đi trên đường cái thật dài, tiến nhập vào một thương phụ (nơi buôn bán).

Cửa hàng nơi đây cùng thể gian là không giống nhau, cửa hàng thấp nhất cũng có ba tầng, toàn bộ dùng bạch ngọc, hòa ngọc, thanh ngọc v...v... xây thành, tiên khí dạt dào, khí tượng phi phàm. Trên hai bên đường lớn nơi nơi có quỳnh thai ngọc lâu, chỉ thấy lầu các, bảo tháp, đình đài lần lượt mà thấy ngọc, tường quang nổi lên trời đất, hội tụ thành một mảnh.

Trên đường tu sĩ vắng lai rất nhiều, mỗi một cái hô hấp thời gian, bên người Dương Lăng đã có vài tên tu sĩ đi qua, ngẩng đầu nhìn qua, toàn bộ tu sĩ có dáng vẻ khác nhau, có nam có nữ, ít có lão hữu, đại đa số người có tu vi đều cao hơn Dương Lăng.

Dương Lăng bước chân chậm lại, thấy "Vạn pháp các", "Tinh vân lâu", "Nhất phẩm trai" v...v... đủ loại kiểu dáng, hoặc cao to, hoặc linh lung, cửa hàng nhất nhất xuất hiện tại trước mặt. Dương Lăng nghĩ thầm: "Mua đan kinh, đan lô trước, phải đổi Tam Bảo Đan." Dương Lăng suy nghĩ đến đó, không lâu sau thấy phía trước có một địa phương tên là "Vạn phương các". Tụ Ma chân nhân ngày trước cũng đã từng tới Vạn phương tiên đảo, nên Dương Lăng cũng biết làm sao đổi Tam Bảo Đan.

Vừa thấy Vạn phương các, Dương Lăng lập tức bước nhanh đến. Tiến nhập vào trong, một gã bạch y thiếu niên cười dài đón tiếp: "Đạo hữu là muốn đổi Tam Bảo Đan sao?"

Thiếu Niên mi thanh mục tú, Dương Lăng nhìn ra đối phương cùng mình như nhau, đều là Luyện Khí nhị trọng tu vi. Dương Lăng khẽ gật đầu: "Vâng."

"Mời đạo hữu đi theo ta." Thiếu niên phía trước dẫn đường, Dương Lăng theo sau. Băng qua hai tòa tử ngọc bình phong thật lớn, xuất hiện một quầy hàng bạch ngọc rộng thênh thênh trên dưới ba trượng, một gã mặc thanh bào ngồi ngay ngắn trong quầy hàng, hiển nhiên là chủ quầy nơi đây.

P phía quầy hàng là một cái giá thật lớn, cái giá bằng bạch ngọc cao hơn mười trượng, trên mặt chất đống đủ loại kiểu dáng ngọc phù. Dương Lăng vừa đến, lão giả lập tức nhìn qua, nhãn thần trong suốt đậm nhiên, ánh nhuận như ngọc, đứng dậy cười nói: "Đạo hữu, chẳng hay dùng vật gì đổi đan dược?"

Trên Vạn phương tiên đảo, Vạn phương các đều là do Thái Huyền Môn kinh doanh. Bất luận vật gì nếu giá trị một trăm mai Tam Bảo Đan, Vạn phương các chỉ cấp ra chín mươi mai, do đó kiếm được lợi nhuận mười mai đan dược. Tuy rằng Thái Huyền Môn làm vậy khiến đa số tu sĩ bất mãn, bất quá Thái Huyền Môn thế lực khổng lồ, đồng thời chỉ lấy một thành, rất tuân thủ quy củ, các tu sĩ cũng chỉ phải ỉn nhẫn, đành chịu mà thôi.

Dọc theo đường đi, Dương Lăng đã sớm nghĩ ra dùng cái gì đổi đan dược, lão giả vừa hỏi, Dương Lăng bàn tay mở ra, từ trong kim quang lấy ra một thanh trong suốt phi kiếm, chính là Xích Hồng Kiếm. Xích Hồng Kiếm thuộc về trung phẩm Linh Khí, Dương Lăng tham khảo kinh nghiệm Tụ Ma chân nhân, kiếm này giá trị chỉ ít năm mươi mai Tam Bảo linh đan. Quả nhiên, lão giả chỉ nhìn thoáng qua, kiến thức quảng đại hẳn lập tức đánh giá ra giá trị: "Bốn mươi lăm mai Tam Bảo Đan."

Dương Lăng gật đầu, Vạn phương các quả nhiên chỉ lấy một thành. Sau đó Dương Lăng lại lấy ra hai thanh phi đao giết chết Lưu Đồng thu được, cùng với từ trong tay được đồng Hoàng Phong Kiếm. Hai cái đều là trung phẩm Linh Khí, Vạn phương các cấp giá ra một trăm mai Tam Bảo Đan.

Phi đao đoạt từ Lưu Đồng, Hoàng Phong Kiếm là Dương Lăng giết Thái Huyền Môn được đồng lấy được, lưỡng dạng tang vật này bán ra bên ngoài

thật tuyệt vời. Về phần pháp khí khác, bởi phẩm chất tốt hơn, Dương Lăng không muốn xuất ra đổi đan dược.

Thấy Dương Lăng một hơi xuất ra ba kiện Linh Khí, lão giả cười nói: "Đạo hữu còn có cái gì nữa không, không ngại cứ xuất ra, nếu như số lượng nhiều, bản các còn có Tam Bảo Đan tính lợi lại."

Dương Lăng suy nghĩ một chút, liền xuất ra mười cái hộp ngọc, trong hộp ngọc là Dương Lăng một đường đi về phía Đông hái linh dược tồn giữ. Linh dược là tài liệu chính yếu luyện chế đan dược, một gốc cây linh dược, thường thường phải mấy trăm, hơn một nghìn năm mới có thể dựng dục thành thực. Năm rộng tháng dài, không biết thu nạp bao nhiêu thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa, luyện ra đan dược phẩm chất rất cao.

Lão giả thần tình tự nhiên vừa mở ra hộp ngọc, nhìn một lần, cười nói: "Đều là thượng phẩm linh dược, giá trị một trăm sáu mươi mai Tam Bảo Đan. Vạn phượng các có quy củ, giá trị ngoài một nghìn mai Tam Bảo Đan mới có thể nhượng lợi."

Dương Lăng trong lòng cười khở, nghĩ thầm: "Tam Bảo Đan phương thuốc dân gian ta cũng biết, trở về nhất định luyện chế ra, miễn cho ngày sau giao dịch bất tiện."

"Tạm thời đổi như vậy." Dương Lăng đậm đậm nhất tiếu.

Lão giả gật đầu một cái, ngoắc tay một cái, một cái hộp ngọc hình chữ nhật xuất hiện trong tay, giao cho Dương Lăng: "Tổng cộng ba trăm linh năm mai Tam Bảo Đan, mời nhận cho."

Dương Lăng ngoắc tay thu đan dược, hơi hạ thấp người: "Làm phiền." Xoay người đi ra Vạn phượng các.

Khi đổi Tam Bảo Đan, Dương Lăng bảo Cục Quang bên ngoài chờ, hướng về một cửa hàng tên là "Vạn quyền kinh" đi đến. Cửa hàng này đã có hơn mười người tu sĩ, sinh ý rất không tệ. Dương Lăng vừa đến, lập tức có một gã đồng tử trong cửa hàng đón tiếp, lễ phép phục vụ.

Dương Lăng nói: "Ta muốn mua mấy bộ đan kinh, có thể có không?"

Đồng tử cười nói: "Tự nhiên là có, bên này mời."

Đồng tử đem Dương Lăng đưa tới trước một tòa ngọc cái, chỉ vào trên ngọc cái đang bày chỉnh tề mấy trăm mai ngọc giản nói: "Toàn bộ đan kinh bản cửa hàng đều ở đây, mời tiên gia chọn." Cửa hàng đồng tử tương đối khách khí, xưng khách nhân là "Tiên gia".

Dương Lăng lấy một quả ngọc giản, nguyên khí thấu nhập, trong ngọc giản nội dung ghi chép lập tức thoáng hiện trong đầu. Mai ngọc giản tên là 《Bát Cục Đan Kinh》, Dương Lăng nhìn thoáng qua, cảm giác nội dung nông cạn, đối với mình bang trợ không lớn.

Dương Lăng lấy một ngọc giản kê bên lật xem, tìm gần một canh giờ, rốt cục tìm được hai bộ đan kinh hợp ý. Một bộ tên là 《Ngũ Hành Đan Kinh》, một bộ tên là 《Thập Nhị Đan Phương》. Trong đó 《Ngũ Hành Đan Kinh》 từ ngũ hành chi khí nhập thủ, giảng giải luyện đan bí quyết. Mà 《Thập Nhị Đan Phương》 thì giới thiệu kể lại phương pháp luyện chế mười hai loại đan dược, mười hai loại đan dược, bao gồm bốn loại Huyết Đan, bốn loại Nguyên Đan, bốn loại Linh Đan, vừa tròn mười hai loại đan dược.

Dương Lăng cũng không nghĩ là mua cái gì cao minh hơn, thăm nghĩ sau này trở về luyện chế một ít đan dược luyện tập, vì ngày sau luyện đan mà đặt nền móng căn cơ. Lựa mãi mới mua hai quả ngọc giản, Dương Lăng chỉ dùng có năm mai Tam Bảo Đan, so với trong tưởng tượng tiện nghi hơn rất nhiều.

Kế tiếp, Dương Lăng lại đi qua cửa hàng chuyên mua bán đan lô, mua một cái hạ phẩm Linh Khí huyền thiết đan lô, dùng đến mười lăm mai Tam Bảo Đan. Không thấy cần mua gì, Dương Lăng muốn lập tức rời đi, nhưng trên đường đi tới Nghênh Tiên Bình, thỉnh thoảng đi qua một cửa hàng mua bán phù lục.

Dương Lăng trong lòng khẽ động, nghĩ muốn đi vào coi trộm một chút xem cao giai phù lục là cái giá trị gì. Điểm này tên là "Thiên phù vạn lục phường", khẩu khí rất lớn, bất quá khi Dương Lăng tiến vào, xác thực thấy không ít phù lục, đủ loại kiểu dáng, các loại công dụng đều có.

Phù lục bởi vì so với pháp khí dễ luyện chế, vì thế người giao dịch cũng không nhiều, tu sĩ đều giống nhau có thể tự cung tự cấp, cũng không cần tận lực mua. Trong cửa hàng này Dương Lăng cư nhiên là khách duy nhất, Dương Lăng vừa đến, chương quỹ tự mình tiến lên nghênh tiếp.

Chương quỹ thường là béo phì mập mạp, đầy mặt đáng tươi cười: "Tiên gia, muốn mua cái dạng phù lục gì? Bản điểm đều có thể cung cấp."

Dương Lăng cười, hỏi: "Ông Chủ, một quả hạ phẩm Bảo Phù, chẳng biết giá nhiều ít linh đan?"

Chương quỹ tuy rằng biết rõ Dương Lăng cực có khả năng không mua, nhưng vẫn tùm tùm cười trả lời: "Hạ phẩm Bảo Phù uy lực không đồng nhất, rẻ thì hai, ba trăm mai Tam Bảo linh đan, quý một chút, phải trên nghìn mai linh đan."

Dương Lăng trong lòng vui vẻ, hẳn có mười lăm mai Bảo Phù giá trị không ít đan dược a!

Thấy Dương Lăng không có ý mua, chương quỹ vội vã nói: "Tiên gia, bản điểm bán giá hạ để thanh lý một nhóm phù lục, chẳng biết tiên gia có nghĩ là nhìn một cái không?" Tuy Dương Lăng tu vi không cao, nhưng chương quỹ đối xử bình đẳng, nhiệt tình chào mời về phía Dương Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Quỷ dị phù lục.

Dương Lăng đối mặt chủ quán nhiệt tình, không thể thờ ơ, gật đầu: "Được, ta có thể nhìn một cái". Nếu là giá hạ thanh lý, Dương Lăng mua một ít trở về nghiên cứu cũng không tệ. Dương Lăng không chỉ muốn có luyện đan, cũng muốn nghiên tập phương pháp luyện chế phù lục.

Tu Chân Giới Địa Tiên Trường Sinh Cảnh cao thủ, hầu như mỗi một người đều là trận pháp đại gia, chế phù tông sư. Mà vô luận là chế phù hay luyện đan, đều có thể đề cao tu sĩ đối với cảm ngộ thiên địa quy tắc, có trợ giúp tìm hiểu thiên đạo. Tu hành cũng không phải một mặt khổ tu, cái loại viễn độn thâm sơn này, bề quan chắc chắn nhiều năm là có thể tu luyện thành tiên, loại người này chẳng bao giờ xuất hiện qua.

Người tu tiên, thường thường đi khắp ngũ hồ tứ hải, dấu chân khắp Cửu Châu, luyện trận, luyện đan, đồ ma trừ yêu, không biết kinh lịch qua bao nhiêu đau khổ, mới có cơ hội thành tựu vạn cổ bất tử chi thân Tiên Tôn, thậm chí phi thăng thành Tiên.

Chủ quán thập phần vui vẻ mà đem Dương Lăng dẫn tới trước một hóa cái, hóa cái tràn đầy một bãi bày đủ các loại phù lục sứt mẻ. Dương Lăng liếc mắt là nhìn ra, những phù này không phải quá trình sử dụng bị thương, thì trong quá trình luyện chế xảy ra sai lầm, còn có một ít phù mặt trên bắt nháo thập phần dơ bẩn, vừa nhìn là biết đồ vứt đi.

Dương Lăng không nhịn được cười: "Chủ quán, phù của người như vậy cũng có người mua sao?"

Chủ quán "Ha ha" cười: "Những ... phù này bản điểm mới vừa lấy được, đều là từ trong phế tích sưu tập, giá mua rất thấp, đương nhiên giá bán ra cũng là rất thấp." Kỳ thực trên hóa cái phù lục sứt mẻ đều là điểm chủ nhân ngày trước từ trong thái cổ phế tích thu thập, tất cả đều là không tốn một đồng. Lúc này dù là có thể bán ra một quả đan dược cũng là buôn bán lời, lúc này mới thập phần ân cần về phía Dương Lăng chào bán.

*(hóa cái: quây, giá, bàn v...v... ND)

Dương Lăng cầm lấy một trương phù, nguyên khí đưa vào trong đó, cảm giác trong phù này pháp trận cùng phù lục bình thường đại không giống nhau. Đáng tiếc phù nội pháp trận đều đã hư hao, linh tính toàn bộ không có, vô pháp vận chuyển, như vậy phù này ngoại trừ dùng cho nghiên cứu, thì hầu như không có giá trị gì.

Dương Lăng thầm nghĩ: "Những ... phù này đều là phế phù, mua rẻ cũng không nhiều lắm đan dược." Buông phù ra, liền hỏi điểm chủ nhân: "Chủ quán, những ... phù này bán thế nào?"

Chủ quán suy nghĩ một chút, dùng bộ dạng rất đau lòng nói: "Tiên gia, người xem như vậy tốt a. Tiên gia nếu có thể mua toàn bộ phù lục này, tiểu điểm chỉ lấy mười mai linh đan."

Dương Lăng vừa nghe, cái đầu điều điều lắc lắc như trống bỏi: "Mười mai đan dược quá đắt." Sau đó vươn ra ba ngón tay, "Ba mai, ba mai ta mua toàn bộ." Dương Lăng hung hăng mà đem giá giảm xuống bảy thành.

Chủ quán trên mặt béo phì run run, gạt mình mà nói: "Tiên gia, người trả giá cũng hơi quá đáng... Như vậy đi, ít nhất bảy mai linh đan, không bán thấp hơn được."

Dương Lăng cười nói: "Đã như vậy, sau này gặp lại." Nói xong quay đầu muốn đi. Những ... phế phù này đối với Dương Lăng mà nói có cũng được mà không cũng được, chủ yếu mua rồi dùng kim quang luyện chế, xem có thể hay không luyện ra đan dược. Nếu như mua không được, Dương Lăng đương nhiên cũng không có gì tổn thất, vì thế khi đi thập phần thống khoái.

Chủ quán vội vã ngăn Dương Lăng lại, vẻ mặt cười khổ: "Ai nha, ba mai... Thì ba mai, tiểu điểm thế nhưng lỗ lớn!"

Dương Lăng "Ha ha" cười, phát tay một cái, một đạo nguyên khí lao ra, đem toàn bộ trên mặt hóa cái mấy trăm đạo phù lục đều cuộn vào trong tay áo, sau đó giao ra ba mai linh đan, rồi đi nhanh ra cửa hàng. Dương Lăng đi rồi, điểm chủ nhân lắc đầu thở dài, lầm bầm nói: "Bán ba năm, cuối cùng cũng bán đi được, bất quá ba mai linh đan thực sự là... Thực sự là quá ít..." Điểm chủ nhân ngày ấy cùng bạn tốt kết bạn tiến nhập một tòa thái cổ phế tích thật lớn, cả nhóm người vận khí rất kém cỏi, cư nhiên chỉ tìm được một đồng phù lục vứt bỏ, suýt nữa còn không tìm được vật gì. Sau đó điểm chủ nhân mang phế phù tìm được bán ra, nhưng vẫn không có bán được, thẳng cho tới hôm nay mới bị Dương Lăng mua đi.

Dương Lăng mua phế phù, cũng không dừng lại, ngồi trên Cực Quang bay khỏi Vạn phương tiên đảo. Cực Quang nghỉ ngơi một hồi, nguyên khí đã khôi phục ** thành, một hơi thở đã bay ra mấy nghìn dặm. Nhìn sắc trời sắp tối, Dương Lăng bảo Cực Quang hạ xuống trên một ngọn núi.

Dương Lăng buổi chiều tu luyện hai canh giờ, mở mắt ra, thì phát hiện hôm nay ánh trăng đặc biệt trong sáng, đem cả ngọn núi đều chiếu sáng như một mảnh ngân bạch. Tiểu hồ ly nằm ghé vào trên đùi Dương Lăng ngủ say sưa, một bên Cực Quang cũng đang dụng công tu luyện. Từ lúc theo Dương

Lăng, Linh hạc mỗi ngày đều có nguyên đan sung túc nuốt chửng, tiến bộ thần tốc. Linh hạc bởi thể chất khác hẳn với con người, giai đoạn trước tu luyện thập phần cấp tốc.

Bầu trời đêm yên tĩnh, Dương Lăng bỗng nhiên hồi ức khởi lên. Dưới ánh trăng trong gió nhẹ, khi đó giống như tiểu hồ ly ghé vào trên đùi mẫu thân nghe kể chuyện cổ sự. Mẫu thân khi còn bé xuất thân từ nhà quan lại, thực độc thi thư, biết không ít điển cổ thú sự. Nghe cổ sự trở thành chuyện tình Dương Lăng thích nhất, lúc này nghĩ đến, giống như mới vừa hôm qua.

"Người có bi hoan ly hợp, trăng có khi tròn khi khuyết, là việc xưa nay! Ta một chân bước vào tiên đạo, ngày sau có hay không có thể thoát khỏi số phận sinh tử luân hồi?" Nhớ tới mẫu thân qua đời, nội tâm Dương Lăng một trận chua xót khổ sở, chỉ cảm thấy thiên đạo vô tình, thiên ý thay đổi luôn, con người sinh mệnh là ngắn như vậy, yếu đuối như vậy a.

Suy nghĩ xong, Dương Lăng càng thêm kiên định tín niệm tu tiên, muốn thoát khỏi luân hồi nỗi khổ. Dương Lăng nhìn trăng trầm tư, chẳng mấy chốc trăng tròn ngả về tây. Mắt thấy sắc trời sắp sáng tỏ, Dương Lăng nhớ tới hôm qua mua được mấy trăm trương phế phù.

"Chẳng biết phù này có thể hay không luyện ra đan dược." Tâm niệm khẽ động, ma đầu bay ra, đem mấy trăm trương phù lục đều thu hút vào trong Ma Vực. Kim quang giương lên, đem phế phù đều cuốn vào trong đó. Sau đó trên mỗi trương phế phù đều bốc lên hắc sắc yên khí, trong phù tạp chất bị kim quang luyện hóa thành khói đen bài ra.

Chỉ thấy khói đen càng ngày càng nhiều, cuối cùng trương phù lục đều bị luyện thành khói đen, tiêu thất không gặp, đừng nói đan dược, ngay cả dược tra cũng không có. Dương Lăng trong lòng cười khổ, còn nói lần này khi không mất tiêu ba mai linh đan.

Đang lúc Dương Lăng vứt bỏ mọi hi vọng, trong đám phù lục, đã có tám trương phù lục vẫn đang bốc lên khói đen. Tám trương phù lục toát ra khói đen cuộn cuộn như nước thủy triều, giống như tám đạo khói báo động, bị kim quang không ngừng ném vào Ma Vực. Khói đen không ngừng bốc lên, tựa hồ vĩnh viễn cũng ra không hết, hơn nữa khói đen càng ngày càng nồng đậm. Dương Lăng đầu tiên là hiếu kỳ, dần dần chuyển sang khiếp sợ, nghĩ thầm: "Đây là cái phù lục gì thế? Cư nhiên bao hàm nhiều tạp chất như vậy!"

Trời đã sáng, tiểu hồ ly uốn lưng một cái tỉnh táo lại. Cực Quang cũng đứng lên, giờ lên đường đã tới. Dương Lăng cỡi trên Cực Quang, tận trời bay đi. Trên đường phi hành, Dương Lăng tựa như muốn đi vào trong Ma Vực quan sát tám trương phù lục.

Phù lục này càng không ngừng bốc lên khói đen, hơn nữa toát ra khói đen càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm. Tới sau cùng, đã bắt đầu trực tiếp tuôn ra ra bên ngoài chất lỏng hắc hồ hồ, đều là vật tanh hôi. Trong Ma Vực, đã nổi lên một đồng nho nhỏ bụi bặm chồng chất son, đều là từ trong tám đạo phù lục bài ra.

Dương Lăng ngoại trừ giật mình, còn có vài phần phẫn hận, nghĩ thầm: "Luyện không ra đan dược cũng được đi, ai ngờ lại luyện ra tám thùng rác, thực sự là xui xẻo!" Dương Lăng lo lắng đồng son cận kề càng ngày càng nhiều, đến tối hậu còn phải khiến ma đầu tiêu hao pháp lực thu dọn.

Tám đạo phù lục không ngừng mà bài tiết ra chất lỏng, đồng thời Dương Lăng cũng đi một ngày đường. Thời khắc, thái dương ngả về tây, phía trước dần dần xuất hiện năm đạo quang hoa phóng lên cao, tàn mất ra uy thế cường đại, Dương Lăng trong lòng rung mình: "Có người bố trí đại trận, uy thế thật lớn a!"

Dương Lăng đang lo lắng có nên hay không phi hành đi vòng qua, phía trước từ xa bay tới một đạo hồng quang. Trong hồng quang là một thiếu nữ trẻ tuổi, một thân quần đỏ, mặt tựa phù dung, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Hồng quang ngừng lại phía trước Dương Lăng hơn mười trượng ngoài, thiếu nữ này giọng dịu dàng hỏi: "Xin hỏi có phải Dương Lăng đạo hữu không?"

Dương Lăng lúc trước thấy đối phương hồng quang uy thế không nhỏ, không chế pháp khí là thượng phẩm Linh Khí, trong lòng nổi lên cảnh giác, trong tay sớm nắm Lục Mi Châm. Lúc này nghe thiếu nữ nói ra tên mình, Dương Lăng lấy làm kinh hãi: "Cô nương thế nào biết tên của ta?"

Dương Lăng tuy rằng giật mình, nhưng trên thần tình dường như không có việc gì, thần nhiên nói: "Tại hạ chính là Dương Lăng, đạo hữu sao lại biết ta?"

Bạch y thiếu nữ cười nói: "Tiểu ty Hồng Lăng, phụng mệnh Thiếu cung chủ của ta đến đây nghênh tiếp Dương đạo hữu."

Dương Lăng vừa nghe "Thiếu cung chủ", trong lòng nghĩ đến cái gì, vội hỏi: "Người nói là Dịch Chân đạo hữu sao?"

Hồng Lăng thiếu nữ vội vã gật đầu: "Chính là Thiếu cung chủ nhà ta, Dương đạo hữu, phía trước cách đây không xa chính là Thiên Cơ Cung, ba ngày trước Thiếu cung chủ ra lệnh cho tiểu ty đến hôm nay lúc này đến đây nghênh tiếp Dương đạo hữu."

Dương Lăng càng thêm giật mình, ba ngày trước? Nàng làm sao biết mình sẽ đi ngang qua đây? Lê nào Dịch Chân có thể biết trước sao? Bỗng nhiên nghĩ đến Thiên Cơ Cung có một cái "Vấn thiên kính", theo truyền thuyết Vấn thiên kính không gì không biết, không chỗ nào không hiểu, biết được quá khứ vị lai, lẽ nào đều là sự thực?

Dương Lăng giật mình, tâm niệm thay đổi thật nhanh, thầm nghĩ: "Dịch Chân nếu muốn gặp ta, thân là bằng hữu, ta nếu không đi là không cho nàng mặt mũi, không đi không được." Dương Lăng ngược lại không sợ Dịch Chân có chủ ý với Linh Lung Hồ, nếu đúng như vậy, nàng ngày ấy cũng sẽ không lưu lại hai kiện Bảo Khí cấp cho Dương Lăng, hơn nữa cũng sớm đã động thủ, tuyệt không chờ cho tới hôm nay.

"Mời đạo hữu phía trước dẫn đường." Dương Lăng một khi hạ quyết định, hành sự thẳng thắn quả đoán.

Hồng Lăng phía trước dẫn đường, Dương Lăng cỡi Cực Quang Linh hạc, không nhanh không chậm theo sát phía sau thiếu nữ, bay qua hai đỉnh núi, cư nhiên hướng về phía có ngũ sắc quang hoa nổi lên bay đi. Dương Lăng trên đường nhìn không được hỏi: "Hồng Lăng đạo hữu, phía trước vừa lao ra ngũ

sắc quang hoa, là có người luyện chế trận pháp sao?"

Thiếu nữ cười nói: "Dương đạo hữu kiến thức rộng rãi, chính là Thiếu cung chủ nhà ta cùng trưởng lão trong cung đang luyện chế Ngũ Hành Thiên Tai đại trận, đã tới giai đoạn cuối cùng rồi."

Dương Lăng âm thầm sợ hãi, cách đây không lâu nghe Dịch Chân nói lên Ngũ Hành Thiên Tai đại trận, không nghĩ tới mới hơn tháng thời gian, Thiên Cơ Cung đã sắp đem đại trận luyện thành, không khỏi sợ hãi than Thiên Cơ Cung hành sự hiệu suất cao, thời gian ngắn như vậy luyện thành đại trận, tiên đạo cửu môn cũng không nhất định có thể làm được.

Phi hành không lâu sau, phía trước một mảnh sơn lâm vân vụ mang mang, Hồng Lăng hốt nhiên đứng ở giữa không trung, phất tay đánh ra một đạo bạch quang. Dương Lăng cảm giác trước mắt cảnh sắc bỗng nhiên biến đổi, nguyên bản sơn lâm biến thành một mảnh nhà cửa.

"Mời Dương đạo hữu theo sát phía sau, Thiên Cơ Cung chung quanh mai phục đại trận, không thể đơn giản va chạm." Hồng Lăng nhẹ giọng nói, tốc độ phi hành thật chậm.

Dương Lăng, trong lòng nhớ tới Thiên Cơ Cung đã từng khốn sát một gã Địa Tiên Trường Sinh Cảnh đại năng, không khỏi nghiêm nghị, bảo Cực Quang chăm chú theo đuôi phía sau Hồng Lăng, không nên đi loạn.

Chỉ thấy Hồng Lăng trên một đường liên tục đánh ra hơn mười đạo bạch quang, bạch quang mỗi một lần lóe ra, phía dưới cảnh sắc sẽ cải biến một lần. Khi thì là núi, khi thì là hồ, đôi tới đôi lui, cuối cùng lộ ra lư sơn chân diện, đó là trên đỉnh vân vụ sơn một tòa huyền phù cung điện thật lớn.

Cung điện này dài hơn mười vạn trượng, rộng hơn mười vạn trượng, cao mấy nghìn trượng, còn hơn Thái Dịch sơn mạch, Thứ Thiên Phong cũng không bằng. Cự điện nhìn qua là một mảnh u ám, thẳng đến khi hai người bay đến gần, Hồng Lăng mới vung tay lên, cự điện mở rộng ra một tòa cửa nhỏ, bên trong thấu xạ ra thanh sắc quang vụ.

Hồng Lăng mang Dương Lăng thâm nhập quang vụ, tiến nhập cự điện.

Trước mắt sáng ngời, Dương Lăng giật mình phát hiện phía dưới nơi nơi đều là cây cỏ hoa quả, thỉnh thoảng còn có thể thấy chim bay cá nhảy lui tới, căn bản là một cái thế giới. Chỉ bất quá thế giới này không có nhật nguyệt tinh thần, nhưng bầu trời một mảnh sáng, dường như ban ngày.

Thấy Dương Lăng biểu tình giật mình, Hồng Lăng nhẹ giọng giải thích nói: "Dương đạo hữu, Thiên Cơ Điện thật ra là một trong Cửu Châu ba mươi sáu động thiên 'Thái Bạch Động Thiên', bản thân chúng ta là đang ở trong chỗ Thái Bạch Động Thiên."

Dương Lăng bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai ba mươi sáu động thiên là trong truyền thuyết thái cổ thời đại đại năng mờ ra động phủ, trong động thiên Linh Khí dư thừa, diện tích quảng đại, chất chứa vô số linh dược, linh quang, là nơi tiên gia tu chân tuyệt diệu.

Trong Cửu Châu toàn bộ ba mươi sáu động thiên, tiên đạo cửu môn độc chiếm mười bảy tòa, Ma Môn ngũ tông chiếm giữ mười tòa, còn lại chín tòa động thiên bị các thế lực tu chân to to nhỏ nhỏ trong Cửu Châu chiếm.

Tiến nhập Thái Bạch Động Thiên, hai người lại bay trong chốc lát, đến một tòa bạch ngọc tiểu lâu. Hồng Lăng đem Dương Lăng dẫn tới trên lầu, cười nói: "Dương đạo hữu, tiểu tỷ đi mời Thiếu cung chủ, mời đạo hữu chờ tí."

Dương Lăng khẽ gật đầu, Hồng Lăng bay ra tiểu lâu, chỉ chốc lát đã đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thái Bạch Động Thiên.

Dương Lăng đưa mắt quan sát mọi nơi, phát hiện trong ngọc lâu bày trí trang nhã khéo léo, vừa nhìn là biết chỗ ở nữ tử. Chủ chưa tới, Dương Lăng cũng không có đi lại khắp nơi, vẫn ngồi chờ ở phòng khách. Linh hạc Cực Quang đứng ở lầu ngoài, khi vừa tiến vào Thái Bạch Động Thiên, lập tức cảm giác linh khí tràn đầy, Linh hạc lúc này lặng lặng ngồi xổm một chỗ an tĩnh nỗ lực tu luyện.

Dương Lăng nhàn lại vô sự, lại bắt đầu chú ý tám trượng phù lục trong Ma Vực. Đã qua tròn một ngày, tám đạo phù lục vẫn tiếp tục phun ra ô uế vật, hình như vĩnh viễn cũng phun không hết. Dương Lăng nghĩ muốn nát đầu cũng không rõ, tám đạo phù này vì sao lại như vậy "Đơ bản".

Tám trượng phù dài chừng hai xích, bề rộng chừng ba thốn, nhìn không ra thân phù dùng cái gì tài liệu để luyện chế. Tám đạo phù nguyên bản thoát nhìn bát nháo, xuất ra một ngày đêm vật ô uế, mặt ngoài có vẻ sạch sẽ một chút. Dương Lăng dự cảm muốn cho tám phù này hoàn toàn sạch sẽ, sợ rằng tám

phủ này phải liên tục phun ra trên mười ngày nửa tháng.

Sau đó, Dương Lăng xuất ra đan kinh mới mua 《 Ngũ Hành Đan Kinh 》 từ từ nghiền ngẫm. Đan kinh giới thiệu luyện đan ảo diệu, từ chỗ bắt tay vào làm, đến những chi tiết rất nhỏ cũng có được hiểu biết chính xác. Dương Lăng tuy rằng chẳng bao giờ luyện qua đan dược, nhưng có Tụ Ma chân nhân nhãn lực, đan kinh tốt nữa nên còn có thể hiểu được.

Đan kinh ghi chép, đan dược ngoại trừ phẩm cấp phân chia, còn có loại phân chia khác, đồng thời giới thiệu kể lại. Với linh dược luyện chế ra đan dược làm lệ, mỗi một loại linh dược đều ẩn chứa một loại hoặc nhiều loại thành phần cực kỳ đặc biệt. Luyện chế đan dược, phải đem đan dược cần tinh luyện ra thành phần, đem thành phần không cần vứt bỏ.

Dương Lăng xem đến nhập thần, lầu ngoại truyền đến tiếng bước chân, Dương Lăng thu ngọc giản, đứng dậy đón chào. Thấy ở lầu ngoại một bạch y nữ tử dần dần đến gần, thân thể thướt tha yếu diệu, dung mạo cực đẹp, chỉ tiếc là trên khuôn mặt thân khí có vài phần ốm yếu.

Dương Lăng vội vã xuống lầu nghênh tiếp: "Dị cô nương!"

Dị Chân lại cười nói: "Mạo muội mời Dương huynh đến đây, Dương huynh không trách ta sao?"

Dương Lăng cười nhẹ: "Dị cô nương suy nghĩ nhiều rồi, bắt quá lòng ta có một nghi vấn, Dị cô nương thế nào biết ta sẽ tới? Lễ nào hiểu được bói toán thuật sao?"

Hai người vừa nói, cùng sóng vai tiến vào ngọc lầu, Dị Chân tự mình lấy một chén bích lục trà thơm phác mũi, mùi thơm ngát đưa cho Dương Lăng, chậm rãi nói: "Tiểu muội nào có bản lĩnh biết trước thời gian tới, là một vị trưởng lão trong môn giúp ta chiêm một quẻ."

Nghe Dị Chân vừa nói, Dương Lăng mới biết Dị Chân cũng không phải mọn lực lượng Văn Thiên Kính. Dương Lăng lúc này ngẫm nghĩ cũng hiểu được mình suy đoán thật buồn cười, Văn Thiên Kính là bảo bối, tự nhiên không có khả năng tùy tiện mà dùng, mỗi khi dùng đều phải tốn hao không nhỏ, Dị Chân hỏi hành tung của hắn như vậy là việc nhỏ?

"Vị trưởng lão kia bói toán thuật thật thần kỳ, cư nhiên lại chuẩn xác như vậy." Dương Lăng không khỏi tán thán.

Dị Chân không cho là đúng: "Bói toán bắt quá chỉ là tiểu thuật, tiên đồ mới là đại đạo." Sau đó đạm nhiên cười, "Tiểu muội mời Dương huynh đến đây, một là đáp tạ ân cứu mạng của Dương huynh, hai là muốn cho Dương huynh biết tình huống trong Thiên Cơ Cung, quen thuộc đường đi, ngày sau cũng tiện lợi vãng lai."

Dương Lăng vội vã khách khí vài câu, trong lòng nghĩ: "Ta bắt quá là một ngoại môn đệ tử, Dị Chân đường đường Thiên Cơ Cung Thiếu cung chủ, nàng lại coi trọng ta." Nghĩ tới đây, Dương Lăng cười nói: "Dị cô nương, cô nương và ta nếu là bằng hữu, chuyện tạ ơn không cần phải nói."

Dị Chân gật đầu: "Dương huynh nói đúng, ngày ấy sau khi cùng Dương huynh phân biệt, Dương huynh đã gặp không ít chuyện tình, có thể nói cho tiểu muội nghe hay không?"

Dương Lăng vì vậy mà nói về chuyện kinh qua Đông Hải hái thuốc, tự nhiên, chuyện giết chết Thiên Tà Thái Tử không hề đề cập đến. Dương Lăng một đường hái thuốc, gặp phải không ít xà trùng quái thú, Dị Chân không có bao nhiêu hứng thú. Nhưng nghe kể chuyện dùng đan dược cùng tiểu hồ ly đổi Chu quả, Dị Chân mặt lộ vẻ tiêu ý.

Nói một hồi, Dị Chân bỗng nhiên lại ho khan, sắc mặt ửng hồng như say, thần tình lại có chút thống khổ. Dương Lăng trong lòng cũng xúc động, nhẹ giọng hỏi: "Dị cô nương, lễ nào trên đời không ai có thể trị bệnh của cô nương sao?"

Dị Chân cười khổ: "Có thì có, nhưng dạng đại năng hiện thế cực nhỏ này, làm sao chịu vì ta một người nữ tử mà đứng ra chứ? Ngoài ra còn có vài loại đan dược có thể cứu ta, chỉ tiếc từ lâu đã thất truyền."

Vừa nghe đề cập đến đan dược, Dương Lăng hiếu kỳ hỏi: "Cái dạng đan dược gì?"

Dị Chân nét mặt hiển lộ ra vẻ kính ngưỡng: "Mấy vạn năm trước, trên Cửu Châu xuất hiện một nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, người này để có thể cùng người yêu tương mạo tư thủ, nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ tạo ra Kinh Thần Cửu Phương. Có người nói trong Nhân Phương của Kinh Thần Cửu Phương có di lô hoán đỉnh, trọng trục thân thể diệu hiệu."

Dương Lăng tim đập rất nhanh hỏi: "Kinh Thần Cửu Phương có thể trị bệnh của cô nương sao?"

Dị Chân cũng một trả lời mà thờ dài: "Có thể trị hay không có thể trị đều không có gì khác nhau, Kinh Thần Cửu Phương sớm đã thất truyền. Huống hồ, cửu phương luyện chế độ khó rất lớn, cô kim ít có, dù là có đan phương, ta ba năm thọ hạn cũng chờ không kịp hái thuốc luyện chế."

Dương Lăng nhú nhú mày, hẳn trên người vừa may có Kinh Thần Cửu Phương, do dự có nên đem chuyện này nói cho Dị Chân biết hay không. Dương Lăng ngẩng đầu, lại phát hiện cặp mắt trong suốt chân thành của Dị Chân nhìn qua. Dương Lăng trong lòng nóng lên, nghĩ thầm: "Từ khi được Tụ Ma chân nhân ký ức, ta làm việc gì đều nghĩ tới tới tiêu cực đen tối, lễ nào trên đời ta một người tin tưởng cũng không có sao?"

Dương Lăng bỗng nhiên lông mi giương lên, trầm giọng nói: "Dị cô nương, Kinh Thần Cửu Phương, ta thì có ở đây."

Dị Chân nao nao, sau đó hé miệng cười nói: "Tiểu muội đến, thì Thanh trưởng lão xem cho một quẻ, lão nói hôm nay ‘ ngộ lãng trình tường ’. Ta nghe được quái từ của quẻ lập tức nghĩ tới Dương huynh, lễ nào lão Thiên thật không muốn ta chết sao? Chỉ tiếc Dương huynh mặc dù có Kinh Thần Cửu

Phương, nhưng muốn tìm được linh dược là hết sức khó khăn, tiểu muội không phải là sinh tồn vô vọng? Dù là tìm được linh dược, quá trình luyện chế không dễ, một khi thất bại, đến cùng vẫn là công dã tràng."

*(ngộ lắng trình tường: gặp Lăng (Dương Lăng) thì được cát tường (tốt)... ND)

Nữ tử này lúc nào cũng vậy trong lý trí, trạng thái lãnh tĩnh, người khác bỗng nhiên nghe có cơ hội dễ sống, sớm đã mừng như điên không ngớt, nhưng nàng vẫn có thể tỉnh táo phân tích, không loạn một tí nào.

Dương Lăng trong lòng càng phát ra kính phục Dịch Chân, nghĩ thầm: "Ta đã là bằng hữu của nàng, không thể để cho nàng qua ba năm nữa sẽ chết. Hơn nữa Nhân Phương có ba phương thuốc linh dược dễ tìm, nhưng ba vị thuốc dẫn lại không dễ tìm. Thiên Cơ Cung thế lực không nhỏ, ta nếu có thể được bọn họ bang trợ, sưu tập Kinh Thần Cửu Phương nhất định không phải việc khó."

Dương Lăng có quyết đoán, lập tức nói: "Dịch cô nương, chuyện tìm kiếm linh dược căn bản do ta giải quyết, nhưng Nhân Phương hiện nay còn thiếu khuyết hai vị thuốc dẫn, Dịch cô nương có thể bắt người tìm được hay không?"

Dịch Chân suy nghĩ chốc lát, thờ dài một tiếng: "Có thể có được một đường sinh cơ, Dương huynh, huynh có thể nói ra Kinh Thần Cửu Phương, lại nguyện ý cung cấp linh dược, đủ thấy Dương huynh đối đãi chân thành, xin nhận tiểu muội một lạy." Dịch Chân đứng lên, dịu dàng quỳ gối.

Dương Lăng vội vã vung tay áo, một đạo nguyên khí tinh khiết nhẹ nhàng nâng Dịch Chân lên, cười khổ nói: "Đây là nói như thế nào a? Ta giúp cô nương không phải không có tư tâm, Kinh Thần Cửu Phương một lô chỉ ít có thể ra ba mai đan dược, ta cũng có thể được chỗ tốt. Nói ra thật xấu hổ, ta giúp cô nương cũng là muốn mượn lực lượng Thiên Cơ Cung sưu tập thuốc dẫn."

Dịch Chân không chút nào trách móc, nét mặt trái lại lộ ra một tia vui mừng: "Dương huynh nói ra tất cả, đã không coi tiểu muội là ngoại nhân. Cũng tốt, tiểu muội lần này liền cùng lão Thiên đánh cược một lần, dù là không thành công cũng không tiếc nuôi."

Dương Lăng nói: "Dịch cô nương yên tâm, chúng ta nhất định thành công." Sau đó đem hai vị thuốc dẫn nói cho Dịch Chân. Hai vị thuốc dẫn phân biệt là Thần Long Âm cần giao long chỉ cần đã ngoài ba ngàn năm, Cửu Dương Linh Đan cần cửu dương tinh khí.

Ba ngàn năm giao long có thực lực Đạo Quân, dưỡng thành giao đan, đã tiếp cận biến hóa trở thành chân long, bắt giết nó vạn phần khó khăn, chỉ ít phải tụ tập ba gã tu sĩ đã ngoài cấp Đạo Quân mới có thể đối phó. Mà cửu dương tinh khí ở trong tinh không xa xôi, chỉ có dưỡng thành Thần Anh Đạo Tôn hoặc Tiên Tôn tự đi tới tinh không, mới có thể thu thập.

Không thể nghi ngờ, hai dạng thuốc dẫn này đối với Dương Lăng mà nói có thể hi vọng mà không thể gặp, trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng tìm được. Mà Thiên Cơ Cung thì bất đồng, Thiên Cơ Cung từ trước cùng các tiên môn quan hệ hòa hợp, mỗi mấy đại năng xuất thủ không phải việc khó, đơn giản liền có thể tìm được hai thứ thuốc dẫn này.

Viết xuống thuốc dẫn, Dương Lăng lại nói: "Trong Nhân Phương trừ thuốc dẫn, còn cần một nghìn sáu trăm năm mươi ba vị linh dược, hiện nay ta đã hái được hơn ba trăm vị, như vậy linh dược còn lại trong vòng một năm khả dĩ hái được. Dù là bộ phận linh dược hái không được, cũng có thể đi Vạn phương tiên đảo lấy đan dược mua. Ngoại trừ linh dược, vốn cần phải luyện chế ra một nơi Thuần Dương Cảnh Thiên, bất quá chuyện này ta có thể làm được."

Nguyên Kinh Thần Cửu Phương, vô luận như thế nào thì nơi luyện chế cũng không có thể nhiễm âm khí trong thế tục, bằng không đan dược sẽ hỏng. Bởi vậy trước khi luyện chế đan dược, thì phải chế tạo ra một nơi tiếp cận huân Dương Hoàn Cảnh. Trên Hoàng bổ giới thiệu, sáng tạo Thuần Dương Hoàn Cảnh phải do Địa Tiên Trường Sinh Cảnh cao giai thi triển đại thần dũng mãnh Thuần Dương Cảnh Thiên. Cảnh Thiên cùng loại với động thiên, chỉ là diện tích cùng công dụng đều nhỏ hơn nhiều so với động thiên.

Dịch Chân hơi giật mình: "May là huynh có biện pháp, bằng không mở Thuần Dương thì lâu lắm, coi như là Trường Sinh Cảnh thập trọng cao thủ, không có mười năm thời gian cũng đừng mơ tưởng hoàn thành, khi đó tiểu muội sớm hóa thành xương khô."

Dương Lăng cười nói: "Nhất định là trong mình mình, có thiên ý ám trợ Dịch cô nương."

Được một đường sinh cơ, Dịch Chân tâm tình có vài phần vui vẻ. Hai người cùng nói chuyện phiếm, Dương Lăng đem tào ngộ của mình kể ra, Dịch Chân nghe xong thần thức không ngớt, không ngờ Dương Lăng có một đoạn kinh lịch như vậy.

"Dương huynh, tiểu muội thuở nhỏ đã không có mẫu thân, ba năm trước đây phụ thân cũng đi tiên, cùng Dương huynh đồng bệnh tương liên." Dịch Chân nhẹ nhàng than thở. Dương Lăng kể lại cổ sự lúc nhỏ, suy nghĩ mãi, vẫn chưa đem chuyện tình Thần Đẳng cùng Chiêu Ma Kinh nói ra.

Không phải Dương Lăng không tín nhiệm Dịch Chân, mà là Dương Lăng cũng còn chưa biết rõ ràng về Thần Đẳng là vật gì, nhiều lời vô ích. Còn nữa tu luyện ma đầu là tiên môn tối kỵ, Dương Lăng không muốn vì việc này mà có người biết. Có một số việc phải để lại trong bụng, bằng không nói cho người khác trái lại sẽ nguy hại vì biết bí mật của mình.

Dương Lăng nói lên chuyện tiến nhập Thái Dịch Môn, rồi nói tới đan dược, trận pháp. Nghe nói Dương Lăng cần đan kinh cùng với sách về trận pháp, Dịch Chân cười nói: "Thực sự là khéo, tiểu muội bởi vì tự biết mệnh không dài, vì thế đoạn thời gian trước vừa thu thập chính lý mấy bộ về trận pháp điển tàng, Dương huynh nếu cần, tiểu muội sẽ biếu tặng."

Dương Lăng mừng rỡ, Thiên Cơ Cung tuyệt kỹ đó là trận pháp, Dịch Chân biếu tặng tất nhiên đều là tương đối cao giai trận pháp thư. Thấy Dương Lăng mặt vui vẻ, Dịch Chân sau đó như tạt một chậu nước lạnh: "Dương huynh không nên vui vẻ quá sớm, nghiên tập trận pháp gian khổ nhất, Dương huynh

thật muốn thử nghiệm cứu nó, tránh không được khổ cực ăn không vô a."

Dương Lăng chỉ cười một tiếng: "Chỉ cần có trợ giúp cho tiên đạo, chịu chút cực khổ thì tính là cái gì?"

Dương Lăng tại Thái Bạch Động Thiên vui chơi hai ngày, trong hai ngày, đều là Dịch Chân làm bạn cùng Dương Lăng nói chuyện. Kinh qua hai ngày tiếp xúc, hai người trong lúc này trở nên cực kỳ thân quen, trò chuyện với nhau thật vui.

Ngày thứ ba, Dương Lăng rốt cục cáo từ rồi đi. Khi chia tay, Dịch Chân ngoại trừ biếu tặng Dương Lăng sáu bộ trận pháp điển tịch, còn biếu tặng Dương Lăng ba bộ Thiên Cơ Cung bí tàng đan kinh, đều là vật báu vô giá.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Luyện Khí tam trọng.

Ly khai Thiên Cơ Cung, Dương Lăng một đường trên không bay đi không một lần dừng lại, năm ngày sau, rốt cục đến Thái Dịch sơn mạch. Bất quá Dương Lăng cũng không có sốt ruột lập tức phản hồi Thái Dịch Môn, Thái Dịch Môn Lưu Hóa, Lưu Tà tâm hoài bất thiện, Dương Lăng quyết định đi vào Luyện Khí tam trọng lúc đó mới trở về môn phái. Lúc đó, dù là gặp phải hai người này, Dương Lăng cũng nắm chắc có thể ứng phó.

Thứ Thiên Phong là cao nhất trong Thái Dịch sơn mạch, Dương Lăng tìm đến sườn núi phía Đông mở ra một sơn động, sau đó nhất tâm đã tọa tu luyện. Huyết Đan của Dương Lăng đại bộ phận đã chuyển hóa thành nguyên khí, nhiều nhất nửa tháng nữa, Dương Lăng liền có thể đi vào Luyện Khí tam trọng.

Tu luyện ngày qua rất mau, ngày hôm nay, Dương Lăng bỗng nhiên cảm giác đan điền chấn động. Trong đầu hình như có sấm vang, một chút Huyết Đan còn lại bỗng nhiên bạo tán ra, hóa thành cuồn cuộn nguyên khí trùng kích ra ngoài. Trong nháy mắt, trong cơ thể Dương Lăng nguyên khí lại có một tia biến hóa.

Nguyên khí vận chuyển tới đâu, lập tức có thể cảm ứng được thân thể các nơi huyền khiếu ần ần. Huyền khiếu cùng đan điền cùng loại, đồng dạng là địa phương chứa đựng nguyên khí, chỉ là cái trước cần tu sĩ hậu thiên khai phá, mỗi khi khai phá ra một cái huyền khiếu, trong cơ thể nguyên khí sẽ nồng nặc phân ra.

Khi ba trăm sáu mươi lăm cái huyền khiếu toàn bộ đã thông, trong cơ thể độ dày nguyên khí đạt được bão hòa, hồ cung chấn động, bão thành Nguyên Đan, đi vào Trúc Cơ Kỳ.

Dương Lăng quanh thân nguyên khí cuồn cuộn, tinh thuần nồng hậu, so với Tự Ma chân nhân ngày trước Luyện Khí tam trọng là lúc nguyên khí nồng hậu gấp vài lần. Dương Lăng biết nguyên khí càng là hùng hậu, ngày sau khi ngưng tụ Nguyên Đan cơ suất càng lớn.

Trong động Dương Lăng phóng xuất một đạo Ngân sắc kiếm quang, kiếm quang bao vây lấy Dương Lăng lơ lửng không bay đi, chung quanh Thứ Thiên Phong bay một vòng. Dương Lăng rốt cục lần đầu tiên cảm nhận được sáng khoải ngực kiếm phi hành, trong lồng ngực hào hùng đồn sinh, trong khi ngưng kiếm phát ra tiếng huyết sáo dài, dẫn tới quần sơn rung động, bách điều kinh phi.

Ngân sắc kiếm quang dường như vòng vo vài vòng, đột nhiên thu liễm, bắn vào trong sơn động. Dương Lăng mặt có hi sắc, xoa xoa đầu tiểu hồ ly, cười nói: "Linh Lung, lúc trở lại, nghìn vạn lần không nên lộ diện."

Tiểu hồ ly trái lại gật đầu, khê khê một tiếng, tiến vào trong tay áo Dương Lăng. Dương Lăng nhất cử đột phá, tiến nhập Luyện Khí tam trọng, chuẩn bị phản hồi Thái Dịch Môn. Trước khi rời đi, Dương Lăng chỉnh lý một chút túi bách bảo trên người.

Trong túi bách bảo, Dương Lăng thả ba trăm chu bản hải thuốc nhiệm vụ linh dược, cái khác gì đó thì đều thu vào trong kim quang. Trung Kim quang, tám đạo phù phun ra đã không còn là chất lỏng, chuyển phun ra hắc vụ, bát phù nhìn qua cũng dần dần phóng xạ ra quang mạng linh động.

Dương Lăng cảm giác tám đạo phù này tiếp qua một đoạn thời gian nữa sẽ hoàn toàn đem ô uế khí phun ra hết, khi đó bát phù sẽ biến thành bộ dáng gì đây không biết? Dương Lăng đối với tám "Thùng rác" có vài phần mong đợi.

Mặt khác trong kim quang Huyền Minh Kỳ vẫn đang hắc quang tận trời, cùng kim quang kiềm giữ lẫn nhau không chịu lép vế, bất quá hắc quang giác chỉ so với trước yếu bớt một tia, Dương Lăng cũng không biết kim quang ngày tháng năm nào mới có thể đem Huyền Minh Kỳ luyện hóa.

Về phần trong Ma Vực Chu tước chi hồn, Dương Lăng đã thật lâu không có thấy chúng nó, chỉ là có thể cảm ứng được hai thú không ngừng thôn phệ ma đầu quỷ quái ở chỗ sâu trong Ma Vực, cũng không biết hôm nay biến thành bộ dáng gì nữa. Dương Lăng cũng lười hỏi đến, chỉ cần Chu tước không

xảy ra việc gì, tùy tiện chúng nó thế nào du ngoạn.

Dương Lăng chỉnh lý túi bách bảo xong, thì nháy ra một quả thật lớn hắc cầu. Hắc cầu chính từ trong tay Vu sư Ba Thác lấy được, Ngày trước Xạ nhật tộc từ trong viên cỏ ao đầm đào ra, trăm trọng không gì sánh được. Dương Lăng suy nghĩ một chút, rốt cục đem đại hắc cầu thu vào trong kim quang.

Hắc cầu tiến vào kim quang, khiến Dương Lăng ngoài ý muốn chính là, kim quang một điểm phản ứng cũng không có. Dương Lăng biết đạo kim quang rất tham lam, phạm là có linh khí gì đó, kim quang tất nhiên có thể đem linh khí trong đó rút ra, sau đó luyện thành đan dược. Mà đại hắc cầu này cư nhiên không có chút phản ứng nào, Dương Lăng không khỏi có vài phần thất vọng. Không có linh khí, nói rõ nó cũng không phải cái gì pháp kỷ, có thể là một kim thiết đại cầu vô dụng.

Dương Lăng thu thập thỏa đáng xong, cỡi Linh hạc phản hồi Thái Dịch Môn. Phi hành không lâu sau, xa xa có thể thấy trên cao cung điện to lớn đứng sừng sững, một đường bay lên, Dương Lăng nhìn bao quát toàn bộ Thái Dịch Môn, không hề có cảm giác xa lạ ngày trước. Dương Lăng cỡi hạc phi hành, trực tiếp đến chỗ nhiệm vụ trưởng lão.

Trong Bính Sưu phường trưởng lão các, khi Dương Lăng đem linh dược sứ mệnh giao ra, to to nhỏ nhỏ hơn mười đồng cùng nhau giao cho trong tay nhiệm vụ trưởng lão, con mắt nhiệm vụ trưởng lão đều tròn thẳng băng. Giật mình mà nhìn Dương Lăng, sau đó mở hộp ngọc kiểm tra, không sai, toàn bộ là linh dược nhiệm vụ quy định.

"Dương Lăng, người thế nào nhanh như vậy đã trở lại?" Trưởng lão nhìn không được hỏi. Rất ít có ngoại môn đệ tử nguyện ý tiếp thu nhiệm vụ hái thuốc, nguy hiểm không nói, còn rất khó hoàn thành. Một trăm hái thuốc ngoại môn đệ tử, có thể có một người đứng hạn hoàn thành nhiệm vụ đã không tệ rồi.

Đại đa số đệ tử chỉ có thể hoàn thành một bộ phận nhỏ, hái đến hơn mười chu, hơn mười chu linh dược rốt cuộc vận khí đã rất tốt rồi. Đối với ngoại môn đệ tử không hoàn thành nhiệm vụ, ngoại môn trưởng lão phải phạt bọn họ tiếp tục làm cái nhiệm vụ khác để bồi thường, đánh mất thời gian tu luyện.

Mà Dương Lăng đi ra gần hai tháng, ba trăm chu linh dược tràn đầy trở về, thế nào nhanh như vậy chứ?

Dương Lăng cười nhẹ: "Hồi bẩm trưởng lão, đệ tử tìm được một chỗ sơn cốc linh khí dư thừa, bên trong trường sinh không ít linh dược. Đệ tử những ... linh dược này đại bộ phận là từ trong sơn cốc hái được."

Trưởng lão bộ dạng bình tĩnh đại ngộ, gật đầu: "Trách không được, xem ra người vận khí không tệ." Kiểm nhận linh dược, ngoại môn trưởng lão cấp tốc ghi lại, sau đó nói: "Người năm nay nhiệm vụ hoàn thành, kế tiếp có thể chuyên tâm tu luyện."

"Vâng, đệ tử xin cáo lui." Dương Lăng khom người rời khỏi.

Khi Dương Lăng trở lại nơi ở, phát hiện sân Dương Hồ, Dương Uy ở không có một bóng người, hiển nhiên hai người này còn không có hoàn thành nhiệm vụ, sợ rằng trong thời gian ngắn sẽ không phản hồi. Dương Lăng đối với Cực Quang vẫn đi theo bên cạnh nói: "Cực Quang, ngoại môn đệ tử không có tư cách có Linh cầm, người về trước Linh Hạc Phong. Đợi qua mấy ngày nữa ta trở thành nội môn đệ, sẽ đi Linh Hạc Phong tìm người." Sau đó giao cho Linh hạc Cực Quang một cái bình ngọc, bên trong có một trăm mai hạ phẩm Nguyên Đan.

Linh hạc cảm kích điểm điểm hạc đầu: "Vâng chủ nhân, Cực Quang cáo từ, chờ chủ nhân triệu hoán." Sau đó hóa thành một đạo bạch quang bay đi.

Hai tháng không về, bên trong phòng đã rơi xuống một tầng bụi bặm, Dương Lăng xuất ra "Tịnh trần phù", bạch quang chợt lóe, bụi đều bị quét sạch đi, trở nên sạch sẽ. Dương Lăng biết thân là một gã đệ tử nhỏ, Thái Dịch Môn không có ai chú ý tới mình, thời gian kế tiếp thật ra có thể nhẹ nhàng một chút.

Dương Lăng lại xuất ra "Quang âm phù", Quang âm phù có thể khiến trên phòng ốc bao phủ một tầng mỏng lung quang hoa, có thể khỏi phòng ngự tác dụng, lại khá dĩ không cho bên ngoài biết tình huống bên trong. Dương Lăng đem phù vung lên, nhất thời một đạo ôn nhuận bạch quang khuếch tán, đem toàn bộ phòng ở đều bao phủ.

Làm tốt tất cả, Dương Lăng cười nói: "Linh Lung, có thể đi ra rồi."

Từ trong tay áo tiểu hồ ly nhảy ra, chậm rãi trong phòng soi nỏ đi bộ một vòng, không phát hiện cái đồ chơi gì tốt, cuối cùng nhảy lên quay về trên vai Dương Lăng. Dương Lăng xuất ra hộp ngọc, đem một đồng ma đan bỏ vào, tiểu hồ ly lập tức vui vẻ kêu một tiếng, ngồi lại một bên mà ăn, một lần hai ba viên...

Chăm sóc xong tiểu gia hỏa, Dương Lăng xuất ra ba bộ đan kinh Dịch Chân biểu tạng, tinh tế nghiên độc. Dịch Chân tạng ba bộ đan kinh này không có tên, nhưng nội dung bác đại tinh thâm, bao hàm toàn diện, có thể nói từng chữ rõ ràng, trên đó kể lại giảng thuật luyện đan huyền diệu.

Đại số luyện đan tu sĩ đều là biết nhưng mà không biết giá trị của nó, tỷ như bọn họ tuy rằng biết chắc chắn các loại linh dược, dùng loại phương pháp nào, đan lò loại nào luyện chế. Tuy rằng cũng có thể luyện ra đan dược, nhưng cũng không biết vì sao luyện chế đan dược phải như vậy.

Mà ba bộ đan kinh thì nói rõ rất tinh tế từng tí từng li nhỏ, nhất nhất nói rõ ràng, cũng không biết là vị đại sư tinh thông dược lý nào viết ra, quả thực là vật báu vô giá. Dương Lăng xem đến nhập thần, quên mất thời gian trôi qua.

Bất tri bất giác, ba ngày qua đi, Dương Lăng rốt cục khép lại ngọc giản, nhắm mắt lại suy tư. Nhưng không lâu sau, Dương Lăng nghe được ngoài phòng truyền đến một tiếng kêu kiêu mị: "Su huynh, tiểu muội Bạch Liên cầu kiến."

"Lại là này nữ nhân này!" Dương Lăng mở mắt ra, nhú mày.

Tiểu hồ ly cảnh giác tiến vào tay áo Dương Lăng. Dương Lăng thu Quang ẩn phù, đi ra khỏi phòng. Bên ngoài, Bạch Liên quả nhiên đang mỉm cười đứng ở nơi đó, nàng vừa thấy Dương Lăng đi ra, kiều dung tiểu ý trên mặt bỗng nhiên ngưng lại, giật mình nhìn Dương Lăng: "Sur huynh đã là Luyện Khí tam trọng rồi sao?"

Hai tháng trước, Dương Lăng mới gần Luyện Khí nhất trọng, hôm nay cư nhiên đã là tam trọng, cũng quá nhanh a! Bạch Liên nét mặt lộ ra biểu tình cực kỳ khiếp sợ, đôi tình nhãn lông lánh nhìn thẳng Dương Lăng. Phổ thông tu sĩ, không có ba năm thời gian đừng mơ tưởng từ Luyện Khí nhất trọng tiến vào Luyện Khí tam trọng.

Dương Lăng thần nhiên nói: "Sur muội quá khen. Sur muội tới đây có việc gì không?"

Bạch Liên thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng cười: "Tiểu muội vừa nghe nói sur huynh hái thuốc trở về, lập tức đến đây chúc mừng, lẽ nào sur huynh không chào đón sao?"

Dương Lăng không có biện pháp đối với nữ nhân này, gật đầu: "Đương nhiên hoan nghênh, sur muội mời vào trong phòng ngồi chơi."

"Ngồi thì không cần, tiểu muội đến đây có chuyện muốn nói cho sur huynh." Bạch Liên ngữ khí rất cổ quái.

Dương Lăng nói: "Sur muội mời nói."

"Lư Tà đã chết." Bạch Liên thần nhiên nói.

Dương Lăng lấy làm kinh hãi: "Đã chết?"

"Không sai, hắn đã chết, bị một con yêu xà kịch độc không gì sánh được cắn một cái, đi đòi nhà ma luôn. Mặt khác ta còn nghe nói Lư Tà có một vị hoàng thúc tổ, Trúc Cơ Kỳ cao thủ cũng thất tung, chấn động cả tập đoàn hoàng gia tu sĩ Đại Tinh Quốc." Bạch Liên nói đến chỗ này, con mắt nhìn Dương Lăng, tựa hồ muốn xuyên thấu nhìn cái gì.

Dương Lăng trên mặt tràn đầy giật mình, tâm tư thay đổi thật nhanh, thầm nghĩ: "Thiếu nữ này cùng Lư Tà xung đột, Lư Tà chết sợ rằng có liên quan đến nàng. Theo như lời trong miệng nàng thì hoàng thúc tổ của Lư Tà cực có khả năng là người ta giết ở Thứ Thiên Phong."

Dương Lăng thần nhiên nói: "Ra ngoài hái thuốc vừa mới quay về, dĩ nhiên không biết việc này. Bất quá, sur muội đến đây chính là muốn nói cho ta biết những việc này?"

Bạch Liên cười duyên một tiếng: "Sur huynh tuệ nhãn như đuốc, tiểu muội tới đây là muốn nói một việc khác. Ba ngày sau có một lần cơ hội ngoại môn đệ tử thí luyện, phạm là trong thí luyện đệ tử làm ra công hiến, chỉ cần đạt được Luyện Khí kỳ sẽ có cơ hội thăng lên nội môn đệ tử. Tiểu muội cùng sur huynh đều đã đạt được Luyện Khí kỳ, bỏ qua cơ hội lần này quá đáng tiếc."

"Sur muội có ý gì?" Dương Lăng lập tức minh bạch, thiếu nữ này muốn cùng mình tham dự thí luyện.

"Tiểu muội muốn cùng sur huynh lập thành một đội, bởi vì có người nói lần thí luyện này phiêu lưu rất lớn, nhiều người, sẽ chia ra nhiều lực lượng, chúng ta tương trợ nhau thì cơ hội càng nhiều." Bạch Liên nói thẳng ra mục đích.

Dương Lăng biết các môn phái thường thường hàng năm đều có mấy lần hoạt động thí luyện, thí luyện không những môn hạ đệ tử được tôi luyện, còn có thể vì môn phái mang đến lợi ích, nhất cử lưỡng tiện. Lúc này nghe Bạch Liên vừa nói, Dương Lăng có chút động ý, hỏi: "Sur muội biết nội dung thí luyện sao?"

"Cái này tiểu muội phong phanh nghe thấy, có người nói là đi tới huyết hải giải đất sát biên giới chém giết huyết ma." Bạch Liên nói, "Trong Huyết hải chiếm giữ là thái cổ thần ma, vận khí không tốt, chỉ có đường chết mà thôi."

Dương Lăng lấy làm kinh hãi, Huyết hải cũng không ở trong Cửu Châu, ở ngoài Cửu Châu đại địa, xa xa mang mang biển rộng, còn có rất nhiều thế giới thật lớn, Sâm La Châu là một trong số đó. Trong Sâm La Châu có Huyết hải quảng đại, vô biên vô hạn, truyền thuyết máu loãng trong Huyết hải là thái cổ đại chiến, thái cổ sinh linh máu chảy thành biển.

Trong Huyết hải có hàng tỉ Huyết ma, còn có Trường Sinh Cảnh đại Ma thần tồn tại, nguy hiểm trọng trọng. Tuy rằng Huyết hải nguy hiểm, nhưng Huyết ma bất đồng đẳng cấp có thể dùng để luyện chế đan dược, bởi vậy các tiên môn đều sẽ phái ra đệ tử đi tới Huyết hải chém giết Huyết ma, luyện chế đan dược.

Hầu như mỗi một thế lực tu chân đều thiết lập trong Huyết hải truyền tống trận thật lớn, thường thường truyền tống một nhóm đệ tử đi tới bắt Huyết ma. Như vậy đệ tử được rèn luyện, lại còn thu được đan dược.

Chương 33: Huyết hải thí luyện.

Vừa nghe đi tới Huyết hải thí luyện, Dương Lăng nghĩ thầm: "Trong Huyết hải nguy cơ trọng trọng, tuy nói là ở sát biên giới, nhưng vẫn có thể gặp phải ma đầu lợi hại." Suy nghĩ chốc lát, Dương Lăng gật đầu nói: "Tốt, ba ngày sau, ta cùng với sư muội đi thí luyện."

Nghe trả lời thuyết phục, Bạch Liên vui vẻ cười cười: "Đa tạ sư huynh cho tiểu muội mặt mũi, ngoài ra, ngày sau ngoại môn đệ tử nguyện ý tham gia thí luyện tụ họp tại Phi Tiên Viện, đến lúc đó tiểu muội xin đợi sư huynh đại giá."

"Ta nhất định sẽ tới." Dương Lăng gật đầu đáp ứng. Bạch Liên chân thành thi lễ, xin cáo lui ra.

Bạch Liên đi rồi, Dương Lăng nhíu mày suy nghĩ: "Hành trình Huyết hải thập phần nguy hiểm, nhưng nếu như có thể thắng làm nội môn đệ tử, cơ hội lần này mười phần quý giá." Dương Lăng mỉm bạch, nếu như bỏ qua lần thí luyện này, lần tiếp theo có khả năng phải đợi một năm thậm chí là một thời gian đáng kể.

Nếu như không thể thắng làm nội môn đệ tử, sẽ không thể tu luyện cao thâm pháp quyết trong Thái Dịch Môn. Dương Lăng đã là Luyện Khí tam trọng, kế tiếp cần phải làm là đã thông quanh thân ba trăm sáu mươi lăm cái huyền khiếu. Nhưng đã thông huyền khiếu không phải giản đơn dùng nguyên khí mạnh mẽ đã thông, trong đó có không ít bí quyết. Muốn nhanh, bình ổn đã thông huyền khiếu, nhất định phải trở thành nội môn đệ tử, sau đó học được pháp môn đã thông huyền khiếu.

Tuy nói Tự Ma Chân Nhân cũng có kinh nghiệm đã thông huyền khiếu, nhưng dù sao cũng không phải tiên đạo chính tông, trình tự kém rất nhiều. Dương Lăng đến Thái Dịch Môn đây mục đích là tránh đi đường xưa của Tự Ma Chân Nhân, tuy rằng tu luyện tới Chân Nhân Cảnh Giới, nhưng trong quá trình tu luyện bởi vì không người chỉ điểm, nên đi vô số đường vòng. Lăng phí thời gian rất nhiều, lại không có chính tông công pháp, bằng không Tự Ma Chân Nhân e rằng có cơ hội trở thành Đạo Quân cường giả cấp bậc.

"Chuyến này hung hiểm, ta phải chuẩn bị tốt thật sung túc." Dương Lăng hạ quyết tâm.

Hai ngày sau, Dương Lăng chủ yếu đem tinh lực phóng tới nuôi dưỡng lưỡng tôn ma đầu. Trong lưỡng đại ma đầu, ma đầu Ba Tuần đã thập phần cường đại, mơ hồ có dấu hiệu đột phá, một khi đột phá sẽ trở thành Linh ma, thực lực lớn mạnh. So sánh mà nói, ma đầu Thấp Ba tuy rằng cường đại không bằng Ba Tuần, nhưng đã khôi phục như khi chưa bị thương, ma đan bằng ba nắm tay rồi.

Dương Lăng hiểu rằng đối phó với Huyết ma biện pháp hay nhất là ma đầu. Huyết ma cùng ma đầu đều là ma, lấy ma phạt ma, Dương Lăng một là có khả năng tự bảo vệ mình, hai là có thể khiến ma đầu cường đại. Huyết ma là ma đầu trời sinh, bao hàm ma niệm cũng không thuần túy, oán hận, nộ sát, ghét bỏ, tham đoạt, dục sí ngũ đại ma niệm hỗn hợp. Luận khôi uy lực, xa không bằng ma niệm thuần túy của ma đầu, Dương Lăng ngược lại không sợ Ba Tuần, Thấp Bà không phải đối thủ đồng cấp với Huyết ma.

Liên tục hai ngày tu luyện, ngày thứ ba, Dương Lăng đi tới Phi Tiên Viện.

Phi Tiên Viện là địa phương Thái Dịch Môn triệu tập ngoại môn đệ tử, diện tích rộng lớn. Dương Lăng vừa đến, lập tức thấy Phi Tiên Viện đã tụ tập hơn một nghìn danh ngoại môn đệ tử. Phóng nhãn nhìn qua, tất cả mọi người là Luyện Khí Kỳ tu sĩ.

Huyết hải hành trình có nguy hiểm rất lớn, Luyện Huyết Kỳ đệ tử đến đó chỉ có đường chết mà thôi, Dương Lăng cũng có thể dự liệu đến loại tình huống này.

"Sư huynh." Bên phải truyền đến thanh âm kiều mị lại dễ nghe của Bạch Liên, Dương Lăng bước nhanh đi đến.

Bên cạnh Bạch Liên còn đứng hai gã ngoại môn đệ tử thần sắc cao ngạo, trên người quần áo đẹp đẽ quý giá phi thường, hiển nhiên hai người không phải là thành viên hoàng tộc, thì là tu sĩ sinh ra trong nhà giàu có. Dương Lăng liếc mắt vừa nhìn, biết hai người tu vi cũng chỉ là Luyện Khí nhất trọng, kết thành Huyết Đan không lâu.

Bạch Liên cười giới thiệu nói: "Dương huynh, vị này chính là Đại Tinh Quốc Trần nam vương Thế tử Lưu Mộc Bạch, còn vị này là Đại Hành Quốc Cửu hoàng tử Lục Trường Phong."

Bạch Liên trước không có nói đến còn có những người khác tham dự, Dương Lăng trong lòng có vài phần không vui. Cùng Bạch Liên tham gia thí luyện, Dương Lăng vốn cũng đã mười phần miễn cưỡng, hôm nay lại thêm hai người, Dương Lăng đang tìm cách không cùng đi chung với bọn họ vào nơi thí luyện.

Lưu Mộc Bạch, Lục Trường Phong hai người đều là lỗ mũi hướng lên trời, ngạo mạn dùng khóe mắt liếc mắt quét về Dương Lăng. Dương Lăng cảm giác buồn cười, nhân nhạ gật đầu: "Lưu huynh, Lục huynh."

Bạch Liên tựa hồ nhìn ra Dương Lăng bất mãn, cười nói: "Dương sư huynh, Lưu, Lục nhị vị sư huynh trên người đều có pháp khí lợi hại, chúng ta bốn người đồng hành, có thể bang trợ cho nhau."

Dương Lăng nghĩ thầm: "Người như vậy thành sự không đủ, bại sự có thừa, trên đường ta phải nghĩ biện pháp cùng bọn chúng cách ra, một mình đi thí luyện tương đối tốt hơn." Hạ quyết tâm, Dương Lăng lúc này cũng không nói thêm cái gì, chỉ nói một tiếng "Tốt".

*(thành sự bất túc, bại sự hữu dư: thành sự không đủ, bại sự có thừa ND)

Nghe trong giọng nói Bạch Liên đối với Dương Lăng tựa hồ rất tôn sùng, Lưu Mộc Bạch kỳ quái trở mình suy nghĩ hỏi: "Dương sư huynh chuyển này, chẳng biết chuẩn bị cái dạng pháp khí gì?" Lưu Mộc Bạch chính là nhân vật trong Đại Tề tập đoàn hoàng thất tu sĩ, không lâu trước đây hắn mới từ trong tay một gã tu sĩ gia tộc, mượn một thanh thượng phẩm Linh Khí phi kiếm, lúc này người đầy lòng tin, nghĩ lần này Huyết hải thí luyện tất nhiên mã đáo công thành.

Dương Lăng thân nhiên nói: "Tiểu đệ thân không có vật dư thừa, chỉ có một đạo kiếm phù." Dương Lăng nào không nhìn ra Lưu, Lục hai người đều tại trước mặt Bạch Liên tranh giành tình cảm, mà Bạch Liên đối với chúng chỉ là đưa đẩy... Dương Lăng thấy rõ thế sự, trong nội tâm đối với Bạch Liên lại thêm vài phần phản cảm.

Lưu Mộc Bạch lộ ra nhãn thần khinh miệt nói: "Vậy Dương sư huynh phải cẩn thận một chút, vạn nhất gặp phải nguy hiểm, có thể tùy thời hướng bản thể tử xin giúp đỡ. Bản thể tử trong tay có một thanh ‘Phân Quang Kiếm’ là thượng phẩm Linh Khí, chém giết Huyết ma ma dịch dễ như trở bàn tay."

Lục Trường Phong lập tức khinh thường "Hanh" một tiếng: "Chỉ có ngươi có thượng phẩm Linh Khí thôi sao? Bỏn hoàng tử trong tay cũng có một thanh ‘Trảm Lăng Kiếm’, sợ rằng phẩm chất còn muốn cao hơn."

Hai người mỗi người nói một câu, lập tức trợn mắt nhìn nhau, giống như hai đại công kê đang phân nộ. Bạch Liên lập tức đi ra hoà giải: "Nhị vị sư huynh đều có thượng phẩm Linh Khí, xem ra chúng ta chuyển này không có cái gì nguy hiểm"

*(đại công kê: con gà đá ND)

Xa xa trong rừng người, ánh mắt Lưu Hôa âm lãnh liếc mắt quét về Dương Lăng. Gần bên Lưu Hôa đứng một gã trung niên tu sĩ, tu sĩ này có đôi lông mi như cái chổi, bộ dạng luôn luôn khắc khổ, nhưng người này khí chất trầm ổn, đứng trong chúng tu sĩ như hạc giữa bầy gà.

Lưu Hôa thấp giọng nói: "Hàn Quang sư huynh, là người này! Hoàng thúc ta hai tháng trước truy sát hắn, đến nay không về, như vậy đã tao ngộ bất trắc. Pháp khí trên người hoàng thúc nhất định đều bị hắn lấy được."

Tên là Hàn Quang trung niên tu sĩ nhíu mày hỏi: "Ngươi xác định là hắn? Hắn chỉ bất quá là Luyện Khí tam trọng, thế nào có thể là đối thủ Trúc Cơ Kỳ tu sĩ?"

Lưu Hôa vội vàng nói: "Tuyệt sẽ không sai, đoạn thời gian trước, hoàng thúc có một lần lỡ lời nói cho ta biết hắn được một kiện thiên đại bảo vật, nhưng không nói cho ta biết là vật gì. Hàn Quang sư huynh Trúc Cơ Hậu Kỳ, pháp lực cao cường, không bao lâu nữa liền có thể kết thành Long Hồ Kim Đan, nhất định có thể giúp ta diệt trừ người này. Sau khi thành công, trên người người này tất cả pháp khí đều thuộc về sư huynh, về phần bảo vật, tiểu đệ xem qua một lúc, cũng nhất định biểu tặng sư huynh."

Hàn Quang âm u nở nụ cười: "Được, ta cố mà xuất thủ thử một lần." Trong lòng nghĩ, "Đồ ngu, muốn mượn đao giết người, rồi lấy đi bảo vật? Hanh! Cũng quá coi thường Hàn Quang ta rồi!"

Lưu Hôa trong lòng lại nghĩ: "Hiện nay còn không biết hoàng thúc nói bảo vật là vật gì, lúc giết Dương Lăng, ta theo tình huống mà định. Như quả thật là bảo vật khó có được, lập tức thông tri cho hoàng thái tổ, đề hắn lão nhân gia đứng ra thu về, như vậy ta sẽ không bị phạt, còn có thể được thưởng."

Hai người này đều có suy tính riêng, Dương Lăng chẳng biết chút nào, như lão tăng nhập định đứng ở nơi đó điều tức.

Sau đó không lâu, phía chân trời Tây Nam truyền đến một cỗ uy áp cường liệt, trong Phi Tiên Viện, bao quát cả Hàn Quang sư huynh kia mặt đều lộ vẻ kính nể. Chỉ thấy ba đạo sáng mờ từ tây nam xuất hiện, trong một sát na hạ xuống trên đài cao trong Phi Tiên Viện.

Trên đài xuất hiện ba gã nam tử trung niên áo bào tro, ánh mắt trầm tĩnh, dung mạo trong sáng. Dương Lăng biết ba người đều là Thái Dịch Môn truyền chiếu trưởng lão, tu sĩ cấp bậc Chân Nhân, luyện thành Long Hồ Kim Đan, pháp lực cao cường.

Dương Lăng cảm thụ được trên người ba người tản mát ra cường đại uy áp, trong lòng cảm khái nói: "Đối mặt với cao thủ như vậy, ta nếu không có Bảo Khí mà nói, một đầu ngón tay đối phương là có thể giết chết ta."

"Chúng ngoại môn đệ tử nghe lệnh, lần này thí luyện địa điểm là Huyết hải sát biên giới, nguy hiểm trọng trọng. Chúng đệ tử đã biết rõ ràng, nếu như lúc này không muốn đi, thì lập tức rời khỏi. Phạm đệ tử đi tới đó thí luyện, mỗi người chắc chắn có thể nhận được linh đan, linh phù, hạ phẩm Linh Khí phi kiếm một thanh dùng để phòng thân."

"Trong thí luyện, nếu ai có thể bắt được dạng yêu ma quỷ quái Huyết Tu La, Huyết La Sát, có thể báo cho trưởng lão, được thăng lên nội môn đệ tử. Hôm nay trở về chuẩn bị, linh đan được linh phù các loại vật phẩm, sáng sớm ngày mai tập hợp tại Phi Tiên Viện, đi tới truyền tống đại trận." Nói xong, ba gã Chân Nhân lòng bàn chân dâng khởi một đạo hà quang, Linh Khí như sóng triều, chậm rãi lên không, sau đó hóa thành một đạo hà quang bay đi, khiến ngoại môn các đệ tử đều cảm thụ được cái gì mới là tiên môn khí độ.

Ba gã trưởng lão vừa đi, Lưu Mộc Bạch ngạo nghễ nói: "Chính là Tu La, La Sát, bản thể tử dễ như trở bàn tay, quay về là thăng làm nội môn đệ tử. Bạch Liên sư muội, khi đó ta nhất định trông nom người nhiều hơn."

"Cẩn thận giết Tu La không thành, bị Tu La ăn mất, ta nghe nói Tu La rất lợi hại có tu vi Trúc Cơ Kỳ." Lục Trường Phong lập tức nói châm chọc. Mắt thấy hai người lại muốn ầm ĩ, Dương Lăng thần nhiên nói: "Ba vị, ngày mai nơi đây gặp lại, ta cáo từ trước."

Dương Lăng nói đi là đi, Bạch Liên há mồm muốn gọi, rốt cục không có mở miệng. Trong tai lại vang lên thanh âm "Thanh muội!": "Tỷ tỷ, người này thật ác, thế nào đối với tỷ tỷ lạnh lùng như vậy chứ?"

Bạch Liên: "Nhân tài như vậy mới có thể trở thành tu chân ẩn sĩ, Lưu, Lục hai người ngu ngốc vĩnh viễn vô vọng tiên đạo."

Dương Lăng băng qua Phi Tiên Viện ghi tên, ở cửa có trưởng lão ghi lại tên Dương Lăng, đồng thời phát một cái túi bách bảo. Dương Lăng cầm túi bách bảo, lập tức phản hồi về phòng. Trở lại nơi ở, Dương Lăng mở túi bách bảo, phát hiện bên trong như là linh phù hộ mệnh, kiếm phù, đều là hạ phẩm linh phù. Ngoài ra còn có một lọ hơn mười mai thượng phẩm Nguyên Đan, một thanh hạ phẩm Linh Khí phi kiếm, một bình nhỏ cao bằng quyền đầu. Tác dụng bình nhỏ là giam giữ Huyết ma khi bắt được, mang về Thái Dịch Môn linh công.

Hạ phẩm Linh Khí phi kiếm, uy lực cũng coi như không kém, bất quá so với Ngân Xà Kiếm cùng hai kiện Bảo Khí phi kiếm của Dương Lăng còn kém rất xa, một thì ở dưới đất, còn một thì ở trên trời.

Dương Lăng lại lấy Bảo Phù đoạt được từ chỗ Thiên Tà Thái Tử, nghiền cứu một lần, để vạn nhất gặp phải nguy hiểm là lúc có thể sử dụng chuẩn xác. Nếu như tới lúc sinh tử quan đầu, Dương Lăng tự nhiên sẽ không chút do dự mà sử dụng Bảo Phù, mạng sống quan trọng hơn, không quản là phù của ai.

Thời gian qua rất nhanh, đảo mắt là tới ngày kế rồi, Dương Lăng xem xét một lần cuối, xác định tất cả chuẩn bị thỏa đáng. Lúc này mới đi tới Phi Tiên Viện. Bạch Liên, Lưu Mộc Bạch, Lục Trường Phong ba người đã tới rồi, bốn người gặp nhau, không lâu sau, một ngoại môn trưởng lão đại linh chúng đệ tử đi tới truyện tổng trận.

Truyện tổng trận ở cách Phi Tiên Viện không xa, diện tích thật lớn. Dương Lăng cho dù có Tụ Ma Chân Nhân ký ức, kiến thức rộng rãi, vẫn lấy làm kinh hãi. Chỉ thấy phương viên mười trượng một cái truyện tổng trận thật lớn ở vào trung ương, một cái thật lớn a, chính khối ngọc thạch cắt thành vòng tròn ở trung tâm, trong vòng tròn chạm khắc vô số hoa văn ký hiệu cổ quái, tản mát ra linh lực ba động.

Các trưởng lão đem đệ tử chuyển này chia ra làm trăm người một nhóm, từng nhóm truyện tổng. Nhóm đệ tử đầu tiên tiến nhập truyện tổng trận, một đạo bạch quang hiện lên, tiêu thất không gặp. Dương Lăng, Bạch Liên một tổ là nhóm đệ tử thứ năm bị truyện tổng thí luyện.

Bạch quang hiện lên, Dương Lăng phát hiện đã thấy nhóm người xuất hiện trong đại điện một tòa nhà cổ. Rất nhiều đệ tử vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương mà đi ra đại điện, mấy chuyển truyện tổng tới trước đệ tử đã đi ra không sai biệt lắm.

Lưu Mộc Bạch, Lục Trường Phong tả hữu hộ vệ bên người Bạch Liên, Dương Lăng đi ở phía sau, lần lượt cũng ra đại điện. Vừa ra đại điện, Dương Lăng liền cảm thụ được một cỗ ma khí bàng bạc từ bốn phương tám hướng bắn qua.

Bầu trời một mảnh huyết hồng sáng sủa, trên mặt đất chiếu lại cũng là toàn bộ hồng. Nhìn ra bốn phía, không có một ngọn cỏ, không có chim bay cá nhảy, chỉ có vô biên sa mạc, hoang mạc, đường nhìn trống trải. Từ xa xa, mơ hồ xuất hiện một đường huyết hồng, nơi này chính là Huyết hải mang mang vô bờ.

Thí luyện đệ tử, một nhóm lại một nhóm hướng Huyết hải đi đến, bên người người càng ngày càng ít. Bạch Liên biểu tình nửa vui nửa buồn nói: "Phía trước là Huyết hải, đi chừng vài bước là gặp Huyết ma rồi, chúng ta đi thôi."

Dương Lăng không nói hai lời, vỗ túi bách bảo, chuỗi này do môn phái biểu tặng hạ phẩm Linh Khí hóa thành một đạo bạch quang bao vây lấy thân thể Dương Lăng. Dương Lăng thần nhiên nói: "Ta đi phía trước dò đường." Kiếm quang cùng Dương Lăng hòa hợp nhất thể, tận trời bay đi, sát na không thấy.

Bạch Liên trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, nhưng lại đuổi theo. Lưu Mộc Bạch, Lục Trường Phong trên mặt đều xuất hiện cường liệt đổ kỵ, hai người hân Luyện Khí nhất trọng, không có khả năng ngự kiếm phi hành, lại có thượng phẩm Linh Khí còn Dương Lăng lại có thể, thực sự là buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Nhất kích tất sát.

Dương Lăng một hơi ngự kiếm bay ra trên mấy trăm dặm, cho đến khi cách ngoại môn đệ tử còn lại cực xa, mới hạ xuống. Dương Lăng mới vừa hạ xuống đất, phía trước ba đạo huyết quang điên cuồng gào thét phác sát mà đến, Dương Lăng trong lòng hơi khản trương, biết Huyết ma phụ cận Huyết hải phát hiện ra mình.

Huyết ma tới gần, Dương Lăng trước tiên hướng trên người võ một đạo hộ thể Huyết phù, sau đó búng ngón tay lên không, hạ phẩm Linh Khí phi kiếm gào thét bay ra. Chỉ thấy bạch quang xông lên nhất giáo, lập tức đem ba con Huyết ma chém thành sáu đoạn.

Bị trảm thành hai đoạn Huyết ma tự nhiên phân thành hai, ba con Huyết ma biến thành sáu con, vẫn đang cuồng khiêu phác sát tiến qua. Dương Lăng lấy làm kinh hãi, biết Huyết ma vô hình vô chất, phi kiếm trảm sát không chết, trừ phi có pháp khí lợi hại đánh chết.

Dương Lăng chỉ huy kiếm quang hóa thành một mảng kiếm rộng lớn, chống đối sáu con Huyết ma. Sáu con Huyết ma ngoại hình đều là một đoàn huyết quang cỡ ngư dương, mờ mờ hiện lộ ra sắc mặt hình người, không có hình thể.

Dương Lăng sử dụng phi kiếm số lần không nhiều lắm, lúc này thắng thần mụn sáu con Huyết ma tập luyện kiếm thuật. Kiếm quang khi thì hóa thành kiếm mạc, thu vào bên trong một đoàn, dần dần vận chuyển như ý. Dương Lăng không hề chém giết Huyết ma, chỉ dùng kiếm quang đem chúng nó ngăn ở bên ngoài, không cho lại gần người.

Lúc Dương Lăng dùng kiếm đấu Huyết ma, xa xa, một gã trung niên tu sĩ chỉ huy một đạo Tử sắc kiếm quang, kiếm quang uy thế cường đại, đảo qua, là đem năm con Huyết ma trước mặt hoàn toàn sát diệt, hóa thành bụi bặm. Trong Tử quang tiếng sấm ồ ồ, uy lực cực đại.

Trung niên nhân chính là Hàn Quang, hắn là một gã nội môn đệ tử, nhưng cùng ngoại môn đệ tử đi tới Huyết hải, mục đích là giết chết Dương Lăng, cướp đoạt "Bảo vật" cùng pháp khí theo như lời trong miệng Lưu Hóa. Trong tay Hàn Quang là một thanh Tử Lôi Kiếm thượng phẩm Linh Khí, hàm chứa lôi điện chi uy, đơn giản là có thể giết chết Huyết ma cấp thấp.

Một hơi chém giết hơn gần mười đầu Huyết ma, Hàn Quang bỗng nhiên điều khiển kiếm quang, bắt đầu tìm tòi phương vị Dương Lăng.

Dương Lăng phóng thích kiếm quang dày đặc, sáu con Huyết ma không thể đột phá, thanh âm tào bạo quái rống. Dương Lăng đấu với bọn chúng một trận, trên phương diện kiếm thuật có không ít lĩnh ngộ. Dương Lăng đã từng cùng Lưu Đồng mấy người đấu kiếm, khi đó chỉ một mặt công sát, không có chiến thuật gì đáng nói.

Mà lúc này Dương Lăng cũng đã thể ngộ đến kiếm thuật chi diệu, dùng lực lượng ít nhất, sản sinh hiệu quả lớn nhất, đây là tác dụng của kiếm thuật.

Khi Dương Lăng cảm giác sáu con Huyết ma đã không có gì uy hiếp, thân thủ vô túi bách bảo, một cái bình bay đến giữa không trung, hướng khoảng không nhất hấp, sản sinh một cỗ hấp lực. Sáu con Huyết ma bị nhốt trong kiếm quang, muốn chạy mà không thể chạy, thét vài tiếng chói tai, đều hóa thành một đạo huyết khí bị hút vào trong cái bình.

Cái bình là Thái Dịch Môn cấp cho "Luyện ma bình", hạ phẩm Linh Khí, chuyên môn nhốt lấy Huyết ma. Thu Huyết ma xong, Dương Lăng đang chuẩn bị tới gần hướng Huyết hải một tí, bỗng nhiên trong lòng phát sinh báo động. Báo động đã tới, Dương Lăng cảm giác trong lòng một trận ác hàn, quanh thân tóc gáy đều căn căn bùng lên.

"Có người đánh lên!" Dương Lăng hầu như là vô ý thức mà đem Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm phóng xuất. Nhất thời, một đạo tử quang dày đặc, vân vụ mông mông kiếm quang bảo vệ thân thể Dương Lăng lập tức. Kiếm quang này vừa phóng ra, một cỗ phác thiên cái địa linh lực tàn mát ra tứ hướng, trong vòng phương viên trăm dặm ngoại môn đệ tử đều cảm thụ được Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm tồn tại. Thậm chí, một ít Huyết ma dự định đánh về phía Dương Lăng bị kinh sợ phải quay đầu đào tẩu, Huyết ma cũng có vài phần linh trí, biết cái dạng người gì có thể thôn phệ, cái dạng người gì cắn nuốt không được, bằng không sẽ mất đi cái mạng nhỏ.

Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm vừa phóng ra, phía sau Dương Lăng một đạo Tử sắc kiếm quang thoáng cái trùng kích qua, cùng Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm kiếm quang đụng vào nhau. Một trận "Tì lăng lăng" tiếng kêu rít lên, Tử hồi sắc kiếm quang phân ra một đạo quang khí nhất giáo, trong nháy mắt đem Tử sắc kiếm quang cắt thành hai nửa, phát sinh một tiếng gào thét không cam lòng.

Ở ngoài trăm trượng, Hàn Quang mở to hai mắt, vẻ mặt biểu tình bất khả tư nghị, kêu lên: "Thượng phẩm Bảo Khí! Ngươi tự nhiên có thượng phẩm Bảo Khí!"

Thượng phẩm Bảo Khí đối với thượng phẩm Linh Khí, không ngừng chém chia ra hai nửa, là thiên soa địa biệt. Dương Lăng xoay người, trong mắt sát khí chớp động. Hắn tịnh không nhận ra Hàn Quang, nhưng cũng không quan trọng, người này muốn giết hắn, vậy không thể buông tha.

*(thiên soa địa biệt.: như trời và đất, cách nhau... ý nói sự hơn kém của 2 pháp khí ND)

"Sát!"

Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm điên cuồng gào thét bay lượn, hóa thành một đạo thất luyện Tử hồi sắc trường long hướng Hàn Quang truy sát. Hàn Quang lại phóng xuất một đạo Bạch sắc kiếm quang tạm thời chống đỡ, trong miệng cuồng khiêu nói: "Sư đệ, ta là bị người ta lừa, sư đệ xin cho ta giải thích!"

Hàn Quang là tu vi Trúc Cơ Kỳ, từ Luyện Huyết, Luyện Khí, rồi đến Trúc Cơ, hắn trước sau dùng năm mươi năm thời gian. Năm mươi năm qua, kinh lịch qua nhiều đau khổ sinh tử, mới có thành tựu hôm nay. Khi thấy Dương Lăng có thượng phẩm Bảo Khí, trong nháy mắt, Hàn Quang thoáng cái như nằm mộng, ý thức được bị Lưu Hóa tính kế, cũng ý thức được tình cảnh hung hiểm của mình. Dưới hung uy của Thượng phẩm Bảo Khí, Trúc Cơ Kỳ tu sĩ muốn chạy cũng không thể chạy, tránh cũng không thể tránh, đây là Bảo Khí, có thể vượt cấp sát nhân, hơn nữa là miểu sát!

"Sát!"

Dương Lăng mất lộ ra hung quang, sát ý đằng đằng. Đối mặt một người vừa thiếu chút nữa giết chết mình, không có chút thương hại, chỉ có đầy ngập sát ý. Đối với địch nhân nhân từ chính là đối với chính mình tàn nhẫn, Dương Lăng biết rõ điều này.

Từ hồi kiếm quang nhất giáo, đạo bạch sắc kiếm quang Hàn Quang mới phóng xuất khoảnh khắc bị cắt thành ba khúc. Kiếm quang dư thể không giảm, tiếp tục đánh về phía Hàn Quang. Hàn Quang phát sinh một tiếng cuồng khiếu điên cuồng, biết Dương Lăng nổi sát khí, lập tức điều khiển một đạo thanh sắc kiếm quang bỏ chạy.

Biết rõ chạy trốn khả năng tính không lớn, nhưng sống chết trước mắt, Hàn Quang đã nghĩ không được nhiều lắm, nguyên khí cuồng thấu, kiếm quang tốc độ đề cao tới nhanh nhất.

"Người thoát được sao?" Dương Lăng lời nói rét căm căm phảng phất ngay bên tai, khiến Hàn Quang tâm thần hoảng hốt, hét lớn: "Sư đệ tha mạng!"

Dương Lăng không nhiều lời vô ích, Hồi sắc kiếm quang như quang tự điện, trong sát na đuổi theo thanh sắc kiếm quang. Không có chiêu thức gì cả, như vậy hung hãn giảo sát. Mặc kệ là thanh sắc kiếm quang hay thân thể Hàn Quang, trong nháy mắt bị cắt thành nghìn đoạn, huyết nhục khắp bầu trời rơi xuống.

Một quả Nguyên Đan quay tròn mà bay lên, đỉnh đầu Dương Lăng hắc quang chột lóe, đem Nguyên Đan lung trụ, sau đó ma đầu Ba Tuần đem Nguyên Đan kéo vào Ma Vực. Kim quang chớp mắt công phu đem nó luyện thành một quả tuyệt phẩm Linh Đan, trên mặt mơ hồ có mặt mũi trẻ mới sinh, phẩm thứ cùng Nguyên Đan Lưu Đồng luyện thành tương đương.

Dương Lăng tâm ngoan thủ lạt, bất kể hậu quả giết chết Hàn Quang, kể cả túi bách bảo Hàn Quang cũng cần nát. Túi bách bảo vừa vỡ, bên trong phù lục, pháp khí đều hiển hiện, bị Dương Lăng nguyên khí cuộn một cái, thu vào túi bách bảo của mình.

Hàn Quang vừa chết, Dương Lăng ngưng kiếm lập tức bay khỏi, bay ra vài trăm dặm mới dừng lại. Dương Lăng thu lại Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm, lần thứ hai hạ xuống mặt đất. Lúc này Dương Lăng sắc mặt cực kỳ khó coi, hắc căn bản không nhận ra người kia, đối phương vì sao phải hạ sát thủ chứ?

Dương Lăng lập tức nghĩ tới Lưu Hóa, Lưu Tà đã chết, nhưng Lưu Hóa còn sống!

Địa điểm Dương Lăng hạ xuống rất gần Huyết hải, vừa tới mặt đất, chung quanh hơn mười đầu Huyết ma thét chói tai phác tới. Dương Lăng đã có kinh nghiệm đầu với Huyết ma, hừ lạnh một tiếng, đỉnh đầu lao ra lưỡng đạo hắc quang, ma đầu Ba Tuần cùng Tháp Bà liên thủ xuất kích.

Ba Tuần cuồng tiếu một tiếng, hắc quang đảo qua, chớp mắt công phu đã thôn phệ mười đầu Huyết ma. Tháp Bà tuy rằng hung hãn không bằng Ba Tuần, nhưng cũng nuốt ba đầu. Gần ba cái hồ hấp, hơn mười đầu Huyết ma bị nuốt đến không còn một mảnh. Lúc thôn phệ Huyết ma, Ba Tuần, Tháp Bà đều cường đại rồi chia ra, biểu tình trên mặt ma đầu có vẻ mười phần cuồng cuồng.

Dương Lăng cũng cảm giác giật mình, phải biết rằng ngày trước Tự Ma chân nhân tuy rằng nuôi dưỡng ra Chân Ma, nhưng là chưa từng có đến Huyết hải, chứ đừng nói đến ma đầu trực tiếp thôn phệ Huyết ma.

Sau khi chấn kinh, Dương Lăng ý thức được khi ma đầu thôn phệ Huyết ma tốc độ lớn mạnh, so với mình dự liệu còn nhanh hơn.

"Cơ hội khó có được, nhất định phải khiến ma đầu thôn phệ thật nhiều Huyết ma. Ta có Thần Đăng chiếu ma, cũng không sợ chúng nó cường đại, càng mạnh càng tốt!" Dương Lăng suy nghĩ, rồi điều khiển Ngân Xà Kiếm hướng phương hướng Huyết hải bay đi.

Lưỡng đại ma đầu làm bạn phi hành, trên đường gặp phải Huyết ma, thuận tiện cắn nuốt. Dương Lăng bay chỉ chốc lát, rốt cục đến sát biên giới Huyết hải, phía trước là mệnh môn vô bờ Huyết hải. Cường liệt ma khí cuộn cuộn mà đến, nước biển ám hồng sắc một mảnh yên tĩnh, ngoài khơi mệnh môn vô số huyết sắc ma đầu bay lượn trên không trung.

Trong đám Huyết ma, Dương Lăng thỉnh thoảng có thể thấy xuất hiện một hai con có chân thực hình thể quái vật, quanh thân đỏ tươi, cự đầu bích nhãn, như các loại Huyết Tu La, Huyết La Sát trong yêu ma quỷ quái Huyết hải.

Dương Lăng vừa xuất hiện, phụ cận ngoài khơi Huyết ma lập tức phong dừng tràn tới. Ba Tuần, Tháp Bà phát sinh trận trận cười quái dị, lưỡng đạo hắc khí tà hữu bảo vệ Dương Lăng, mỗi khi gặp Huyết ma, chỉ một ngụm nuốt luôn. Dương Lăng nhìn ra chung quanh Huyết hải Huyết ma đều là âm ma sơ kỳ hoặc trung kỳ ma đầu, thực lực nhỏ yếu, căn bản không phải đối thủ của Ba Tuần, Tháp Bà.

Ba Tuần thôn phệ tốc độ tối đa, hắc quang cuộn lại, một bầy hơn mười con Huyết ma lập tức bị nó ăn tươi. Dương Lăng vỗ hế ra hộ thể Huyết phù rồi ngồi xếp bằng xuống đất, nhất tâm không chế ma đầu. Thôn phệ ma đầu càng nhiều, lưỡng tôn ma đầu biến hóa thành hắc quang càng thịnh.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, đã là nửa canh giờ. Ba Tuần biến hóa thành một mảng hắc quang, hắc quang đến chỗ nào, hàng trăm hàng nghìn Huyết ma bị cắn nuốt. Mà Tháp Bà cũng biến hóa thành phương viên mây trắng hắc quang bảo vệ Dương Lăng, có con Huyết ma nào tới gần, cũng đều bị thôn phệ.

Lúc này, xa xa ngoài khơi có một con yêu ma quỷ quái Huyết Tu La chú ý tới uy phong của Ba Tuần. Yêu ma quỷ quái nổi giận gầm lên một tiếng, hai cánh nhất phiến, hóa thành một đạo huyết ảnh hướng Ba Tuần giết qua. Dương Lăng thấy rõ ràng, trên lưng yêu quái này sinh ra hai huyết cánh, hình người đầu thú, hế ra mặt báo huyết hồng hồng, đầy mặt hung lệ cuồng bạo.

Có hai huyết cánh, Huyết Tu La có thể bay ra hơn mười trượng xa, hành động như gió. Vừa thấy con Huyết Tu La này, Dương Lăng lập tức phóng xuất Ngân Xà Kiếm. Nếu chém giết được con Huyết Tu La này, sau đó đem thi thể mang về Thái Dịch Môn, liền có thể thăng lên nội môn đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ngũ đại ma vương .

Ngân sắc kiếm quang trong sát na đi ra, Huyết Tu La điên cuồng hét lên một tiếng, há mồm phun ra một cỗ huyết khí. Huyết khí cùng Ngân Xà kiếm quang đụng vào một chỗ, phát sinh 嘭 ba một tiếng bạo hưởng. Dương Lăng hơi kinh ngạc, không ngờ được Huyết Tu La thực lực cư nhiên có thể chống đối thượng phẩm Linh Khí cấp phi kiếm.

"Xem ra Huyết Tu La phải có tu vi Trúc Cơ Kỳ." Dương Lăng không muốn dây dưa quá nhiều, lấy ra Toàn Thiên Kiếm, một đạo Hồng sắc kiếm quang sắc bén lao ra. Hồng quang nhất nháy, đem Huyết Tu La chém thành hai đoạn. Sau đó Thấp Bà tiến lên, đem thi thể Huyết Tu La kéo vào trong Ma Vực.

Lúc này đã nhìn ra Linh Khí cùng Bảo Khí thực lực chênh lệch thật lớn, Bảo Khí đem Huyết Tu La một kích giết chết, Linh Khí lại chỉ có thể bắt phân thắng bại.

Sau đó lục tục lại có hai đầu Huyết Tu La trùng kích tới, đồng dạng bị Dương Lăng chém giết, thu vào trong Ma Vực.

Ba Tuần, Thấp Bà càng ngày càng cường đại, hai luồng hắc quang liên tiếp tạo thành một mảnh, đã có phương viên hơn mười mẩu. Xa xa nhìn lại, một đoàn ma khí um tùm như mây đen bao phủ tại trên cao, không ngừng mà thôn phệ Huyết ma. Mỗi một khắc, đều có ngàn vạn con Huyết ma bị hắc quang thôn phệ.

Huyết hải sát biên giới một chỗ sâu trong hải vực, ngoài khơi yên tĩnh bỗng nhiên xoay tròn đứng lên. Ngoài khơi Huyết ma, yêu ma quỷ quái như cảm ứng được cái gì đáng sợ, đều bạt mạng chạy thoát đi, tứ tán mà chạy đi.

Trong khoảnh khắc, khu vực Huyết hải này mặt ngoài hình thành một cái suối chảy thật lớn, vị trí trung ương suối chảy từ từ lộ ra một cái thông đạo u ám, một đạo huyết quang từ trong thông đạo lao ra, thẳng vọt tới phía chân trời, sau đó biến hóa thành một pho tượng đầu sinh độc giác quái vật hình người. Quái vật ngoại trừ đầu độc giác, diện mục cùng con người không giống lắm, ma khí um tùm.

Quái vật này trong ánh mắt bắn ra lưỡng đạo huyết quang, kinh khủng làm cho, khắp cả người lờ lờ bao vây một tầng nùng đậm huyết quang, phẳng phát như một tầng hộ giáp. Ánh mắt Quái vật nhìn về phía không trung một đoàn hắc quang xa xa, trong đôi mắt huyết quang lóe ra một chút. Lập tức quái vật này biến hóa thành một đạo huyết quang hướng không trung có hắc quang đánh tới.

Dương Lăng cảm giác Ba Tuần, Thấp Bà trong cơ thể đã tích súc sung túc ma niệm, nhưng bởi vì ma niệm không thuần túy, vô pháp thăng giai trở thành Linh Ma. Dương Lăng đang muốn thu tay lại, bỗng nhiên xa xa một đạo huyết quang bắn vào trong hắc quang. Nhất thời, hắc quang, huyết quang mãnh liệt giao sát nhau.

"Huyết Ma Vương!" Dương Lăng thất kinh, liếc mắt nhìn ra huyết quang này là vừa rồi Huyết Ma Vương biến hóa mà thành. Huyết Ma Vương tu vi không kém gì Kim Đan kỳ cao thủ, gặp phải kẻ mạnh như vậy, Dương Lăng biết lưỡng đại ma đầu chỉ sợ cũng chiếm không được tiện nghi.

Quả nhiên, trên không trung Ba Tuần, Thấp Bà nhị ma biến hóa thành hắc quang dần dần thu nhỏ lại, mắt thấy sẽ bị huyết quang nuốt ăn tươi. Dương Lăng tâm niệm khẽ động, trên không trung hắc quang vừa thu lại, nhất thời tiêu thất không gặp, bị Dương Lăng thu vào trong Ma Vực.

Mắt thấy phi nhục tới tay lại chạy mất, trên không trung huyết quang gầm lên giận dữ, rồi biến hóa thành một pho tượng hình người. Huyết Ma Vương nhìn về phía Dương Lăng trên mặt đất, một trận cười quái dị: "Tu sĩ nhỏ bé, ngươi sẽ trở thành bữa ăn ngon của bản ma vương."

Dương Lăng không chút nào sợ sệt, chỉ vào Huyết Ma Vương trên không trung cười nói: "Huyết Ma Vương, một ngày nào đó ta phải chém bay đầu của ngươi!" Trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện một đạo "Phích lịch huyết quang độn phù", phù này là hạ phẩm Bảo Phù, Dương Lăng chẳng bao giờ sử dụng qua. Lúc này đối mặt Huyết Ma Vương, Dương Lăng nếu như không trốn, không chết cũng phải phải thương.

Một tiếng nổ như sét đánh, hồng quang chột lóe, chung quanh mấy nghìn Huyết ma đều bị độn phù phát sinh hồng quang đánh chết, hôi phi yên diệt. Cường liệt hồng quang nương theo một tiếng sét đánh như sấm, Dương Lăng đã mất bóng. Trên không trung Huyết Ma Vương gầm lên giận dữ, lập tức dụng thần thức tìm tòi, nhưng trong vòng phương viên trăm dặm căn bản không có bóng dáng Dương Lăng, dưới nộ khí, Huyết Ma Vương nổi trận lôi đình, bắt đầu hung hãn cắn nuốt Huyết ma cùng yêu ma quỷ quái chung quanh cho hết giận.

*(hồi phi yên diệt: tiêu ra tro ND)

Dương Lăng cảm giác thân thể rất nhẹ, nguyên thần cùng độn phù hợp làm một, có thể rõ ràng cảm thụ được tốc độ phi hành bất khả tư nghị, ngay lập tức nghìn dặm. Đồng thời mụ sét đánh huyết quang độn phù, nguyên thần Dương Lăng cũng chưa từng có cường đại, có thể bắn phá phạm vi phương viên mấy trăm dặm.

Đây là Bảo Phù uy lực, Dương Lăng có thể tùy ý tuyên trạch địa điểm dừng lại. Thần thức đảo qua, Dương Lăng tìm được chỗ đại điện truyền tống trận, tâm động, người đã xuất hiện tại phụ cận đại điện.

Dương Lăng giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua, sắc mặt bình tĩnh mà ung dung đi vào đại điện, nhưng phát hiện trong điện cư nhiên tụ tập mấy trăm danh ngoại môn đệ tử. Những ... ngoại môn đệ tử này trên người đa đa thiếu thiếu đều có vết thương, hiển nhiên bọn họ là đối đầu cùng Huyết ma, bị ép nửa đường lui về. Còn lại ngoại môn đệ tử không có trở về, không phải đã chết, thì là đang bắt giết Huyết ma.

Dương Lăng đến, đưa tới rất nhiều ánh mắt quan khán, hình như đều đang nói: "Nhìn xem, lại thêm một người chạy trốn trở về." Những người này không bắt được ma đầu, nội tâm cũng không hy vọng người khác thành công, thấy Dương Lăng "Bại lui trở về", nội tâm đều là ngấm thích thú.

Dương Lăng cảm thụ được hàm ý những ... ánh mắt này, trong lòng buồn cười, đối với mọi người khề gặt đầu, sau đó tìm một chỗ khoanh chân mà ngồi.

Mới ngồi xuống, chợt nghe bên cạnh vài tên ngoại môn đệ tử nhỏ giọng nghị luận.

"Không nghĩ tới Huyết ma lợi hại như vậy, chúng ta dùng hạ phẩm Linh Khí căn bản là giết không chết, nếu ta không mau chạy trốn, ngày hôm nay sẽ chết ở bên ngoài!" Một gã đệ tử lòng còn sợ hãi mà nói.

"Đúng vậy! Chúng ta đều là không may, ngơoi xem người khác, trên tay có thượng phẩm Linh Khí, thoáng cái đã giết chết một mảnh Huyết ma, ai, người so với người, tức chết người ta mà!"

"Đừng oán giận, đều do chúng ta trong môn không có người, mụ không được hảo pháp khí, chỉ có nỗ lực khổ tu mới là vương đạo." Tất cả mọi người gặt đầu, thầm chấp nhận.

Dương Lăng nghe xong vài câu, không hề để ý tới, tâm thần tiến nhập trong Ma Vực. Bên trong Ma Vực lưỡng tôn ma đầu bởi thôn phệ rất nhiều Huyết ma, lúc này thân cao gần mười trượng, lồng lộng dường như núi nhỏ. Dương Lăng cảm ứng được lưỡng tôn ma đầu trong cơ thể ma khí xung đột, biết là cấp bách, nên vận chuyển "Hóa ma ** " trong Tự Ma Kinh, quát khẽ: "Hóa!"

Lưỡng ma quanh thân hắc khí sôi trào, chậm rãi co rút lại biến hóa thành hai luồng xoắn hình hắc sắc quang cầu. Quang cầu vừa nhảy lên nhảy xuống, mỗi lần nhảy một chút, trong quang cầu lại phun ra một đạo hắc quang. Ba Tuần phun ra bốn đạo hắc quang, phân biệt là ghét đỏ, dục sí, oán hận, tham đoạt bốn cô ma niệm. Trong đó oán hận ma niệm lập tức bị Tháp Bà cắn nuốt.

Tháp Bà đồng dạng phun ra nộ sát, dục sí, tham đoạt, ghét đỏ bốn đạo ma niệm, trong đó nộ sát ma niệm bị Ba Tuần cắn nuốt. Ba loại kia sáu cô ma niệm hai cái hợp một, khi đó tâm niệm Dương Lăng không chế ngưng tụ xuống tạo thành tam tôn ma đầu khác.

Tam tôn ma đầu, đệ nhất tôn bạch phát bạch kiếm, hình tượng nữ tử mắt nhỏ mi dài, mười ngón tay nhọn dài, một thân bạch y, mắt lóe huyết quang, là yểm đỏ chi ma, ngồi trên ngũ sắc độc mãng, tên Ly Già.

Đệ nhị tôn ma đầu, lam phát hắc diện, răng nhỏ tai nhọn, là dục đỏ chi ma, ngồi trên cự điều mười cánh, tên là Khẩn Xá La.

Đệ tam tôn ma đầu, hôi phát hoàng kiếm, miệng to lang thủ, răng bén như đao, ngồi trên sắc đại quái ngư, cá hé miệng, so với thân thể lớn gấp mười lần, là tham đoạt chi ma, tên là Ô Ngưỡng.

Tam tôn ma đầu mới vừa xuất thế, lập tức ngưng tụ ma đan, thăng giai là Minh Ma. Mà Ba Tuần, Tháp Bà lưỡng ma khi phun ra ma niệm cùng bản thân không hợp, hai luồng hắc quang bỗng nhiên hé ra, trong đó bốc lên lưỡng đạo hắc quang tận trời, nùng đậm thực thể. Tận trời oán khí cùng sát khí phát ra, kinh sợ nhân tâm.

Hắc quang không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng ngưng tụ thành lưỡng tôn thực thể ma đầu. Nhị ma đầu này vẫn như cũ là đáng dấp nguyên bản, chỉ là chúng nó đã có ý thức, ngày sau có thể tự mình tu luyện ma công. Cùng lúc đó, cự xoắn cũng chia biệt biến hóa thành Hắc Hồ cùng Hồng Sư, đồng dạng cùng ma đầu như nhau có thực thể.

Nhị ma phân biệt ngồi cỡi trên Hắc Hồ cùng Hồng Sư, xa xa hướng nguyên thần Dương Lăng trong kim quang lễ bái, Dương Lăng lập tức cảm thụ được hai cỗ cường liệt ý niệm: "Chủ nhân!"

Huyết hải sát biên giới, lưỡng đại ma đầu thôn phệ trên trăm vạn Huyết ma, rốt cục từ Minh Ma thăng cấp thành Linh Ma, tự có ý thức. Dương Lăng trong lòng đại hi, thực lực Linh Ma, có thể cùng Kim Đan kỳ cao thủ đánh một trận.

"Ba Tuần, Tháp Bà, ta ban thưởng hai người lưỡng dạng pháp khí." Dương Lăng tâm niệm truyền qua, đồng thời Toàn Thiên Kiếm, Vân Vụ Tòa Linh Kiếm phân biệt rơi vào trong tay Ba Tuần, Tháp Bà lưỡng đại ma đầu. Tuy rằng đều là Linh Ma, Ba Tuần bởi vì thôn phệ Huyết ma tối đa, thực lực rõ ràng so với Tháp Bà cao hơn một bậc, bởi vậy Dương Lăng tặng hẳn Toàn Thiên Kiếm. Tháp Bà thực lực hơi thấp, vì vậy nhận Vân Vụ Tòa Linh Kiếm uy lực càng mạnh.

Nhị kiếm này một là trung phẩm Bảo Khí, một là thượng phẩm Bảo Khí, đều là vật phi phàm. Tiếp kiếm nơi tay, Ba Tuần, Tháp Bà một trận cười quái dị: "Đa tạ chủ nhân ban ân!"

Nhất hồng nhất hời lưỡng đạo kiếm quang lập tức vọt lên, nhị ma chỉ huy như ý, thi triển ra uy thế so với Dương Lăng tự mình thi triển cường đại gấp mấy lần.

"Quả nhiên có thực lực Kim Đan kỳ tu sĩ!" Dương Lăng trong lòng vừa mừng vừa sợ, lập tức hướng nhị ma nhún nhủ mệnh lệnh: "Các ngươi ngày sau tự mình tu luyện, có thể đi vào ở chỗ sâu trong Ma Vực bắt giết ma đầu, lớn mạnh bản thể."

Ba Tuần, Tháp Bà lĩnh mệnh, ngự trên kiếm quang, hướng ở chỗ sâu trong Ma Vực bay đi, chớp mắt nhìn không thấy. Nhưng nguyên thần Dương Lăng vẫn có thể cảm ứng được trạng thái nhị ma, chỉ cần tâm niệm khẽ động, nhị ma trong nháy mắt trở về.

Nhìn tam tôn ma đầu khác, Khẩn Xá La, Ly Già, Ô Ngưỡng, tam ma trong cơ thể ma đan đều có lớn nhỏ, thực lực cũng đã tương đối cường, thực lực khoảng chừng là Trúc Cơ Hậu Kỳ tu sĩ. Lúc này, Dương Lăng rốt cục hoàn toàn nuôi dưỡng ra ngũ đại ma đầu, một người cũng không kém.

Tự Ma Kinh cường đại ở chỗ lợi thế, Dương Lăng tuy rằng chỉ là Luyện Khí tam trọng tu sĩ, nhưng có ngũ tôn cường đại ma đầu, tam đầu có Trúc Cơ Kỳ tu vi, lưỡng tôn có Kim Đan kỳ tu vi.

"Ta mau chóng khôi phục lại nguyên khí, rồi đi tới đánh chết Huyết Ma Vương!" Dương Lăng trong lòng đã nổi lên chủ ý giết Huyết Ma Vương, liền nuốt mai thượng phẩm Nguyên Đan, bắt đầu đã tọa luyện khí.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Huyết ma kim đan.

Khi Dương Lăng đã tọa khôi phục, không ngừng có đệ tử trốn quay về đại điện. Trong hàng đệ tử đông đảo trở về, cả đám thần tình chật vật, sắc mặt khó coi, hiển nhiên đều vừa trải qua sinh tử khảo nghiệm. Một lúc lâu sau, trong cơ thể Dương Lăng nguyên khí hoàn toàn khôi phục. Lập tức đứng dậy, chuẩn bị ly khai đại điện.

Dương Lăng hướng cửa điện đi ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, có người giật mình nói: "Cái người này không phải là điên rồi chứ? Thật vất vả trốn trở về lại muốn đi chịu chết sao?"

"Ta xem người này tám phần mười là muốn trở thành nội môn đệ tử đến điên rồi, hanh, để hắn chịu chết đi thôi!" Có người cười nhạt.

Dương Lăng mới đi tới cửa, một gã ngoại môn đệ tử bỗng nhiên che ở trước người Dương Lăng, lo lắng mà nói: "Huynh đệ, bên ngoài quá nguy hiểm, ngươi không nên đi."

Dương Lăng khẽ nhíu mày, nhìn về phía người này. Chỉ thấy người này sắc mặt ngăm đen, niên kỷ cùng mình xấp xỉ, lông mày rậm mắt to, vừa nhìn là biết người đồn hậu. Đa số người đối với Dương Lăng đi ra ngoài "Chịu chết" đều là nhìn có chút há hê, chỉ có người này ngăn Dương Lăng lại.

Dương Lăng nhìn ra được, vẻ lo lắng trên mặt thiếu niên này cũng không phải là nguy trang, mà là phát ra từ nội tâm. Dương Lăng trong lòng khẽ động, nghĩ thầm: "Nhân tâm cũng không phải đều là hư hỏng người này cư nhiên vì ta một người xa lạ lo lắng như vậy."

Tâm niệm vừa chuyển, Dương Lăng gương mặt nhất thời trầm xuống, lớn tiếng hỏi: "Ngươi vì sao ngăn ta?"

Dương Lăng ngữ khí bất thiện, đệ tử còn lại đều phát ra tiếng cười nhạt, có ý nói thiếu niên mặt đen tự làm tự chịu, ăn no không việc làm, có người nói Dương Lăng không biết phân biệt, hảo tâm của người ta mà không biết nhận.

Mặt đen thiếu niên xấu hổ nói: "Huynh đệ, bên ngoài Huyết ma lợi hại, ngươi đã trốn trở về, còn muốn ra đó kinh lịch nguy hiểm gì chứ? Nghe ta khuyên một câu, thành thật chờ mọi người trở về, sau đó trở về sư môn."

Dương Lăng cười lạnh một tiếng: "Ta có nguy hiểm hay không, cùng ngươi có quan hệ gì? Các hạ tựa hồ quá rộng rãi rồi!"

Mặt đen thiếu niên mặt đỏ lên, bị Dương Lăng vừa hỏi, xoa xoa tay nói không nên lời, đứng tại chỗ. Dương Lăng nhìn kỹ mặt đen thiếu niên, chuẩn bị đi ra điện, vậy mà mặt đen thiếu niên lại hoành thân đứng ở phía trước, hấn lắc đầu bất đắc dĩ mà nói: "Huynh đệ, ngươi thật muốn đi, ta đi cùng ngươi, ta trên người có một thanh trung phẩm Linh Khí phi kiếm, dùng nó để chạy trốn chết không có vấn đề gì."

Dương Lăng trong lòng chấn động, lần thứ hai quan sát mặt đen thiếu niên, cũng không nóng nảy ra điện, nhàn nhạt nói: "Tiểu đệ Dương Lăng, sư huynh quý tính?"

"Ha ha, ta là Ngưu Đại Bằng." Mặt đen thiếu niên cười nói, hoà hợp êm thấm.

Dương Lăng thầm than một tiếng, nghĩ không ra trên đời còn có người như vậy, gật đầu: "Ngưu Đại Bằng, cái này ngươi không tề." Vô túi bách bảo, kiếm quang bao lấy thân thể, nhất thời kiếm khí um tùm, vòng qua Ngưu Đại Bằng, lao ra đại điện.

Ngưu Đại Bằng hiện nay là Luyện Khí nhị trọng, vô pháp ngự kiếm, lo lắng giậm chân một cái, rồi lại không thể tránh được đành chịu.

Dương Lăng ngự kiếm quang, một hơi bay đến địa phương Huyết Ma Vương xuất hiện, Dương Lăng vừa đến, lập tức thấy trên không trung một đạo huyết quang tả xung hữu đột, cắn nuốt ma đầu. Chung quanh Huyết ma, yêu ma quỷ quái đều bị đạo huyết quang này cắn nuốt cả kinh tứ tán bốn đào.

Dương Lăng vừa đến, lạnh lùng nói: "Huyết Ma Vương, ta ở chỗ này!"

Trên không trung huyết quang dừng lại, biến hóa thành một pho tượng hình người, Huyết Ma Vương vừa nhìn thấy Dương Lăng, hai mắt huyết quang phun ra dài ba thước, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, tay phải xoay lên, trong tay xuất hiện một thanh Tam Cổ Sai.

*(tam cổ sai: cây chia ba, tội Nhật lùn ưa dùng... ND)

Dương Lăng lạnh lùng cười, kiếm quang liên tục, từ đỉnh đầu lao ra lưỡng đạo hắc quang. Hắc quang vừa xuất hiện, phân biệt biến hóa thành Ba Tuần, Tháp Bà. Ba Tuần cười Hắc Hổ, trên đỉnh đầu xoay quanh Toàn Thiên Kiếm biến hóa thành Hồng sắc kiếm quang. Tháp Bà cười Hồng Sư, quanh thân một đạo Hồi tử vụ khí xoay quanh, đó là Văn Vụ Tòa Linh Kiếm.

"Huyết ma nho nhỏ, khí sát bản tôn!" Vừa thấy Huyết Ma Vương trên không trung diều võ dương oai, Ba Tuần tức giận đến oa oa kêu to, Toàn Thiên Kiếm nhất thời hóa thành một đạo toa hình kiếm quang tiến lên.

Huyết Ma Vương trong tay Huyết Sai ném lên, cũng biến hóa thành một đạo huyết quang, cùng hồng quang tụ cùng một chỗ. Tam Cổ Huyết Sai là Huyết Ma Vương ở chỗ sâu trong Huyết hải thu thập huyết tinh, dùng huyết quang rèn đúc mà thành, uy lực có thể so với thượng phẩm Linh Khí.

Lưỡng đạo pháp khí đầu đá cùng nhau, một ... phương khác Tháp Bà về mặt oán hận, tay kết ấn chỉ, một đạo Hồi tử sắc kiếm quang lao ra, hướng bản thể Huyết Ma Vương giết tới.

Huyết Ma Vương vừa nhìn thấy lưỡng đại ma đầu xuất hiện, đã biết không ổn, kêu lên: "Nhân loại ti bỉ, để cho ngươi biết bản ma vương lợi hại!" Ma vương này há mồm phun một cái, phun ra một quả huyết châu như trứng gà, trên mặt huyết sắc quang diễm thiêu đốt, tàn mất ra cường đại ma khí.

Huyết châu này là Huyết Ma Vương luyện ra Huyết ma kim đan, uy lực so với Linh Khí còn muốn lợi hại hơn. Huyết ma kim đan tốc độ kỳ quái, thoáng cái ngăn được Văn Vụ Tòa Linh Kiếm, song phương đầu đá một chỗ.

Ba Tuần, Tháp Bà thực lực cũng không dưới Huyết Ma Vương, trên người lại có Bảo Khí cấp phi kiếm, hai đánh một, có thể nói chiếm hết ưu thế, đối mặt với một người, Huyết Ma Vương đã ăn không tiêu rồi. Còn Dương Lăng nhàn nhã cười kiếm quang mà đi dạo các nơi, quan khán tam phương chiến đấu, cảm giác được lưỡng ma đầu kiếm thuật cũng có chút thần diệu.

"Sát! Sát! Sát!"

Ba Tuần cuồng khiêu một tiếng, nó chính là nộ sát chi ma, sát khí nặng nhất, Toàn Thiên Kiếm hung hăng nhất giáo, đem Tam Cổ Huyết Xoa cắt thành ba đoạn, rớt lên rồi hướng Huyết Ma Vương tiến lên.

Huyết Ma Vương trên mặt rớt cục lệ ra vẻ sợ hãi, thu hồi Huyết ma kim đan chạy trốn. Nhưng Toàn Thiên Kiếm tốc độ quá nhanh, một chút đã vọt tới trước mặt, kiếm quang nhất giáo, liền đem Huyết Ma Vương giáo sát, tạo thành một đoàn huyết vụ. Ba Tuần cuồng tiếu tiến lên, nhất hấp, đem huyết vụ đều hút vào trong cơ thể, như vật đại bổ vậy, lập tức khiến ma thể hân nhất thời lại ngưng thực vài phần. Huyết Ma Vương vừa chết, Tháp Bà lập tức thu Huyết ma kim đan.

Hắc quang chột lóe, trở lại trong Ma Vực. Mai Huyết ma kim đan này vừa vào Ma Vực, kim quang lập tức hưng phấn mà cuồng quyền vây quanh, bao vây kim đan. Trong Huyết ma kim đan chứa Huyết ma nguyên thần, bị kim quang thiêu đốt, trong kim đan phát ra một tiếng thét chói tai, nhất thời khói đen nhẹ bốc lên, chỉ khoảng nửa khắc, Huyết ma kim đan toàn bộ biến hóa thành một đoàn nồng đậm huyết khí.

Huyết khí nhan sắc dần dần chuyển đậm, chỉ chớp lát, lại ngưng tụ thành một quả đan dược như gương mặt trẻ mới sinh.

"Hạ phẩm Thần Đan!" Dương Lăng đại hỉ, đang chuẩn bị tái lập sát một nhóm Huyết ma, yêu ma quỷ quái, bỗng nhiên thấy từ phương xa bốc lên một đạo ngũ thái hà quang. Hà quang là tín hiệu Thái Dịch Môn triệu tập, Dương Lăng biết lần này thí luyện gần kết thúc, không dám đình lại, lập tức ngự kiếm phản hồi đại điện.

Ngự kiếm phi hành chỉ chớp lát, Dương Lăng đến đại điện. Lúc này đại đa số ngoại môn đệ tử đã phản hồi, đều tụ tập ở trong điện.

Thấy Dương Lăng trở về, xa xa Ngưu Đại Bằng lập tức bước nhanh tới, vui vẻ mà kêu lên: "Huynh đệ, may là ngươi không có việc gì!"

Dương Lăng nhàn nhật gật đầu, rồi ngồi xếp bằng một bên. Ngưu Đại Bằng thấy Dương Lăng không nói lời nào, cũng không hỏi nhiều, thẳng thắn ngồi kế bên Dương Lăng, hai người bắt đầu dả tọa tu luyện.

Lại qua nửa canh giờ, ngoài điện chiếu vào ba đạo kiếm quang sắc bén, hiện ra ba trưởng lão, chính là ngày ấy trong Phi Tiên Viện truyền lời nội môn trưởng lão, đều là Chân Nhân cấp bậc tu sĩ. Trong đó một người cất cao giọng nói: "Các đệ tử đều đến đông đủ, bởi lần thí luyện này nhân số tử vong quá nhiều, thí luyện đến đây kết thúc, chúng đệ tử nghe lệnh, lập tức phân hồi!"

Dương Lăng đảo mắt vừa nhìn, phát hiện tham gia thí luyện ngoại môn đệ tử thiếu hơn một trăm người, hiển nhiên ít nhất có một trăm người đã bị Huyết ma cắn nuốt. Thí luyện là như vậy, mỗi lần đều phải có người tử vong, bất quá lần này đã chết một phần mười, cũng là tổn thất quá nhiều.

Phải biết đây là hơn một nghìn Luyện Khí Kỳ ngoại môn đệ tử, đều là trong hàng ngoại môn đệ tử ưu tú nhất, bọn họ tương lai là Thái Dịch Môn chân truyền đệ tử, chết một người là ít đi một người, là tổn thất lớn. Lần này dĩ nhiên đã chết một phần mười, thảo nào phải đình chỉ thí luyện.

Chúng đệ tử một nhóm đang tiến nhập truyền tống trận, Dương Lăng cách ba gã nội môn trưởng lão tương đối gần, nghe trong đó một người sầm lo mà nói: "Năm nay chuyện tình không tầm thường, Huyết hải sát biên giới cư nhiên xuất hiện không ít Huyết Ma Vương, đánh chết không ít đại lượng đệ tử."

"Huyết Ma Vương trước đây chỉ ở trong chỗ sâu tại Huyết hải, không biết vì sao năm nay ngay cả vùng duyên hải cũng đặc biệt nhiều." Tên còn lại ngữ khí đồng dạng tràn ngập lo âu.

Dương Lăng lập tức minh bạch, nguyên lai không chỉ có một mình hắn tao ngộ Huyết Ma Vương, đệ tử còn lại cũng có người gặp phải. Đương nhiên, những ngoại môn đệ tử không may này không có khả năng là đối thủ Huyết Ma Vương, nếu không có Phích Lịch Điện Quang Phù, không có ma đầu trợ chiến, đều bị Huyết Ma Vương coi như bữa ăn ngon.

Thời gian đợi truyền tống, Bạch Liên đi tới bên người Dương Lăng. Thiếu nữ này còn sống, nói rõ vận khí không tệ, hẳn là không có gặp phải Huyết Ma Vương. Bất quá Dương Lăng cũng thấy quần áo mất trật tự, khí tức không điều hòa, nét mặt còn có vẻ kinh hãi, nói vậy trước đây gặp nguy cơ.

Đồng thời khiến Dương Lăng cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Lưu Mộc Bạch, Lục Trường Phong hai vị thể tử đại nhân cùng hoàng tử điện hạ chưa thấy trở về, chắc là bị Huyết ma cắn nuốt rồi.

"Dương huynh!" Bạch Liên nhìn về phía Dương Lăng, Dương Lăng từ trong mắt nàng thấy một tia tức giận. Không cần nghĩ, Dương Lăng cũng biết thiếu nữ này oán hận mình ly khai, không cùng nàng đồng hành thí luyện.

Dương Lăng thản nhiên nói: "Su mười bình an trở về, thật đáng mừng."

"Tỷ tỷ, người này quá ghê tởm! Nếu không có Lục, Lưu hai người ngu xuẩn chống đỡ một trận, chúng ta đã sớm bị Huyết Ma Vương ăn rồi!" Thanh muội tại trong đầu Bạch Liên nổi giận mà nói.

Bạch Liên thở hắt ra, tựa hồ áp chế tức giận, thản nhiên nói: "Dương huynh cũng bình an trở về, thật đáng mừng. Dương huynh chuyến này có thu hoạch gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cầm thăng nội môn.

Dương Lăng đối với sự tình đột nhiên ly khai Bạch Liên một mình thí luyện, không có chút nào để ý, trên thực tế trong nội tâm Dương Lăng chẳng bao giờ đem Bạch Liên coi như bằng hữu, nhưng không biết vì sao thiếu nữ này lại tiếp cận Dương Lăng, cũng không biết có cái mưu đồ gì.

Dương Lăng nghe hỏi, thản nhiên nói: "Thu vài con Huyết ma, giết chết một đầu Huyết Tu La."

Huyết ma, Huyết Tu La thì thể sớm muộn gì đều phải nộp lên, Dương Lăng nói ra cũng không hề gì.

Bạch Liên vừa nghe Dương Lăng giết Huyết Tu La, cả kinh nói: "Huyết Tu La sao?" Tối cấp thấp Huyết Tu La cũng có thực lực Trúc Cơ Sơ Kỳ, cao giai Huyết Tu La vương giả, Huyết Tu La hoàng giả thực lực càng mạnh mẽ. Dương Lăng bất quá là tu vi Luyện Khí tam trọng mà có thể đánh chết Huyết Tu La, không thể không khiến nàng giật mình.

Đả tọa một bên là Ngưu Đại Bằng cũng mở mắt ra, về mặt kính phục nhìn Dương Lăng: "Su huynh thật lợi hại, trách không được vừa rồi bạo dạn đi ra

ngoài." Nguru Đại Bằng đã biết Dương Lăng lợi hại, cũng không gọi "Huynh đệ", đôi giọng xưng sư huynh. Trong môn phái, đạt giả vi tôn, ai tu vi cao người đó là sư huynh.

Dương Lăng đối với kinh ngạc hai người sớm có dự liệu, giải thích nói: "Tại hạ vận khí không tệ, gặp phải mấy đầu Huyết Tu La tranh đấu cùng nhau. Nghiêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, thuận lợi mà giết."

Bạch Liên không tin cũng phải tin, đôi mắt đẹp liếc mắt qua nhìn Dương Lăng. Dương Lăng cũng chẳng nói gì, nhắm mắt điều tức.

Không bao lâu, đến phiên nhóm người Dương Lăng tiến nhập truyền tống trận, mọi người vào trận. Truyền tống quá trình rất nhanh, trong chớp mắt đã trở lại Thái Dịch Môn. Từ thí luyện trở về ngoại môn đệ tử, đại bộ phận ừ rừ, chỉ có ít người là có hi sắc vui vẻ. Loại người trước là không có thu hoạch gì, loại người sau đương nhiên là dựa trên uy lực cường đại pháp khí chém giết Huyết Tu La cùng yêu ma quỷ quái, chiếm được tư cách cầm thăng làm nội môn đệ tử.

Đi ra truyền tống trận, khoảng chừng có hơn hai trăm ngoại môn đệ tử đi tới chỗ ngoại môn trưởng lão. Địa phương phụ trách ngoại môn đệ tử cầm thăng gọi là "Vinh quang các ", Dương Lăng, Nguru Đại Bằng, Bạch Liên sóng vai mà đi. Dọc theo đường đi, Bạch Liên thỉnh thoảng hỏi vài câu, Dương Lăng hỏi câu nào trả lời câu nấy. Mà Nguru Đại Bằng vấn đề càng nhiều, Dương Lăng chỉ dùng "Ân" "A" hỏi đáp.

Trong Vinh quang các, Dương Lăng giao ra bốn cỗ thi thể Huyết Tu La, làm cho nhiều người phải ghé mắt. Trong hàng ngoại môn đệ tử đến đây để thăng lên nội môn đệ tử đa số chỉ đánh chết chừng một, vài Huyết Tu La mà thôi, có thể giết chết ngoài hai đầu, vậy thì ngoại môn đệ tử đó đủ để có thể ngang dọc rồi, có Luyện Khí thất, bát trọng thực lực, đồng thời trên người cũng có pháp khí uy lực trọng đại.

Phụ trách cầm thăng ngoại môn trưởng lão thần tình hồ hững mà kiểm tra thi thể Huyết Tu La, sau đó lại thu cái bình Dương Lăng đựng Huyết ma, gật đầu: "Ngoại môn đệ tử Dương Lăng, Luyện Khí tam trọng, đánh chết Huyết Tu La có công, hôm nay cầm thăng làm nội môn đệ tử." Sau đó giao cho Dương Lăng một cái túi bách bảo.

"Dương Lăng, ngươi đã là nội môn đệ tử, trong ba ngày đi tới Chu Tước Viện báo danh." Ngoại môn trưởng lão vung tay lên, ý bảo Dương Lăng có thể đi.

Dương Lăng khom người lui ra, đi qua bên người Nguru Đại Bằng thần nhiên nói: "Nguru Đại Bằng, gặp ngươi ở Chu Tước Viện." Nguyên lai Nguru Đại Bằng dĩ nhiên cũng giết được một đầu Huyết Tu La, Dương Lăng không nghĩ ra cái tiêu tử gốc này làm sao bây giờ mới đến.

Nguru Đại Bằng "Ha ha" cười: "Tốt, Chu Tước Viện gặp."

Dương Lăng không cùng Bạch Liên chào hỏi, trực tiếp ly khai Vinh quang các, quay về nơi ở. Thấy bóng lưng Dương Lăng đi xa, Bạch Liên thờ dài một tiếng, nâng mình bạch, Dương Lăng tựa hồ cực không muốn cùng mình gần gũi, vì cái gì chứ?

Bạch Liên một lòng muốn tìm "Chỗ dựa vững chắc ", cùng Lưu Mộc Bạch, Lục Trường Phong giao tế cùng nhau. Từ trên người Lưu, Lục hai người, Dương Lăng có thể thấy cái loại người này là cái bóng của Dương Đức, tự nhiên cực kỳ không thích. Cũng bởi vậy, Dương Lăng trong lòng rất xem nhẹ Bạch Liên, cảm giác loại nữ nhân này tính cách lăng lợ, hơn nữa thái độ làm người phù phiếm, không thể thâm giao, tự nhiên là kính nhi viễn chi.

"Tỷ, chờ chúng ta học được Thái Dịch Môn tiên pháp, khi đó bằng vào bản thể Linh Khí, nhất định có thể tu vi tiến nhanh, đến lúc đó cấp cho tên ghê tởm này một chút nhan sắc để nhìn!" Thanh muội tàn bạo mà nói.

"Thanh muội, Dương Lăng trên người có bí mật, lẽ nào ngươi không thấy sao? Đối với người như vậy, chúng ta chỉ có thể kết giao, không thể trêu chọc." Bạch Liên ngữ khí nghiêm túc mà nói, "Ngươi không thể có loại ý nghĩ này, ngươi ta là yêu linh thân thể, nhất định phải giấu kỹ, âm thầm hành sự, như vậy mới được bình an."

"Biết rồi." Thanh muội chậm chạp đáp lại.

Dương Lăng trở lại phòng mình, trước tiên dùng "Quang âm phù" che đầy phòng ốc, lúc này mới phóng xuất tiểu hồ ly. Tiểu hồ ly buồn bực cả ngày, vừa ra tới liền hướng Dương Lăng bắt mồm kêu to. Dương Lăng "Ha ha" cười, từ trong kim quang lấy ra một quả thượng phẩm linh đan: "Xem nè, đây là bồi thường cho ngươi buồn bực một ngày đêm"

Tiểu hồ ly kêu lên vui vẻ một tiếng, đoạt lấy linh đan một ngụm đem nuốt, rồi từ từ thưởng thức hương vị của nó. Dương Lăng lại xuất ra túi bách bảo, phát hiện bên trong có một trăm mai thượng phẩm Nguyên Đan, một số phù lục, một thanh trung phẩm Linh Khí phi kiếm. Dương Lăng thuận tay đem Nguyên Đan bỏ vào trong hộp ngọc cấp cho tiểu hồ ly làm lương thực, tiểu gia hỏa thích chí kêu to.

Đối với những thứ này Dương Lăng lắc đầu, trong lòng không thể nào thỏa mãn. Kiến thức qua uy lực Bảo Khí, Dương Lăng đối với pháp khí đa số chường mắt, như loại trung phẩm Linh Khí này căn bản là không chịu nổi Bảo Khí một kích. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, Dương Lăng lại nghĩ có một kiện trung phẩm Linh Khí cũng không sai, chỉ ít sau này có thể lấy ra che đậy hiểu biết của người ta. Toàn Thiên Kiếm, Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm tuy rằng uy lực thật lớn, nhưng bình thường không thích hợp sử dụng, nếu không, phải vô cùng chú ý, người khác dòm ngó.

Dương Lăng xuất ra phi kiếm, chỉ thấy phi kiếm cả vật thể tinh bạch, giống như Hoàng Phong Kiếm bán đi đăng cấp không sai biệt lắm. Trên thân kiếm khắc "Bạch Linh" hai chữ, nguyên lai kiếm này tên là Bạch Linh Kiếm.

Dương Lăng thưởng thức một hồi, nghĩ thầm: "Hôm nay tu luyện một ngày đêm, ngày mai sáng sớm mới đi tới Chu Tước Viện." Dương Lăng quyết định ngày mai đi tới Chu Tước Viện, mà không phải lập tức đi, là bởi vì hắn phát hiện trong kim quang, tám đạo "Kháng phù" đã sắp hoàn toàn biến thành bạch sắc, hắc khí phun ra càng lúc càng mờ nhạt, e rằng chỉ mấy canh giờ nữa là có thể hoàn toàn biến thành sạch sẽ.

Dương Lăng vẫn có cảm giác tám đạo phù lục này rất cổ quái, không nói chúng nó có thể bị kim quang luyện lâu như vậy, chỉ dựa vào phun ra nhiều như vậy ồ ồ thì cũng đủ để kẻ khác khiếp sợ. Chờ tám đạo phù hiển lộ nguyên hình, là lúc Dương Lăng lấy ra «Thập Nhị Đan Phương» ngọc giản, chuẩn bị dựa theo đan phương thử luyện đan dược.

Thập nhị đạo đan phương trong đó đạo đan phương thứ nhất tên là "Bích Huyết Đan". Bích Huyết Đan là hạ phẩm Huyết Đan, cần một cây Bích linh thảo cùng một cây Huyết linh thảo, liền có thể luyện chế. Dựa theo đan phương, đan này luyện chế cần một khẩu đan lò.

Nhưng có điều mở ra đan lò cần địa hỏa luyện chế, Dương Lăng lúc này tìm không được địa hỏa, vì vậy chuẩn bị dùng kim quang luyện đan. Kim quang có thể tinh luyện đủ loại Linh Khí, chuyển hóa thành đan dược, Dương Lăng cảm giác dùng kim quang luyện đan hẳn là càng thêm dễ, hơn nữa đan dược phẩm chất sẽ càng cao. Dù sao kim quang luyện ra đan dược hoàn toàn tinh thuần, không giống như đan lò luyện chế như vậy không bị hoàn cảnh ngoại bộ ảnh hưởng.

Dương Lăng lấy ra một gốc cây Bích linh thảo cùng một gốc cây Huyết linh thảo, sau đó khổng chế kim quang thông thả tẩy luyện lưỡng chu thảo dược. Thảo dược bốc lên nhẹ nhàng khói đen, hình thể dần dần chìm trong lửa, cuối cùng biến thành hai luồng Linh Khí. Hai luồng Linh Khí cũng không thuần túy, Dương Lăng chậm rãi cảm ứng.

Mấy ngày trước đây chuyên tâm nghiên cứu đan kinh, Dương Lăng đối với dược tính đã có sơ bộ lý giải, biết trong nhị đoàn Linh Khí bao hàm nhiều loại Linh Khí, mà trong nhiều loại Linh Khí, chỉ có một loại Linh Khí có thể dùng cho luyện chế Bích Huyết Đan.

Thần niệm Dương Lăng chậm rãi tiến nhập trong Linh Khí, mượn lực lượng kim quang, hai luồng Linh Khí dần dần bị phân giải. Chia ra hai, hai phân ra ba, ba phân ra bốn. Cuối cùng từ trong Huyết linh thảo tinh luyện ra một đoàn hồng sắc Linh Khí, lại từ trong Bích linh thảo tinh luyện ra một đoàn lục sắc Linh Khí.

Hai luồng Linh Khí bị thần thức Dương Lăng dẫn dắt chậm rãi dung hợp, sau đó kim quang nhất trùng, nhất thời hóa thành một quả bích hồng sắc đan dược, lưu viên bảo mẫn, to bằng nhân cầu, chính là Bích Huyết Đan. Bích Huyết Đan vừa ra, Dương Lăng ngoài ý muốn phát hiện, nguyên bản hẳn là thuộc về hạ phẩm Huyết Đan, Bích Huyết Đan, nhưng lúc này rõ ràng là một quả trung phẩm Huyết Đan phẩm chất.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thái cổ bát phù.

Kim quang có hiệu quả tinh luyện vạn vật bốn nguyên năng lượng, luyện hóa trở thành đan dược, hơn nữa kim quang lấy ra năng lượng thuần túy mà không chứa bất luận cái gì tạp chất, bởi vậy luyện ra Bích Huyết Đan phẩm chất càng cao. Dương Lăng lần đầu tiên luyện đan thành công, trong lòng vui mừng.

Phải biết rằng đan lò có tác dụng đơn giản là mượn các loại lực lượng tách đan dược trong một số linh khí, sau đó đem linh khí hợp làm một, luyện thành đan dược. Luyện ra đan dược cũng bởi vậy không có cùng công hiệu, chia làm Độ kiếp đan, Luyện khí đan, Luyện hình đan, v...v...

So với việc tác dụng đan lò trong luyện đan, kim quang luyện đan càng thêm hoàn mỹ, không lãng phí mấy may tài liệu, hơn nữa luyện ra đan dược không bị ô uế khí trong thiên địa nhiễm vào.

"Kim quang có thể luyện đan, không biết có thể so sánh với Đạo Khí, Tiên Khí lô đan trong truyền thuyết hay không?" Dương Lăng chưa thấy qua Đạo Khí, Tiên Khí, Tự Ma chân nhân cũng không gặp qua, lúc này cũng vô pháp cấp ra đáp án.

Dương Lăng dùng phương pháp đồng dạng, lại phân biệt luyện ra Bảo Huyết Đan, Sát Huyết Đan, Bồi Nguyên Đan, Tiểu Nguyên Đan, Đại Nguyên Đan ngũ loại đan dược, luyện chế hiệu quả thật tốt, đan dược phẩm tương đều rất cao.

Dương Lăng chìm đắm trong luyện đan, bất tri bất giác, thời gian cực nhanh trôi qua được ba canh giờ. Bỗng nhiên trong lúc này, Dương Lăng cảm giác trong kim quang bỗng nhiên có một chút chấn động, thật lớn kim sắc quang mạc tựa như ba đào bắt đầu khởi động, trở nên cực không ổn định.

Dương Lăng lấy làm kinh hãi, vội vã bỏ qua chuyện tinh luyện đan, hết sức chăm chú đến trên kim quang. Chỉ thấy trong kim quang, tám đạo "Kháng phù" phân biệt bạo bắn ra huyền lệ quang hoa. Sấm sét nổ vang, quang khí dâng lên, khí cơ rung động, kích cho kim quang cũng một trận run run.

Với đặc tính kim quang, cư nhiên cũng chế ngự không được tám đạo quang hoa, bị trùng kích đến kim khí ba động, có dấu hiệu gần bị phá tan. Bát phù cùng kim quang tranh đấu, tương tri bất hạ, lúc này, nguyên thần Dương Lăng cảm thụ được một đạo thể lương đến từ viễn cổ, cuồng bạo khí tức, không thể chống lại. Kim quang chuyển thành dày đặc, hung hăng đem bát phù trấn áp xuống phía dưới, sau đó kim quang hoá sinh xuất ra nghìn vạn đạo gần

như thực thể kim sắc quang đoàn.

Nghìn vạn quang đoàn, ngoại hình có chút giống ngư, hung ác độc địa về phía bát phù phóng đi, một đám lại một đám, mỗi đạo phù đều bị một đám "Quái ngư" bao quanh vây lại. Quái ngư điên cuồng khẳng phệ (ăn mòn, gặm nhấm cho mòn), nhát nhát liên tục. Bát phù cũng không cam tở ra yếu kém, đều như phát sinh một cổ nghiêm nghị kiếm ý, phẳng phát như có long ngâm kiếm minh có tiếng vang bên tai, tám đạo quang hoa hung hãn phun ra, mơ hồ như muốn kết thành một tòa đại trận.

Kim quang cuồng bạo cuộn cuộn, lập tức đem tám đạo quang hoa đều tách ra, "Quái ngư" cũng nhanh hơn tốc độ khẳng phệ. Chỉ chốc lát công phu, bát phù trên phù thân đều bị gặm đến sạch sẽ, tám đạo huyền ảo khó lường, phù lục phức tạp không gì sánh được hiện ra tại trước mặt Dương Lăng, quang hoa lưu chuyển.

Tám đạo phù này nhan sắc không ngừng biến ảo, lúc xanh lúc bạch, lúc hồng lúc hoàng, đúng là một cái pháp trận thâm ảo không gì sánh được. Chỉ là cái pháp trận phức tạp không gì sánh được này, trong đó ẩn chứa vô cùng huyền cơ, vô số huyền ảo tối nghĩa khó hiểu khó dò ký hiệu thái cổ mơ hồ hiện lên, lấy kiến thức Dương Lăng, căn bản vô pháp nhìn ra lai lịch của nó, càng nhìn không ra mảnh khốc vận chuyển pháp trận. Phù lục thứ nhất hiển lộ ra, lập tức phóng xuất ra một cổ tiêu sát khiến người ta không thể chống cự, ý lạnh thấu xương.

Kim quang còn muốn tiếp tục luyện hóa bát phù, Dương Lăng vội vã ngăn lại, ý thức được bát phù này bất phàm, tự nhiên không muốn đem nó luyện hóa. Kim quang vừa thu lại, nghìn vạn "Quái ngư" tiêu thất, trên bát phù quang hoa cũng nhất thời thu liễm.

Lúc này, tám đạo thuần túy do pháp trận huyền diệu cấu thành phù lục lẳng lẳng huyền phù trong kim quang. Dương Lăng chậm rãi từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, trong lòng kinh hoàng, thầm nghĩ: "Tám đạo phù này trọng trọng sát khí! Lê nào chúng nó thuộc về Đạo phù sao?" Phù phân chia làm Huyết phù, Linh phù, Bảo phù, Đạo phù, Tiên phù, Tụ Ma chân nhân sống mấy trăm năm, tối đa gặp qua một lần trung phẩm Đạo phù.

Dương Lăng trong tay cũng có một quả hạ phẩm Đạo phù, hai cái so sánh với nhau, Dương Lăng nhìn không ra cái nào hơn cái nào kém. Bất quá có thể khẳng định chính là, bát phù này lai lịch bất phàm, pháp trận so với phổ thông pháp trận phức tạp gấp nghìn vạn lần, tựa hồ là do vô cùng pháp trận tổ hợp mà thành, thâm bất khả trắc.

Mới vừa rồi Dương Lăng từ trong bát phù cảm thụ được cường liệt sát phạt chi khí, hơn nữa bát phù phát sinh tám đạo quang hoa cũng tuyệt đối là tám đạo kiếm khí thuộc tính bất đồng. Dương Lăng suy nghĩ chốc lát, thông thả phóng xuất ra thần thức, tiến nhập một đạo phù lục trong đó.

Thần thức mới vừa tiếp xúc phù lục, lập tức như tiến nhập một mảnh biển vô bờ, bởi hơn một trăm nghìn pháp trận cấu thành hoàn cảnh trong đó. Đồng đạo pháp trận sản sinh cường liệt đè ép, lực lượng xé rách, tựa hồ muốn đem Dương Lăng xé nát bấy, phá hủy. Dương Lăng thất kinh, thần thức lập tức từ trong phù rồi khỏi.

Nhưng khiến Dương Lăng kinh hãi chính là, thần thức cứ nhiên tìm không được cửa ra, bị nhốt ở trong phù lục. Thần thức Dương Lăng tả xung hữu đột, thủy chung vô pháp đột phá, Dương Lăng trong lòng từ từ sản sinh thật lớn kinh khủng. Lê nào hôm nay sẽ chết như vậy?

Thần thức là nguyên thần ngoại cảm là ý thức của Dương Lăng. Thần thức tiêu vong, Dương Lăng hầu như cùng lúc từ vong. Lúc này đối mặt nguy cơ, Dương Lăng biểu hiện siêu phẩm định tĩnh, dần dần tỉnh táo lại, bảo thủ thần thức, chậm rãi tại các pháp trận trong đó tìm cửa ra.

Thần thức Dương Lăng cũng không vội vàng xao động, cẩn thận kiểm tra mỗi tòa pháp trận, tiền tiền hậu hậu, Dương Lăng thấy ba trăm sáu mươi lăm tòa pháp trận. Trên ba trăm các pháp trận không giống nhau, mỗi một cái đều thập phần phức tạp, Dương Lăng gặp qua như Từ Hư kiếm phù còn muốn phức tạp không biết bao nhiêu lần.

Dương Lăng càng xem càng giật mình, pháp trận nơi này, tùy tiện một cái xuất ra đều có thể luyện chế thành một đạo tuyệt phẩm Bảo phù cấp kiếm phù. Ba trăm sáu mươi lăm đạo như vậy cao phẩm cấp kiếm phù cấu thành một cái phù trận hoàn mỹ, nó sẽ sản sinh lực sát thương thể nào chứ? Có khí phách cùng uy thế kinh thiên động địa thể nào chứ?

Dương Lăng tâm thần hơi bị chấn nhiếp, hầu như ngây dại. Chạy một vòng, Dương Lăng miễn cưỡng chịu được lực lượng xé rách của pháp trận, rốt cục đi tới trước mặt một tòa pháp trận lớn nhất, trận này khí thế lớn nhất, ổn như thái sơn, hiển lộ ra một cổ vương giả chi khí, hoàng giả chi phong, tựa hồ nó chính là bá chủ trong thiên địa, hiển nhiên trận này là chủ trận không chế chư trận còn lại, là pháp trận trận nhãn.

Dương Lăng tìm không được lối ra, nên đem thần thức thâm nhập trong tòa pháp trận, hi vọng có thể có phát hiện mới. Thần thức vừa tiếp xúc pháp trận, lập tức bị một cổ thật lớn hấp lực xả nhập trong đó, trong nháy mắt, thần thức Dương Lăng trở về nguyên thần. Nhưng đồng thời, Dương Lăng cảm giác được mình cùng đạo phù lục trong lúc này có một loại liên hệ huyền diệu.

"Chuyện gì xảy ra?" Dương Lăng kinh nghi bất định, thử liên hệ với đạo phù lục, bỗng nhiên trong lúc đó, trong phù lục này bắn ra một đạo kiếm quang. Kiếm quang này sắc bén hùng hồn, đoan trang chính đại, dường như mặt trời chói chang, ai cũng không thể nào chống đối nó vô xử bất tại quang dữ nhiệt.

Nguyên thần Dương Lăng cùng chủ trận phù này hoàn toàn câu thông, dĩ nhiên vận chuyển tự do, Dương Lăng khiếp sợ mừng như điên, hầu như không thể tin được đây là một chuyện thực: "Thần tế phương pháp! Đây là thần tế phương pháp, nhưng ta là làm sao làm được?"

Thần tế phương pháp, chỉ có Kim Đan Kỳ cao thủ mới có thể thi triển. Bởi vì chỉ có Kim Đan cao thủ mới có thể đem nguyên thần tu luyện viên mãn, khi đó thần thức cũng đủ cường đại, có thể bày binh bố trận thi pháp. Nguyên thần Dương Lăng ngày ngày đêm đêm đã được kim quang tẩy rửa, trong bát tri bất giác, đã tinh thuần đến cực điểm, có vài phần thuần dương đặc tính, tự nhiên cũng có phẩm chất cực cao.

Dương Lăng thần thức bị nhốt trong phù lục chư trận trung ương, dưới đường cùng, mới một ăn một thua vận khí, chuẩn bị tra xét thử hạch tâm pháp

trận phù này, lại không biết thế nào đã khống chế phù trận, trở thành chủ nhân phù này. Huyền diệu trong đó, cho dù có Tự Ma chân nhân kiến thức cũng vô pháp nghĩ thông suốt.

Phù lục bản chất là pháp trận, pháp trận là thủ đoạn người tu chân câu thông thiên địa pháp tắc, Dương Lăng lúc này đã khống chế đạo phù này, ứng dụng tùy tâm, chính là lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, có thể tự do vận chuyển kiểm khí.

"Nhất định sẽ không sai, phù này là một đạo kiểm phù, tám đạo kiểm phù có thể kết thành kiểm trận. Chỉ là phù lục phức tạp như vậy, kết thành kiểm trận sẽ là bộ dáng gì nữa?" Dương Lăng quả thực khó có thể tưởng tượng. Dương Lăng tâm niệm khẽ động, kiểm phù lao ra Ma Vực, trầm hàng trong đan điền Dương Lăng.

Kiểm phù vừa ra, trong vùng đan điền Dương Lăng du tẩu, nguyên khí lập tức điên cuồng hướng về trong kiểm phù tiến vào, chỉ mấy cái hô hấp, trong cơ thể Dương Lăng nguyên khí hầu như tiêu hao không còn. Dương Lăng kinh hãi, hoảng quá không kịp khống chế kiểm phù, nhưng kiểm phù sản sinh hấp lực không giảm chút nào.

Mất thấy nguyên khí không lâu sau sẽ bị hấp quang, Dương Lăng rơi vào đường cùng chỉ có thể nuốt chửng Nguyên Đan bổ sung nguyên khí. Dương Lăng trong tay có ba nghìn mai hạ phẩm Nguyên Đan, ba nghìn mai trung phẩm Nguyên Đan, một số thượng phẩm, tuyệt phẩm Nguyên Đan, ngược lại không sợ thiếu khuyết đan dược.

Dương Lăng trước tiên nuốt một viên, trong nháy mắt là tiêu hao hết, vì vậy hai khóa, ba khóa... Nửa canh giờ sau, Dương Lăng bắt đầu từng vốc từng vốc nuốt Nguyên Đan, tiêu hồ ly thấy vậy con mắt đều thẳng lên, nghĩ Dương Lăng ăn đan dược so với nó còn muốn nhanh hơn. Chỉ tiếc, dù là ăn đan dược như pháp vậy, để bổ sung nguyên khí vẫn vô pháp thỏa mãn kiểm phù cuồng hấp mãnh liệt.

Nuốt phục đan dược tốc độ càng lúc càng nhanh, hơn ba nghìn mai hạ phẩm Nguyên Đan ăn sạch sẽ, hơn ba nghìn mai trung phẩm Nguyên Đan cũng toàn bộ dùng hết. Mất thấy nguyên khí sẽ hao hết, Dương Lăng cắn răng một cái, từ trong kim quang lấy ra mấy trăm mai từ Vạn tiền đảo đổi được Tam bảo linh đan, nghĩ thầm: "Xem ra chỉ có thể dùng linh đan! Chỉ là chẳng biết kinh mạch trong cơ thể ta có thể hay không thừa thụ được linh khí trùng kích." Dương Lăng một hồi do dự.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kiềm Nguyên Kiểm Trận.

Mất thấy nguyên khí trong cơ thể gần tiêu hao hết không còn, Dương Lăng không kịp suy nghĩ nhiều, nuốt vào một quả Tam Bảo Linh Đan. Linh Đan vào bụng, lập tức sinh ra một cỗ nồng đậm đại bổ linh khí, cuồng bạo chạy ào vào kinh mạch Dương Lăng. Dương Lăng cảm giác kinh mạch một trận đau đớn. Đan dược thả ra huyết khí, nguyên khí, linh khí v.v.v., kỳ thực bản chất tương đồng, con người các khí phẩm chất bất đồng mới không có cùng xung hô. Phẩm chất càng cao, sản sinh linh khí càng nồng đậm tinh thuần, không dễ dàng hấp thu.

Linh khí tiến nhập kinh mạch, cấp tốc chảy về phía đan điền. Trong Đan điền kiểm phù mặc kệ là dạng nguyên khí gì, đều chiếu theo đan dược toàn bộ thu, nhanh chóng đem Linh Đan chuyển hóa ra linh khí rồi thu nạp.

Dương Lăng thở phào thật dài nhẹ nhõm, kiểm phù tham lam như vậy, vừa lúc khả dĩ hóa giải linh khí đối với kinh mạch trùng kích. Liên tiếp nuốt ba viên Linh Đan, Dương Lăng dần dần thích ứng quá trình cấp tốc nuốt phục đan dược này, kinh mạch cũng từ từ có thể thừa thụ linh khí trùng kích.

Một viên, hai viên, ba viên...

Kiểm phù sản sinh hấp lực không ít, thẳng đến mấy trăm viên Tam Bảo linh quang tiêu hao không còn, Dương Lăng vẫn đang bất mãn lòng tham không đáy của kiểm phù. Dương Lăng trong lòng hoảng loạn, từ trong kim quang lấy ra hai quả tuyệt phẩm Linh Đan. Tuyệt phẩm Linh Đan này dùng nguyên đan của Lưu Đồng cùng Hàn Quang luyện chế mà thành.

"Đan này vô cùng mãnh liệt, phải để nó thông thả phóng ra linh khí." Dương Lăng trong lòng nghiêm nghị, tuyệt phẩm Linh Đan dược lực so với trung phẩm Linh Đan mạnh hơn gấp trăm lần, một khi không cẩn thận, Dương Lăng có thể bạo thể mà chết, thân tử đạo tiêu.

Dương Lăng nuốt vào một quả Linh Đan, song song một cỗ nguyên khí bao vây lấy Linh Đan. Trong ngực bụng của con người có "Thực khí", đa số đan dược một khi gặp phải thực khí, sẽ chuyển hóa ra linh khí rồi phóng ra, quá trình này sẽ không lâu lắm.

Dương Lăng dùng nguyên khí bao vây lấy Linh Đan, chỉ cho chút ít thực khí tiếp xúc với Linh Đan, cứ như vậy, Linh Đan thả ra linh khí tốc độ giảm bớt rất nhiều. Nó là như vậy, tuyệt phẩm Linh Đan sản sinh cường đại lực trùng kích vào khiến cho Dương Lăng kinh hồn táng đảm.

Hai quả tuyệt phẩm Linh Đan rốt cục cũng bị tiêu hao hết, Dương Lăng bất chấp đau lòng vì tuyệt phẩm Linh Đan, bởi vì hắn khiếp sợ phát hiện kiếm phù không có chút dấu hiệu đình chỉ thu nạp linh khí, vẫn đang tiếp tục hấp thu nguyên khí. Dương Lăng trong lòng dần dần nổi lên cảm giác sợ hãi, nếu như kiếm phù vĩnh viễn không chừng mực mà nuốt chửng nguyên khí, một khi đan được hao hết, trong cơ thể Dương Lăng nguyên khí sẽ bị thôn phệ không còn.

Thân thể đã không có nguyên khí chống đỡ, lập tức sẽ trở thành tử thi. Lần đó Dương Lăng đem huyết khí thu hút vào trong kim quang luyện đi tạp chất, chỉ thời gian chốc lát mà dẫn đến thân thể ngất xỉu, chết giả. Mà lúc này đây, nguyên khí một khi tiêu thất, lại không có đan được bổ sung, như vậy Dương Lăng muốn ngất cũng không có cơ hội, lúc này thật là chân chính chính tử vong!

Dương Lăng trong lòng sinh ra hồi ý, không nên liều lĩnh mà đem kiếm phù thu hút vào trong cơ thể. Thân thể dễ tổn thương, bây giờ Dương Lăng đã muốn ngừng mà không ngừng được, rốt cuộc chỉ có thể ngạnh kháng, nếu như tới hậu kiên trì không được, chỉ có một cái tử lộ.

"Nếu không còn đường nào để đi, chỉ có liều mạng lần cuối cùng!" Dương Lăng bỗng nhiên lại khởi xướng quyết tâm, từ trong kim quang lấy ra viên hạ phẩm Thần Đan. Hạ phẩm Thần Đan này là Huyết ma kim đan luyện hóa mà thành, Thần Đan sơ dĩ xưng là "Thần Đan", là vì phẩm chất đã vượt xa quá xa so với Linh Đan.

Luyện chế Thần Đan, ngày thành đan thậm chí sẽ kinh động quỷ thần, tạo lai thiên đồ. Thậm chí, nếu là tuyệt phẩm Thần Đan còn có thể dẫn phát lôi kiếp, Tu Chân Giới loại sự tình này phát sinh bất quá chỉ một lần, thậm chí có tu sĩ vận khí kém khi đan thành bị Thần Đan dẫn phát thần lôi kích sát.

Không để cho Dương Lăng suy nghĩ nhiều, há mồm liền đem viên hạ phẩm Thần Đan nuốt vào trong bụng. Lúc này đây, nguyên khí Dương Lăng hầu như vô pháp bao vây Thần Đan, bởi vì trên Thần Đan có cỗ linh khí trực tiếp đem nguyên khí bức khai. Dương Lăng không ngờ tới Thần Đan cư nhiên khó có thể khống chế như vậy, nhất thời cả kinh hồn phi thiên ngoại.

Một khi Thần Đan hoàn toàn thả ra linh khí, Dương Lăng lập tức bạo thể bỏ mình, thần tiên nan cứu!

Nhưng chuyện tình Dương Lăng lo lắng cũng không có phát sinh, trong bụng "Thực khí" hoàn toàn bị Thần Đan bức khai. Nó tựa như một người vương giả cao quý, bài xích tất cả "Đề tiện" khí tức, thực khí không thể tới gần, tự nhiên cũng vô pháp đem nó luyện hóa. Dương Lăng cũng không biết, Thần Đan căn bản vô pháp khẩu phục (không thể uống), phải dùng bản mạng chân khí luyện hóa. Dương Lăng còn chưa tu thành Kim Đan, không thể luyện hóa Thần Đan.

Suy nghĩ cẩn thận một lúc, Dương Lăng mới thả lỏng tâm tình, sắc mặt khó coi.

"Đã đến lúc chết rồi! Vô pháp luyện hóa hạ phẩm Thần Đan, càng vô pháp luyện hóa tuyệt phẩm Thần Đan!" Dương Lăng đã đem toàn bộ các loại đan dược dùng hết, nếu không đến tuyệt cảnh như vậy, cũng sẽ không bắt đắc dĩ nuốt chửng Thần Đan.

Ngay khi Dương Lăng tự giác khó thoát chết, thì trong đan điền Dương Lăng đạo kiếm phù bỗng nhiên chấn động, một đạo kiếm khí dài cuộn cuộn lao ra. Kiếm khí này cùng nguyên khí trong cơ thể Dương Lăng quan hệ hòa hợp, tuy rằng sắc bén, nhưng không có chút nào thương tổn, hại đến kinh mạch Dương Lăng.

Kiếm khí hóa thành ngàn vạn sợi tơ, độn kinh tẩu mạch, sau đó cũng không đồng phương vị dũng mãnh tiến vào trong bụng Dương Lăng, rốt cuộc đâm vào trong Thần Đan, bắt đầu tham lam hấp thu Thần Đan. Nghìn vạn đạo kiếm khí hóa thành sợi tơ giống như là bộ rễ thực vật, cuộn cuộn không ngừng mà đem chất dinh dưỡng trong kim đan thu nạp, dung nhập trong phù lục.

Dương Lăng há to miệng a, như là trúng định thân thuật sững sờ tại chỗ. Thời gian từ từ trôi qua, nửa canh giờ, một canh giờ... Một canh rủi giờ, Thần Đan rốt cục bạo thành một đoàn quang vụ, thoáng cái bị kiếm ti hấp thu sạch sẽ.

Dương Lăng trong lòng lập tức lại hưng phấn lên, nhưng rất sợ kiếm phù quán quyết thu nạp. Mà quả thật là như vậy, Dương Lăng phải nuốt thêm mai tuyệt phẩm Thần Đan nữa.

May mắn chính là, lúc "Ăn tươi" Thần Đan, kiếm phù rốt cục đình chỉ hấp thu linh khí, mà là an tĩnh nằm trong đan điền khí hải Dương Lăng, cùng nguyên khí trong cơ thể Dương Lăng hòa hợp nhất thể. Trong nháy mắt Kiếm phù đình chỉ thu nạp, nguyên thần Dương Lăng hơi khẽ động, trong nháy mắt lĩnh ngộ được một bộ kiếm trận tinh diệu không gì sánh được.

Trong một sát na, Dương Lăng biết kiếm trận này tên là "Kiền Nguyên Kiếm Trận", cùng với hơn ba trăm sáu mươi bốn cái phụ trợ kiếm trận cộng đồng cấu thành uy lực lớn hơn nữa là "Thiên Hành Kiếm Trận". Lúc này, Dương Lăng gần như nắm giữ chủ trận trong ba trăm sáu mươi lăm tọa kiếm trận, cũng chính là Kiền Nguyên Kiếm Trận.

"Kiền Nguyên Kiếm Trận! Dương Lăng ta cư nhiên thực sự lĩnh ngộ kiếm trận!" Dương Lăng trong nội tâm khiếp sợ, hoài nghi, hưng phấn, vui mừng, các loại tâm tình phức tạp xen xuất hiện.

Trong Tiên đạo cửu môn, có ngũ đại môn phái thuộc về Kiếm tu môn phái, ngũ đại tiên môn này tinh thông kiếm trận, thực lực mạnh mẽ, qua bao nhiêu năm rồi. Giống như Kiền Nguyên Kiếm Trận, vô luận đưa tới kiếm phái nào, tồn tại chỉ ít đều là trấn phái tuyệt học cấp bậc. Dương Lăng từ trình độ hoàn toàn phức tạp của kiếm trận có thể cho ra kết luận duy nhất này.

Trấn phái tuyệt học, chỉ có hạng người trong hàng chân truyền đệ tử môn phái có tư chất cao tuyệt mới có cơ hội tu luyện. Mà Dương Lăng, lúc này lại chiếm được Kiền Nguyên Kiếm Trận, trong nội tâm tự nhiên hưng phấn không tả, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Hắn Dương Lăng ngày ấy để báo thù không tiếc liều mình tự ma, sau đó đoạt được tu tiên danh ngạch, tiến nhập Thái Dịch Môn. Trong đó đã trải qua các loại đau khổ, trải qua sinh tử. Mà lúc này cũng bất quá là một gã nội môn đệ tử nho nhỏ, không người quan tâm, giầy dựa ở tầng dưới chót của tiên đạo.

Hôm nay có Kiền Nguyên Kiểm Trận, không thể nghỉ ngơi Dương Lăng ngày sau trên đường tu tiên góp công rất nhiều, chỉ ít là phương diện tự bảo vệ mình đề thăng thật lớn. Lĩnh ngộ kiểm trận, là có thể thu lấy trong thiên địa ngũ hành kim khí, luyện thành hộ thể kiểm quang, đối trận giết địch, uy lực so với phi kiếm còn cường đại hơn.

Hưng phấn qua đi, Dương Lăng tâm niệm khẽ động, kim quang nhất trùng, từ trong kim quang một đạo kiếm phù có ba tòa pháp trận đều lòi ra khỏi Ngọc phù, luyện thành Linh Đan. Trong Ngọc phù đã không có trận pháp, lập tức biến thành một khối ngọc thạch bình thường, bị Dương Lăng nhiếp tới trong tay.

Sau đó hai tay Dương Lăng kết một cái pháp ấn huyền ảo, pháp ấn nhất thành, nhất thời câu thông thiên địa ngũ hành, minh sát thập khí, thông hiểu bát phương. Đây là sau khi lĩnh ngộ kiểm trận thật là có chỗ tốt, đối với thiên đạo cảm ngộ đột nhiên tăng mạnh.

Dương Lăng hai tay không ngừng biến ảo, kết thành một cái rồi lại một cái pháp ấn, tốc độ như quang tự điện. Khi đám pháp quyết kết xuất, trong cơ thể Dương Lăng nguyên khí từ chỉ gian lao ra, như sóng động dựa theo pháp ấn kết thành một đạo phù lục, trong phù lục ẩn dấu ba tòa kiểm trận. Ba tòa kiểm trận này đều là từ trong Kiền Nguyên Kiểm Trận diễn biến xuất ra, so với nguyên kiểm trận đơn giản hoá chẳng biết bao nhiêu lần.

"Hợp!"

Dương Lăng quát nhẹ một tiếng, phù lục bị đánh vào trong ngọc thạch. Ngọc thạch này lập tức quang mang lóe ra, mặt ngoài lượn lờ một cỗ kiếm khí sắc bén, lần thứ hai biến thành kiếm phù. Dương Lăng dương tay phát một cái, kiếm phù lao ra khỏi nhà, hóa thành một đạo bạch sắc kiếm quang tận trời bay đi.

"Trung phẩm phù lục!" Dương Lăng mặt mày vui sướng, hẳn dùng nguyên khí diễn biến kiểm trận cư nhiên đạt được trung phẩm công kích phù lục phẩm giai. Tuyệt đại đa số phù lục đều là do Kim Đan kỳ cao thủ dùng chân khí luyện chế. Chân khí phẩm chất càng cao, kiểm trận càng tinh diệu, luyện chế phù lục uy lực càng lớn. Số ít tuyệt phẩm phù lục là do Pháp Sư luyện chế, nhưng có cực nhỏ tu sĩ có thể sử dụng nguyên khí luyện chế ra phù lục.

Nguyên khí phẩm chất thấp, thiếu khuyết linh tính, miễn cưỡng cũng có thể kết thành trận pháp, nhưng cực không ổn định. Nếu Dương Lăng không có nguyên khí tinh thuần, kiếm phù này cũng không có khả năng chế thành. Nguyên khí một khi chuyển hóa làm pháp trận, có thể lập tức câu thông thiên địa, tự hành thu nạp trong thiên địa ngũ hành tinh cảm, uy lực tiệm tăng.

Bất quá, Dương Lăng chế tác kiếm phù này còn kém một bước, đó chính là phải toàn chuyển nơi kim khí nồng nặc thu nạp ngũ hành kim khí. Thu nạp bất đồng ngũ hành kim khí, kiếm quang phát sinh cũng sẽ bất đồng.

Dương Lăng tuy rằng có thể sử dụng kiểm trận luyện chế phù lục, nhưng muốn chân chính phát huy Kiền Nguyên Kiểm Trận uy lực, nhất định phải tìm được kim khí, sau đó thu nạp luyện hóa. Chỉ có thu nạp kim khí, Dương Lăng mới có khả năng phát động Kiền Nguyên Kiểm Trận. Bằng không, lúc này Dương Lăng tối đa chỉ có thể luyện chế kiếm phù, không có bao nhiêu tác dụng.

"Đáng tiếc ngũ hành kim khí phẩm chất cao đều bị các đại môn phái chiếm, ta nếu không phải chân truyền đệ tử, căn bản không có khả năng nhận được nó a!" Dương Lăng trong lòng cảm khái, hẳn hiện nay chỉ là một gã nội môn đệ tử, muốn trở thành chân truyền đệ tử, chẳng biết còn phải kinh lịch bao lâu.

Chính vào lúc này, bên ngoài có thanh âm truyền đến: "Dương sư huynh có đây không?" Dương Lăng nghe ra là thanh âm Ngưu Đại Bằng, vội vã thu hồi tiểu hồ ly, đứng dậy ra nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thanh tiêu tiên uyển.

Dương Lăng đẩy cửa ra, thấy Ngưu Đại Bằng đang đứng tại viện ngoại chờ. Thấy Dương Lăng, Ngưu Đại Bằng nét mặt vui vẻ, vội vàng nói: "Sư huynh, ngày hôm nay là ngày cuối cùng trong ba ngày kỷ hạn, sư huynh thế nào còn không đi Chu Tước Viện báo danh?"

Dương Lăng ngẩn ra, đã là ngày thứ ba rồi sao? Nguyên lai Dương Lăng liều mạng nuốt đan dược để thỏa mãn kiếm phù thu nạp linh khí, trong bất tri bất giác đã qua đi hai ngày. Ngưu Đại Bằng hai ngày trước đi ra Chu Tước Viện, không gặp Dương Lăng xuất hiện. Ngưu Đại Bằng tuy thô lỗ nhưng tinh tế, lập tức hướng người khác hỏi nơi ở Dương Lăng, đến đây Bính Sư phó mừng tìm kiếm.

Tâm tư vừa chuyển, Dương Lăng đại khái lập tức minh bạch, nội tâm đối với Ngưu Đại Bằng thật là tốt, tình cảm lại thêm vài phần sâu sắc, ôm quyền nói: "Đa tạ Ngưu sư huynh tự mình đến đây nhắc nhở tiểu đệ, bằng không sợ là chậm mất."

Bị Dương Lăng xưng là "Ngưu huynh ", Ngưu Đại Bằng xấu hổ lắc đầu: "Sư huynh, người gọi Đại Bằng là được rồi."

Dương Lăng đối với chuyện này cũng không chú ý, gật đầu: "Đại Bằng, ngày đó ta đối với người thái độ rất kém, người lại không lấy làm phiền lòng." Dương Lăng ngữ khí chân thành, không có chút dối trá khách sáo.

Ngưu Đại Bằng nhếch miệng cười: "Ta biết sư huynh ngoại lãnh nội nhiệt (ngoài lạnh trong nóng), ngày đó cũng không suy nghĩ nhiều. Sư huynh, thời gian không còn sớm, người cùng ta sớm đi tới Chu Tước Viện. Nếu như tới chậm, Chu Tước Viện trưởng lão mười phần nghiêm khắc, nói không chừng sẽ phạt sư huynh."

Dương Lăng gật đầu, trong phòng cũng không có gì là thu thập, lập tức cùng Ngưu Đại Bằng cùng nhau đi tới Chu Tước Viện. Chu Tước Viện là địa phương nội môn đệ tử trong Thái Dịch Môn tu luyện, trừ nơi đó ra, trên còn có Huyền Vũ Viện, Thanh Long Viện, Bạch Hổ Viện. Tứ viện các có khoảng chừng một nghìn danh nội môn đệ tử, phân biệt có một nhóm nội môn trưởng lão chủ trì các sự vụ viện.

Chu Tước Viện ở vào phía nam Thái Dịch Môn, Dương Lăng sử dụng kiếm quang mang Ngưu Đại Bằng bay về phía trước. Ngưu Đại Bằng bị kiếm quang bao vây lấy, phi hành như điện, về mặt hâm mộ mà nói: "Sư huynh có thể ngự kiếm phi không, thực sự là tiêu điều tự tại a."

Dương Lăng liếc mắt quét qua Ngưu Đại Bằng: "Ta nhìn dáng vẻ của người cách Luyện Khí tam trọng cũng không xa."

Ngưu Đại Bằng gãi gãi da đầu cười nói: "Nguyên lai sư huynh đã nhìn ra, ta đã ở Luyện Khí nhị trọng đỉnh dừng lại gần ba tháng, e rằng còn phải một tháng nữa mới có thể đi vào Luyện Khí tam trọng."

Dương Lăng gật mình, thầm nghĩ: "Ngưu Đại Bằng tuy rằng bề ngoài không thông minh, nhưng có tư chất tu tiên, ba bốn tháng thời gian ngắn lại có thể đi vào Luyện Khí tam trọng, tư chất so với Tụ Ma chân nhân tốt hơn nhiều lắm." Tụ Ma chân nhân ngày trước dừng vài năm mới từ Luyện Khí nhất trọng tu luyện tới Luyện Khí tam trọng. So sánh với mà nói, Ngưu Đại Bằng tư chất càng cao.

Nói xong hai câu, thì phía trước đã xuất hiện một mảng lớn liên miên không tận quỳnh lâu điện ngọc, khắp nơi dào dạt kiến tạo trong quần sơn, ở giữa hỗn loạn có rất nhiều sân rộng to lớn cùng một tòa sơn phong cao thấp bất đồng, vô số tuyền lâm, diện tích rộng lớn. Ngưu Đại Bằng biết đường, chỉ cho Dương Lăng hạ xuống trong sân trên một mảnh tử ngọc, trong viện thấy có một tòa lầu các sáu tầng.

"Nơi đây là địa phương bảo danh." Ngưu Đại Bằng chỉ vào lầu các, "Nhận ngọc bài, có thể trực tiếp quay về tiên uyển."

Dương Lăng khẽ gật đầu, trước hướng lầu các đi tới. Dương Lăng tiến nhập lầu các, một nội môn trưởng lão rất nhanh ghi lại Dương Lăng thân phận, sau đó giao cho Dương Lăng một khối ngọc bài, mặt trên điêu khắc có chữ "Chu tước nhất tam lục cửu". Nói rõ địa phương Dương Lăng ở lại là Chu Tước Viện nhất tam lục cửu hào tiên uyển.

Nội môn đệ tử đãi ngộ so với ngoại môn đệ tử cường hơn chẳng biết bao nhiêu lần, ngoại môn đệ tử tuy rằng độc môn độc viện, nhưng so không được với mỗi một danh nội môn đệ tử đều có một tòa lâm viên tiên uyển. Một tòa tiên uyển trong đó có sơn có thủy, có hồ nước, lầu các, có được phở, linh quả, quân hạt phương viên hơn mười dặm thậm chí trên trăm dặm.

Tiên uyển chỉ ít có một linh mạch cùng một linh tuyền, linh mạch cung cấp linh khí trợ giúp nội môn đệ tử tu luyện chỉ dùng. Linh tuyền thì dùng để tưới tắm được viên, trồng linh dược, linh quả, nuôi dưỡng tiên cầm, dị thú v...v...

《Cửu Châu Chí》 ghi chép, dưới Thái Dịch sơn mạch có một cái linh mạch thật lớn cùng một cái thật lớn linh tuyền thủy mạch. Thái Dịch Môn ban sơ sáng lập vì thế phải thành lập tại Thái Dịch sơn mạch, là bởi vì nhìn trúng điểm này nơi đây có linh mạch, linh tuyền. Thái Dịch Môn tốn hao cự lực đã thông phương viên trong phạm vi địa mạch tám nghìn dặm, đem linh khí trong linh mạch đưa tới Chu Tước Viện, Huyền Vũ Viện cùng tứ viện, có thể để cho nội môn đệ tử đều có linh mạch, linh tuyền mà dùng.

Thật là đại thủ bút a, không biết phải tiêu hao bao nhiêu công phu, ngay cả Thái Dịch Môn thì cũng phải mấy trăm năm mới hoàn thành. Hoàn toàn đã thông phương viên mấy dặm trong địa mạch, cũng chỉ có đại tiên môn đại phái mới có mị lực như vậy,

Dương Lăng cảm ngọc bài, đang muốn xin cáo lui, bỗng nhiên một đạo kiếm quang trực tiếp nhảy vào lầu các. Kiếm quang nhất liễm, hiện ra thân hình một gã thanh niên nam tử. Vừa thấy người này, Dương Lăng thần sắc bất biến, nhưng trong lòng lại nổi lên một tia sát ý.

Nguyên lai người này chính là Lưu Hóa, Lưu Hóa trong tay cầm một đạo ngọc phù. Một đạo thanh sắc kiếm quang đem Lưu Hóa đưa đến lầu các, Lưu Hóa rơi xuống đất, đạo kiếm quang này xoay một vòng, lại "Tì" một tiếng bay khỏi lầu các, đảo mắt không thấy.

Lưu Hóa cũng thấy được Dương Lăng, trên mặt nguyên lai toát ra thái độ hưng phấn lập tức thu liễm, coi như không nhận ra, cảm ngọc phù sáng ngời trong tay, đối với nội môn trưởng lão nói: "Đây là Lưu Hồng ** ngọc phù, bảo ta đến đây Chu Tước Viện thăng lên làm nội môn đệ tử."

Đại Tình Quốc hoàng gia hậu đại có đặc quyền cầm thăng trở thành nội môn đệ tử, cũng không cần làm ra công hiến. Nội môn trưởng lão nhìn thấy ngọc phù, không nói cái gì im lặng làm thủ tục cho Lưu Hóa.

Dương Lăng cũng coi như không nhận ra Lưu Hóa, cùng Ngưu Đại Bằng đi ra lầu các. Lúc xuất môn, Ngưu Đại Bằng nói: "Sư huynh, địa phương ta ở cách đây không xa, giờ đi về trước. Chờ đạt Luyện Khí tam trọng có thể ngự kiếm, lúc đó ta sẽ tìm sư huynh."

Dương Lăng biết Ngưu Đại Bằng nóng lòng đột phá, gật đầu: "Được, tùy thời hoan nghênh." Cũng không nói thêm cái gì, điều khiển kiếm quang hướng tiên uyển mình ở bay đi.

Lâm viên nơi Dương Lăng ở, về phía tây nam Chu Tước Viện, vị trí tương đối xa xôi. Trên ngọc bài có một cái địa đồ, Dương Lăng rất dễ tìm đến vị trí mình ở. Dương Lăng từ trên không trung nhìn xuống quan sát, chỉ thấy tiên uyển của mình diện tích trung đẳng, đông tây dài chừng năm mươi dặm hơn, nam bắc bề rộng chừng ba mươi dặm hơn. Trong Uyên có một tòa sơn phong xanh um tươi tốt, cao ước chừng hơn trăm trượng, kiêu quang Dương Lăng xẹt qua, kinh khởi một đám linh cảm từ trên núi bay lên.

Trên ngọn núi chảy xuống một linh tuyến khá rộng, trườn xuống ngoằn ngoèo, đi qua mảng lớn được phủ, vườn trái cây. Vị trí trung ương lâm viên, từ mặt đất đột ngột mọc lên một tòa cao lâu bát giác, chín tầng rất cao, chung quanh có rất nhiều ốc xá thấp bé làm nền, rất nhiều trên trăm gian. Trên Lầu các có ba đại tự "Thanh Tiêu Uyên", khí thế khôi hoành, các chữ như từ trên bảng hiệu bay vút dựng lên.

Đối với nội môn đệ tử có tu luyện địa thật lớn như vậy, Dương Lăng đối với nguyên nhân này cũng có biết một ... hai Nguyên trong hàng nội môn đệ tử có không ít người suốt đời cũng không hi vọng đột phá Luyện Khí Kỳ, không thể tiến nhập Trúc Cơ Kỳ. Lúc này, bộ phận nội môn đệ tử sẽ hành tẩu Cửu Châu, tìm một ít thiếu niên tư chất, trời cho cực cao thu làm đệ tử. Các môn phái đều cho phép nội môn đệ tử thu đồ đệ, đồng thời thu nhận đệ tử sử dụng có thể nhận được ưu đãi, cùng ở với sư phụ đang cư trú ở trong tiên uyển. Có nội môn đệ tử chiếu cố, ngoại môn đệ tử này tự nhiên tiến bộ rất nhanh.

Đối với một đám ngoại môn đệ tử do nội môn đệ tử thu nhận sử dụng này, bị xưng là "Tiểu nội môn đệ tử". Loại ngoại môn đệ tử này tư chất đều là tuyệt hảo, hoàn cảnh cũng tốt, có mười phần cơ hội tiến nhập nội môn, làm nội môn đệ tử đứng tiêu chuẩn.

Tiểu nội môn đệ tử ngày sau một khi thành tựu Chân Nhân chi khu, sẽ luyện chế đan dược, tìm kiếm thiên tài địa bảo, bang trợ ân sư đột phá quan khẩu cuối cùng, Trúc Cơ thành công. Từ xưa tới nay, nội môn đệ tử thu đồ đệ đã trở thành một cách làm thông thường nhất. Thậm chí có người vừa thu là đã mười mấy người đệ tử tư chất tốt. Cho nên tiên uyển quy mô càng lúc càng lớn, diện tích đại thành là một loại tất yếu.

Dù sao không phải tất cả mọi người đều có thể tiến nhập Trúc Cơ Kỳ, bồi dưỡng một người hoặc mấy người tu sĩ có tiềm lực thời gian tới bang trợ cho mình, không phải không là biện pháp tốt. Đồng thời làm như vậy cũng có thể vì môn phái bồi dưỡng càng nhiều đệ tử ưu tú, lực lượng môn phái càng cường đại. Bởi vậy các môn phái không có ngăn cản lại, mà lại còn mạnh mẽ đề xướng, cấp cho phương tiện.

Dương Lăng trực tiếp hạ xuống trên chín tầng lầu các, mới vừa hạ xuống, ba con thanh sắc cự viên so với người còn cao to hơn chạy tới trên lầu, "Xèo xèo" kêu hướng Dương Lăng vòng tay thi lễ. Dương Lăng mỉm cười, nhận biết chúng nó đều là thủ sơn, chủng được linh thú, thấy hẳn một tân chủ nhân đến, lập tức đến đây lấy lòng.

Ba con thanh sắc cự viên nét mặt tràn ngập chờ đợi, ba ba nhìn về phía Dương Lăng. Dương Lăng trong lòng thấy xấu hổ, hẳn tự nhiên mình bạch tam đầu linh thú là cầu đan dược. Chỉ là Dương Lăng đan dược trên người đều đã bị kiếm phù hao hết, chỉ còn sót lại một quả tuyệt phẩm Thần Đan.

Dương Lăng tâm niệm khẽ động, khẽ cười nói: "Các ngươi đi báo cho toàn bộ linh thú, linh cảm nơi đây, đều triệu tập hết, không nên thiếu ai bản uyển đều có phần thưởng ban cho các ngươi."

Tam đầu Linh Viên đại hi, lại xá một cái, tiếp đó lui lại phía sau trước khi chạy đi lầu các, động tác mạnh mẽ.

Dương Lăng mới vừa nhập vào lầu các thì cảm giác được, trong lầu các này tràn ngập linh khí, thập phần thích hợp tu luyện. Liên ngồi xếp bằng trên giường, tâm niệm khẽ động, trong Ma Vực Ly Già, Khẩn Xá La, Ô Ngưỡng tam ma đều phun ra một đạo ma tức. Ma tức bị kim quang nhất luyện, hóa thành tam mai tuyệt phẩm Huyết Đan.

Cứ như vậy mà làm, Dương Lăng không tốn bao nhiêu công phu đã luyện ra một trăm mai Huyết Đan, chuẩn bị ban cho linh thú, linh cảm.

Rất nhanh, Dương Lăng nghe được ở ngoài lầu các có chim hót, tiếng thú gào thét truyền tới, càng ngày càng gần. Dương Lăng đi tới lầu các Lâu Nguyệt Thai hướng ra bên ngoài mà nhìn, chỉ thấy xa xa, hơn mười con các dạng chim cùng ba con cự viên, hai con hắc sắc báo cao hứng bùng bùng tiếp cận về phía lầu các.

Đúng lúc này, phương tây bay tới một đạo hồng sắc kiêu quang, thanh âm một đồng tử cười nói: "Thật nhiều yêu quái, lúc này đến phiên ta giết!" Kiếm quang kia sâm sâm có đại uy thế, Dương Lăng vừa nhìn đã biết là kiện thượng phẩm Linh Khí.

Hồng sắc kiêu quang bay xuống, lao thẳng tới đám linh thú, linh cảm kia.

Dương Lăng giật tím mặt, tay phải vỗ trên túi bách bảo, một đạo bạch quang trùng thiên bay lên, đem hồng quang chặn lại. Đồng thời quát lên: "Người nào đến Thanh Tiêu Uyên ta dương oai!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chu Tước Song Sát.

Trong kiếm quang phát ra một tiếng ý như kinh khi "Y ", một thanh âm tràn ngập tâm tình phần nộ từ trong kiếm quang phát ra: "Gan chó lớn mật! Dám ngăn cản phi kiếm bản thiếu gia!" Trong Hồng quang, lại có một đạo Thanh quang tiêu bắn ra, đâm xuyên qua Bạch sắc kiếm quang, hướng Dương Lăng trên lầu các bắn tới.

Đạo ô quang này uy thế, so với Hồng sắc kiếm quang cường đại gấp mười lần, ô quang vừa ra, một cỗ cường đại uy áp làm cho Dương Lăng khí tức không thông.

"Hạ phẩm Bảo Khí!" Dương Lăng vừa sợ vừa giận, người kia là ai? Cũng dám đối với nội môn đệ tử hạ sát thủ!

Đối mặt với hạ phẩm Bảo Khí, Dương Lăng sẽ chạy trốn chết, hoặc phải ngạnh kháng. Hiện nhiên chọn cái trước xác xuất thành công không lớn, sống chết trước mắt, Dương Lăng từ trong Ma Vực nhiếp ra Toàn Thiên Kiếm, một đạo phích lịch hồng quang gào thét lao ra, giống như phi long, uy thế so với thanh quang còn muốn mãnh liệt hơn.

*(sinh từ quan đầu: sống chết trước mắt ND)

"Không ổn! Tỷ tỷ, hẳn cũng có Bảo Khí, nhanh thả Bích Nguyệt Kiếm của tỷ ra!" Thanh âm đồng tử này lo lắng mà vang lên.

"Hanh! Ngay cả một người tu sĩ Luyện Khí tam trọng nhỏ đều đấu không lại, cha truyền thụ cho ngươi kiếm thuật, ngươi học xong rồi đều cho chó ăn à!" Một thanh âm nữ đồng vang lên, trước trách cứ vài câu, sau đó lại có một đạo Bích sắc kiếm quang lao ra.

Bích sắc kiếm quang này dường như là hoàng bích thủy, nhưng sát phạt khí tức không thua Toàn Thiên Kiếm.

Mắt thấy Bích sắc kiếm quang này lại muốn giết qua, trong đôi mắt Dương Lăng lửa giận phun trào, bất chấp tất cả, lập tức phóng xuất Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm. Tỏa linh kiếm vừa ra, một đạo hôi từ sắc kiếm quang đồng nghịt khắp bầu trời cuộn lại, uy thế đem toàn bộ kiếm quang giữa sân đều che lấp xuống phía dưới, âm nhiên vô quang.

"Phá hủy! Người này thật nhiều Bảo Khí!" Thanh âm đồng tử có vài phần kinh hoàng, Bích sắc kiếm quang cùng Thanh sắc kiếm quang lập tức bị bức lui.

Dương Lăng tuy rằng phần nộ, nhưng không có mất đi lý trí, hai người này cầm trong tay Bảo Khí, nhất định lai lịch bất phàm, Dương Lăng không muốn đem sự tình huyền ảo quá cương, lập tức đem Toàn Thiên, Vân Vụ, Bạch Linh tam kiếm triệt khai ra phía sau một khoảng cách.

Tuy rằng phát ra ba đạo kiếm quang, Dương Lăng kỳ thực chỉ khống chế một đạo Bạch Linh Kiếm, còn lại lưỡng đạo kiếm quang kia do Ba Tuần, Tháp Bà khống chế, bằng không thần thức Dương Lăng cũng không có khả năng đồng thời khống chế ba thanh phi kiếm.

Bất quá Dương Lăng cùng nhị ma tâm ý tương thông, thông qua nhị ma chỉ huy phi kiếm, cùng tự thân chỉ huy hiệu quả tương đồng.

Ba đạo kiếm quang thoái lui, đối diện hồng sắc kiếm quang cũng vừa thu lại, trên kiếm quang đứng thẳng hai gã tiểu hài tử, đều hướng Dương Lăng tròn mắt nhìn tới. Hai người một nam một nữ, đều là ** tuổi niên kỷ, đã có tu vi ngoài Luyện Khí tam trọng.

Dương Lăng trong lòng nghiêm nghị nghĩ: "Còn nhỏ tuổi cũng đã trên Luyện Khí tam trọng, trưởng thành rất sớm?" Đồng thời lại nghĩ nhị tử này không hề có giáo dưỡng, vô duyên vô cớ chém giết linh thú, dụng tâm ác độc.

Dương Lăng tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng niệm tình hai người niên kỷ còn nhỏ, đồng thời cũng có khả năng cực có địa vị, ngăn chặn tức giận trong lòng, tâm bình khí hòa hỏi: "Hai vị tiểu đạo hữu, vì sao phải đả thương linh thú trong uyển ta? Lẽ nào chúng nó đắc tội với nhị vị tiểu đạo hữu?"

Nam đồng cả giận nói: "Ngươi không nên kiêu ngạo! Chờ ta lấy Thất Sát Kiếm của phụ thân tới giết ngươi!" Hồng quang cuộn lên, cùng nữ đồng phá không bay đi.

Dương Lăng hầu như nổi giận, trong lòng hận nói: "Nếu không có ở trong Thái Dịch Môn, ta nhất định thu phi kiếm của hai người, hảo hảo giáo huấn bọn họ một phen!" Dương Lăng mới đến Chu Tước Viện, đối với tất cả còn chưa có hiểu rõ, không nên làm lớn chuyện.

Dương Lăng đang buồn giận, cùng lúc một đạo Bạch sắc kiếm quang từ phương nam bay lại. Dương Lăng con mắt phát lạnh, lạnh lùng nhìn qua, chỉ thấy trong Bạch sắc kiếm quang hiện ra một gã thanh niên chừng hai mươi tuổi, quần áo thanh sam, dung mạo thanh tú.

"Tiểu đệ Ô Long Uyển Triệu Nhất Minh, đạo hữu chính là mới tới nơi đây?" Đối phương ngữ khí hiền lành, không hề địch ý.

Dương Lăng mắt hàn quang thu liễm, hơi cúi chào: "Nguyên lai là Triệu sư huynh, tiểu đệ Dương Lăng, mới tới Thanh Tiêu Uyển. Sư huynh nếu như không chê, mời vào trong nói chuyện." Nội môn đệ tử khác đến đây bái phỏng, Dương Lăng không thể cự tuyệt người ngoài nghìn dặm, vì vậy biểu hiện ra vài phần nhiệt tình.

"Ha ha, quý rồi sư đệ rồi." Kiếm quang bay lên lầu nguyệt thai.

Dương Lăng hướng dưới lầu vừa nhìn, một đám linh cầm, linh thú đã gom lại dưới lầu, vài con linh cầm còn bay đến trên nguyệt thai. Mới vừa rồi đấu kiếm uy thế rất lớn, các linh thú cũng sợ không đến, bắt quả kiếm quang vừa đi, đều lại khôi phục thái độ bình thường.

*(nguyệt thai: lầu, đài ngắm trăng ND)

Dương Lăng cười nói: "Có sư huynh tới chơi, các người có cái thứ gì tốt đều đem lên đây hiếu kính." Vung tay lên, hơn một trăm mai Huyết Đan rơi xuống, mỗi con linh thú, linh cầm đều được năm mai, mười phần vui mừng, kêu vài tiếng, tứ tán rời đi.

Triệu Nhất Minh "Ha ha" cười: "Sư đệ đúng là đại gia, xuất thủ là trăm mai tuyệt phẩm Huyết Đan."

Dương Lăng thân nhiên nói: "Tiểu đệ mới đến, nếu như không cấp cho bọn chúng ít chỗ tốt, đàn linh thú này ngày sau không chuyên tâm làm việc." Dứt lời, hai người đều cười rộ lên.

Dương Lăng đem Triệu Nhất Minh thỉnh đến trong lầu các, vừa lúc Linh Viên đem tới một bàn lớn linh đào đưa đến trước mặt, mỗi trái bảo mẫn thật lớn, mỹ vị đầy nước. Linh Viên lại có đưa lên nho tươ, to như nắm rồng, trong suốt tinh ánh, Dương Lăng cả đời này cũng chưa có được ăn.

Dương Lăng liền thưởng vài mai đan được, Linh Viên vui vẻ lui ra.

Đây đó khách khí vài câu, Triệu Nhất Minh cười hỏi: "Mới vừa rồi vì huynh đi ngang quý Uyển, phát hiện kiếm quang ‘ Chu Tước Song Sát ’ xẹt qua, lẽ nào hai vị tiểu sát tinh đã tới nơi đây sao?"

Dương Lăng trong lòng khẽ động, nhớ tới vừa rồi một đôi đồng nam đồng nữ, hỏi: "Sư huynh nói chính là một đôi tiểu hài tử sao?"

"Đúng vậy!" Triệu Nhất Minh ánh mắt lóe ra, "Sư đệ vừa rồi đã gặp qua bọn họ hả?" Hắn thở dài một tiếng, "Đây là một đôi tỷ đệ niên kỷ không lớn, nhưng đều là Luyện Khí tứ trọng tu vi. Phụ mẫu bọn họ đều là chân truyền đệ tử trong Ngọc Hoa Động Thiên Thái Dịch Môn, thể lực lớn, pháp lực cao, trong hàng nội môn đệ tử, không người nào dám trêu chọc song tỷ đệ này. Hết lần này tới lần khác tỷ đệ hai người lại mười phần bướng bỉnh, nơi nơi gây chuyện, huyền não toàn bộ Chu Tước Viện gà chó không yên, người người đều xưng bọn họ là ‘ Chu Tước Song Sát ’."

"Phụ mẫu bọn họ là chân truyền đệ tử!" Dương Lăng trong lòng chấn động, sắc mặt nhất thời khó nhìn. Chân truyền đệ tử chỉ ít đều kết thành Long Hồ Kim Đan, đặc tội với con cháu bọn họ, thực sự là tiền đồ đen tối a.

Thấy biểu tình Dương Lăng, Triệu Nhất Minh con người lưu chuyển, thần thái giật mình hỏi: "Vừa rồi vì huynh mơ hồ thấy có người đấu kiếm, chẳng lẽ sư đệ cùng Chu Tước Song Sát nổi lên xung đột?"

Dương Lăng nhún mày nói: "Hai người muốn giết linh thú trong uyển ta bị ta ngăn trở, kết quả đấu một hồi."

"Ài!" Triệu Nhất Minh tiếc nuối lắc đầu, "Sư đệ quá lỗ năng rồi, giết vài đầu linh thú tính cái gì? Sư đệ cũng biết, toàn bộ Chu Tước Viện linh thú bị song tỷ đệ này giết chẳng biết bao nhiêu mà kể, nhưng ai cũng không dám nói cái gì. Sư đệ đặc tội với Chu Tước Song Sát, e sau này có thể ném mùi đau khổ. Trong Chu tước viện có không ít nội môn đệ tử, bọn họ đều nịnh bợ chân truyền đệ tử, đối với tỷ đệ hai người này nói gì nghe nấy, nhóm người này rất có thể lực."

Ngụ ý của Triệu Nhất Minh, nội môn đệ tử để nịnh bợ Chu Tước Song Sát sẽ dắt tay đối phó Dương Lăng. Dương Lăng trong lòng cười nhạt, nhàn nhạt hỏi: "Sư huynh có biết phụ mẫu Chu Tước Song Sát là ai hay không?"

"Đây là một đôi tỷ đệ, một người tên là Thạch Phượng, một người tên là Thạch Long, phụ thân bọn họ là chân truyền đệ tử Thạch Bát Ngữ, mẫu thân là chân truyền đệ tử La Mai. Thạch Bát Ngữ, La Mai phụ phụ này đều là Kim Đan Hậu Kỳ tu sĩ." Nói đến đây, Triệu Nhất Minh bỗng nhiên lại nói, "Sư đệ, đặc tội với Chu Tước Song Sát, phải sớm có chuẩn bị. Vì huynh có một cái kiến nghị đưa cho sư đệ, hi vọng có thể có bang trợ."

Dương Lăng mỉm cười, nghĩ thầm: "Người này cũng là Luyện Khí tam trọng tu vi, nói vậy không phải là cái nhân vật trọng yếu gì. Mà nội môn đệ tử hẳn là ở trong tiền uyển chuyên tâm tu luyện, đến đây giúp ta là có ý đồ gì?"

Trong lòng suy nghĩ, Dương Lăng cười cười: "Tiểu đệ chăm chú lắng nghe."

Triệu Nhất Minh nói: "Vừa rồi ta xem thấy sư đệ liên tiếp thi triển hai kiện Bảo Khí, Bảo Khí khó có được. Nếu như sư đệ nguyện ý kính dâng Bảo Khí, kết giao người trên Chu Tước Bảng, bọn họ tất nhiên giúp người hòa giải việc này!"

Dương Lăng sắc mặt hơi trầm xuống, nghĩ thầm: "Tốt! Nguyên lai chủ ý là đánh vào Bảo Khí của ta, thảo nào nhiệt tâm như vậy!"

Chương 42: Chu tước kiểm bảng.

Thấy Dương Lăng sắc mặt bất thiện, Triệu Nhất Minh thân nhiên nói: "Sư đệ nói vậy biết Chu Tước Bảng, Chu Tước Bảng ba năm thay đổi một lần, trên bảng mười danh tu sĩ Chu Tước Viện có thực lực tối cường mười người. Có thể tiến nhập Chu Tước Bảng, không có chỗ nào mà không phải là Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, những người có cơ hội kết thành Long Hồ Kim Đan, trở thành chân truyền đệ tử. Sư đệ nếu như tìm những người này đứng ra, chuyện tình đặc tội với Chu Tước Song Sát sẽ không cần lo lắng."

Dương Lăng trước đây cũng nghe nói qua Chu Tước Bảng. Mỗi ba năm, trong Chu Tước Viện cử hành một lần Chu tước luận kiếm, Chu Tước Viện nội môn đệ tử đều có thể tham gia. Đoạt được tiền thập danh nội môn đệ tử có thể thu được phần thưởng rất lớn do Thái Dịch Môn cung cấp, đồng thời vinh quang đăng trên Chu Tước Bảng.

Đồng dạng, tam viện còn lại cũng phân biệt có Huyền Vũ Bảng, Bạch Hồ Bảng, Thanh Long Bảng. Ngoài ra, tứ viện trong lúc đó mỗi mười năm tổ chức một lần "Thái Dịch luận kiếm đại hội", đệ tử trên tứ viện bảng đều có thể tham gia, từ đó tuyển ra ngũ danh "Tứ Tượng Bảng" danh ngạch, thu được càng dày phần thưởng.

Dương Lăng tuy biết trên Chu Tước Bảng đều là hạng người tư chất siêu tuyệt, thậm chí còn có Kim Đan Kỳ tu sĩ, nhưng Dương Lăng cũng không đặt ở trong mắt. Dù là gặp phải Kim Đan cao thủ, Dương Lăng bằng vào lưỡng tôn Linh Ma cũng có thực lực đánh một trận, huống hồ ngày sau nếu có cơ hội tiếp thu ngũ hành kim khí, Dương Lăng có Kiền Nguyên Kiếm Trận uy lực vô cùng lớn, khi đó càng thêm như hổ thêm cánh, không sợ hãi Kim Đan Kỳ tu sĩ.

"Đa tạ sư huynh hảo tâm nhắc nhở, bất quá là phúc thì không phải là họa, là họa cũng tránh không khỏi, tiểu đệ quyết định bình đến tướng ngăn, sẽ không cầu người khác trợ trợ." Dương Lăng trực tiếp cự tuyệt "Hảo ý" của Triệu Nhất Minh. Dương Lăng không phải kẻ ngu si, hẳn có Tự Ma chân nhân ký ức, lập tức thôi trách ra Triệu Nhất Minh là muốn từ đó kiếm chút, bằng không tuyệt không có như vậy hảo tâm đến đây giúp mình. Dù sao dạng người lương thiện tốt như Ngu Đại Bằng không quá nhiều a.

Triệu Nhất Minh sắc mặt cứng đờ, hẳn vốn cho rằng Dương Lăng dù là không đáp ứng cũng sẽ lo lắng một chút, không nghĩ tới lại cự tuyệt thẳng thắn như vậy. Sừng sốt một chút, Triệu Nhất Minh trong lòng cười nhạt: "Thực là không biết điều gì cả! Chờ bị Chu Tước Song Sát giết tới cửa, thần tiên cũng khó cứu người!"

Trong lòng không hài lòng, nhưng Triệu Nhất Minh cũng không hiển lộ ra, "Ha ha" cười: "Tốt lắm, sư đệ đã quyết định, nói vậy đã có biện pháp ứng phó, vì huynh còn có việc, cáo từ đi trước."

Triệu Nhất Minh nói đi là đi, trong lúc đó điều khiển kiếm quang, ngay lập tức đi xa.

Triệu Nhất Minh đi rồi, Dương Lăng cười nhạt một tiếng, không hề đem Chu Tước Song Sát để ở trong lòng, phản thân quay về các.

Lầu các tầng cao nhất tên là Truyền Pháp Gian, Dương Lăng đi tới tầng đỉnh đã tọa luyện khí, đối với chuyện đã xảy ra hôm nay không hề lo lắng. Người tu chân, nếu như mọi chuyện lo lắng, làm sao mà tu tiên vẫn đạo chứ!.

Dương Lăng đã tọa luyện khí, nuôi dưỡng ma đầu, chẳng biết thời gian trôi qua, đảo mắt đã là buổi sáng ngày thứ hai. Dương Lăng bị trên đỉnh lầu các bỗng nhiên phát sinh quang mang giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy đỉnh lầu bắn tiếp theo đạo quang hoa, trong quang hoa xuất hiện một đạo nhân ảnh.

Người này một thân bạch y, là một lão giả sắc mặt hồng nhuận. Lão giả tuy là huyền ảnh, nhưng rất sống động, cùng người thật không giống lắm. Huyền ảnh vừa xuất hiện, lập tức nói: "Nội môn đệ tử Dương Lăng, bản trưởng lão ngày sau phụ trách hướng người truyền thụ tiên đạo. Cứ mỗi tháng một lần truyền thụ ngoài ra, mỗi tháng người có thể hướng bản trưởng lão thỉnh giáo một lần nghi nan, mỗi lần lãnh giáo thời gian không được vượt lên quá nửa canh giờ."

Dương Lăng vội vã cung kính mà làm thi lễ: "Vâng, đệ tử minh bạch, thỉnh trưởng lão giáo huấn."

Kế tiếp, giáo thụ trưởng lão bắt đầu hướng Dương Lăng truyền thụ "Triều Tịch Bí Quyết", Triều Tịch Bí Quyết là pháp môn chuyên dùng cho trùng kích huyền khiếu, nội dung vi diệu. Dương Lăng nghe xong, nguyên có rất nhiều ở chỗ trên Luyện Khí bắt mình bỗng nhiên quán thông.

Trưởng lão nói một lúc lâu, sau đó đình chỉ **, bảo Dương Lăng nỗ lực tu hành, nếu có nghi vấn, có thể tùy thời đưa ra, nhưng mỗi tháng chỉ có một lần cơ hội. Nói xong, quang ảnh liền biến mất, trong lầu các lại khôi phục an tĩnh.

Dương Lăng mới được Triều Tịch Bí Quyết, trong lòng vui mừng, đang chuẩn bị tu luyện, chợt nghe bên ngoài có tiếng phi kiếm xé gió. Dương Lăng thất kinh, đứng dậy đi ra hướng nguyệt thai. Chỉ thấy một đạo kiếm quang xoay quanh giữa không trung, trong kiếm quang một nữ tử cười cười đứng thẳng, chính là Bạch Liên.

"Sư huynh, tiểu muội đến đây bái phỏng." Bạch Liên nũng nịu bắt chuyện.

Dương Lăng trong lòng cực không thích thiếu nữ này, nhưng lại không thể mặt lạnh, thân nhiên nói: "Sư muội có thể đến, về vang cho kẻ hèn này, mời vào trong các ngồi."

Bạch Liên cũng không khách khí, kiểm quang bay tới nguyệt thai, theo Dương Lăng vào phòng. Một bên mời Bạch Liên ngồi xuống, Dương Lăng một bên suy nghĩ: "Thiếu nữ năm lần bảy lượt tiếp cận ta, rốt cuộc có cái mưu đồ gì đây?" Lại nghĩ, "Ta Dương Lăng nhất tâm tu luyện, một ... không ... Ham mê mỹ sắc, hai không qua loa tùy tiện cùng phẩm tính của nàng, sau đó mê hoặc a."

Nghĩ đến đây, Dương Lăng nảy ra ý hay, bỗng nhiên thờ dài một tiếng.

Bạch Liên quả nhiên mặt lộ vẻ nghi hoặc, cười hỏi: "Sur huynh vì sao thờ dài?"

Dương Lăng bất đắc dĩ mà nói: "Ta đắc tội với Chu Tước Song Sát, Thạch Long kia nói muốn lấy Thất Sát Kiếm giết ta. Ta đang lo lắng, sợ muội vừa mới đến, không biết là có thể giúp ta hay không?"

Bạch Liên biến sắc: "Sur huynh cư nhiên đắc tội với Chu Tước Song Sát!"

Dương Lăng gật đầu: "Ta cũng là vô tâm đắc tội, nhưng Chu Tước Song Sát không để cho ta cơ hội giải thích."

"Ai nha! Tỷ tỷ, chúng ta ngày hôm trước chợt nghe nói tới hung danh Chu Tước Song Sát, phụ mẫu bọn họ đều là Kim Đan Hậu Kỳ chân truyền đệ tử. Dương Lăng đắc tội với bọn họ, sợ rằng mạng nhỏ khó bảo toàn! Chúng ta chính là cách người này xa một ít, bằng không cũng sẽ bị liên lụy. Người xem hán, hiện tại sẽ nhờ tỷ tỷ hỗ trợ, thực sự là ghé tòm!" Bạch Liên trong đầu, thanh âm Thanh muội vang lên.

Bạch Liên sắc mặt một trận biến ảo, sau đó nhoen miệng cười: "Sur huynh thật đúng là rất giỏi a! Ngay cả Chu Tước Song Sát đều dám đắc tội."

Dương Lăng ngần ra, nữ nhân này thế nào không bị dọa cho sợ chứ?

Bạch Liên dụng thần thức đối với Thanh muội nói: "Tiểu muội người quá không có kinh nghiệm, Dương Lăng tuy rằng mặt ngoài sầu khổ, nhưng ta quan sát trong mắt hán cũng không có hoảng loạn. Đắc tội với Chu Tước Song Sát thì làm sao chứ? Chân truyền đệ tử cũng không dám giết chết ngoại môn đệ tử, huống chi là hai người tiểu mao hải tử."

Thanh muội cười khỏ: "Tỷ tỷ, phụ mẫu Chu Tước Song Sát tùy tiện thi triển một chút thủ đoạn, Dương Lăng cũng chịu không nổi, còn cần giết hán sao?"

"Thanh muội, người là không nguyện ý cùng tỷ tỷ đánh cuộc một phen sao?" Bạch Liên bỗng nhiên nói.

Thanh muội "Y" một tiếng: "Tỷ tỷ chẳng lẽ đánh chủ ý vào Huyền Tẫn Châu của tiểu muội?"

"Không sai, ta kết luận Dương Lăng nhất định có thể vượt qua lần này nguy cơ. Nếu như ta thua, nguyện đem ' Thanh Long Kiếm ' tặng cho Thanh muội." Bạch Liên nói.

Thanh muội thờ dài một tiếng: "Tỷ tỷ đại thủ bút a! Thanh Long Kiếm là tuyệt phẩm Bảo Khí đó, ngày ấy gặp phải Huyết Ma Vương cũng không chịu tể ra, tình nguyện để hai người đồ ngu chết thế."

"Thế nào, Thanh muội có dám đồ một bàn không?" Bạch Liên hỏi.

*(đồ: đánh cuộc, đánh bạc... ND)

"Được! Thanh Long Kiếm trân quý không thua Huyền Tẫn Châu, tiểu muội đồ!" Thanh muội nói.

Bạch Liên nhẹ nhàng cười, thấy nàng đột nhiên cười, Dương Lăng chẳng biết chuyện tình nàng đánh đồ, không khỏi sửng sốt, hỏi: "Sur muội vì sao cười?"

Bạch Liên buồn bã nói: "Tiểu muội cười chính là vận khí quá kém, mới lần thứ nhất đến đây gặp phải chuyện tình vương tay vương chân như vậy? Nhưng tiểu muội cùng sư huynh cuối cùng cũng có duyên, sư huynh gặp nạn, tiểu muội sao có thể bỏ mặc chứ?"

Dương Lăng lúc này thật lấy làm kinh hãi: "Người nguyện ý giúp ta?"

Bạch Liên thần nhiên nói: "Sur huynh hà tất giật mình? Lẽ nào sư huynh vẫn cho rằng tiểu muội là cái loại người vô tình vô nghĩa này sao?"

Dương Lăng liền cười một tiếng: "Sur muội nói đùa rồi."

Lúc này, bên ngoài lại truyền đến dị hưởng, Dương Lăng vội vã đi ra hướng nguyệt thai. Xoay mình thấy trên bầu trời Thanh Tiêu Uyển xuất hiện mười hai đạo kiểm quang, trong mỗi đạo kiểm quang đều có một người. Mười hai đạo kiểm quang khí thế cũng không nhược, kém cỏi nhất cũng là trung phẩm Linh Khí, trong đó còn có một kiện tuyệt phẩm Linh Khí.

Trong kiểm quang tuyệt phẩm Linh Khí có một gã thanh niên nam tử, lạnh lùng nhìn thẳng Dương Lăng, sắc mặt bất thiện.

Dương Lăng bất biến, hồ hững hỏi: "Các người là ai?"

"Hanh! Là người đắc tội Thạch Long tiểu sư đệ sao?" Chủ nhân tuyệt phẩm Linh Khí kiểm quang lớn tiếng hỏi.

Dương Lăng nhường mày, cười lạnh nói: "Người là ai! Thanh Tiêu Viện là bản thân tự địa, liên can gì các người, có cái tư cách gì chạy tới đây đối với ta

hồ to gọi nhỏ?" Thái Dịch Môn quy, các tiên uyển là nơi tư nhân nội môn đệ tử tu hành, ngoại nhân không được tùy tiện đi vào.

Nghe nói vậy nội môn đệ tử này sắc mặt đột nhiên thay đổi, âm trầm như nước. Phía sau hẳn một ... danh nội môn đệ tử khác cả giận nói: "Thật là không có mắt! Ngọc Kinh sư huynh là tu sĩ bài danh thứ chín Chu Tước Bảng, đã là Trúc Cơ Trung Kỳ, người lớn mặt lớn gan, có gan nói cùng Du sư huynh như vậy!"

Dương Lăng "Ha ha" cười to: "Một đám nịnh nọt mà thôi!" Lập tức biến sắc, lạnh lùng nói: "Lập tức rút khỏi Thanh Tiêu Uyển, bằng không đừng trách ta thủ hạ vô tình! Thái Dịch Môn lập hạ quy củ, nếu có người tự xông vào tiên uyển, tiên uyển chủ nhân có quyền giết chết!" Dương Lăng lúc này mặt lộ vẻ lạnh lạnh sát khí, trên không trung mười hai danh nội môn đệ tử trong lòng hơi kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Huyền khiếu cửa ải khó khăn.

Tên nội môn đệ tử gọi Ngọc Kinh kia hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường: "Khẩu khí thật lớn! Người cho là có hai kiện Bảo Khí là có thể cùng ta nói chuyện như vậy?" Tay tại bên hông vỗ, một đạo Tuyết lượng kiếm quang lao ra, kiếm quang um tùm, tàn mất ra uy thế cường đại.

"Thượng phẩm Bảo Khí!" Dương Lăng hơi giật mình, nhưng trong lòng tịnh không đổi sắc, Vân Vụ Tòa Linh Kiếm chống lại kiếm này, chỉ ít cũng có thể bắt phân thắng bại.

Lúc này, Bạch Liên dịu dàng từ lầu các đi ra, mặt như sương lạnh, lãnh đạm nói: "Các người cho rằng mười hai người cùng một kiện thượng phẩm Bảo Khí, người đông thể mạnh, là có thể muốn làm gì thì làm sao? Nơi đây là Dương Lăng sư huynh tư nhân tiên uyển, chư vị hùng hổ đến đây, đã phạm vào môn quy, nhanh chóng thôi lui, bằng không tự gánh lấy hậu quả!"

Ngọc Kinh mấy người ngẩn ra, không nghĩ tới phía sau Dương Lăng còn có người. Bất quá Ngọc Kinh chuyển này xác thực người đông thể mạnh, hẳn tự nghĩ nhất định có thể bắt giữ Dương Lăng, việc thành là lúc có thể đi tới chỗ Thạch Long Thạch Phượng tỷ đệ tranh công lĩnh thưởng.

Ngọc Kinh thả ra thượng phẩm Bảo Khí, tên là "Lư Tinh Kiếm". Không lâu trước đó, Ngọc Kinh phát hiện Thạch Long rầu rĩ không vui, lúc hỏi nguyên nhân, không khỏi tâm động. Ngọc Kinh thái độ làm người giả dối, đối với Thạch Long nịnh bợ lấy lòng, từ trên người tiểu nhân vật Thạch Long liên tục chiếm được không ít chỗ tốt, lần này tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, xưng phong nhận việc, cố làm cho Thạch Long hết giận. Thạch Long đại hỉ, lập tức từ phụ mẫu trộm "Lư Tinh" kiếm, giao cho Ngọc Kinh sử dụng, hy vọng Ngọc Kinh có thể bắt Dương Lăng, cho thỏa cơn tức giận.

Ngọc Kinh liếc mắt quét tới Bạch Liên, thấy nàng cùng Dương Lăng như nhau là Luyện Khí tam trọng tu vi, liền không để ở trong lòng, lạnh lạnh cười nói: "Vi sư muội này, việc này cùng người không quan hệ, thức thời thì rời xa nơi đây, phi kiếm vô tình!"

Dương Lăng bỗng nhiên tay áo vung lên, Vân Vụ Tòa Linh Kiếm như bão táp bay ra, một đạo từ hồi kiếm long giết tới Ngọc Kinh. Ngọc Kinh không nghĩ tới Dương Lăng đang bắt chuyện lại dám động thủ, cả giận nói: "Người muốn chết!" Chỉ huy Lư Tinh Kiếm giết qua.

Còn lại mười một người khác thấy Ngọc Kinh động thủ, lập tức cũng phóng xuất phi kiếm, hướng Dương Lăng giết tới. Mười một thanh phi kiếm, dù đều là linh phẩm, uy lực cũng là đáng sợ. Bạch Liên nùng nịu thét một tiếng, cũng phóng xuất một đạo thanh sắc kiếm quang.

Lúc Thanh sắc kiếm quang lao ra, lập tức hóa thành một đạo long hình kiếm khí, kiếm thế bề ngễ thiên hạ, một cỗ đại uy thế phác thiên cái địa hướng bốn phía tàn sát ra, phương viên vài trăm dặm nội môn đệ tử, toàn bộ đều bị uy thế kinh động, đều bay ra tiên uyển kiểm tra.

"Mau lui lại! Tuyệt phẩm Bảo Khí!" Ngọc Kinh hồn phi thiên ngoại, quát to một tiếng, mười hai người không cam lòng vừa đánh vừa lui. Dương Lăng, Bạch Liên cũng không có ý đồ sát nhân, một lát sau đều tự thu hồi phi kiếm.

Lúc Ngọc Kinh mấy người rời đi, Dương Lăng hướng Bạch Liên vẫy chào: "Đa tạ sư muội viện thủ."

Bạch Liên nhẹ nhàng cười: "Có thể được sư huynh thật tình cảm tạ, tiểu muội có cảm giác vui mừng sâu sắc."

Dương Lăng nói: "Sư muội vốn có thể khoanh tay đứng nhìn." Kỳ thực Dương Lăng lúc này vẫn nghĩ không rõ, vì sao Bạch Liên phải giúp chính.

Bạch Liên ánh mắt đẹp lưu chuyển, nhìn chăm chú vào Dương Lăng, buồn bã nói: "Gần ba tháng, sư huynh từ Luyện Khí nhất trọng, tu luyện tới Luyện Khí tam trọng. Tư chất cao tuyệt như vậy, toàn bộ Thái Dịch Môn không được mười vị. Tiểu muội kết giao cùng sư huynh, như vậy là có bằng hữu tu tiên tiềm lực, đặc tội vài người thì tính cái gì?"

Dương Lăng nghĩ thầm: "Mặc kệ năng nói thật hay giả, hôm nay đã thiếu năng một phần nhân tình."

"Sư muội quá khen." Dương Lăng khách khí vài câu. Đối với tốc độ tu luyện so với người khác nhanh hơn, trong đó có nguyên nhân, tự nhiên không thể nói ra. Dương Lăng mượn kim quang, kết thành tinh thuần Huyết Đan, mang đến thật lớn chỗ tốt, tu luyện thì tiến triển cực nhanh, như vậy mới ba tháng thời gian đã liên tục hai lần đột phá.

Bạch Liên ngồi một lúc, rồi đứng dậy cáo từ.

Tiến bước Bạch Liên, Dương Lăng quay trở về trong phòng Luyện Khí. Dương Lăng học "Triều Tịch Bí Quyết", ngày sau có thể trùng kích ba trăm sáu mươi lăm huyền khiếu quanh thân, đã thông các khiếu. Đã thông huyền khiếu càng nhiều, tu vi càng cao, Dương Lăng không muốn lãng phí một điểm thời gian, bắt đầu muốn đem toàn bộ tinh lực đều dùng cho tu luyện.

Luyện Khí tu sĩ cùng Luyện Huyết tu sĩ bất đồng, cái trước có thể thu nạp linh khí trong thiên địa, chuyển hóa thành nguyên khí trong thân thể. Trung tu luyện, toàn thân Dương Lăng lỗ chân lông hé ra hợp lại, dường như người ta dùng miệng để hô hấp như nhau, đem linh khí hút vào trong cơ thể, luyện hóa trở thành nguyên khí.

Mỗi một danh nội môn đệ tử, ở dưới lầu các, đều có chi nhánh linh mạch liên tiếp, cuộn cuộn không ngừng nhận linh khí bổ sung, như vậy hoàn cảnh linh khí tràn đầy, tốc độ tu luyện so với bên ngoài nhanh hơn mười, gấp trăm lần. Dương Lăng đã tọa một canh giờ, hiệu quả tương đương với nuốt chửng một quả hạ phẩm Nguyên Đan, có thể thấy được linh khí nồng nặc cỡ nào.

Liên tục ba ngày, không ngừng vận chuyển kích quang bí quyết, Dương Lăng cảm giác hoàn toàn lĩnh ngộ Triều Tịch Bí Quyết, lúc này mới không thể nghi ngờ, rốt cục bắt đầu thử đã thông huyền khiếu. Dương Lăng muốn đánh thông cái huyền khiếu thứ nhất ở vào vị trí mi tâm, huyền khiếu này tên là "Thiên khiếu".

Thiên khiếu có quan hệ trọng đại, được xưng là thiên cung, thức hải, một khi đã thông, thần thức Dương Lăng sẽ cường đại thêm mấy lần. Lúc Trúc Cơ, huyền khiếu này càng là nơi luyện thần, phải thận trọng đối đãi.

Thận trọng từng li từng tí vận chuyển nguyên khí tiến nhập Thiên khiếu, lập tức cảm giác được một đạo bích chương kiên cố, hoàn toàn cản trở đường đi của nguyên khí. Dương Lăng vận chuyển nguyên khí, dường như triều tịch giống nhau, từng con sóng lại từng con sóng, chậm rãi thử trùng kích.

Một lần, hai lần, ba lần, Dương Lăng không biết trùng kích bao nhiêu lần, nhưng hiệu quả thậm ít, hầu như không cảm giác huyền khiếu có gì biến hóa. Đã thông huyền khiếu không phải ngày một ngày hai, Dương Lăng biết rõ điều này, nên cũng không vội vàng xao động, vẫn như cũ một lần lại một lần, nguyên khí như thủy triều không ngừng trùng kích huyền khiếu, nắm giữ hòa hậu.

Một ngày đêm trôi qua, hai ngày trôi qua, thẳng đến ngày thứ ba, Dương Lăng mới cảm giác được ngoài bích chương huyền khiếu, có yếu bớt một tí. Như trùng kích huyền thiết, tựa như nước chảy đá mòn, nguyên khí phải từng giọt từng giọt, không ngừng ma diệu bích chương, không thể một lần là xong.

Liên tục chín ngày tu luyện, lúc này Dương Lăng đỉnh chỉ trùng kích huyền khiếu, mờ mắt. Dương Lăng hai hàng lông mày trối chặt, lẩm bẩm nói: "Chiếu theo tốc độ này, đã thông một cái huyền khiếu, chỉ ít cần ba tháng thời gian. Quanh thân ba trăm sáu mươi lăm cái huyền khiếu, lẽ nào phải tu luyện ngoài chín mươi năm sao?"

Tự Ma chân nhân ngày trước, dùng mười lăm năm đã thông huyền khiếu quanh thân, so sánh với mà nói, Dương Lăng tư chất xa không bằng tự ma chân nhân a.

"Chín mươi năm a! Luyện Khí kỳ tu sĩ thọ mệnh bất quá hai trăm tuổi, khi đó ta đã cúi xuống lão rồi, làm sao còn có thể tu luyện?" Nghĩ đến đây, Dương Lăng tâm tình dần dần trầm trọng. Dương Lăng ngay từ đầu đã minh bạch, tự thân tư chất không cao. Nếu không có Thần Đẳng tương trợ, lại bị Tự Ma chân nhân ngày trước cường hành quán đỉnh truyền thụ Tự Ma Kinh, hẳn thậm chí ngay cả cơ hội tu tiên đều không có.

"Chín mươi năm sau, dù là đã thông ba trăm sáu mươi lăm huyền khiếu, khi đó chỉ sợ cũng không có thời gian Trúc Cơ!" Dương Lăng bỗng nhiên nhớ tới Ngọc Kinh, Ngọc Kinh niên kỉ không thể vượt lên quá ba mươi tuổi, đã là Trúc Cơ Trung Kỳ, so sánh với mà nói, tư chất so với Dương Lăng cao hơn chẳng biết bao nhiêu lần.

Tâm tình sa sút, Dương Lăng tự tự phập phồng, vô số ý niệm trong đầu thoáng hiện, bỗng nhiên nghĩ đến kim quang.

"Thần Đẳng phát sinh kim quang, có thể luyện hóa vạn vật. Ngoài Huyền khiếu có tầng bích chương, có hay không cũng có thể luyện hóa?"

Nghĩ đến loại khả năng này, Dương Lăng trái tim mãnh liệt đập mạnh, khuôn mặt ửng hồng, hô hấp ồ ồ.

"Huyền khiếu trọng đại a! Giáo thụ trưởng lão đã từng nhiều lần báo cho biết, không thể vội vàng xao động, phải tiến hành từ từ, bằng không gặp nhiều nguy hiểm!" Dương Lăng kích động, nhưng vẫn bảo trì lý trí, tận lực suy tư so sánh lợi và hại.

"Huyền khiếu thâm ảo khó lường, trừ ba trăm sáu mươi lăm chủ khiếu ở ngoài, nhân thể còn có hằng hà sa số huyền khiếu. Đã thông huyền khiếu, đơn giản là dùng khí tức tiêu ma bích chương, dùng khí tức quán thông. Chỉ là huyền khiếu yếu đuối, không thể chịu bất luận cái gì kích thích, bằng không huyền khiếu héo rũ, cả đời vô vọng kết đan!"

"Ta phải lựa chọn như thế nào đây? Khổ tu chín mươi năm, hoặc mạo hiểm thử một lần?" Dương Lăng trong lòng suy nghĩ, hai cái ý niệm trong đầu chọi hiện chọi ần.

Hai cái ý niệm trong đầu tranh đấu lẫn nhau, nhưng chỉ trải qua một cái nháy mắt thời gian, Dương Lăng bỗng nhiên cười, thầm nói: "Không thành công thì thế nào chứ? Đơn giản không thể kết đan. Nếu ta ngay cả đả thông huyền khiếu phải dùng chín mươi năm, cũng đồng dạng vô vọng kết đan, người tu tiên nghịch thiên mà đi! Thuận theo tự nhiên, chỉ biết chết già, liều mạng thôi!"

Dương Lăng là người sát phạt quả đoán, lập tức chuẩn bị nhiếp ra kim quang trùng kích huyền khiếu, thành công thì tốt, nếu không, Dương Lăng sẽ phế bỏ Thiên khiếu, suốt đời vô vọng thành tiên. Sự việc đại quan trọng, Dương Lăng không dám xem thường, ra lệnh cho ngũ đại ma đầu, Chu Tước chỉ hân cộng đồng hộ pháp.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đột phá bích chương.

Ngũ đại ma đầu, Chu tước chỉ hân hộ pháp, trong kim quang, nguyên thần Dương Lăng bao vây một tia kim quang, từ Ma Vực phản hồi bản thể. Dương Lăng nguyên thần, tại trong kim quang tẩy luyện nhiều ngày, hầu như cùng kim quang hợp làm một, bởi vậy có thể khống chế tinh chuẩn kim quang.

Một tia kim quang, dưới khống chế của Dương Lăng, xuất ra một tia rất nhỏ, một tia kim quang này, so với tơ nhện còn muốn nhỏ hơn thập bội.

Kim quang được nguyên thần Dương Lăng bao vây lấy, dần dần hướng Thiên khiếu di động tới. Dương Lăng tập trung toàn bộ tinh thần, kim quang ổn định tiếp cận huyền khiếu bích chương. Huyền khiếu bích chương, còn một tầng hơi mỏng, nhưng cứng rắn hơn kim thiết. Phán đoán một người có tư chất cao thấp, thì độ dày bích chương là then chốt.

Có người trời sinh bích chương thâm hậu, nguyên khí khổ ma vài thập niên, cũng vô pháp đả thông một đạo bích chương. Có người trời sinh bích chương nông cạn, nguyên khí toàn ma trên mấy ngày là có thể xuyên thấu, mấy năm ngắn ngủi thậm chí cần mấy tháng là có thể đả thông quanh thân ba trăm sáu mươi lăm huyền khiếu. Loại trước là vô duyên tu tiên, loại sau tư chất tuyệt hảo.

Dương Lăng huyền khiếu bích chương, không thuộc về hai cực đoan, thuộc về giữa hai loại, đánh xuyên qua một đạo bích chương cần chỉ ít ba tháng. Tốc độ như vậy, tư chất Dương Lăng tuyệt đối không thể nói là tốt, nhưng là không... Chỉ là nếu tu tiên, Dương Lăng hầu như không có hi vọng.

Nguyên thần bao vây kim quang, kim quang sợi tơ một mặt từ trong nguyên thần lộ ra, như phong châm. Dương Lăng cẩn thận không gì sánh được, rất sợ kim quang làm hư hao huyền khiếu. Kim quang, rốt cục tiếp xúc đến bích chương, hai thứ chạm nhau một cái, bích chương trong nháy mắt khai ra một cái lỗ nhỏ, cực kỳ rất nhỏ.

Huyền khiếu vi diệu, dường như một hạt châu rỗng ruột, châu xác rắn chắc không gì sánh được, nội bộ tràn ngập thần bí khí tức. Lỗ nhỏ nhất khai, trong lỗ nhỏ phun ra một đạo cổ phó khí tức tinh thuần. Khí tức này vừa ra, lập tức tạo ra lỗ nhỏ, toàn bộ "Hạt châu" cứng rắn xác ngoài trong nháy mắt vỡ tan, nồng nặc khí tức tiến nhập trong cơ thể Dương Lăng.

Dương Lăng một châm đâm ra, lập tức nguyên thần hoàn toàn bao vây kim quang. Huyền khiếu bộ vị, một đoàn năng lượng dường như mây trôi chậm rãi xoay tròn, phóng xuất ra nồng nặc phong cách cổ xưa khí tức, tiến nhập trong kinh mạch Dương Lăng.

Trong huyền khiếu sản sinh khí tức, phẩm chất cực cao, vừa tiến vào trong kinh mạch, lập tức cùng nguyên khí hoàn toàn dung hợp. Dương Lăng cảm giác được, phẩm chất nguyên khí nhất thời có đề thăng.

Dương Lăng trong lòng giật mình, nghĩ thầm "Giáo thụ trưởng lão nói, huyền khiếu trong có ẩn tàng 'Thái Cổ Tiên Thiên Chân Khí', Thái Cổ Tiên Thiên Chân Khí này nguyên là huyết mạch tổ tiên nhân loại, thập phần trân quý. Một tu chân giả có thể có nhiều thành tựu, trong cơ thể ẩn chứa số lượng Thái Cổ Chân Khí, tác dụng nổi lên bộ phận quyết định.

Dương Lăng chẳng biết cái gì là "Thái Cổ Tiên Thiên Chân Khí", bất quá lúc này xác thực cảm thụ được sự thần diệu của Tiên Thiên Chân Khí.

Đả thông một cái huyền khiếu, không chỉ có nguyên khí phẩm chất đề thăng, Dương Lăng còn có thể cảm giác được tự thân cùng thiên địa vạn vật, đều có như vậy một tia vi diệu liên quan. Loại cảm giác huyền diệu này khó giải thích, không thể nói được.

Từ khi Dương Lăng nhiếp ra kim quang, đến lúc đánh xuyên qua huyền khiếu bích chương, trước sau chỉ dùng khoảng chừng một canh giờ thời gian. Tốc độ như vậy, Dương Lăng mỗi ngày chỉ ít có thể đả thông mười cái huyền khiếu, trong vòng một tháng, là có thể hoàn toàn đả thông ba trăm sáu mươi lăm cái huyền khiếu quanh thân.

Dương Lăng nổi lòng kích động, không dám tiếp tục làm tiếp, lập tức đem kim quang đầu nhập Ma Vực, từ từ bình tĩnh lại. Lúc này Dương Lăng thần thái hưng phấn, lẩm bẩm nói: "Một tháng, một tháng sau là ta có thể kết thành Nguyên Đan! Giáo thụ trưởng lão từng nói, trong Thái Dịch Môn đã từng xuất hiện một vị thiên tài, dùng gần sáu mươi ba ngày đã thông huyền khiếu quanh thân, kết thành Nguyên Đan. So sánh với vị thiên tài kia, ta tốc độ còn muốn nhanh hơn gấp đôi!"

Cho dù Dương Lăng tâm tính bình tĩnh, lúc này, vẫn khó có thể khắc chế được nội tâm cuồng liệt vui sướng, vô pháp khống chế ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng húyết sáo dài. Trong tiếng húyết gió, tràn ngập tự tin, tràn ngập hi vọng.

Tiếng húyết gió của Dương Lăng truyền ra xa xa, nội môn đệ tử phụ cận đều bị kinh động, trong lòng đều nghĩ: "Có người đột phá sao?"

Dương Lăng ngưng thần định tính, dùng thời gian hai tuần hương, rốt cục mới yên ổn hạ tâm tính. Lúc này Dương Lăng, đối với kim quang có hiểu biết thâm sâu thấu triệt.

*(tuần hương: ngày xưa người ta đo thời gian bằng cách đốt cây hương lên chờ cho cháy hết, hoặc thời gian ngắn thì dùng hơi thở, mấy hơi thở v...v... ND)

"Kim quang có thể dung luyện tất cả, đồng thời hòa tan bích chương, cũng không tạo thành thương tổn." Dương Lăng lại một lần nữa cuồng liệt ý thức được, Thần Đăng phát ra kim quang là nhất kiện chí bảo. Trên đời này không có gì bằng, mình không ngờ có thể có kim quang đặc tính thần kỳ như vậy.

Trong Luyện Khí tu sĩ, không người nào dám trong quá trình đi lối tắt đã thông huyền khiếu, dù cho là Ma Tông, Yêu Đạo, cũng chưa từng có người nào dũng cảm thử qua. Không có chỗ nào mà không phải là từ dùng nguyên khí ma điều bích chương, trải qua thời gian dài lâu. Dương Lăng mượn lực kim quang, chỉ một canh giờ là có thể phá điệu bích chương, có thể nói là khai thiên cổ tiền lệ, đệ nhất nhân trong Tu Chân Giới.

Không ai có kim quang, mà không có kim quang, thì không thể đánh phá bích chương, dùng loại phương pháp này đã thông huyền khiếu, trên trời dưới đất, chỉ có Dương Lăng một người có thể làm được.

Dương Lăng hầu như khẩn cấp, ước gì chỉ một hơi thở đã thông toàn bộ huyền khiếu. Nổi lòng cấp bách, nhưng Dương Lăng trong lòng nghiêm nghị. Tự Ma chân nhân suốt đời kinh lịch nói cho Dương Lăng biết, vui quá hóa buồn, hưng phấn khoái trá, là lúc người ta dễ đánh mất cảnh giác, do đó thất bại trong gang tấc.

Dương Lăng cường chế ổn định lại tâm tính, rồi định ra kế hoạch đã thông huyền khiếu, mỗi ngày chỉ đã thông năm huyền khiếu. Làm như vậy, là vì Dương Lăng tránh cho nhiều lần khống chế kim quang, mà dẫn đến xuất hiện sai lầm. Cho dù mỗi ngày năm, Dương Lăng cũng dùng gần bảy mươi ba ngày liền mới có thể thành công. Cái tốc độ này, tuy rằng so ra kém Thái Dịch Môn nhất đẳng kỳ tài, nhưng so với Tự Ma chân nhân nhanh hơn gấp mười lần, Dương Lăng đủ để tự ngạo rồi.

Dương Lăng chuyên tâm đã thông huyền khiếu, đóng cửa không ra, đảo mắt ba mươi ngày qua đi, lúc này Dương Lăng đã là Luyện Khí lục trọng tu vi. Hôm nay, Dương Lăng đã thuận lợi đã thông ngạch định năm chỗ huyền khiếu, lúc này đang suy nghĩ mãi giữa đan kinh và trận pháp.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng phi kiếm xé gió, đồng thời còn có một tiếng kêu to: "Sur huynh!"

Dương Lăng vừa nghe đã biết là Ngưu Đại Bằng, vội vã đi ra lầu các. Quả nhiên, giữa không trung Ngưu Đại Bằng giẫm lên kiếm quang từ từ tiếp cận. Hai người vừa thấy mặt, đều là nhìn nhau hiểu ý cười. Dương Lăng tu luyện tiến bộ thần tốc, nội tâm khoái trá. Ngưu Đại Bằng cũng vừa mới hoàn toàn luyện hóa Huyết Đan, đồng dạng khoái trá.

"Chúc mừng Đại Bằng, ngươi rốt cục tiến nhập Luyện Khí tam trọng." Dương Lăng cười nói.

Ngưu Đại Bằng lắc đầu: "Vừa mới thành công, so với dự tính thì hơn rất nhiều ngày. Sur huynh, ngươi cũng có tiến bộ a, đã là tứ trọng rồi sao?"

"Không sai biệt lắm." Dương Lăng vì tránh cho Ngưu Đại Bằng khiếp sợ, hàm hồ trả lời.

Ngưu Đại Bằng giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt kính phục: "Sur huynh thực sự là tu tiên kỳ tài a! Tốc độ tu luyện như vậy, người trên Chu Tước Bảng thúc ngựa cũng đuổi không kịp."

Dương Lăng khuôn mặt nhất tức, biểu tình có vài phần ngưng trọng: "Đại Bằng, chuyện của ta, ngươi cũng đừng nói cho người nào khác biết. Ngươi với ta tương giao, tuy rằng không lâu, thế nhưng nhất kiến như cố, ngày sau Dương Lăng nguyện cùng Đại Bằng trở thành bạn tốt tri giao."

Ngưu Đại Bằng mừng đến vô đầu bút tai, liên tục gật đầu: "Được được! Ngưu Đại Bằng ta đây sau này cùng Dương Lăng huynh đệ là anh em!"

Hai người đều tự nói niên kỷ, hai người đều là mười sáu tuổi, Ngưu Đại Bằng so với Dương Lăng nhỏ hơn nửa tháng. Bất quá Ngưu Đại Bằng bên ngoài tương đối thành thục, dừng mảnh vừa nhìn tựa như thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Hơn tháng không gặp, hai người một phen tâm tình, Dương Lăng nói về việc một tháng trước cùng Chu Tước Song Sát xung đột, Ngưu Đại Bằng nhún mày nói: "Không có đạo lý! Nữ nhân chân truyền đệ tử có thể không có giáo dưỡng sao?"

Hai người nói chuyện, là lúc Thạch Long, Thạch Phượng thân ảnh lần thứ hai xuất hiện tại Chu Tước Viện. Vị trí hai người đứng, cách Thanh Tiêu Uyển cực xa, Thạch Long đầy mặt hận ý: "Đều là bọn chết tiệt, hại chúng ta bị thầy u giam hơn một tháng, buồn muốn chết a!"

Nguyên lai lần kia Bạch Liên phóng xuất tuyệt phẩm Bảo Khí Thanh Long kiếm, kinh sợ thối lui Ngọc Kinh mấy người, Bảo Khí dĩ nhiên cũng kinh động đến nội môn trưởng lão. Kinh qua kiểm chứng, biết được Thạch Long khoi mào thị phi. Tên trưởng lão kia thiết diện vô tư, bất luận mọi việc, trực tiếp tìm được phụ mẫu Thạch Long, Thạch Phượng, mặt đối mặt chửi cho một trận.

Thạch Bất Ngữ, La Mai phụ phụ nét mặt không vui, trong con giận dữ giam Thạch Long, Thạch Phượng hơn một tháng, không cho ra khỏi nhà một bước. Kể từ đó, Thạch Long, Thạch Phượng càng thêm đối với Dương Lăng thống hận. Hai người này niên kỷ không lớn, lại đều khí lượng hẹp hòi. Thiếu niên làm ác, thậm chí thành ác nhân, tỷ đệ hai người lại nghĩ tới biện pháp đối phó Dương Lăng.

"Thạch Long, ngươi thật muốn đem Truy Nguyệt Kiếm tổng xuất đi sao? Truy Nguyệt Kiếm chính là hạ phẩm Bảo Khí, cha mẹ cũng đều quý trọng, tổng xuất đi nhất định sẽ bị mắng." Thạch Phượng thần sắc do dự.

Thạch Long cả giận nói: "Chúng ta tỷ đệ ngang dọc trong Chu Tước Viện, ngoại trừ vài tên Kim Đan đệ tử trên Chu Tước Bảng, ai dám trêu chọc ta? Cái Dương Lăng này thật là lớn gan, hấn chọc ta, ta sẽ cho hắn đẹp mặt! Chúng ta một hồi nữa nói, ai có thể giáo huấn Dương Lăng, ta sẽ đưa cho hắn Truy Nguyệt Kiếm!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phượng hoàng niết bàn.

Thạch Long, Thạch Phượng tỷ đệ bàn mưu lập kế, Dương Lăng hoàn toàn không biết gì cả, cùng Ngưu Đại Bằng chuyện phiếm đây đó trải qua. Bất tri bất giác, sắc trời đã tối, Ngưu Đại Bằng đang muốn cáo từ, thì một đạo bạch quang bay vào lầu các.

Dương Lăng biết bạch quang là truyền âm phù biến hóa, thân thủ vung lên, bạch quang liền rơi vào trong tay. Dương Lăng đưa vào một đạo nguyên khí, trên phù bạch quang chợt lóe, trong phù truyền ra thanh âm Bạch Liên: "Sur huynh, ngày mai một tháng một lần bố kinh đại hội, sur huynh nếu có nhàn hạ, buổi trưa ngày mai, trong điện gặp lại. Bạch Liên."

Ngưu Đại Bằng cũng nghe được thanh âm Bạch Liên, cười nói: "Sur huynh, ta cũng đã đột phá Luyện Khí tam trọng, cũng nên tập luyện một ít pháp thuật. Ngày mai bố kinh đại hội, chúng ta không bằng cùng nhau đi."

Bố kinh đại hội, do Thái Dịch Môn tổ chức, mỗi tháng một lần. Đại hội chủ yếu nhằm vào nội môn đệ tử, tại bố kinh trong điện trưng bày đủ loại sách quý pháp thuật, bán lấy giá rẻ cho nội môn đệ tử. Thái Dịch Môn làm như vậy, là vì thể hiện "Cống hiến". Vô luận pháp thuật, pháp khí hoặc công pháp, Thái Dịch Môn đối với đệ tử cơ bản là cung ứng ngoài ra, đệ tử có được nhiều tài nguyên, thì nhất định phải sử dụng đàn dược để mua.

Trên bố kinh đại hội bán ra pháp thuật, tuy rằng cũng không cao thâm gì, nhưng đều là Thái Dịch Môn lịch đại thu thập, hệ thống chỉnh lý lại rồi xuất ra, có tính tiêu biểu mười phần.

Tháng trước bố kinh đại hội, Dương Lăng cũng muốn tham gia, nhưng hấn khi đó bận việc.. Đa thông huyền khiếu, không rảnh đi tới. Lúc này, Dương Lăng ung dung tốc độ đã thông càng lúc càng nhanh, thủ pháp càng ngày càng thạo, hai ba canh giờ là có thể đã thông năm huyền khiếu, mỗi ngày có thể thặng dư không ít thời gian, lúc rảnh rồi hoàn toàn có thể đi bố kinh điện.

Dương Lăng đã là Luyện Khí lục trọng tu sĩ, tuy rằng Tự Ma chân nhân trong trí nhớ lưu lại không ít pháp thuật, nhưng pháp thuật này ma khí quá thịnh, Dương Lăng dù là học xong cũng không có thi triển. So sánh với mà nói, pháp thuật trên bố kinh hội, như có vẻ quang minh chính đại nhiều lắm, Dương Lăng học được lập tức là có thể sử dụng.

Suy nghĩ chốc lát, Dương Lăng gật đầu: "Cũng tốt, Đại Bằng, ngày mai chúng ta cùng đi qua đó."

Ngưu Đại Bằng sau khi cáo từ rồi đi, Dương Lăng kết xuất một cái pháp quyết rót vào trương truyền âm phù, nói rằng: "Ngày mai kinh điện gặp lại Dương Lăng." Phong ấn thanh âm, Dương Lăng lại đưa vào trong phù một đạo nguyên khí, truyền âm phù hóa thành một đạo bạch quang bay ra lầu các, hướng nơi tiền uyển Bạch Liên ở bay đi, nhấn nhủ tin tức.

Sắc trời tuy tối sầm, nhưng ánh trăng đã sáng tỏ chiếu khắp đại địa. Dương Lăng ngồi trên đài nguyệt thai, trên bàn bên người có đĩa linh quả, trên đùi nằm úp sấp là tiểu hồ ly, đang ăn ngon lành "Tây" linh quả. Tiểu hồ ly ban ngày không dám ra đây, vì thế buổi tối là thời gian nó hoạt động. Dương Lăng cũng sợ tiểu gia hỏa buồn quá phá phách, vì thế buổi chiều thường xuyên đưa nó đi ra.

Dương Lăng đem một chuỗi cây nho thu hút vào trong kim quang, kim quang nhất tẩy, tạp chất trong cây nho đều bị tẩy đến sạch sẽ, bất quá cây nho cư nhiên không được một phần năm như nguyên bản, trở nên chỉ có bằng hạt đậu tương, đó là do tạp chất hoàn toàn bị xóa sạch.

Dương Lăng nắm kim quang trong tay xoay ngang càng ngày càng cao, càng ngày càng thành thuộc, có thể đem quả đào, cây nho v...v... tạp chất trong linh quả đều "Tây đi". Dương Lăng "Tây trái cây" linh cảm là đến từ tiểu hồ ly. Tiểu hồ ly ngay từ đầu đối với linh quả không có hứng thú, nhìn cũng không nhìn, chỉ thích ăn đan dược do Dương Lăng luyện chế.

Dương Lăng một lần có ý nghĩ kỳ lạ, thử có thể hay không đem linh quả luyện thành đan dược. Tự nhiên, Dương Lăng cái này có thất bại, trong linh quả ẩn chứa linh khí quá ít, vô pháp thành đan. Bất quá cũng không phải không có thu hoạch, kim quang nhất tẩy, đem tạp chất trong linh quả tẩy đi. Tuy nói thể tích nhỏ đi, nhưng ăn càng thêm mỹ vị ngon miệng.

Kỳ diệu chính là, tiểu hồ ly thập phần thích ăn "Tây quả" linh quả, cuối cùng liên tục tham ăn, ngay cả phần ăn của Dương Lăng mỗi ngày cũng muốn chiếm lấy. Lúc này, Dương Lăng một bên bên tiểu hồ ly "Tây trái cây", một bên quan sát Chu Tước chi hồn trong Ma Vực.

Chu Tước thuộc về thần thú, cùng Thần Long, Kỳ lân, Bạch Hổ, Huyền Vũ mấy thần thú đồng nhất cấp bậc, Chu Tước còn nhỏ, kỳ thực lực đã thập phần cường đại rồi, có thể đối kháng Kim Đan Kỳ tu sĩ. Chu Tước sau này trưởng thành, thực lực tiến bộ nhanh hơn, lại không ngừng tiến giai, thậm chí có cơ hội phá vỡ hư không chi môn, tiến nhập vào huyền diệu thế giới.

Dương Lăng thu lưu được Chu Tước chi hồn trên vị thành niên, hơn nữa đều là không có thân thể linh thể. Ngày ấy Dương Lăng triệu hoán Chu Tước chi hồn làm hộ pháp, lúc đó Chu Tước chi hồn linh thể đã có vài phần ngưng thực. Lúc này qua hơn một tháng, Chu Tước chi hồn linh thể đã có thể rõ ràng thấy được.

Nguyên lai chỗ càng sâu trong Ma Vực có rất nhiều yêu ma quỷ quái, chúng ma đầu, quỷ quái sợ hãi kim quang, không có dũng cảm tới gần, dẫn đến Dương Lăng vẫn nhìn không thấy yêu ma quỷ quái. Tự Ma chân nhân có Ma Vực cùng Dương Lăng có khác nhau rất lớn, Tự Ma chân nhân không có Thần Đăng, trong Ma Vực tràn ngập yêu ma quỷ quái, ma đầu, mọi thời khắc đều có sát phạt, quả thực đúng là chiến trường ma quỷ.

Rời xa kim quang trong Ma Vực, Chu Tước chi hồn đơn giản là có thể gặp được yêu ma quỷ quái. Chu Tước chi hồn trời sinh là ma đầu sát thủ, lấy hung hồn lệ phách làm thực phẩm, mấy ngày này liên tục nuốt chửng ma đầu, quỷ quái, hai đầu Chu Tước rõ ràng đều trưởng thành rất nhiều, linh thể cũng ngưng thực không ít.

Hai Chu Tước lúc này xoay quanh trong kim quang, phiên phiên khởi vũ, chúng nó phảng phất như là cự điều do hỏa diễm cấu thành, huyền lệ loá mắt. Dương Lăng bởi có cảm cố một tia hồn phách của Chu Tước, nên có thể cảm ứng được tâm tình Chu Tước, trong lòng có dự cảm, hiếu kỳ hỏi: "Vì sao vui vẻ thế?"

"Chủ nhân, chúng ta thôn phệ quỷ quái ma đầu, tuy rằng cũng có thể lớn mạnh, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày bị ma tính tích góp từng tí một trong cơ thể phản phệ. Cái thời gian kia đến, Chu Tước chúng ta nhất định phải tự sát niết bàn, phóng ra niết bàn thần hỏa, từ đó tẩy rửa hồn phách cùng thân thể. Một lần niết bàn, nhanh thì tiêu hao mấy trăm năm thời gian, lâu thì tiêu hao mấy nghìn năm hoặc vạn ... nhiều năm. Chủ nhân kim quang cùng niết bàn thần hỏa hiệu quả như nhau, tùy thời đều có thể tẩy địch hồn phách, bởi vậy tỷ muội chúng ta cũng không phải trải qua quá trình dài dòng niết bàn, có thể tu luyện thần tốc." Chu Tước chi hồn trả lời.

Dương Lăng đối với Chu Tước lý giải không rõ nhiều lắm, nghi hoặc hỏi: "Nhưng ta nghe nói một lần phượng hoàng niết bàn, sẽ tiến giai một hồi. Các người không niết bàn, cũng có thể tiến giai như vậy sao?"

"Đúng vậy chủ nhân, mỗi một lần niết bàn, chúng ta Chu Tước sẽ cường đại một lần. Thế nhưng niết bàn trải qua thời gian một lần rồi một lần rất là lâu dài, vì vậy trong Chu Tước có ít hoàng giả, chúng nó niết bàn cuối cùng trên vạn năm. Vạn năm thương hải tang điền, đa số bị vây ở niết bàn Chu Tước bị tu sĩ nhân loại tìm được, luyện thành đan dược."

*(thương hải tang điền: biển xanh hóa thành nương dâu, ý nói có bao nhiêu là thay đổi... ND)

"Phụ mẫu của chúng ta chính là bởi vì lập tức muốn đi vào Niết Bàn Kỳ, kết quả bị Thiên Tà Lão Tổ đánh chết. Niết bàn đối với Chu Tước mà nói là một lần lột xác, càng có đại nguy cơ, Chu Tước nhất tộc chúng ta thời gian từ vọng, đa số đều phát sinh tại Niết Bàn Kỳ."

"Các người ngày sau có kim quang tẩy rửa, vĩnh viễn không cần niết bàn trọng sinh sao?" Dương Lăng hơi kinh hãi, nếu quả thật là như vậy, hai tiểu Chu Tước này tốc độ tiến giai chẳng phải là tiến triển cực nhanh sao?

"Đúng vậy chủ nhân, Chu Tước nhất tộc chúng ta có câu ngạn ngữ, mười năm tu luyện, thiên niên niết bàn. Mỗi mười năm tu luyện, sẽ trải qua thiên niên niết bàn. Nếu không có nguyên nhân này, Chu Tước nhất tộc xuất hiện thế gian cũng sẽ không có số lượng rất là thừa thớt như vậy, đa số Chu Tước đều bị vây ở Niết Bàn Kỳ."

Dương Lăng trong lòng vui mừng, hẳn là chủ nhân của Chu Tước chi hồn, Chu Tước càng cường đại, tự nhiên đối với Dương Lăng càng có lợi. Dương Lăng nói: "Tốt! Các người nỗ lực tu luyện, trong vòng ba năm, ta nhất định giúp các người trọng tổ thân thể. Trọng tổ thân thể, là lúc các người có thực lực càng mạnh, hiệu quả càng tốt!"

"Đa tạ chủ nhân!" Dứt lời, trong kim quang tẩy rửa Chu Tước lần thứ hai bay về trong chỗ sâu Ma Vực, bộ dạng bướng bỉnh rất đáng yêu.

Ma vương Ba Tuần, Tháp Bà bỗng nhiên song song phun ra một ngụm ma tức, ma tức cấp tốc bị kim quang luyện thành hai quả trung phẩm linh đan. Ba Tuần, Tháp Bà đều kết thành Linh Ma Kim Đan, tùy tiện phun ra một ngụm ma tức đều ẩn chứa thật lớn năng lượng, đều có thể luyện thành linh đan, vừa đủ để Dương Lăng dùng.

Dương Lăng từ khi tiến nhập Luyện Khí lục trọng, kinh mạch tăng cường thừa thụ năng lực thật to, đã có thể ăn chút ít linh đan, gia tốc tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chân nhân Chu Hầu.

Dương Lăng nhiếp ra hai quả Linh Đan, hất một quả, tiểu hồ ly một quả. Dương Lăng dùng Linh Đan xong lập tức bắt đầu tu luyện đả tọa, mà tiểu hồ ly chép chép cái miệng liên tục, liếm liếm đầu lưỡi, coi bộ ý là chưa đã thèm.

Xa xa trong hư không, có một mảnh không gian bịt kín, trong không gian này có hể ra tiên linh chi khí ngưng tụ thành giường. Ngồi xếp bằng trên giường là một bạch y trung niên văn sĩ, văn sĩ có khuôn mặt so với nữ tử còn muốn xinh đẹp, tuyệt trần hơn ba phần. Lúc này, trung niên văn sĩ nhắm mắt mình tưởng đang chậm rãi trọn mắt, một đôi mắt thâm thúy như sóng biển, như tình không.

Hắn bấm tay bắn ra, chung quanh không gian trập trập biến ảo, xuất hiện một mảnh thế giới nhỏ nhỏ. Có hoa có cỏ, có sơn có thủy, trong đó tiên linh chi khí nồng nặc không gì sánh được, các loại cảnh vật tùy tâm ý trung niên văn sĩ biến ảo. Nếu như tu sĩ thấy một màn như vậy, tất nhiên sẽ nhận ra thân phận người này, hẳn dĩ nhiên là một vị Địa Tiên đã thông bí cảnh, thọ nguyên vô tận đại năng Địa Tiên!

Trung niên văn sĩ đưa tay lên chỉ vào không trung một cái, không gian một trận ba động, tạo nên rung động, chậm rãi hiển lộ ra một bức tranh vẽ. Trong tranh vẽ, là Thanh Tiêu Uyển, Dương Lăng ngồi xếp bằng trên nguyệt thai đã tọa Luyện Khí, một con bạch sắc tiểu hồ ly khả ái Linh Lung trái lại nằm ở trên đùi Dương Lăng, lười biếng mà nằm úp sấp lại, như đang ngủ, hoặc như là miên man suy nghĩ chuyện gì.

Trung niên văn sĩ liếc mắt nhìn tiểu hồ ly, thờ dài một tiếng, lẩm bẩm: "Năm nghìn năm, người rốt cục cũng tìm được hắn, trong mình thật có thiên ý a?" Tay áo vung lên, tranh vẽ bị nghiền nát, trung niên văn sĩ một lần nữa nhắm mắt mình tưởng, tựa hồ đem tất cả đều quên hết.

Ngày kế, Dương Lăng từ sáng sớm đã thông thêm năm chỗ huyền khiếu, sau đó luyện chế một trăm mai trung phẩm Linh Đan, chuẩn bị đến Bó Kinh Điện mua pháp thuật bí bản. Dương Lăng vừa mới chuẩn bị xong, đã thấy Ngưu Đại Bằng ngự kiếm tới rồi, hai người cùng đi tới kinh điện.

Bó Kinh Điện ở vào vị trí trung ương tứ viện Chu Tước Viện, Bạch Hổ Viện, Huyền Vũ Viện, Thanh Long Viện, diện tích thật lớn, chiếm lấy mấy trăm mẫu đất. Chỉ cần là nội môn đệ tử, bằng vào ngọc bài đều có thể tiến nhập đại điện, mua pháp thuật bí bản giá hạ.

Trước Bó Kinh Điện là một cái sân rộng thật lớn, không ít nội môn đệ tử bày ra via hè để bán, nào là pháp khí, đan dược, phù lục các loại... mà bản thân không cần. Nguyên Bó Kinh Điện bởi vì hàng ngày có nội môn đệ tử trong tứ viện đến xem, thời gian rất lâu, nên hình thành một cái chợ. Có nội môn đệ tử, mang vật phẩm, đến đây giao dịch, có thể dùng đan dược mua, cũng có thể dùng vật đổi vật, phương thức giao dịch linh hoạt.

Dương Lăng, Ngưu Đại Bằng vừa đến, Bạch Liên đạp kiếm quang từ mặt đất bay lên nghênh tiếp. Sau khi gặp mặt, Dương Lăng cảm giác khí chất Bạch Liên cũng dĩ vãng không giống nhau lắm, từ trước Bạch Liên quyền rũ động lòng người, hôm nay Bạch Liên đoan trang thánh khiết.

Dương Lăng trong lòng kỳ quái, nhưng loại chuyện này thực sự không muốn hỏi, khách khí, cười nói: "Su muội đợi lâu."

Bạch Liên khẽ cười nói: "Tiểu muội cũng là vừa tới, trên sân rộng không hề ít đồ, sư huynh, chúng ta không bằng đi một vòng, tiểu muội muốn mua ít linh dược luyện đan." Đang khi nói chuyện, Bạch Liên trong tai vang lên tiếng cười của Thanh muội: "Tỷ tỷ đi vào Luyện Khí tứ trọng, yêu khí tấn liễm. Dương Lăng tựa hồ phát hiện ra điểm này, ta vừa thấy hắn chỉ có thất thần chốc lát. Tỷ tỷ, nguyên lai Dương Lăng không thích nữ tử quyền rũ a, người sau này nhớ lấy hình tượng đoan trang cùng hắn gặp mặt."

Bạch Liên trách mắng: "Không nên nói vậy, tỷ tỷ trước đây tuy rằng đối với nam tử khác là mặt lá trái, nhưng luôn luôn giữ mình trong sạch, người có bao giờ thấy ta đối người nam tử nào động tình thật chưa? Cho dù là Dương Lăng, ta cũng chỉ là xem trọng tiền đồ của hắn, mong muốn cùng hắn trở thành bằng hữu, thời gian tới trải qua thiên kiếp, là lúc cầu hắn trợ giúp ta một tay."

Tỷ muội hai người đối thoại, là lúc Dương Lăng nói: "Su muội có hứng thú, ta cùng Đại Bằng sẽ cùng người đi một vòng."

Trước Bó Kinh Điện sân rộng thật lớn, liếc mắt nhìn qua, trên sân rộng cư nhiên có mấy trăm cái quầy hàng. Từng quầy hàng gì đó đều là đủ loại, cái dạng gì cũng đều có.

Ba người vừa đi vừa nhìn, không bao lâu, Dương Lăng đi qua một chỗ cửa hàng. Trên đó bày Cửu Phiến Phi Bạt, to bằng bàn tay, đen thui u ám. Dương Lăng vừa nhìn thấy phi bạt, liền biết đây là một bộ pháp khí, hơn nữa là tuyệt phẩm Linh Khí, chỉ tiếc đã bị uest khí dơ bẩn bám vào. Chủ cửa hàng là một gã trung niên, Dương Lăng thấy hắn chỉ ít là Trúc Cơ Trung Kỳ tu vi, lúc này đang nhắm mắt luyện khí,

Dương Lăng trong lòng khẽ động, tiến lên một bước, cười hỏi: "Sư huynh, giá Cửu Diện Phi Bạt bán thế nào?"

Trung niên nhân mở mắt ra, mục tựa hàn tinh, lạnh lùng nói: "Phi bạt vốn là tuyệt phẩm Linh Khí, chỉ là không cẩn thận lấy dính ‘ Âm cực uế khí ’, đã vô pháp khôi phục, người muốn, một quả trung phẩm Linh Đan."

Bạch Liên kéo kéo ống tay áo Dương Lăng, khuyên nhủ: "Sur huynh, nhiễm Cực âm uế khí gì đó, trừ phi dùng tiên linh chi khí tẩy rửa. Thế nhưng tiên linh chi khí chỉ có trong địa thông Địa Tiên bí cảnh đại năng mới có, chúng ta không có khả năng đâu. Phi bạt tuy rằng nguyên nó là thứ tốt, nhưng lúc này bị uế khí lây dính, vĩnh viễn vô pháp khôi phục, không còn giá trị như một khối sắt vụn."

Mắt thấy Dương Lăng muốn mua, nhưng bị Bạch Liên cản trở, trung niên nhân mặt lộ vẻ tức giận, ánh mắt hàn lãnh bắn về phía Bạch Liên. Dương Lăng vội vàng nói: "Sur muội, tiểu huynh mua nó để nghiên cứu, một quả trung phẩm Linh Đan cũng chẳng đáng gì."

Dương Lăng không muốn đa sự, rất sợ Bạch Liên cùng người này xung đột, vội vã xuất ra một quả Linh Đan giao cho trung niên tu sĩ, sau đó dùng nguyên khí cuộn một cái, thu lấy Cửu Diện Phi Bạt. Trung niên tu sĩ thấy Dương Lăng mua được phi bạt, cũng không có phát tác, "Hanh" một tiếng, thu hồi hàng hóa, ngự kiếm quang phá không bay đi.

Ngưu Đại Bằng lắc đầu, nghi hoặc hỏi: "Sur huynh, thứ này có cái gì tốt mà nghiên cứu chứ? Chín khối sắt vụn, một quả Nguyên Đan còn không sai biệt lắm."

Dương Lăng không nhiều lời giải thích, thân nhiên nói: "Sợ rằng người ta không để cho xấu đi, đi, chúng ta lại đi xem."

Ba người đánh bước đi tới, một đạo hồng sắc kiếm quang từ phía Đông bay lên trên cao. Phi kiếm này tuy rằng chỉ là tuyệt phẩm Linh Khí, nhưng uy thế kinh người, tạo thành cho mọi người áp lực cực lớn. Trên sân rộng mọi người đều cảm thụ được người này là một gã Kim Đan Kỳ tu sĩ.

Trong kiếm quang có một gã thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, cả tiếng hỏi: "Ai là Dương Lăng? Đi ra bái kiến bản chân nhân!"

Kim Đan Kỳ thiếu niên tu sĩ vừa xuất hiện, trong sân rộng lập tức có người giật mình mà nói: "Dương Lăng là ai? Thế nào đắc tội với sát tinh này!"

"Đứng vậy! Trong tứ đại viện chỉ có mười lăm tên Kim Đan Kỳ tu sĩ, mười lăm tên chân nhân này cũng không thể trêu chọc, nếu không cũng sẽ không được xưng là Nhất Phách, Nhị Kiều, Tam Cuồng, Tứ Bưu, Ngũ Bất Tranh." Tên còn lại nói.

Dương Lăng vừa nghe Kim Đan Kỳ tu sĩ gọi mình, đầu tiên là lấy làm kinh hãi. Lại nghe đối phương cuồng ngạo bảo mình đến "Bái kiến", Dương Lăng trong lòng nổi giận, cười lạnh một tiếng, điều khiển Bạch Linh Kiếm bay lên, cùng đứng ngang hàng với thiếu niên treo trên bầu trời.

Thiếu niên hơi lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhưng sau đó lại khinh miệt chỉ vào Dương Lăng nói: "Người là Dương Lăng?"

"Không sai, chẳng hay sư huynh có gì chỉ giáo?" Dương Lăng lạnh lùng hỏi.

Thiếu niên "Ha ha" cuồng tiếu: "Được được! Người chủ động đứng ra, ta cũng đỡ phải đi tìm người. Người hãy nghe cho kỹ, bản chân nhân Chu Hầu, hôm nay hảo hảo giáo huấn người một trận!"

Dương Lăng lạnh lùng hỏi: "Bằng vào Kim Đan Kỳ tu vi của người, đã nghĩ giáo huấn được ta?"

Chu Hầu ngần ra, lại liếc mắt quan sát Dương Lăng, hốt nhiên cười nói: "Người không phải là cây vào hai kiện Bảo Khí sao? Nói thật cho người biết, bản chân nhân từ Long Phách sư huynh mượn được thượng phẩm Bảo Khí ‘ Từ Diễm Kiếm ’, trong nháy mắt là có thể đánh bại người!"

"Trách không được người được gọi là một trong tam cuồng, quả thực cuồng vọng ghê gớm, người muốn giáo huấn ta, trước tiên hỏi phi kiếm trong tay ta một câu có hay không nguyên ý!" Dương Lăng tay áo vung lên, nhất hồng nhất hồi lưỡng đạo kiếm quang lao ra, chính là nhị ma đầu khổng lồ Toàn Thiên Kiếm cùng Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm.

Chu Hầu nhãn tinh sáng lên: "Quả nhiên có Bảo Khí! Tốt! Người dám tại trước mặt bản chân nhân phát kiếm, đợi bản chân nhân thu pháp khí của người, trưởng lão cũng không có thể nói ta cái gì!" Chu Hầu vỗ túi bách bảo, bên hông bắn ra một đạo diễm đằng đằng từ quang, uy thế kinh người.

Kiếm này vừa ra, lập tức có người kêu lên: "Từ Diễm Kiếm! Quả thật là Long Phách phi kiếm, xem ra hai kiện Bảo Khí này của Dương Lăng đều phải bị cướp đi, Chu Hầu đang cướp kiếm a!"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nhân tiên cực hạn.

Đối mặt thượng phẩm Bảo Khí Tử Diễm Kiếm, Dương Lăng thần sắc khẽ biến, bỗng nhiên điều khiển kiếm quang về hướng trái ngược bay đi. Chu Hầu giật dử: "Người thoát được sao?" Thu hồng sắc kiếm quang, bước trên Tử Diễm Kiếm mãnh truy đuổi theo. Hai người dường như cực nhanh, một trước một sau, trong sát na đã đi rất xa.

Ngưu Đại Bằng nóng nảy, nhảy lên kiếm quang, lập tức đuổi theo. Bạch Liên nhất thời do dự, rồi cũng theo với Ngưu Đại Bằng phía sau, hướng về Dương Lăng thoát chạy đuổi theo.

Dương Lăng bay ra khỏi sân rộng, một đường bay ra khỏi phạm vi Thái Dịch Môn. Tử Diễm Kiếm tuy rằng so với Bạch Linh Kiếm nhanh hơn, nhưng dưới Toàn Thiên Kiếm, Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm đồng thời giáp công, Chu Hầu vô pháp vượt qua Dương Lăng, chỉ có thể một trước một sau dùng đồng dạng tốc độ, vừa đấu vừa bay.

Ba Tuần, Tháp Bà cũng không có thi triển toàn bộ thực lực, bảo trì cục diện cùng Chu Hầu bất phân thắng bại, Dương Lăng thì một đường đông phi.

Rốt cục bay ra phạm vi thể lực Thái Dịch Môn, Dương Lăng dừng lại giữa không trung, xoay người lại lạnh lùng nhìn về phía Chu Hầu. Trong nháy mắt, Toàn Thiên Kiếm, Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm khí thế đại trướng, gắt gao ngăn chặn Tử Diễm Kiếm.

Chỉ đấu trong chớp lát, Chu Hầu càng ngày càng gặt mình. Trước mặt là người có tu vi Luyện Khí lục trọng, thế nào có thể đồng thời chỉ huy hai thanh phi kiếm? Hơn nữa đối phương chỉ huy như ý, ngự kiếm thực lực không kém gì mình chút nào.

Đồng thời chỉ huy hai thanh phi kiếm, thường thường chỉ có Kim Đan kỳ chân nhân mới có thần thức cường đại giống như vậy. Luyện Khí Kỳ tu sĩ dù là có thể miễn cưỡng làm được, nhưng khống chế phi kiếm cũng sẽ không như vậy uyển chuyển như ý, càng không thể lâu dài.

Chu Hầu thỉnh thoảng há mồm đem một đạo chân khí bắn về phía kiếm quang, mỗi một lần phun, kiếm quang tất nhiên đại trướng, dần dần có thể cùng Toàn Thiên Kiếm, Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm lực lượng ngang nhau. Dương Lăng khẽ nhíu mày, hẳn nếu như phóng xuất Ba Tuần, Tháp Bà, nhị ma đầu cũng hướng phi kiếm phun một ngụm bản mạng ma tức, lập tức là có thể đem Chu Hầu chém giết.

Bất quá như vậy thứ nhất, chuyện tình ma đầu sẽ lộ rõ, không đến sinh tử quan đầu, Dương Lăng tuyệt đối sẽ không bại lộ Tụ Ma Kinh. .

Dương Lăng đem Chu Hầu dẫn tới bên ngoài, chính là lo lắng sân rộng nhiều người mắt tạp, có người nhìn ra manh mối, lúc này mới một đường chạy trốn tới bên ngoài cùng Chu Hầu quyết chiến.

"Người này ghê tởm, trắng trợn muốn đoạt pháp khí của ta! Chỉ tiếc là ta không thể giết hắn, hai bên xung đột có nhiều người biết, giết hắn, ta cũng sẽ bị sư môn truy tra." Kim Đan Kỳ nội môn đệ tử sớm muộn gì cũng sẽ trở thành chân truyền đệ tử, Dương Lăng thật muốn giết Chu Hầu, Thái Dịch Môn tất nhiên sẽ xử trí Dương Lăng.

Lúc hai người đấu kiếm, bỗng nhiên phương tây có một đạo kim quang uy thế rất cường đại bay vút đến, kim quang này hướng về ở giữa ba đạo kiếm quang xông vào, Dương Lăng cảm giác một cỗ lực lượng không thể chống lại truyền đến, Toàn Thiên, Vân Vụ nhị kiếm lập tức gào thét một tiếng lui về.

Chu Hầu thân thể càng lão đạo một cái, thiếu chút nữa rơi xuống phía dưới, khiếp sợ vừa nhìn về phía tây. Chẳng biết lúc nào, một gã trung niên nhân thân kim y lạnh lùng đứng ở nơi đó, người này đầu đầy ngân phát, một đôi mắt đúng là kim sắc, như hoàng kim, hình dung làm cho người ta sợ hãi thập phần.

"Kim trưởng lão!" Chu Hầu liền bước lên phía trước thi lễ.

Kim đồng nhân lạnh lùng nói: "Đều là nội môn đệ tử, vì sao đánh nhau?"

Chu Hầu trên mặt biến đổi, lúng ta lúng túng không nói gì.

"Chu Hầu, người mà làm xằng làm bậy, đừng trách ta đem người đưa vào Sâm la động, giam người ba năm!" Kim trưởng lão thần nhiên nói.

Chu Hầu cả người run run, vội vàng nói: "Đệ tử không dám, Kim trưởng lão, đệ tử còn có việc, xin cáo từ trước." Chạy trốn chết, Chu Hầu đạp trên kiếm quang, phá không rời đi. Bên trong Sâm la động sống không bằng chết, Thái Dịch Môn truyền lưu "Ở trong địa ngục mười năm, không bằng ở Sâm la một ngày."

"Đệ tử Dương Lăng bái kiến trưởng lão." Dương Lăng tiến lên thi lễ, đồng thời trong lòng "Bang bang" tim nhảy loạn. Người này quanh thân đều tản mát ra một cỗ khí chất huyền diệu, tựa hồ đã cùng thiên địa hòa hợp nhất thể. Nói rõ đối phương chỉ ít đã là người tiên cảnh giới cực hạn, Pháp Thiên Kỳ tu sĩ! Nhân Tiên Cảnh Giới có ba giai đoạn, phân biệt là Trúc Cơ Kỳ, Chân Nhân Kỳ, Pháp Thiên Kỳ.

Quả thật Chân Nhân Kỳ tu sĩ lĩnh ngộ thiên địa quy tắc, trong cơ thể chân khí sẽ phát sinh huyền ảo biến hóa, thăng hoa làm "Pháp lực", chân nhân lúc này lại được xưng là Pháp Sư. Pháp Sư cường đại, trước giờ nói là chân nhân không thể bằng cái bóng lưng của Pháp Sư. Pháp Sư trong nháy mắt liền có thể bố trí ra các loại đại trận, tiện tay liền có thể luyện chế cao phẩm chất pháp khí, không cần như Dương Lăng từng làm là không ngừng đánh ra pháp quyết.

Lúc trở thành Pháp Sư, có thể luyện chế Bảo Khí, Bảo Phù, năng lực công phòng hết sức cường đại. Đối mặt cường giả như vậy, Dương Lăng không chột dạ là không có khả năng.

Kim trưởng lão liếc con mắt quét về phía Dương Lăng, lạnh lùng nói: "Người có thể đồng thời khống chế hai thanh phi kiếm, thần thức không kém gì Chu Hầu, có đúng là tu hành phương pháp luyện thần hay không?"

Luyện thần phương pháp, là pháp môn Trúc Cơ Kỳ tu sĩ mới tu luyện, thông qua luyện thần phương pháp, ngưng kết ra "Linh đan". Linh đan nhất thành, có thể Long Hồ giao hối, cùng Nguyên Đan dung hợp, kết thành Long Hồ Kim Đan, thành tựu chân nhân địa vị.

Dương Lăng trong lòng khẽ động, gật đầu: "Vâng, trưởng lão tuệ nhãn như đuốc, đệ tử xác thực tu luyện qua." Nếu như Dương Lăng nói không tu luyện qua, rốt cuộc đối phương nhất định sẽ truy vấn, làm không tốt sẽ đem chuyện ma đầu tồn tại ra nói, như vậy rất là không ổn.

Kim trưởng lão gật đầu: "Tư chất của ngươi trung bình, trước một bước luyện thần nhưng thật ra là biện pháp tốt." Liếc mắt nhìn lại, Kim trưởng lão đã phát hiện Dương Lăng tư chất trung bình, nếu không có đại cơ duyên căn bản tu tiên vô vọng, nên cũng không hỏi nhiều.

Kim quang phóng lên cao, trong sát na tiêu thất không thấy. Dương Lăng thở phào thật dài nhẹ nhõm, nghĩ thầm: "Nguy hiểm thật! Vạn nhất người này kiểm tra, ta thật không phúc đáp được."

Lúc này, Nguru Đại Bằng, Bạch Liên lần lượt chạy tới. Hai người thấy Dương Lăng đứng ở giữa không trung vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, Nguru Đại Bằng vội vàng hỏi: "Sur huynh, ngươi không có việc gì chứ?"

Dương Lăng gật đầu: "Ta tốt, chúng ta trở về đi." Trước tiên ngự kiếm bay trở về.

Dọc theo đường đi, Bạch Liên, Nguru Đại Bằng hỏi chuyện kinh qua, Dương Lăng giản lược nói. Bạch Liên đầy mặt may mắn: "May là Kim trưởng lão đứng ra, trong nội môn trưởng lão, Kim trưởng lão là người tương đối ngay thẳng, sẽ không thiên vị phương nào."

Nguru Đại Bằng cũng nhíu mày nói: "Đúng vậy, Kim Đan Kỳ tu sĩ, giấu lại thật sợ hãi, sư huynh không thụ thương thì là vạn hạnh rồi."

Ba người một đường bay trở về, trên đường Dương Lăng suy nghĩ như điên. Dương Lăng không cần nghĩ nhiều cũng biết việc này cùng Thạch Long, Thạch Phương có liên quan, song tỷ đệ này hiển nhiên là oán hận hằn.

"Gần đây là thời kì đã thông huyền khiếu then chốt, nếu như ngày ngày có người tìm ta phiền phức, ta còn tu luyện thế nào?" Dương Lăng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên muốn tạm thời ly khai Thái Dịch Môn, tìm cách ra ngoài tu luyện.

"Dưới Kim Đan Kỳ tu sĩ hầu như hoàn toàn dựa vào pháp khí, thực lực quá yếu, khó có thể đặt chân a!" Sau đó lại nghĩ: "Đội ta đi Bồ kinh điện mua ít pháp thuật thư tịch, ngày mai mới hướng giáo thụ trưởng lão hỏi luyện thần phương pháp. Ngày mai trước tiên tạm thời ly khai Thái Dịch Môn, hành tẩu thiên sơn vạn thủy, một bên thu thập linh dược chuẩn bị cho Kinh Thần Cửu Phương, một bên đã thông huyền khiếu, chí ít cũng phải kết thành Nguyên Đan mới có thể trở về." Trở lại sân rộng, lúc Dương Lăng hạ quyết tâm, quyết định ngày mai ly khai Thái Dịch Môn.

Dương Lăng tạm thời ly khai, cũng không phải là sợ hãi một nhóm người Thạch Long. Dương Lăng một lòng tu chân, hy vọng một ngày kia có thể thành tựu vô thượng Đại La Kim Tiên. Nếu như tiếp tục lưu lại, Thạch Long, Ngọc Kinh, Chu Hạo mấy người tất nhiên đến đây quấy rầy. Dương Lăng nếu như này sinh ác độc, thật ra có thể đem những người này giết chết. Nhưng giết người thì dễ, nhưng sự tình phía sau rất khó xử lý.

Đáng ghét chính là, nhóm người này giết cũng giết không xong, đuổi lại đuổi không đi, khiến Dương Lăng nội tâm thập phần khó chịu, lúc này cũng chỉ có thể chạy xa mà thôi. Nếu như Dương Lăng có thể kết thành Kim Đan, khi đó mới quay về Thái Dịch Môn, dù là phụ mẫu Thạch Long cũng sẽ không đơn giản mà trêu chọc Dương Lăng. Về phần Chu Hạo mấy người, bọn họ nhất định phải suy nghĩ thực lực tự thân, có đúng là có thể hoàn toàn áp chế Kim Đan tu sĩ Dương Lăng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Huyền khiếu.

Dương Lăng một đường suy tư, bất tri bất giác lại tới trước Bồ kinh điện. Bỗng vào ngọc bài, Dương Lăng ba người đơn giản tiến nhập Bồ kinh điện. Bồ kinh điện này diện tích thập phần rộng lớn, một loạt giá ngọc, trên đó bày đủ loại kiểu dáng pháp kính, số lượng, các loại phong phú, cũng không biết có mấy nghìn mấy vạn bản.

Vừa tiến vào đại điện, Nguru Đại Bằng gạt mình mà nói: "Nhiều kinh thư như vậy, chúng ta phải chọn tới khi nào?"

Dương Lăng cười nói: "Cái này phải bằng vận khí, chúng ta phân công nhau hành động, một canh giờ sau, ở đây hội hợp." Nguru Đại Bằng, Bạch Liên đều gật đầu đồng ý, bọn họ cũng đều minh bạch, nhiều pháp thuật như vậy dễ làm cho hoa mắt, cùng với do dự, chẳng biết phải chọn cái nào.

Ba người phân biệt ba phương hướng đi đến, Dương Lăng dọc theo đường đi không vội, vừa đi, con mắt nhanh chóng đảo qua, trên ngọc cái tên gọi các

pháp thuật đều rơi vào trong mắt.

*(ngọc cái: cái kệ bằng ngọc, để chưng bày sách, đồ vật ND)

Phong Tường Thuật, Hỏa Diễm Đạo, Bích Ba Độn, Ích Hóa Bí Quyết v...v..., Dương Lăng một đường nhìn lại, không có ngừng nghỉ. Toàn bộ pháp thuật này, Dương Lăng chỉ qua tên gọi là biết uy lực tuyệt đối không thể cùng ngũ đại ma đầu so sánh với, càng so ra kém phi kiếm của mình. Như vậy pháp thuật này, học cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Tu tập đạo pháp, đạo vi bản, pháp vi thể, đạo là tất cả cơ sở. Dương Lăng biết rõ điểm này, cho nên đối với pháp thuật tự thân giúp ích không lớn, căn bản sẽ không thêm liếc mắt. Như vậy một đường xuống phía dưới, Dương Lăng cước bộ liên tục, từng quyền từng quyền ngọc giản ghi chép pháp thuật bị Dương Lăng vứt lại phía sau.

Dương Lăng đã là Luyện Khí lục trọng tu sĩ, nhãn lực thật tốt, có thể đọc nhanh như gió, dưới chân bước chân càng lúc càng nhanh. Một loạt giá sách bị bỏ lại phía sau, Dương Lăng cũng chẳng dừng bước. Thẳng đến nửa canh giờ, Dương Lăng thân thể bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt bị một quyển tên là "Huyền Khiếu Đồ" hấp dẫn.

Cùng với ngọc giản bất đồng, đây chính là da thú chế thành đồ sách. Da sách vào tay mềm mại, nhẹ như không có gì, cũng không biết dùng cái da thú gì chế tác. Dương Lăng mở ra đồ sách, con mắt đảo qua, thì đại khái biết đây là cái gì..

Đồ sách cũng không biết là người phương nào làm ra, bên trong ghi chép kể lại ba trăm sáu mươi lăm huyền khiếu quanh thân ngoài ra còn mấy nghìn huyền khiếu nữa. Nguyên lai trong thân thể con người huyền khiếu cũng không phải là chỉ có ba trăm sáu mươi lăm cái huyền khiếu chủ yếu. Trừ những cái đó ra, còn có ngàn vạn huyền khiếu khác.

Chỉ bất quá những ... huyền khiếu này không được thăm dò, đồng thời thập phần khó có thể đã thông, không có một gã tu sĩ nào buồn chán lãng phí thời gian đã thông những huyền khiếu phụ này. Cửu Châu đại địa không biết xuất hiện qua bao nhiêu kinh tài tuyệt đỉnh nhân vật, những người này không có một người nào nguyện ý đem thời gian tiêu hao để đã thông huyền khiếu phụ trên.

Đã thông ba trăm sáu mươi lăm chỗ huyền khiếu là kết thành Nguyên Đan nhất định là vậy, huyền khiếu không thông, liền vô pháp kết thành Nguyên Đan, khó có thể tiến thêm. Ba trăm sáu mươi lăm chủ huyền khiếu, ngoài ra cái huyền khiếu khác cũng có tu sĩ đã từng đã thông quá. Nhưng để có thể đã thông những ... huyền khiếu này tiêu hao thời gian rất nhiều, so với đã thông chủ huyền khiếu là thập bội thậm chí hơn thập bội. Như vậy dài dòng thời gian, trừ phi là tu sĩ đầu không bình thường, bằng không tuyệt không đem thời gian quý giá lãng phí để đã thông huyền khiếu phụ trên.

Đương nhiên, đã thông huyền khiếu mang đến thật nhiều là chỗ tốt cũng là phi thường rõ rệt. Không chỉ có cảm ngộ thiên địa năng lực đề thăng, hơn nữa mỗi khi đã thông một cái huyền thiết, nguyên khí sẽ càng thêm hùng hậu, thậm chí hai phương diện cung cấp hiệu quả xa xa cao hơn đã thông chủ huyền khiếu hiệu quả.

Tuy rằng chỗ tốt thật lớn, thế nhưng đồng đạo huyền khiếu đã thông trắc trở, coi như là có một không hai, kỳ tài cũng không có khả năng đem thời gian lãng phí đến mất trên. Nguyên nhân chính là như vậy, nên sách "Huyền Khiếu Đồ" mới có thể vẫn ở lại trên giá sách, không bị người lấy đi. Huyền Khiếu Đồ đối với bất luận một gã tu sĩ nào mà nói, tựa như một cái truyền thuyết thần thoại, hi vọng mà không thể thành, ai cũng sẽ không lấy đan dược đổi thứ này a.

Dương Lăng nghĩ thầm: "Ta dùng kim quang luyện khai huyền khiếu, tốc độ so với người bình thường nhanh chẳng biết bao nhiêu lần. Sau ít hôm nữa đã thông ba trăm sáu mươi lăm huyền khiếu xong, có thể thử đem cái huyền khiếu khác đã thông xem sao."

Đã thông huyền khiếu càng nhiều, nguyên khí càng hùng hậu, năng lực cảm ứng thiên địa càng mạnh, kết thành Long Hồ Kim Đan phẩm chất cũng lại càng cao. Chân nhân kết thành Kim Đan cũng chia làm một số phẩm cấp, phân biệt thượng, trung, hạ tam phẩm, còn bao quát chỉ tồn tuyệt phẩm Kim Đan. Từ trước, người kết xuất tuyệt phẩm Kim Đan thập phần thưa thớt, phẩm là hạng người kết thành tuyệt phẩm Kim Đan, nếu không phải là Địa Tiên Trưởng Sinh Cảnh đại năng, thì thậm chí phi thăng thành tiên.

Đại bộ phận Chân Nhân tu sĩ, kết thành Kim Đan đa số là hạ phẩm, trung phẩm, số ít là thượng phẩm Kim Đan, số rất ít người có thể kết xuất tuyệt phẩm Kim Đan. Kim Đan phẩm chất càng cao, liền càng dễ cảm ngộ thiên địa pháp tắc, thông linh biến hóa, tiến giai trên một tầng thứ là Pháp Thiên Kỳ. Đồng dạng, Kim Đan phẩm cấp càng cao, tu sĩ thực lực càng mạnh. Tuyệt phẩm Kim Đan Chân Nhân thực lực cường đại không gì sánh được, cho dù đối mặt mười tên hạ phẩm Kim Đan Chân Nhân, cũng sẽ tuyệt đối không ở thế hạ phong.

Dương Lăng quyết định ngày sau có cơ hội, nhất định phải thử một lần đã thông các huyền khiếu khác. Vì vậy thu da thú tập, tiếp tục đi về phía trước. Nửa canh giờ kể tiếp, Dương Lăng lại tuyển thêm quyền 《 Quang Minh thần chú 》 cùng quyền 《 Tiếu Dao độn thuật 》

Dương Lăng tuyển 《 Quang Minh thần chú 》 dụng tâm kín đáo, Quang Minh thần chú này tu luyện xuất ra chỉ là hào nhoáng bên ngoài, lực công kích thập phần nhỏ yếu, uy thế lại rất lớn, có thể triệu ra một pho tượng thật lớn Quang Minh Thần, nếu chẳng biết căn cơ người ta có thể bị hù cho một trận.

Dương Lăng nuôi dưỡng ngũ đại ma đầu, ngũ đại ma đầu cũng không là thiện nhân, hơn nữa diện mạo hung ác, ma khí um tùm. Như vậy ác hình ác tướng, một khi phóng xuất ra, sẽ lập tức bị người nhìn thấu, biết lại lịch chúng nó. Dương Lăng nói như thế nào cũng là tiên môn đệ tử, ngày sau trong lúc nguy cấp phóng xuất ma đầu, đều có thể dùng đại Quang Minh thần chú che lấp ma khí.

Chỉ tuyển hai quyền sách này, nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, Dương Lăng phản hồi đường cũ. Không có bao lâu, Bạch Liên, Ngưu Đại Bằng

cũng đều tìm được pháp thuật hợp ý, chỉ bất quá hai người này mỗi người trong tay đều chọn hơn mười quyển sách.

Thấy Dương Lăng chỉ tuyển ba sách, Bạch Liên than thở: "Pháp thuật chung quy là không quan trọng tiểu kỹ, sư huynh chỉ tuyển ba sách, tự nhiên là chuyên tâm công khóa, so với chúng ta sáng suốt hơn."

Dương Lăng cười nhẹ nói: "Có lấy nhiều hơn cũng không có thời gian để xem, tùy tiện tuyển mấy quyển."

Vừa nói, ba người hướng quầy hàng ngoài đại điện nộp lên đơn được. Dương Lăng chọn ba sách, chỉ dùng có hai quả trung phẩm Linh Đan, quả nhiên tiện nghi mười phần.

Ra khỏi Bồ kinh điện, Bạch Liên mời Dương Lăng đi tới tiền viện của nàng làm khách. Dương Lăng ngày mai là phải ly khai, hôm nay còn phải hỏi Luyện thần pháp quyết, thời gian cấp bách, tự nhiên không thể đáp ứng. Uyển chuyển cự tuyệt nói: "Bạch Liên sư muội, ta trong tay còn có chuyện quan trọng hơn, ngày sau nhất định đăng môn bá phồng, hôm nay không tiện quấy rối."

Bạch Liên cười nói: "Tiểu muội không dám miễn cưỡng, không thể làm gì khác hơn là trong viện xin đợi sư huynh đại giá."

Chuyện phiếm vài câu, Ngưu Đại Bằng, Bạch Liên thấy Dương Lăng bộ dạng có việc trong người, thức thời đều cáo từ, Dương Lăng sau đó cũng phản hồi Thanh Tiêu Viện.

Người một hồi mới đến, Dương Lăng lập tức dùng cơ hội quyền được hỏi trong thảnh thính giáo nghi vấn, hướng giáo thụ trưởng lão hỏi Luyện thần phương pháp. Phạm là nội môn đệ tử, đều có tư cách tu luyện Luyện thần phương pháp, truyền thụ trưởng lão rất nhanh truyền cho Dương Lăng Luyện thần pháp môn.

Dương Lăng học bộ Luyện thần phương pháp này tên là "Hóa Thần Bí Quyết". Hóa Thần Bí Quyết học cũng không khó khăn, Dương Lăng nghe xong một lần là lập tức có thể lý giải. Nhưng luyện thần bí quyết này cũng là luyện thần phương pháp chí cao của Tu Chân Giới, tiên đạo cứu môn thông dụng. Nó tuy rằng giản đơn, nhưng nếu tu luyện thành công, liền có thể thành tựu vô thượng thần thông.

Hóa Thần Bí Quyết, danh như ý nghĩa, hóa vạn vật chi thần cho ta sử dụng. Vạn vật đều có "Thần", ngày có thần, tháng có thần, núi có thần, mây có thần, nước cũng có thần. Tu luyện giả, phải tìm kiếm một vật, trước quan sát thần của nó, sau đó mô phỏng theo thần của nó, cuối cùng lĩnh ngộ thần của nó, từ đó bồi dưỡng ra bản thân nguyên thần đặc biệt.

Lĩnh ngộ bất đồng "Thần", tu luyện ra nguyên thần cũng đại không giống nhau, lĩnh ngộ Nhật chi thần, gọi là Thái Dương nguyên thần; lĩnh ngộ Nguyệt chi thần, gọi là Thái Âm nguyên thần. Ngoài ra còn có Sơn Nhạc nguyên thần, Uông Dương nguyên thần, Tinh Không nguyên thần v...v...

Bất đồng nguyên thần, độ khó tu luyện tương đồng bất tận, hiệu quả cũng rất là bất đồng. Tỷ như Tinh Không nguyên thần, một khi tu luyện thành công, liền có thể bao dung vạn vật, ngang dọc Cửu Châu. Đáng tiếc Tinh Không nguyên thần khó có thể tu luyện.

Tinh không "Thần" khó quan sát nhất, tuyệt khó thành công. Từ cổ chí kim, trong truyền thuyết, cũng có thái cổ thời đại một vị đại năng, danh Côn Bằng Đạo Tổ, nhiều lần trải qua gian nguy mới luyện thành Hư Không nguyên thần. Luyện thần sau khi thành công, vị Côn Bằng Đạo Tổ này thần thông quảng đại, xé rách nhất giới không gian bích chương, thành tiên thành thánh.

Lĩnh ngộ Hóa Thần Bí Quyết, thời gian cũng không sai biệt lắm chừng một canh giờ, truyền thụ trưởng lão huyền ảnh sau đó biến mất. Dương Lăng trong lòng khiếp sợ cảm khái: "Khó nhất là luyện Tinh Không nguyên thần thật quá gian nan! Trong tinh không, không biết có bao nhiêu tinh thần, có bao nhiêu thế giới, trong đó bất luận một viên tinh thần nào đều có thể luyện thần, mà dùng toàn bộ tinh không để luyện thần, thật là có bao nhiêu trắc trở a? Côn Bằng Đạo Tổ này, thực sự là nhân vật kinh thiên động địa! Chẳng biết hôm nay tiêu dao ở nơi nào?"

Lúc này, Dương Lăng càng thêm khắc sâu, cảm nhận được tu tiên gian nan, đan âm luyện thần một bước này, đã là thiên nan vạn hiểm. Chẳng biết có bao nhiêu tu sĩ trong quá trình luyện thần nguyên thần băng tán, không những luyện thần bất thành, mà còn bị nhật, nguyệt, tinh thần "Thần" thôn phệ, đầu thai cũng không có khả năng.

"Suy nghĩ nhiều vô ích, ta còn là sớm dự định chuyện ngày mai." Dương Lăng yên ổn quyết tâm, gọi tới Linh Viên, Linh cầm Linh thú, ban cho một nhóm đơn được, quát lên: "Các ngươi nghe cẩn thận, ta ngày mai ly khai nơi đây, trong vòng ba năm tất nhiên phản hồi. Nếu có người đến, các ngươi không cần ngăn cản; nếu thấy kiếm quang, lập tức né tránh."

Được Dương Lăng thường xuyên ban cho đơn được, đám linh thú, linh cầm nghe nói Dương Lăng ngày mai đã đi rồi, đều lộ ra ý không muốn, có vài phi cầm còn phát sinh gào thét, xoay quanh bất định.

Dương Lăng phát tay xua tan chúng thú, hẳn dĩ ý đã quyết, tự nhiên không có cơ gì lưu luyến. Người tu đạo, chỉ có dũng mãnh tinh tiến, trăm phá tất cả chuyện, vật làm trở ngại tu hành, mới có thể có cơ hội thành tiên thành thánh.

Dương Lăng sớm thu thập thỏa đáng, buổi chiều Luyện Khí đã tọa, đem tinh thần dưỡng đến sung mãn.

Ngày kế mặt trời lên, Dương Lăng phân biệt đem hai trương truyền âm phù chia ra Bạch Liên và Ngưu Đại Bằng, sau đó điều khiển kiếm quang, nhắm hướng Đông bay đi. Thái Dịch Môn đối với nội môn đệ tử quản lý cực kỳ rời rạc, cũng không câu thúc ai, bất luận nội môn đệ tử nào chỉ cần làm xong công hiến, tùy thời đều có thể ra ngoài hành tẩu Cửu Châu.

Tu tiên một đường, cũng không phải khắc khổ tu luyện là có thể thành công, bằng không người người đều có thể thành tiên. Một người không biết phải trải qua bao nhiêu kỳ ngộ, gặp phải nhiều ít cơ duyên, kinh lịch nhiều ít cực khổ, mới có cơ hội tiến nhập Địa tiên cảnh giới. Trong đó bốn phần thiên tư,

bốn phần vận khí, chỉ có hai phần tâm tính, đối với tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói, ba phương diện thiếu một thứ cũng không được, bằng không tuyệt khó có đại thành tựu.

Dương Lăng đã từng có ra ngoài hái thuốc kinh lịch, lần thứ hai liền quen việc dễ làm, địa phương thuận lợi lý khai phạm vi Thái Dịch Môn, trải qua Thứ Thiên Phong, mới một đường hướng đông. Giữa đường, Dương Lăng phóng xuất Toàn Thiên Kiếm, hồng sắc kiếm quang đem Dương Lăng bao vây lại, chặn đứng cương phong, phá không bay đi.

Dương Lăng ngồi ở trong kiếm quang nghiên cứu đan kinh, trận pháp, Toàn Thiên Kiếm trực tiếp do Ba Tuần khống chế, tiết kiệm không ít khí lực. Toàn Thiên Kiếm tốc độ so với lúc đầu Cực Quang phi hành chẳng biết nhanh nhiều hơn bao nhiêu lần, trong một ngày đã bay ra cực xa.

Khi thái dương ngã về tây, Dương Lăng đứng ở trên một tòa sơn linh nguy nga, tìm được một chỗ bí ẩn, đi vào tu luyện. Luyện khiếu là việc trọng đại, Dương Lăng vẫn như cũ phóng xuất ngũ đại ma đầu ra ngoài động hộ pháp, đồng thời khiến Chu Tước chi hồn canh giữ ở cái động khẩu, như vậy mới an tâm tu luyện.

Dương Lăng vận dụng kim quang đã thông huyền khiếu phương pháp càng ngày càng quen thuộc, lúc này, một thời thần là có thể đã thông năm huyền khiếu, so với khi bắt đầu thì nhanh gấp hai gấp ba lần. Bởi vậy không có bao lâu, nhiệm vụ ngày hôm nay của Dương Lăng hoàn thành, đã thông xong năm chỗ huyền khiếu.

Nếu có đại năng biết Dương Lăng có thể như vậy thoải mái mà đã thông huyền khiếu, sợ rằng lập tức sẽ đem Dương Lăng nắm chặt, dùng hết các loại biện pháp ép hỏi cho ra nguyên do, nếu như hỏi không được, thậm chí muốn đem Dương Lăng trừ hồn luyện pháp, sử hết mọi biện pháp cũng muốn xong đáp án. Bất luận một cái môn phái nào đoạt được phương pháp của Dương Lăng, lập tức sẽ trở thành từ cổ chí kim đệ nhất đại phái!

Phải biết thế gian có bao nhiêu tư chất cao tuyệt chi sĩ, thông minh tài trí, đều bị chặn lại ở một cửa Luyện Khí. Chính là bởi vì không có cách nào tại sinh thời đã thông ba trăm sáu mươi lăm huyền khiếu quanh thân. Nếu như người người đều giống như Dương Lăng dễ dàng đánh vỡ bích chương, có thể kết luận, Cửu Châu đại địa kết đan tu sĩ số lượng sẽ tăng thành trăm nghìn lần.

Dương Lăng vừa đã thông huyền khiếu, tiểu hồ ly ghé vào trên đùi Dương Lăng đang ngủ bỗng nhiên giật đầu lên, cái mũi nhỏ khả ái ngửi ngửi, sau đó ngẩng đầu hướng Dương Lăng khẽ kêu một tiếng, thần tình có chút hưng phấn.

Dương Lăng cười: "Thế nào, ngửi ngửi được linh dược sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đại phương chân nhân.

Tiểu hồ ly ló đầu một chút, móng vuốt nhỏ hướng ra phía ngoài chỉ chỉ. Dương Lăng nghĩ thầm "Ta lý khai Thái Dịch Môn, cũng là đệ tu luyện, một ... mặt khác là vì thu thập linh dược cần thiết cho đan phương. Dịch Chân chỉ có ba năm thọ hạn, trong Kinh Thần Cửu Phương có tam phương tất nhiên phải luyện trước. Linh Lung nếu ngửi được linh dược, không câu nệ là cái gì dạng, trước tiên phải hái cái đã."

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Dương Lăng thu lại ngũ đại ma đầu cùng Chu Tước Chi Hồn, ôm tiểu hồ ly giá khởi kiếm quang. Dương Lăng bay đến giữa không trung, dựa theo phương hướng Linh Lung chỉ điểm, hướng một ngọn núi khác bay đi. Lúc này trăng sáng treo cao, cả tòa sơn linh một mảnh vắng vẻ, luồng kiếm quang sáng trắng rất đặc biệt, trong sát na đi ra.

Kiếm quang của Dương Lăng vừa muốn hạ xuống, trên ngọn núi bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh, một đạo kiếm quang gần như Thấu Minh, so với ánh trăng còn muốn sáng hơn, hung hãn hướng Dương Lăng giết tới, lãnh khí um tùm, uy thế cực đại. Giữa không trung Dương Lăng kinh ngạc, vội vã phóng xuất Toàn Thiên Kiếm, nghiêm nghị chặn lại đạo kiếm quang đầy sát khí, phần nộ quát: "Đạo hữu phương nào xuất thủ?"

Trên ngọn núi truyền tới một thanh âm rét căm căm: "Tốt, cư nhiên là nhất kiện trung phẩm Bảo Khí! Đáng tiếc ngươi tu vi quá kém, vô pháp vận dụng cái Bảo Khí này bản chân nhân thu lấy!"

Vừa nghe đối phương tự xưng "Bản chân nhân", Dương Lăng trong lòng trầm xuống, quát lên: "Tiền bối, người và ta không oán không cừ, hà tất động một tí là muốn giết người? Pháp khí trong tay vẫn bối cũng không có giá trị gì, tiền bối thích, hay là cầm lấy!"

Người họ "Hắc hắc" cười: "Giết người chẳng phải là càng sạch sẽ sao? Tiểu tử ít nói nhảm, pháp kiếm bản chân nhân xuất ra là phải giết người, không có ngoại lệ!"

Thanh âm thốt ra không một tí cảm tình, đối phương rõ ràng là hạ người hung tã lấy giết người làm vui, Dương Lăng quyết định thật nhanh, ngắt một

đạo "Liễm tức ản thân phù", thân hình lập tức ảm đạm không thấy. Đồng thời kiếm quang Toàn Thiên Kiếm cũng thoáng cái tiêu thất, bị ma đầu thu hút vào trong Ma Vực.

Cả một ngọn núi im ắng, không có nửa điểm tiếng động. Lúc Dương Lăng ảm thân, lặng yên hướng hơi nghiêng một bên di chuyển. Liễm tức ản thân phù là Thiên Tà Lão Tổ luyện chế, là trung phẩm Bảo Phù, tuy rằng chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng hiệu quả thật tốt, nếu không có tu sĩ cảnh giới đã ngoài Đạo Quân, đừng mơ tưởng xuyên qua nhìn thấy.

Kiểm quang Thái Minh này vừa thu lại, sau đó một đạo nhân ảnh từ trong ngọn núi từ từ hiện lên. Người này một thân tử kim đạo bào, niên kỷ khoảng ba mươi, khuôn mặt lãnh khốc sấm lệt. Con mắt người này nhìn quét mọi nơi, lạnh lùng hướng chỗ trống trải nói: "Tiểu tử, ngươi nếu đi ra, bản chân nhân còn có thể tha cho ngươi một mạng! Nếu không, đợi bản chân nhân thi triển ‘Bính Hỏa Giám’, cũng có thể tìm được ngươi. Đến lúc đó, bản chân nhân tuyệt không thủ hạ khoan dung!"

Dương Lăng vừa phẫn nộ, lại có cảm giác buồn cười, nghĩ thầm: "Ta dù là kẻ ngu si cũng sẽ không tin ngươi nói! Ngươi đã muốn giết ta, Dương Lăng ta cũng không phải ngồi không, trước cho ngươi nếm thử mùi vị Lục Mi Châm!"

Dương Lăng trong tay trái nắm Lục Mi Châm, không chút hoang mang cảm ứng gần nửa ngày, Lục Mi Châm này dần dần sáng lên, biến hóa thành một đạo lục tuyến lưu chuyển. Mà đối phương vừa xuất hiện, Dương Lăng thấy trên đỉnh đầu người này chân khí trùng tiêu, liên tiếp ảm tại nguyệt hoa, so với Chu Hưu lúc đầu cường đại hơn rất nhiều.

Dương Lăng trong lòng nghiêm nghị, tay phải vội vàng lấy ra "Thiên Tà Sát Phù", chậm rãi đưa nguyên khí vào. Dương Lăng tuy rằng chỉ là Luyện Khí lục trọng, nhưng trong Ma Vực lưỡng đại ma đầu đều tương đương với Kim Đan Kỳ tu sĩ, ánh mắt cao minh, liếc mắt là nhìn ra thực lực người đối diện.

Thiên Tà Sát Phù là thượng phẩm Bảo Phù, uy lực vô cùng lớn, Dương Lăng quyết định sử dụng phù này, ứng phó với nguy cơ trước mắt. Trên người Thiên Tà Thái Tử phù lục cướp đoạt đều thấp phần trần quý, Dương Lăng lưu lại chính là vì thời khắc nguy cấp dùng để bảo mệnh. Tuy nói thi triển phù này có thể bại lộ chuyện giết chết Thiên Tà Thái Tử, nhưng trong lúc sống chết trước mắt, Dương Lăng không có suy nghĩ nhiều như vậy.

Ngày ấy Dương Lăng có thể cùng Chu Hưu bắt phân thắng bại, thứ nhất Chu Hưu chỉ là kết đan sơ kỳ chân nhân, hơn nữa đan thành là hạ phẩm. Thứ hai Chu Hưu cũng không dám giết Dương Lăng, thi triển phi kiếm bảo lưu lại ba phần, thầm nghĩ là chỉ bức bách Dương Lăng chịu thua là đủ. Nhưng người trước mặt chính là muốn giết người đoạt bảo, người này không chỉ có một thanh Thái Minh phi kiếm thượng phẩm Bảo Khí cấp bậc, mà chỉ ít là đan thành trung phẩm Kim Đan Trung Kỳ tu sĩ, thực lực so với Chu Hưu, chẳng biết là cường hơn bao nhiêu lần.

Gặp phải đối thủ như vậy, Dương Lăng liền lập tức sáng suốt thi triển Liễm tức ản thân phù, hơn nữa trước là bảo đảm an toàn bản thân. Không cần pháp khí, Kim Đan Kỳ tu sĩ giết chết một gã Luyện Khí lục trọng tu sĩ, dễ như bóp chết một con kiến, hai người căn bản không ở cùng một đẳng cấp. Huống chi người này là Kim Đan, trung phẩm Kim Đan, chân khí hùng hậu, Kim Đan tu sĩ phổ thông xa xa không có thể so sánh.

"Ta cũng không biết Thiên Tà Sát Phù uy lực, một hồi nửa phóng xuất lưỡng ma cùng Chu Tước Chi Hồn, hơn nữa đạo Thiên Tà Sát Phù này, không biết có thể tiêu diệt người này hay không?" Dương Lăng ý niệm trong đầu như thiểm điện, nhanh như điện quang đã hạ quyết đoán, Thiên Tà Sát Phù trên tay gia tăng nguyên khí đưa vào.

Dương Lăng chẳng bao giờ gặp phải tu sĩ quá cường đại như vậy, người này so với Huyết Ma Vương, Chu Hưu đều cường đại hơn, hơn nữa lại có thượng phẩm Bảo Khí, vậy càng khó đối phó. Tuy rằng trong lòng không biết có thể thoáng cái đem đối phương giết chết hay không, nhưng Dương Lăng chỉ ít xác định một việc. Dù là giết không chết người này, nhưng tạo thành bị thương nặng tuyệt đối không có vấn đề.

Dương Lăng trong lòng sát khí khởi lên, tuyệt đối sẽ không bỏ qua Kim bào đạo nhân, trong cơ thể nguyên khí cuộn cuộn không ngừng đưa vào Thiên Tà Sát Phù, Thiên Tà Sát Phù càng ngày càng sáng lên, đã rực rực.

Kim sắc đạo bào chân nhân này bỗng nhiên cười cười, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cái gương (kính) mặt hồng lông lánh. Hướng trên mặt kính đưa chân khí vào, trên kính bỗng nhiên phát sinh một ngọn lửa hồng điểm quang hoa, quang hoa phạm vi khởi điểm còn nhỏ, sau đó càng lúc càng lớn, có thể đem phương viên một dặm đều bao phủ trong hồng quang.

"Nói vậy đây chính là ‘Bính Hỏa Giám’, lẽ nào thật có thể phá được Liễm tức ản thân phù?" Dương Lăng hơi khản trương, gia tăng thôi động Thiên Tà Sát Phù.

Chính vào lúc này, Bính hỏa kính bỗng nhiên hướng về phía Dương Lăng chiếu xạ qua. Hồng quang đảo qua, Dương Lăng cảm giác quanh thân một trận "ba ba" loạn hưởng, Liễm tức ản thân phù chỉ trong nháy mắt bị phá vỡ. Đối diện Kim bào đạo nhân truyền đến cuồng tiếu đắc ý: "Tiểu tử, trước mặt tại bản chân nhân, ngươi có thể giấu được sao?"

Cười to một tiếng, kiếm quang người nọ càng hướng Dương Lăng giết qua. Dương Lăng không sợ chút nào, tay niết không ma pháp bí quyết, quát to: "Ba Tuần! Thấp Bà!"

Lưỡng đạo hắc quang từ đỉnh đầu Dương Lăng lao ra, hóa thành lưỡng tôn ma đầu, đều tự thi triển Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm, Toàn Thiên Kiếm xông qua. Sau đó lưỡng đạo hồng quang hình thành cự điều bay vút lên xông tới, tả hữu giáp công. Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm cũng là thượng phẩm Bảo Khí, uy lực không kém gì Thái Minh kiếm quang của đối phương, hai bên đầu tiên chém giết lẫn nhau.

Toàn Thiên Kiếm, Chu Tước Chi Hồn, ba phía giáp công quấn chặt lấy nhau, bao quanh Kim bào đạo nhân vây lại. Đạo nhân nét mặt vừa mừng vừa sợ, kêu lên: "Thật nhiều bảo bối! Chu Tước Chi Hồn! Thượng phẩm Bảo Khí! Thiên ma chi hồn! Tốt tốt! Bản chân nhân hôm nay đại cát đại lợi, gặp được may mắn rồi!"

Kim bào đạo nhân cũng không sợ, trong tay Bính Hỏa Giám đảo qua, ngọn lửa quang hoa hồng điểm bay ra, trực tiếp bắn trụ hai đầu Chu Tước Chi Hồn. Đồng thời trên đỉnh môn phun ra một đạo kỳ quang năm màu, hạt châu to bằng nắm tay quang hoa sáng quắc, uy thế kinh người, nhẹ nhàng đánh giết Toàn Thiên Kiếm.

Kim bào đạo nhân lúc này cười nói: "Tiểu tử, trên người ngươi có nhiều bảo bối như vậy, không phải là con tư sinh của đa bảo Đạo Quân chứ?"

Dương Lăng sắc mặt xấu xí, lạnh giọng hỏi: "Tiền bối không nhân biết Gia sư Thiên Tà Lão Tổ sao?"

Kim bào đạo nhân vốn sắc mặt vui mừng, nghĩ hôm nay có thể đoạt được bốn dạng bảo bối, lúc này vừa nghe nói đến Thiên Tà Lão Tổ, nét mặt nhất thời biến đổi, quát hỏi: "Thiên Tà Lão Tổ là sư phụ ngươi?" Thiên Tà Lão Tổ pháp lực cao cường, có thù tất báo, tâm tính cực đoan, Đại Phương chân nhân có lợi hại cũng không dám chọc đến, vì vậy mới lấy làm kinh hãi.

Đợi cho đối phương giật mình, trong sát na một tia lực mang vô thanh vô tức từ trong tay Dương Lăng bay ra, chui vào mi tâm Kim bào đạo nhân. Lúc đó kính quang lóe ra, kiếm quang kích động, ngũ thái tân phân, khắp bầu trời bay lượn, dù là người có tí mĩ cũng không dễ dàng phát hiện ra một tia kim quang nhỏ bé này. Huống hồ Lục Mi Chân pháp lực ba động như có như không, khắp bầu trời dưới pháp lực ba động đem che giấu đi, càng vô pháp phát hiện.

Kim bào đạo nhân trong miệng còn đang quát hỏi, thì mi tâm đau nhói, một đạo phong duệ khí sắc bén không gì sánh được phá vỡ hộ thể chân khí, đâm vào mi tâm. Kim bào đạo nhân lập tức biết là đã bị ám toán, quát lên một tiếng lớn, trong cơ thể một cỗ thực khí hùng hồn tụ tập trên mi tâm, cư nhiên đem Lục Mi Chân bức trụ, không cho xâm lấn.

Dương Lăng thất kinh, nếu như Lục Mi Chân ám sát không chết người này, vậy là mình bị hãm vào tuyệt cảnh, hắn không chút nghĩ ngợi, lập tức tung "Thiên Tà Sát Phù". Chỉ thấy một đạo hồng bạch xen kẽ trong quang hoa rít lên bắn ra, so với phi kiếm còn nhanh hơn một chút, đi tới trước người Kim bào đạo nhân.

Kim bào đạo nhân quát lên: "Thiên Tà Sát Phù!" Lần này, hắn đã thực sự tin Dương Lăng là đệ tử Thiên Tà Lão Tổ, vì vậy dùng hết lực lượng quanh thân, lập tức triệu hoán phi kiếm đào tẩu. Vô hình kiếm quang vừa muốn phản hồi, Thiên Tà Sát Phù quang mang biến hóa đã bắn tới trên người Kim bào đạo nhân. Hồng quang, bạch quang nhất giảo, nhất thời đem hộ thể chân khí của Kim bào chân nhân phá vỡ, nhưng không thể giết chết đối phương.

Nhưng khi Kim bào đạo nhân ngánh kháng Thiên Tà Sát Phù, thực khí tụ tập trên mi tâm buông lỏng, Lục Mi Chân chớp thời cơ mãnh toan (xoáy mạnh vào), trong nháy mắt liền đâm vào trong huyền khiếu đối phương. Thân thể con người huyền khiếu yếu đuối nhất, lúc Dương Lăng luyện khiếu là rất cẩn thận lại tiểu tâm, chính là sợ thương tổn đến huyền khiếu.

Nhưng Lục Mi Chân sắc bén không gì sánh được, chỉ đâm (thích) một cái, là phá một cái huyền khiếu của Kim bào đạo nhân. Kim bào đạo nhân huyền khiếu vừa vỡ, quanh thân thực khí bỗng nhiên bị kiềm hãm, cũng vô pháp vận chuyển. Thiên Tà Sát Phù hóa thành hồng, bạch quang mang hung hăng xoay tròn, đệ nhất toan đã phá vỡ tàn dư chân khí, đệ nhị toan là đem Kim bào đạo nhân giảo thành một đoàn huyết khí, cốt nhục vô tồn.

"A! Ta không cam lòng!" Kim Đan đạo nhân trong lúc này phát ra một tiếng rống giận thê lương, phẫn nộ, oán hận, hối hận, Kim Đan hóa thành một đạo kim quang, bay thoát đi. Trong Kim Đan có nhất mật chân linh của Kim bào chân nhân, Dương Lăng tự nhiên không thể thả nó chạy đi, quát lên: "Chạy đi đâu!"

Kim bào chân nhân thân thể bị hủy, Bính Hỏa Giám, Thấu Minh kiếm quang đều mất đi không chế. Dương Lăng ra lệnh một tiếng, Toàn Thiên Kiếm, Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm, Chu Tước Chi Hồn, cùng với lưỡng đại ma đầu bốn phương tám hướng vây quanh, đem Kim Đan vây đến kín mít không còn kẽ hở.

Long Hồ Kim Đan, uy lực vô cùng, tuy rằng bị chúng cường vây khốn, nhưng chế ngự nó không được. Từ đỉnh môn Dương Lăng lại lao ra ba đạo hắc quang, ngũ đại ma đầu bao quanh Kim Đan vây lại, chur ma trong miệng phát âm, xướng ra bí chú, trên tay ấn quyết biến ảo. Chỉ khoảng nửa khắc, ngũ ma đều phun ra một đạo hắc khí, hắc khí giữa không trung ngưng kết thành đại thủ to như cánh cửa, uy thế cư nhiên lớn hơn Kim Đan, hung hăng đi về phía trước trào một trào, lập tức đem Kim Đan nắm lấy, giấn co không thả.

Thuật này tên là "Đại Diệt Ma Thủ", là một cái sát chiêu trong trí nhớ Tụ Ma chân nhân, phải là ngũ ma cùng nhau động thủ. Tụ Ma chân nhân ngày trước đơn giản sẽ không thi triển. Nếu như thi triển, tất sẽ giết chết đối phương.

"Nhiếp!" Dương Lăng cắn chót lưỡi, há mồm phun ra một đạo huyết vụ, nhảy vào trên đại thủ. Đại thủ được máu huyết Dương Lăng nuôi nấng, lập tức hắc quang cuồng thiểm, thoáng cái là đem Kim Đan kéo vào trong Ma Vực.

Kim quang chấn động, hướng lên trên chụp tới, kể cả ma thủ, Kim Đan, đang lao vào trong kim quang. Kim Đan này dù là có thiên đại bản lĩnh, cũng đừng mơ tưởng chạy ra khỏi kim quang, gấu gao bị ngăn chặn lại, nhúc nhích cũng không được nửa phần.

Một trường ác đấu qua đi, nguyên khí Dương Lăng hầu như hao phân nửa, đều là do chuyển vào trong Thiên Tà Sát Phù, lúc này thật là mệt mỏi. Dừng mảnh chóng lại, Dương Lăng đem Tú Minh kiếm quang, Bính Hỏa Kính thu vào trong kim quang, cũng thu lại Lục Mi Chân, không thèm tìm kiếm linh được gì, giả khỏi kiếm quang, suốt đêm thoát đi khỏi nơi đây.

Vân Vụ Tỏa Linh Kiếm một đường bay nhanh, trong kiếm quang, Dương Lăng đang khoan khoái tọa, xử trí mai Kim Đan này. Thấu Minh kiếm quang, Bính Hỏa Kính đều yên tĩnh huyền phù. Trong Kim Đan lại truyền ra trận trận rống giận: "Ta là Thái Huyền Môn Đại Phương chân nhân! Ngươi dám giết ta, Thái Huyền Môn tất nhiên nghìn dặm truy sát, ngươi đừng mơ tưởng chạy thoát!"

Dương Lăng trong lòng cười nhạt, thầm nghĩ: "Ngươi không nói là Thái Huyền Môn có thể còn có sinh lộ, ngươi nói ra cái thân phận này, ta làm sao giám

lưu lại hậu hoạn, vì ngày sau trên đường tu tiên thiết hạ chướng ngại chứ!"

Bất quá Dương Lăng cũng không lập tức luyện hóa Kim Đan, dụng thần thức lạnh lùng hỏi: "Đại Phương chân nhân, ngươi vì sao giết ta?" Đây là Dương Lăng muốn biết, không biết tại sao bị người truy sát, lúc này ngẫm lại còn thập phần tức giận.

"Hanh! Ngươi hà tất hỏi nhiều? Trên núi có một gốc cây vạn năm tham vương, ta vừa tìm được tung tích của nó, thì kiếm quang của ngươi xuất hiện, vậy không phải muốn cùng ta tranh đoạt sao? Vạn năm tham vương đã là Kim Đan Kỳ tu vi, đề tróc nã nó, bản chân nhân cố ý từ trường lão viện mượn Bình Hòa Giám. Nhiều lần trải qua khổ cực như vậy, bản chân nhân làm sao có thể cho ngươi lấy được chứ?"

Dương Lăng hơi kinh dị, Vạn năm tham vương xác thực hiếm thấy, mà nó vừa vạn là một trong linh dược cần thiết của Phong Lôi Đan trong Địa Phương, cư nhiên bị mình gặp phải. Tâm niệm vòng vo mấy vòng, Dương Lăng trầm nghĩ: "Thái Huyền Môn là đệ nhất đại môn phái, người này đã là Kim Đan Trung, Hậu Kỳ tu vi, nói vậy biết không ít chuyện tình Thái Huyền Môn. Ta ngày sau hành tẩu Cửu Châu, khó tránh khỏi phải cùng Thái Huyền Môn giao tiếp, lợi dụng phế vật này, hỏi hẩn một số chuyện mới được."

Long Hồ Kim Đan không thể so với hồn phách người bình thường, Dương Lăng không có cách nào dùng "Bác Linh Thuật" kiểm tra ký ức người này, chỉ có thể há mồm mà hỏi. Suy nghĩ đã định, Dương Lăng quát lên: "Đại Phương chân nhân, ta hỏi ngươi mấy vấn đề, ngươi phải thành thật trả lời, bằng không đừng trách ta diệt khẩu sát nhân!"

Người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Đại Phương chân nhân dù có quá quắc, cũng quá quắc không được vì Dương Lăng đã nắm lấy mạng nhỏ của hẩn, trái lại chỉ có thể đáp ứng. Hai người một hỏi một đáp, giằng co hồi lâu gần một ngày, Dương Lăng những gì muốn biết đều đã biết. Cũng không cùng linh thức của Đại Phương chân nhân nhiều lời vô ích, kim quang khê động, bắt đầu luyện hóa.

Đại Phương chân nhân nội tâm khởi lên một cỗ sợ hãi thật lớn, hẩn mười hai tuổi tiến nhập Thái Huyền Môn, ba tháng kết thành Huyết Đan, một trăm năm kết thành trung phẩm Long Hồ Kim Đan, ba trăm năm đi vào Kim Đan hậu kỳ, là kỳ tài tu chân. Trong suốt cuộc đời, cũng không biết có bao nhiêu yêu ma, tu sĩ chết ở trong tay hẩn. Nhớ tới suốt đời tiểu ngạo, suốt đời phong quang vinh diệu, nhưng lúc này đảo mắt sẽ thành khoảng không, hồn tiêu phách diệt, Đại Phương chân nhân đầy lòng nổi lên một cỗ cuồng liệt oán độc hận ý không gì sánh được.

"Cầu tặc! Ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Không nên giết ta! Không nên giết ta!" Đại Phương chân nhân phóng xuất ra cuồng liệt thần niệm, liều mạng giãy dụa. Thế nhưng trong kim quang, mặc dù hẩn trở lại cuồng thịnh cũng trốn không thoát.

"Được! Cư nhiên có thể trong nháy mắt sản sinh như vậy oán khí, vừa lúc nuôi dưỡng Tháp Bà. Bất quá ngươi ngay cả hồn phách cũng đều không có, tưởng muốn giết ta, thực sự là thiên nan vạn nan a." Ma đầu Tháp Bà há mồm nhất hấp, từ trong Kim Đan hấp ra một cỗ cuồng liệt oán niệm, làm nó thêm cuồng đại hơn lên.

Kim quang xoay chuyển xoay chuyển, Kim Đan bỗng nhiên bạo thành một đoàn kim sắc vụ khí, trong đó tạp chất cấp tốc bị luyện hóa, khởi lên vài tia khói đen. Dương Lăng nghĩ thầm: "Đại Phương chân nhân trong Kim Đan tạp chất quá nhiều, nếu không đan thành tất phải là thượng phẩm, người này thực sự là kỳ tài! Đáng tiếc tu vi suốt đời, nếu hẩn không có hành sự ác độc, cũng sẽ không chết vào tay ta!"

Tạp chất trừ xong, ý thức Đại Phương chân nhân cũng bị luyện hóa, Long Hồ Kim Đan cư nhiên thăng cấp là thượng phẩm Kim Đan, khiến Dương Lăng giật mình không ngớt. Dương Lăng lập tức ngăn lại kim quang tiếp tục luyện hóa, trong lòng vui vẻ, kêu lên: "Không tệ không tệ! 'Địa Phương' Phong Lôi Đan cần hai vị thuốc dẫn khó tìm nhất, một là vạn năm tham vương chi huyết, hai là thượng phẩm Long Hồ Kim Đan không có tạp chất, hôm nay đều có đủ!"

Dương Lăng trong lòng vui vẻ không cùng, nghĩ gặp phải Đại Phương chân nhân này, vị tất đã là chuyện xấu. Tinh thuần Kim Đan bị Dương Lăng ném vào trong góc kim quang, sau đó đưa tới Bình Hòa Giám. Dương Lăng quan sát một hồi, phát hiện Bình Hòa Giám cư nhiên là kiện tuyệt phẩm Bảo Khí, trách không được đơn giản là chế trụ được Chu Tước Chi Hồn. Nếu Đại Phương chân nhân không có sợ ý, Lục Mi Châm của Dương Lăng dù thâm độc, Dương Lăng vị tất có thể thắng.

"Bình Hòa Giám là bảo bối của Thái Huyền Môn trường lão viện, ta ngày sau sợ rằng không thể lấy ra để dùng, mà thôi, không bằng luyện hóa." Dương Lăng sẽ luyện hóa tuyệt phẩm Bảo Khí này, hai tiểu Chu Tước đều truyền đến thần niệm.

"Chủ nhân a! Bảo Khí này trong thiên hạ ít có, trong đó chất chứa Nam phương Bình Hòa nguyên khí tinh thuần không gì sánh được. Nếu tỷ muội ta có thể hấp thu bình hòa tinh hoa trong đó, lập tức có thể thăng lên nhất giai, có thực lực tuyệt phẩm Bảo Khí." Tiểu Chu Tước rất không có ý tứ đồng thời thỉnh cầu, chúng nó cũng cảm giác yêu cầu có chút quá phận, bất quá cơ hội khó có được, chỉ có thể mặt dày tương cầu. Vật ấy là tuyệt phẩm Bảo Khí, chủ nhân có thể cho được hay không?

Vậy mà Dương Lăng không suy nghĩ tới, kim quang chiếu rọi, trên Bình Hòa Kính khởi lên Bình Hòa thần quang chống lại, nhưng chỉ mấy hô hấp liền bị kim quang phá vỡ, hiển lộ ra bên trong có mười ba tòa đại trận rất rắc rối. Trong mỗi một tòa đại trận đều ẩn chứa cuồng liệt bình hòa nguyên khí.

"Chờ ta đem những trận pháp này luyện hóa, còn những bình hòa khí này, các ngươi thôn phệ đi." Dương Lăng nhấn nhủ một cái ý niệm. Tiểu Chu Tước quá vui, lập tức nhảy lên nhập vào trong kim quang, vây bắt mười ba tòa pháp trận bay lượn, bộ dạng khẩn cấp.

Kim quang lại chiếu lên tẩy luyện vài cái, mười ba tòa pháp trận bị luyện thành mười ba mai tuyệt phẩm Linh Đan. Mà mười một đoàn bình hòa nguyên khí cũng bị kim quang gom lại một chỗ, sau đó một phân thành hai, hóa thành hai luồng quang đoàn ngon lửa hồng diễm.

Tiểu Chu Tước chưa kịp nói lời cảm tạ, đều tự nhất hấp, liền đều tự đem quang đoàn hút vào trong bụng.

"Chủ nhân, tỷ muội ta phải bế quan một đoạn thời gian, luyện hóa bình hòa khí trong cơ thể." Tiểu Chu Tước lại truyền đến thanh âm.

Dương Lăng gật đầu: "Được, trong kim quang là an toàn nhất, các người có thể ở đây mà tu luyện." Tiểu Chu Tước tuân mệnh, đều tự hóa thành một đoàn hồng quang, cự hoãn huyền phù trong kim quang. Hai luồng hồng sắc đại hoãn cùng nhau nằm xuống, tựa như đang hô hấp.

Dương Lăng nghĩ thầm: "Chu Tước vốn là thần thú hóa thuộc tính, bình hòa nguyên khí đối với chúng nó mà nói so với đan dược còn tốt hơn thập bội, chỉ là không biết, tiểu Chu Tước lúc tiến giai sẽ là bộ dáng gì?"

Dương Lăng lại đưa tới khẩu Thấu Minh phi kiếm, từ trong miệng Đại Phương chân nhân biết được, kiếm này tên là "Huyền Quang Băng Phách Kiếm", là Đại Phương chân nhân tiêu hao hai trăm năm thời gian, đi các nơi, sưu tập 'Thiên Huyền Cực Quang', từ trên tay Đồng Hải tán tu cướp giật 'Vô Hình Thần Thiết', rồi lại hướng sư môn cầu 'Thiên Nhất Thần Sa', cuối cùng cầu một gã Đạo Tôn tu sĩ Thái Huyền Môn luyện chế mà thành. Đại Phương chân nhân nguyên ý là muốn luyện chế một thanh tuyệt phẩm Bảo Khí. Chỉ là một ... dạng tài liệu khác, tên là 'Vạn Năm Băng Phách' cực kỳ khó tìm, Đại Phương chân nhân đi tới hai bắc cực chỉ địa, cũng không có thể như nguyện, cuối cùng đành phải thôi. Bởi thiếu Vạn Năm Băng Phách, kiếm này chỉ có thể rốt cuộc là thượng phẩm Bảo Khí.

Bất quá Đại Phương chân nhân vẫn chưa chịu buông bỏ, lúc luyện chế kiếm này, trong thân kiếm để lại một cái lỗ thủng. Nếu ngày sau tìm được Vạn Năm Băng Phách, lập tức có thể đem băng phách đầu nhập thân kiếm luyện hóa, thành tựu hoàn chỉnh 'Huyền Quang Băng Phách Kiếm'.

"Đáng tiếc, nếu như Huyền Quang Băng Phách Kiếm luyện thành, uy lực so với chuỗi Thanh Long kiếm sắc bén của Bạch Liên, đơn giản sẽ đem Thanh Long kiếm ép tới kỳ chết mới thôi." Dương Lăng quan sát nửa ngày, cũng không cam lòng đem kiếm này luyện hóa. Huyền Quang Băng Phách Kiếm một khi luyện thành, không chỉ có thể chế tạo tầng tầng ảo cảnh, coi như là pháp trận. Còn có thể phá vỡ tất cả tà pháp, khắc chế tất cả hòa hệ pháp thuật. Đặc biệt trong đó Vạn Năm Băng Phách, còn phụ vào uy lực đóng băng thậm chí so được với uy lực pháp thuật lợi hại.

"Hảo kiếm như vậy, luyện hóa thật đáng tiếc, có lưu lại, ta tới đa cũng không dùng." Dương Lăng suy nghĩ miễn man, cũng không muốn hạ thủ, quyết định lưu lại kiếm này.

Lúc Dương Lăng thương thức pháp khí, bỗng nhiên cảm giác tiểu hồ ly dùng móng vuốt nhỏ cào lên cánh tay. Dương Lăng từ trong kim quang rời khỏi, phóng xuất tiểu hồ ly cười hỏi: "Người chẳng lẽ còn muốn linh dược này sao?"

Tiểu hồ ly khẽ kêu một tiếng, đầu lười liếm liếm, bộ dạng tham ăn.

Dương Lăng thờ dài một tiếng, nói: "Đừng nói ta mới vừa giết một đại nhân vật, không có thể lập tức trở lại đó. Dù là đi trở về, Vạn Năm Tham Vương há là dễ đối phó như thế sao? Linh Lung chó vội, đợi ta kết thành Kim Đan, lúc đó bắt Tham Vương cũng không muộn."

Tiểu hồ ly cũng hiểu chuyện, gật gật đầu, nằm úp sấp trên đùi Dương Lăng không lên tiếng. Dương Lăng cùng tiểu gia hỏa này ở chung rất lâu, đối với tiểu hồ ly dần dần sinh ra vài phần thương yêu, cảm giác tựa như thân nhân.

Dương Lăng suy nghĩ một chút, rồi quyết định xuất ra một quả tuyệt phẩm linh đan mới luyện chế, đưa cho tiểu hồ ly, cười nói: "Viên linh đan này tính là bồi thường, người trên đường phải ngoan ngoãn."

Tiểu hồ ly vui vẻ kêu một tiếng, vội nuốt linh đan, đầu nhỏ tựa ở y phục Dương Lăng cọ qua cọ lại, nhẹ nhàng kêu to lên, cũng không biết nó đang biểu đạt cái gì. Dương Lăng đem nhét vào trong tay áo, nói rằng: "Người phải ở bên trong, miễn cho bị người ta nhìn thấy."

Dương Lăng mới vừa thu hồi tiểu hồ ly, phía trước bỗng nhiên truyền đến một cỗ pháp lực ba động cường đại không gì sánh được. Dương Lăng tâm thần chấn động mãnh liệt, vội vã đầu khai hé ra "Liễm Khí Ẩn Thân Phù". Đồng thời thu phi kiếm, hạ xuống một mảnh sơn lâm phía dưới, cũng không dám thờ mạnh.

Ba đạo huy hoàng điệp điệp, uy lực không có thể kháng cự, kim sắc kiếm quang phá không mà đến, đầu tiên mắt thấy còn cực xa, nháy mắt, đã tới rồi. Trên ba đạo kiếm quang đứng thẳng ba gã Kim bào đạo nhân, lúc này toàn bộ dừng lại trên bầu trời sơn lâm.

"Ba người này rốt cuộc là cái tu vi gì? Là Pháp Sư hay là Đạo Quân?" Dương Lăng trong lòng kinh hoàng, ngay cả tiểu hồ ly trong tay áo cũng nhẹ nhàng run, hô hấp hầu như đều dừng lại, hiển nhiên Linh Lung hồ cũng cảm giác được bọn người đó là kinh khủng.

"Mới vừa rồi ta cảm ứng được có tu sĩ, vì sao giờ lại không có?" Một thanh âm nghi hoặc mà nói, "Chẳng lẽ tránh né chúng ta, đào tẩu rồi?"

"Sư huynh, trưởng lão viện nhận tin tức, phía trước Ngọc Ky Lĩnh có bản môn đệ tử hồn phách tiêu tán, chuyện khác không cần quản nhiều lắm, chúng ta mau mau đi thôi." Một thanh âm khác nói.

"Mà thôi, chúng ta đi trước."

Nhất thời, ba đạo kim sắc kiếm quang về phía tây bay đi, trong sát na đã đi xa, ngay cả pháp lực ba động cũng cảm ứng không được.

"Thật nhanh! Chỉ sợ là tu sĩ Đạo Quân cấp bậc a!" Dương Lăng cũng không thu hồi Ẩn thân phù, ra lệnh Tháp Bà về phía hướng tây nam bay đi. Dương Lăng nghe được là hiểu, Thái Huyền Môn đã biết Đại Phương chân nhân bị giết, lập tức phái người đến đây điều tra, Dương Lăng tự nhiên không dám dừng lại. Thậm chí, Dương Lăng vốn là đi hướng tây, nhưng lúc này nội tâm e ngại, ngược lại nhắm hướng tây nam bay đi. Mới vừa rồi ba người này, Dương Lăng dù là thi triển toàn bộ lực lượng, cũng tuyệt đối đánh không lại bất luận một người nào trong đó, đảo mắt đã bị người sát diệt.

Phương tây là địa bàn Thái Huyền Môn, Dương Lăng có tật giật mình, không dám công khai đi kinh qua, lúc này mới trật phương vị. Dương Lăng một hơi bay ra mấy nghìn dặm, tiến nhập một mảnh trọng trọng điệp điệp đại sơn, cũng không biết đã tới địa phương nào.

Thắng đến bây giờ, mới cảm giác Thái Huyền Môn không có khả năng tìm tòi xa như vậy, Dương Lăng mới hạ kiếm quang xuống, tìm một chỗ bí ẩn, một địa điểm tạm thời tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cướp giật Kim Tầm.

"Liễm Khí Ân Thân Phù" có thể duy trì liên tục ba, bốn canh giờ. Thời gian ba, bốn canh giờ này, Dương Lăng toàn bộ dùng để đã tọa Luyện Khí, chờ cho trời sáng. Lúc Dương Lăng chạy trốn, đồng thời ba đạo kim sắc kiếm quang hạ xuống Ngọc Ky Lĩnh, nơi đây chính là nơi Dương Lăng đánh chết Đại Phương chân nhân.

Trong kiếm quang hiển lộ ra ba gã tu sĩ kim sắc đạo bào, chính là ba người này dọa cho Dương Lăng bỏ chạy. Ba người này tu vi cực cao, nhìn lướt qua chiến trường, liền đại khái đã nhìn ra, một người nói: "Kim Đan bị lấy, hồn phi phách tán! Chúng ta đành phải về hồi bẩm với trưởng lão viện, dùng ‘Hoán Thần **’ có thể tra ra thân phận hung thủ. Hơn nữa đã nhiều ngày trong nội môn có việc trọng đại muốn chúng ta xuất lực, trì hoãn không được, chúng ta phải sớm trở lại."

Ba người Thái Huyền Môn không ở lại lâu, lược khán vài lần, rồi điều khiển kiếm quang trở về Thái Huyền Môn. Nếu mà Dương Lăng vẫn đi về hướng tây, với ngự kiếm thần tốc của ba người, tất nhiên có thể gặp phải. Một khi lần thứ hai gặp nhau, ba người tất sẽ tìm ra vị trí của Dương Lăng, khi đó cực có khả năng có đại phiền toái.

Dương Lăng không biết hẳn đã tránh thoát một lần kiếp nạn, lúc này đã là lần thứ hai giá khỏi kiếm quang, nhưng hướng phương Đông bay đi. Lại bay bốn, năm nghìn dặm, Dương Lăng bay trên một mặt hồ thật lớn. Mặt hồ rộng như biển, chẳng biết là ngang dọc mấy nghìn dặm, rất nổi danh Cửu Châu "Cổ Lan Hồ".

Dương Lăng trên mặt hồ phi hành vài trăm dặm lộ trình, mắt thấy phía dưới có một cái đảo nhỏ, ngoài quái thạch lởm chởm, không có lấy một ngọn cỏ. Dương Lăng liền hạ kiếm quang xuống, quyết định dừng lại một đoạn thời gian, hoàn thành nhiệm vụ đã thông năm chỗ huyền khiếu hôm nay.

Trên đảo nhỏ hoang tàn vắng vẻ, chính là hợp tâm ý Dương Lăng, không cần lo lắng bị người quấy rầy. Nhìn kỹ chung quanh, Dương Lăng tuyển một cây cao hơn mười trượng, có bộ rễ ôm trọn một tảng đá phải hơn mười người mới có thể ôm hết, kiếm quang đảo qua, liền khai ra một cái thạch động, vừa đủ chỗ cho Dương Lăng đã tọa.

Dương Lăng hướng về động khẩu xuất ra Ân thân phù, lại ra lệnh cho lưỡng đại ma đầu biến hóa thành hai luồng hắc quang cở nắm tay canh giữ ở cái động khẩu, lúc này mới yên tâm bắt đầu đã thông huyền khiếu. Năm chỗ huyền khiếu, Dương Lăng một canh giờ liền hoàn thành, thời gian thặng dư liền bắt đầu nghiên cứu đan kinh, trận pháp.

Dương Lăng từ lúc tìm được phương pháp nhờ kim quang luyện khiếu, mỗi ngày đều có thời gian dùng cho nghiên cứu trận pháp, luyện đan, thu hoạch rất nhiều. Người tu đạo phổ thông bị vây ở Luyện Khí Kỳ, mỗi ngày đều bận về việc.. đã thông huyền khiếu, căn bản không có dư thừa thời gian dùng để làm chuyện khác. Nhân vì nguyên nhân này, có cực ít tu sĩ Luyện Khí Kỳ có cơ hội nghiên cứu trận pháp, đan kinh, tối đa chỉ đại lược lý giải một ít.

Dương Lăng thì bất đồng, mỗi ngày đều có rất nhiều thời gian, tự nhiên có nhiều thời gian nhàn rỗi suy nghĩ nghiên cứu đan kinh, trận pháp chi đạo. Pháp trận là thi triển đạo pháp trung gian, nếu không có pháp trận, thì lợi hại của pháp thuật cũng vô pháp thi triển. Ngoài ra, pháp trận còn có thể chế tác phù lục, trận môn, pháp khí, trận đồ v...v..., tác dụng rất nhiều. Hiểu được pháp trận, vô luận đối với đề thăng thực lực, hay đối với lĩnh ngộ thiên địa ảo nghĩa, đều có trợ giúp cực lớn. Nếu không, Dương Lăng cũng sẽ không cố sức mà học tập pháp trận.

"Đối với pháp trận lý giải càng nhiều, càng cảm giác pháp trận là một đạo huyền diệu không gì sánh được, ta đối với tám đạo kiếm phù lý giải cũng càng sâu sắc. Xem ra ngày sau muốn hoàn toàn không chế kiếm phù, còn phải dựa vào trên lĩnh ngộ pháp trận." Lúc Dương Lăng nghiên cứu qua một quyển pháp trận thư tịch, bỗng nhiên nhớ tới đạo kiếm phù trong đan điền.

Tám đạo kiếm phù từ khi bị luyện khử đi ô uế, Dương Lăng liền không chế trong đó một đạo Kiền Nguyên Kiếm Phù. Bất quá, kiếm phù này uy lực quá lớn, Dương Lăng để luyện hóa nó thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ, tiêu hao chẳng biết bao nhiêu là đan dược mới miễn cưỡng không chế một tòa chủ trận của kiếm phù.

Muốn hoàn toàn không chế kiếm phù trong ba trăm sáu mươi lăm tòa pháp trận, còn không biết phải tiêu hao bao nhiêu pháp lực, Dương Lăng cảm giác mình dù là luyện thành Long Hồ Kim Đan, cũng không nhất định có thể làm được. Mà muốn cùng thời không chế tám đạo kiếm phù, càng thêm thiên nan vạn nan, sợ rằng phải tu luyện tới Đạo Quân, Đạo Tôn tầng thứ tiên cấp, thì mới có thể thành công.

Dương Lăng tâm niệm khê động, tâm thần cùng đạo kiếm phù trong đan điền liên hệ. Nguyên khí tại trong pháp trận thông thả vận chuyển, hồi lâu, một cỗ kiếm ý đường đường chính chính, uy hiếp vạn loại phát sinh, kiếm ý này dần dần tràn đầy thân thể Dương Lăng, ngưng tụ mà không tiêu tan, rèn Luyện Khí lực Dương Lăng.

Dương Lăng lúc này cũng chỉ có thể chậm rãi cảm ngộ một tia kiếm ý, vô pháp thi triển kiếm thuật. Bởi vì kiếm phù còn không có thể thu nạp kim cách duệ khí, tự nhiên cũng vô pháp luyện ra kiếm khí, chỉ có như vậy một cỗ mệnh môn kiếm ý cuộn cuộn.

Dương Lăng cảm thụ kiếm ý, nguyên thần dần dần cùng kiếm ý hợp làm một, dần dần, nguyên thần Dương Lăng cũng có chứa một tia ý sắc bén, đường đường chính chính, uy hiếp vạn loại. Thời gian bất tri bất giác trôi qua, nguyên thần Dương Lăng cùng kiếm ý không ngừng tiến hành ma hợp.

Khi Dương Lăng từ trong tu luyện tỉnh lại là lúc sắc trời đã thành hắc ám tối đen. Đưa cho tiểu hồ ly một quả linh đan, Dương Lăng nghĩ thầm: "Chờ ba trăm sáu mươi lăm chỗ chủ yếu huyền khiếu đã thông, nhất định phải tìm kiếm một tòa kim quang địa mạch để mà tu luyện kiếm khí, đem Kiền Nguyên Kiếm Trận luyện thành."

Vào lúc nửa đêm, đang nghiên cứu trận pháp, Dương Lăng bỗng nhiên cảm giác được một cỗ pháp lực ba động từ phương tây truyền đến. Dương Lăng lập tức ra lệnh cho ma vương Ba Tuần bay đi kiểm tra, Ba Tuần phi hành mấy trăm dặm, phát hiện giữa Cổ Lan Hồ bắn ra một đạo bạch quang, và trên chín tầng trời ánh trăng tỏa sáng.

Ma đầu cùng Dương Lăng tâm ý tương thông, vừa nhìn xuống, Dương Lăng phán đoán dưới đáy hồ có yêu linh buổi chiều đi ra hấp thụ ánh trăng. Cửu Châu đại địa có hàng tỉ yêu linh, loại chuyện này cũng không lấy làm ngạc nhiên, Dương Lăng không muốn hỏi nhiều, chuẩn bị bảo Ba Tuần lui về.

Nhưng chính vào lúc này, bốn phương tám hướng lại bay tới hơn mười đạo kiếm quang, có một người quát lên: "Bày trận!"

Hơn mười người giương tay lên, lập tức có một trăm lẻ tám đạo bạch quang đánh vào đáy hồ, trong nháy mắt, Dương Lăng cảm thụ được một cỗ cường đại pháp lực từ đáy hồ truyền ra. Dương Lăng hơi kinh dị: "Nhóm người này chỉ bắt quá tới bắt yêu linh, hà tất té ra đại trận uy lực mạnh mẽ bậc này?"

Dương Lăng vừa thấy yêu linh phun ra nuốt vào quang hoa, yêu khí cũng không cường thịnh lắm. Yêu vật ở đáy hồ, tối đa có thể có tu vi Luyện Khí thất, bát trọng đã không tệ rồi, không có khả năng hấp dẫn nhiều tu sĩ như vậy chạy tới. Không thể nghi ngờ nhóm người này cũng không phải là trùng yêu linh mà đến, vậy là vì cái gì?

Dương Lăng lòng hiếu kỳ khởi lên, vì vậy mới phóng xuất ma đầu Thấp Bà, lặng lẽ từ một hướng khác tới gần đại trận. Dương Lăng cũng không bỏ qua được, lưỡng tôn ma đầu trên người đều có Liễm Tức Ân Thân Phù, chậm rãi tới gần. Không phải Dương Lăng vô cùng cẩn thận, bởi vì trong mười lăm đạo kiếm quang, có năm đạo kiếm quang chủ nhân là Kim Đan Kỳ cao thủ, còn lại người thấp nhất cũng đều là nhân vật Trúc Cơ Kỳ, Dương Lăng không dám sơ ý.

Lưỡng ma đầu ở trạng thái ẩn thân, vì thế đừng cảm đến gần, đem tất cả đều thấy rõ ràng. Mười lăm tên tu sĩ, cước đạp kiếm quang cũng không phạm, chỉ ít cũng là tuyệt phẩm Linh Khí, có hơn phân nửa là Bảo Khí. Tất cả mọi người mặc kim sắc đạo bào, khiến Dương Lăng liếc mắt là nhìn ra bọn họ đều là Thái Huyền Môn đệ tử.

Dương Lăng trong lòng càng cảnh giác, bảo nhị ma cẩn thận hành sự, rất sợ kinh động đến bọn Thái Huyền Môn đệ tử. Trong mười lăm người, có một người pháp lực tối cao, Dương Lăng cảm giác đối phương chỉ ít không thể yếu hơn Đại Phụng chân nhân, hơn nữa người này đạp dưới chân chính là một thanh thượng phẩm Bảo Khí phi kiếm. Đạo nhân tai lớn mặt chữ điền, màu tía, giọng nói như chuông đồng, lúc này quát lên: "Địa Võng Trận bày ra, đợi Kim Tầm vừa ra, chúng ta chính là dùng Kim Huyền Kiếm Trận bắt cho được nó!"

Mọi người đều tuân mệnh, hiển nhiên người nói cực có uy vọng.

"Kim Tầm là vật gì vậy?" Dương Lăng sưu biến Tự Ma chân nhân ký ức, cũng không biết Kim Tầm là cái gì.

Đúng vào lúc này, một gã Thái Huyền Môn đệ tử giọng cảm hận nói: "Kim Tầm này thật ghê gớm! Chúng ta Thái Huyền Môn tích góp từng tí một được ba mươi sáu tòa Kim Sơn, rốt cuộc bị nó ăn mất mười chín tòa, tổn thất thảm trọng, ngay cả chương giáo chí tôn đều kinh động! Đề truy bắt nó, chân truyền đệ tử chúng ta bị phái ra hơn năm trăm, nội môn đệ tử càng xuất động trên vạn người."

Một người Thái Huyền Môn đệ tử khác "Ha ha" cười: "Vậy cũng không phải là chuyện xấu, Kim Tầm này là kỳ vật nhất đẳng nhất ở trên trời dưới đất, thọ nguyên vô tận. Chương giáo chí tôn suy tính, Kim Tầm này chỉ ít đã có tám vạn năm thọ mệnh. Kim Tầm chuyên ăn kim thiết, ăn tươi lúc chuyển hóa là Thái Ất chân kim, dùng cho tự thân lớn mạnh. Nếu như bắt được Kim Tầm, chương giáo chí tôn có thể từ trong cơ thể nó luyện ra đại lượng Thái Ất chân kim! Thái Ất chân kim a! Chúng ta Thái Huyền Môn một tòa thập ức bát thiên vạn cân kim tinh chỉ sơn, sợ rằng ngay cả ngón tay cái Thái Ất chân kim cũng luyện không ra, vật ấy trân quý không gì sánh được!"

Đệ tam danh đệ tử cũng cười nói: "Ah! Trước khi Kim Tầm chạy đến Thái Huyền Môn, không biết đã ăn hết nhiều ít Kim Sơn, hấp qua bao nhiêu kim khí. Vật ấy tối thông linh, trên trời dưới đất, chỉ cần kim khí hội tụ nơi nào, nó đều có thể tìm được."

Người đệ tử thứ nhất "Ha ha" cười nói: "Mấy sư đệ nói có lý, chúng ta có thiên đại vận khí! Chờ chúng ta xông vào bắt nó giao cho chương giáo chí tôn, đây chính là một cái đại công lao! Kim Tầm trong bụng chứa Thái Ất chân kim, e rằng có thể vì mỗi một danh đệ tử Thái Huyền Môn luyện chế một thanh cực phẩm phi kiếm!"

Mười lăm tên Thái Huyền Môn đệ tử, mỗi người đều vui sướng, chỉ chờ bắt được Kim Tầm, lập tức là có thể lập được đại công, từ trong môn phái nhận vô số ban thưởng.

Bọn người này đối thoại, những câu đều nhập vào trong tai Dương Lăng, nghe được Dương Lăng hoa cả mắt, thần trí hầu như không được mê mẫn, hô hấp cũng gấp gấp lên.

"Tuy rằng chẳng biết lai lịch Kim Tầm, nhưng Thái Ất chân kim này lại là thứ tốt! Thái Ất chân kim, theo truyền thuyết chỉ có tiên nhân mới có thể luyện chế, tồn tại ở nhân gian số lượng cực kỳ thưa thớt, dù cho một tí cũng là vô giá. Nghe bọn hán nói chuyện, trong cơ thể Kim Tầm này chắc chứa bao nhiêu là Thái Ất chân kim!" Dương Lăng trái tim đập rất nhanh, trên mặt cơ nhục đều giật giật, trong Ma Vực, tham đoạt chi ma Ô Ngưỡng bỗng nhiên táo bạo đứng lên, phát ra trợn trợn rống to. Dương Lăng tâm sinh tham niệm, ma đầu này lập tức cũng rục rịch, muốn đi đoạt Kim Tầm.

"Kiền Nguyên Kiếm Trận, không biết phải thu nạp nhiều ít kim khí mới có thể luyện thành! Nếu luận kim khí phẩm chất, Thái Ất chân kim là nhất bất quá, chỉ là chuyện này vô cùng nguy hiểm! Năm tên Kim Đan Kỳ cao thủ a! Ta thật theo chân bọn họ còn chưa được, sẽ bị đánh cho tan tành không còn một mảnh! Thế nhưng nếu như cứ như vậy mà buông bỏ, cơ hội như vậy suốt đời cũng tìm không được, Kim Tầm nhất định sẽ bị Thái Huyền Môn thu đi, luyện chế vô số thanh cực phẩm phi kiếm..."

Chứa nhiều ý niệm trong đầu đối tới đối lui, bàn tay xoa xoa trên đầu tiểu hồ ly đang ngủ say, khiến cho tiểu gia hỏa bất mãn mà nói lầm bầm vài tiếng.

Bỗng nhiên hung hăng cắn răng một cái, Dương Lăng thầm nghĩ: "Nhân vô hoành tài bất phú, mã bất dạ thảo bất phì! Chỉ cần có đủ Thái Ất chân kim, ngày sau cái phi kiếm gì có thể cùng Kiền Nguyên Kiếm Trận của ta so sánh với? Liều mạng thôi!"

*((Nhân vô hoành tài bất phú, mã bất dạ thảo bất phì: Người không có của hoành tài thì không giàu, ngựa mà không ăn đêm thì không béo phì ND))

Tiểu hồ ly không biết Dương Lăng đã hạ một cái quyết định thật là lớn mật, nó vẫn đang phây phây mà ngủ, lại bị Dương Lăng nhẹ nhàng đem cất vào trong tay áo, sau đó bầm ầm quyết, triệu hồi lưỡng ma.

Chỉ trong chớp lát, lưỡng ma đều trở lại bên cạnh Dương Lăng. Dương Lăng lại phóng xuất tam ma khác, tam ma mỗi con nhận một đạo Liễm Khí Ân Thân Phù. Sau đó, Dương Lăng lại cho mỗi con ma đầu một đạo "Thiên Tà Sát Phù". Cuối cùng, Dương Lăng lấy ra thêm trương hạ phẩm Đạo Phù cấp bậc "Đại Băng Diệt Phù" giao cho Ba Tuần. Trong Ngũ ma, chỉ có Ba Tuần, Thấp Bà mở ra linh trí, Dương Lăng sợ đến lúc đó vô pháp điều khiển từ xa chuẩn xác, nên tinh tế phân phó cho nhị ma một lần nữa.

Nhị ma cái đầu to ùng gật gật, giọng ồ ồ nói: "Chủ nhân yên tâm! Ta tất không có làm nhục mệnh!"

Dương Lăng phủ trên người một đạo Liễm Tức Phù, điều khiển kiếm quang lạng lẽ hướng phía nam bay đi. Dương Lăng nếu muốn cướp đoạt Kim Tầm, với Luyện Khí lực trọng thực lực của hán, căn bản không có bất luận cái cơ hội nào để trực tiếp tham dự. Mặc kệ thành hoặc không thành, Dương Lăng quyết định chỉ để ngủ đợi ma đầu đứng ra. Dù là thất bại, ai cũng tra không được trên đầu hán. Đến lúc đó ý niệm trong đầu Dương Lăng khẽ động, ma đầu sẽ hồi phi yên diệt, vết tích toàn bộ biến mất.

Dương Lăng một đường bay về phía nam, dần dần tốc độ nhanh hơn. Dọc theo đường đi, Dương Lăng cứ nhiên liên tục gặp phải vài tu sĩ của Thái Huyền Môn, đều bị Dương Lăng lặng yên tránh đi. Toàn bộ Thái Huyền Môn hầu như vận dụng phân nửa lực lượng tìm kiếm Kim Tầm, có thể thấy được Thái Huyền Môn đối với Kim Tầm coi trọng cỡ nào.

Không nói Dương Lăng một đường đi về phía nam, ngủ đợi ma đầu được chủ nhân mệnh lệnh, lập tức bắt đầu chấp hành. Ngũ ma đều sử dụng Ân Thân Liễm Khí Phù, nên ai cũng nhìn không thấy chúng nó, lén lút tới gần "Địa Vong Trận", lặng lẽ chờ đợi.

Mười lăm tên Thái Huyền Môn đệ tử, thỉnh thoảng hướng "Địa Vong Trận" phun ra một ngụm chân khí, nguyên khí, Địa Vong Trận dần dần co rút lại. Lâu lâu có một đạo kim quang từ đáy hồ vọt lên. Sau nửa canh giờ, một con Hà Bạng Tinh từ trong Địa Vong Trận chạy ra. Một gã chân truyền đệ tử Thái Huyền Môn tiện tay phóng xuất một đạo kiếm quang, kiếm quang nhất giảo, liền đem Hà Bạng Tinh giết chết, lấy đi bạng châu.

Đáng tiếc cho Hà Bạng Tinh này một chiêu là bị hạ, buổi tối lén lút đi ra hấp thu ánh trăng, lại bị ác nhân chém giết. Một cái oan hồn đã chầu trời.

Chém Hà Bạng xong, khoảng chừng nửa canh giờ sau, đánh vào đáy hồ một trăm lẻ tám can trận kỳ bỗng nhiên đồng thời phóng xạ ra cường liệt bạch quang. Một tiếng huyết gió lạnh lạnh từ đáy hồ phát ra, mười lăm tên đệ tử Thái Huyền Môn sắc mặt đều rất khẩn trương. Từ Diên chân nhân quát lên: "Kim Tầm muốn đi ra! Chuẩn bị kiếm trận!"

Cửu đạo kiếm quang trong nháy mắt đan vào thành một mảnh kiếm vồng, lập tức bao trùm lấy bầu trời. Hạ có Địa Vong Trận, thượng có Cửu Cung Kiếm Trận, mười lăm tên Thái Huyền Môn đệ tử có chín thành nắm chắc bắt được Kim Tầm. Kiếm trận nhất thành, tên đi đầu Từ Diên chân nhân xuất ra một cái tế cảnh trường bình màu ngân bạch, trên mặt bảo quang lưu chuyển, dĩ nhiên là nhất kiện tuyệt phẩm Bảo Khí!

Mười lăm người này khẩn trương nhìn thẳng vào mặt hồ, bỗng nhiên một đạo kim quang rít lên lao ra, hóa thành một đạo kim tuyến. Kim tuyến này xông lên, Cửu Cung Kiếm Trận lập tức phát động, cửu kiện Bảo Khí cấp phi kiếm tổ chức thành kiếm vồng cản trở, "Đỉnh" một tiếng đem kim tuyến bắn trở lại.

Từ Diên chân nhân đem trường bình miệng bình hướng về phía trước, quát lên: "Nhiep!" Lập tức có một đạo bạch quang trảo bằng nắm tay vây kim tuyến lại, kim tuyến đứng yên, biến hóa thành một con tiểu tằm trườn bằng ngón út, toàn thân kim sắc. Kim Tầm bị bạch quang ràng buộc, không gãy dựa được, vẫn đang từng tắc từng tắc một hướng miệng bình tới gần.

Từ Diên đạo nhân cắn chót lưỡi, phun trên miệng bình một ngụm tinh huyết, quát lên: "Nhiep!" Lúc này đây bạch quang bỗng nhiên sáng ngời, Kim Tầm cũng vô pháp kiên trì, bị hút vào trong bình một chút.

Từ Diên chân nhân "Ha ha" cười to: "Lưỡng Nghi Bình quả nhiên là khắc tinh của Kim Tầm, nếu không có như vậy, chúng ta tuyệt không thành công đơn giản như vậy." Tất cả mọi người thoải mái cười to.

Đang lúc Từ Diên chân nhân ngửa mặt lên trời cười to, ma đầu Ba Tuần đã lặng lẽ tới gần trên mặt lộ ra một tia dữ tợn, tay vung ra một trảo mãnh liệt, đã đem Âm Dương Bình cướp được vào tay. Bỗng vào Liễm Khí Ân Thân Phù thần diệu, mười lăm người chỉ khăn trương chú ý Kim Tầm, ai cũng nghĩ không ra ngũ đại ma đầu lại đứng ở phía sau, mười lăm người không có một ai cảm thấy được.

Từ Diên chân nhân là Kim Đan Hậu Kỳ tu sĩ, Ba Tuần thực lực xa không bằng hẳn. Nhưng Ba Tuần xuất kỳ bất ý, dĩ nhiên dễ dàng đắc thủ. Ma đầu này được Dương Lăng dẫn dò, được cái bình lập tức rời đi. Quanh thân hắc quang chọi lóe, có Ân thân phù phụ trợ, hóa thành một đạo hắc quang che phủ bầu trời, cuộn cuộn nổi lên mang Âm Dương Bình hướng phía bắc bay đi.

Từ Diên chân nhân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó giận dữ, điên cuồng hét lên nói: "Đuổi! Đuổi theo! Trên trời dưới đất, hắc cũng trốn không thoát lòng bàn tay Thái Huyền Môn!" Âm Dương Bình bởi mới từ môn phái đưa tới, chưa kịp tế luyện, Ba Tuần đem cướp đi, nên hắc căn bản vô pháp thu trở về.

Mười lăm đạo kiếm quang, hung ác độc địa hướng Ba Tuần đuổi theo. Khi Ba Tuần bay đi, là lúc phui tay đánh ra một đạo "Thiên Tà Sát Phù", hồng bạch lưỡng sắc kỳ quang rít lên hướng mọi người giết tới. Đồng thời trong lúc này, ẩn dấu phía sau mười lăm người còn lại bốn vị ma đầu cũng cùng lúc xuất thủ, đem bốn đạo Thiên Tà Sát Phù đánh ra. Bốn đạo phù cũng không tiếp cận giết người, chỉ cản trở ai tới trước, năm đạo phù cùng hướng người nào tới gần là giết tới, vì thế cản trở không cho mọi người đi tới.

Mười lăm tên Thái Huyền Môn đệ tử đối phó với Thiên Tà Sát Phù cũng không phải việc khó, nhưng còn truy kích Kim Tầm là khăn yếu quan đầu, làm sao có thể đình lại? Nhân thân tóe máu mọi người dùng toàn lực, mười lăm người mỗi người phun ra một ngụm tinh huyết, chỉ một hơi thở liền phá tiêu năm đạo sát phù.

Thiên Tà Sát Phù uy lực không kém gì trung phẩm Pháp Khí, một thời nửa khắc làm sao có thể phá tan. Chỉ trong một lát, tứ ma còn lại đã đuổi theo Ba Tuần, ngũ đại ma đầu đều biến hóa thành ngũ đoàn hắc khí. Đoàn hắc khí này bỗng nhiên hợp thành một khối, sau đó chia ra làm ngũ cổ, ba cổ tiếp tục bay về phía nam, một cổ hướng đông, một cổ đi tây. Mười lăm tên đều mở to hai mắt nhìn, vừa giận vừa vội, rốt cuộc đuổi theo người nào? Ai cũng không biết Âm Dương Bình nằm trong tay ai.

Từ Diên chân nhân như muốn phun huyết, quát: "Năm người một tổ, mau!" Mười lăm người, lập tức phân ra ba đường, lưu lại năm người chống đối Thiên Tà Sát Phù, nhắm hướng đông, tây, bắc ba phương hướng điên cuồng đuổi theo.

Thấp Bả hướng đông, một đường bay mấy nghìn dặm, vận khí của nó tương đối tốt, không có gặp phải truy binh. Tam đầu Minh ma hướng bắc, gặp một nhóm Thái Huyền Môn đệ tử đón đầu, bao gồm năm tên Kim Đan tu sĩ. Tam tôn ma đầu cười quái một tiếng, hắc quang chọi lóe, đều tiêu thất không thấy, là do Dương Lăng tâm niệm khẽ động, đem tam ma thu về trong Ma Vực.

Ba Tuần hướng tây bôn đảo (chạy trốn), phía sau Từ Diên chân nhân cùng một gã Kim Đan tu sĩ khác đuổi theo không bỏ. Âm Dương Bình chính ở trên người Ba Tuần, ma đầu này bay ra nghìn dặm hơn, dần dần bị lưỡng đạo kiếm quang phía sau làm cho chống đỡ hết nổi. Lúc này Dương Lăng đã bay về hướng phía nam trên nghìn dặm đường, đã là trong giải đất an toàn, chuẩn bị đem thu về trong Ma Vực.

"Yêu ma lớn mật!" Chính vào lúc này đây, ở hướng Tây một đạo kim sắc kiếm quang bắn nhanh mà đến, uy thế to lớn, không thể địch nổi, ngay cả hai gã Thái Huyền Môn chân nhân tu sĩ phía sau Ba Tuần cũng dừng bước chân lại.

Kiểm quang kia rất nhanh, giết tới hướng ma vương Ba Tuần. Dưới pháp lực uy áp thật lớn, Dương Lăng cư nhiên vô pháp đem nó thu về trong Ma Vực.

"Sát!" Ba Tuần cự nhãn vừa mở, bỗng nhiên hướng phía trước phóng xuất một đạo hắc quang. Hắc quang này vô thanh vô tức, không có nửa điểm uy thế. Nhưng lúc bay ra nghìn trượng, bỗng nhiên mở rộng mạnh ra, một cổ diệt tuyệt khí tức kinh khủng tràn ra.

"A! Đại Băng Diệt Phù!" Hai gã chân nhân khiếp sợ kêu to, liều mạng bỏ chạy thoát đi.

Đại Băng Diệt Phù vừa ra, kim sắc kiếm quang này lập tức bị buộc khai, uy thế lập tức tiêu tán. Được một đường sinh cơ này, ma vương Ba Tuần quanh thân hắc quang co rút lại, liền được Dương Lăng thu hút về Ma Vực.

"Đáng trách!" Đang bị hắc quang vùi lấp kim sắc kiếm quang bỗng nhiên sáng ngời, một đạo kim hồng kinh thiên đảo qua, hung hãn mà đem Đại Băng Diệt Phù do hắc quang sinh sôi tạo thành bỏ ra, hắc quang tùy theo tiêu tán.

Nhưng ma đầu Ba Tuần chạy đâu chẳng thấy, quỹ ảnh cũng không còn. Kim sắc kiếm quang vừa thu lại, hạ xuống một gã tu sĩ đáng dấp thiếu niên. Thiếu niên này đầy mặt sắc giận dữ, hầu như phát cuồng, ngửa mặt lên trời hét lớn: "Thiên Tà Lão Tổ, Thái Huyền Môn ta tất sẽ san bằng Thiên Tà Điện!"

Hai gã Từ Diên chân nhân vẻ mặt trắng bệch bay đến trước mặt người thiếu niên, Từ Diên chân nhân run giọng nói: "Đệ tử tham kiến Ngũ Nhạc Đạo Tôn."

"Đồ ngu! Nếu phát hiện ra Kim Tầm, vì sao không sớm thông báo cho đệ tử còn lại?" Thiếu niên giận dữ, một cổ khí thế thốt nhiên phát sinh, ép tới hai gã chân nhân cấp tu sĩ thiếu chút nữa từ bầu trời rơi xuống.

Từ Diên chân nhân mặt xám như tro nguội, hắc nhóm người này một mình xuất thủ mà không thông tri cho những người khác, tự nhiên là muốn có nhiều

một chút công lao, nhưng bọn họ lại không ngờ tới cư nhiên có người dũng cảm chém đoạt đồ của Thái Huyền Môn. Trong vòng Cửu Châu, ai mà có đại can đảm như vậy chứ?

Người thiếu niên tựa hồ cũng đoán được nguyên nhân, âm trầm cười: "Rất tốt!" Cũng không thèm để ý tới Tử Diên chân nhân hai người, kiếm quang nổ một tiếng, cư nhiên thi triển Phích Lịch Kiếm Độn Chi Thuật, ngay lập tức đi mấy nghìn dặm.

Hai gã chân nhân trên mặt đã không còn một tia huyết sắc, bọn họ biết mình tất nhiên sẽ bị môn phái trọng phạt, thậm chí sẽ bị cướp đi pháp lực, biếm xuống làm nô lệ trong môn không bằng trâu ngựa, trọn đời vô pháp tu chân. Hai người trong lòng vòng vo trong đầu trăm nghìn ý niệm, một hồi lại muốn chạy trốn, rồi lại biết mình quyết định như vậy tuyệt không được, cuối cùng quyết định trở lại môn phái, có thể còn có một đường sinh cơ.

"Thiên Tà Lão Tổ, nếu ta không chết, tất báo cừu này!" Hai gã chân nhân tu sĩ trong lòng điên cuồng mà hét lên.

Dương Lăng cũng không ngờ tới, Thái Huyền Môn lại đem toàn bộ sự việc tính toán trên đầu Thiên Tà Lão Tổ. Bất quá dù là đã biết, Dương Lăng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, bởi vì lúc này hắn dùng tốc độ cao nhất hướng phía nam chạy đi. Đoạt Kim Tầm rồi, tự nhiên đi được càng xa càng tốt.

Trời đã sáng nhưng còn hơi tối một chút, Dương Lăng bay một ngày đêm, vẫn bay vào trong vô biên vô hạn hoang dã núi lớn mới dám dừng lại. Tìm kiếm một chỗ an toàn, Dương Lăng hạ kiếm quang xuống, khẩn cấp mà chuẩn bị kiểm tra thử Kim Tầm là vật gì.

Bạn đang đọc truyện *Thôn Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.